

Lovec

Andrew Macdonald

Jak by se měl čestný muž postavit zlu?

Měl by ho ignorovat s omluvou, že to není jeho starost?

Měl by se s ním sám spojit, protože „se to vyplatí“?

Nebo by měl vzít zbraně a vší silou s ním bojovat bez ohledu na osobní důsledky, i kdyby musel bojovat sám?

Oscar Yeager, bývalý vojenský pilot ve Vietnamu, nyní obyčejný příslušník střední generace s dobrou kariérou, pracující jako konzultant na ministerstvu obrany na předměstí Virginia v hlavním městě, stojí před touto volbou. Je si vědom míšení ras, otevřené homosexuality, rostoucího vlivu drog a tmavnutí kůže obyvatelstva v důsledku rostoucího přílivu barevných emigrantů. Zjišťuje, že pro něj ve skutečnosti žádná volba neexistuje: je *přinucen* bojovat se zlem, jež Ameriku v 90. letech sužuje – jeho svědomí mu nedovolí ho ignorovat a spojit se s ním je nemyslitelné.

Vyhlašuje válku zkorumpovaným a nezodpovědným politikům, kteří stojí za zkázou jeho rasy a země, intrikářským vládcům médií, kteří jsou hlavními architekty této pohromy a duchovně nemocným zastáncům „rozmanitosti“, kteří jsou jejich ochotnými spolupracovníky. A když je Oscar Yeager na válečné stezce, neměli byste se mu plést do cesty!

Lovec je další senzační román o odporu a revoluci od autora *Turnerových deníků*, bestselleru v tomto žánru.

- „Když 3. května 1995 probíhala prohlídka domu Terryho Nicholse [usvědčeného spiklence v bombových útocích v Oklahoma City], agenti FBI našli výtisk *Lovce*, pravicového románu od Williama Pierce, jenž napsal také *Turnerovy deníky*, v nichž výbuch v centrále FBI ve Washingtonu zabije víc než 700 lidí.“ – *The Denver Post*
- „Představuje vysokoškolský kurs politiky moci a psychologie krutosti.“ – *The Nationalist*

1.

Když parkoval do mezery mezi vozy na kraji velkého asfaltového parkoviště, pod jedním z předních kol zaskřípala prázdná plechovka od piva. Zhasnul světla a obhlížel prostor. Ano, bylo to dobré místo. Měl jasný výhled na každé auto odbočující z osamocené příjezdové cesty na parkoviště, kde muselo zpomalit, skoro až zastavit pod jasnou, rtuťovitě svítící lampou a také měl správnou polohu, aby viděl každý vůz na parkovišti. Pohodlněji si povytáhl kabát u krku, točil knoflíkem rádia, dokud nenašel stanici vysílající jeho oblíbenou Schubertovu sonátu a vyčkával.

Trvalo skoro 20 minut, než spatřil to, na co čekal. Hnědá sportovní dodávka sotva zpomalila a vřítla se na vjezdovou rampu. S kvílením pneumatik nahoře zatočila. Oscar spatřil tváře pasažérů jen na okamžik: řidiče, míšence s hustým afro účesem a ženu vedle něj, tmavovlasou s dost širokým nosem, ale jinak evidentně bílou. Dlouhá anténa s oranžovým pingpongovým míčkem nahoře mu usnadnila sledování směru vozu, když zahnul o čtyři uličky níž, než parkoval. Oscar počkal, až dodávka zastaví, pak nastartoval a rozjel se stejnou trasou. Chtěl se ještě jednou podívat na onen pár předtím, než vejdou do supermarketu, jen pro jistotu. Pak si vybere další mezeru mezi auty co nejbližší u dodávky a bude čekat na jejich návrat.

Protože opatrně projížděl mezi dvěma řadami zaparkovaných vozů, neviděl dvojici v reflektorech až do chvíle, kdy byl skoro naproti jejich dodávce. Oba stáli u dveří a patrně o něčem debatovali.

Oscara přepadá náhlá, nepředložená myšlenka: proč to neudělat hned místo čekání, až zajdou do obchodu a zase se vrátí? V uličce neprojíždí žádná auta a nikdo není v dohledu, kromě vzdáleného konce parkoviště u vchodu do obchodu. Bohužel, hnědá dodávka a obě postavy jsou napravo a on má stažené své okénko. Muset se naklonit přes sedadlo, stahovat druhé okno a přitom je sledovat, mu připadalo příliš nešikovné.

Dokázal by otočit vůz a projet zpátky uličkou, než někdo přijde nebo oni odejdou? Možná by měl vystoupit a sejmut je. Cítil, jak se mu potí dlaně a napínají svaly. Všechny možnosti mu probíhaly hlavou rychlostí blesku.

Právě když dojel přesně naproti dodávce, spatřil o tři vozy níž prázdné parkovací místo, také vpravo. Bezva! Tam by mohl zastavit. Pokud se neobjeví nikdo jiný, mohl by zacouvat a projet uličku v opačném směru, s dodávkou tentokrát po levé ruce.

Snažil se uklidnit. V chladném nočním vzduchu mu po tvářích stékaly potůčky potu. Těsně před akcí to tak bylo vždycky. Dokonce i ve Vietnamu, když musel se svou F4 proletět smrtící severovietnamskou protiletdeckou palbou, musel bojovat s touto pocení vyvolávající

nervozitou. Jakmile byl v zápalu boje, strach zmizel. Objevoval se jen před tím, ve špatné době – tehdy, kdy ještě byla možnost couvnout.

Křečovitě svíral volant a kličkoval na parkovací místo. Letmý pohled za sebe, pak dává zpátečku a rychle couvá.

Během pěti sekund byl opět proti dvojici. Prudce zabrzdil, přičemž mu zhasl motor. Sakra! A ve zpětném zrcátku navíc vidí nějakou tlustou ženu s malým dítětem, nesoucí dva balíky jídla, jdoucí uličkou asi o 50 metrů dál. Míšenec s hustými vlasy a jeho dost zavalitá společnice s bílou tváří přestávají mluvit a dívají se přímo na něj. Jsou asi dva metry od jeho otevřeného okénka.

Oscara se okamžitě zmocňuje klid, ten klid, na který čekal. Klidným pohybem, ani moc rychle ani moc pomalu, ale precizně a s rozvahou vyndává pistoli zpod příkrývky na sedadle vedle sebe, zvedá ji do úrovně ramen, loktem se opírá o dveře a pálí dva přesné výstřely. Obrovským parkovištěm se roznesla ohlušující ozvěna, ale Oscar v klidu pokládá pistoli, opět startuje a hladce se rozjíždí směrem k výjezdové rampě. Když na konci uličky zatáčí, přibrzdí a ohlíží se směrem k dodávce. Tělo míšence se rozpláclo do silnice a žena zřejmě spadla dozadu podél auta, protože ji není vidět. Oba výstřely mířily na hlavu a Oscar si je celkem jistý, že jsou mrtví. Viděl, jak z jejich lebek po zásazích vysokorychlostními projektily doslova explodovala sprška kostních úlomků, mozkové tkáně a krve.

Ledový klid Oscarovi vydržel celou cestu domů. Až když dal auto do garáže, vešel do domu a sundal si kabát, dal průchod euforii, jakou po tom vždy cítil. Když v rychlosti čistil pistoli, spokojeně si pohvizdoval, a pak odešel do garáže vyměnit poznávací značku. Vyměnit speciální značky za správné mu trvalo jen dvě minuty.

Pečlivě překontroloval podlepená plastová písmena a čísla, která přimáčkl na rovné desky sloužící jako značky. Báł se, že lepidlo silné kusy plastu na kov neudrží, zvláště v tomto chladném počasí. Lehce zajel pod okraj jednoho písmene ostřím kapesního nože. Lepidlo napřed kladlo odpor, ale pak postupně povolovalo, takže dostal ostří mezi plast a kov a po několikasekundové námaze celé písmeno odloupl. Bylo to uklidňující, ale pořád si ještě moc dobře pamatoval, jak před několika dny přijel domů a zjistil, že z kovového plátu jedno číslo úplně odpadlo! Potom vyzkoušel pár různých lepidel. Než odloupal všechny kusy a udělal z nich novou značku, zabralo mu to skoro 20 minut, ale námahy nelitoval.

Jaké štěstí, pomyslel si, když vypínal světlo v garáži, že má tak běžný typ auta. Ve Washingtonu musí být 10 000 takových Fordů sedan, prakticky nerozeznatelných od jeho. Nicméně pokoušel štěstí používáním stále stejného *modus operandi*. Šestkrát za něco víc než tři týdny – přesněji řečeno za 22 dní – se stejným autem, stejnou pistolí, stejným způsobem,

jen na různých parkovištích s různou poznávací značkou, to bylo podle jeho názoru opravdu příliš.

Ale víc než přede dvěma týdny se rozhodl, že nebude měnit styl, dokud média nezačnou o jeho vraždách mluvit. Po prvním dvojnásobném zabití před třemi týdny se zvedla velká mediální vlna. „Rasově smíšený pár zastřelen na parkovišti“, hlásal titulek *Washington Post*, a také ostatní média zdůrazňovala, že oběti byli černý muž a bílá žena, ačkoliv novináři tehdy nemohli vědět, že střelec měl rasový motiv. Už jen ta nechutná možnost, že ho mohl mít, pro ně zřejmě byla tak dráždivá, že se jí nebránili.

Když o čtyři dny později přišla smrt dalšího páru, bylo to krátce zmíněno uvnitř *Post* a pak to tiše zapadlo. Třetí, čtvrtý a pátý zastřelený pár uvítalo naprosté mediální ticho. Důvod byl jasný: někde mezi druhou a třetí vraždou lidem v médiích došlo, že byly rasově motivované, a toto zjištění je vyděsilo. Nechtěli povzbudit případné napodobitele nebo dokonce dát naději velkému množství Američanů, kteří by oslavovali kohokoliv, kdo by jezdil kolem a střelil rasově smíšené páry.

Ted' se ti bastardi opravdu musí snažit až k prasknutí udržet to pod pokličkou, pomyslel si Oscar s úšklebkem. Ale už to nemůžou vydržet moc dlouho. Měl silnou předtuchu, hraničící s jistotou, že práce z dnešního večera to zlomí.

V průchodu mezi garáží a domem zaváhal. Měl v pracovních k dokončení nějaké papírování. Ve čtvrtek by měl mít na schůzku s plukovníkem Ericssonem hotov nový návrh. Ale ještě dnes večer papírovat, to si nedokázal představit a na volání do Adelaide už bylo poněkud pozdě. Rozhodl se strávit pár hodin před spaním v dílně. Rozradostněný tímto nápadem luskl prsty a na schodech do sklepa si opět začal pískat.

Oscar Yeager byl technický konzultant povoláním, všeuměl a příležitostný vynálezce povahou. Poté, co roku 1976 odešel od letectva, se vrátil do školy a stal se inženýrem elektrotechniky a informatiky. Jako konzultanta si ho najímali už když dokončoval diplomovou práci na University of Colorado. Poté, co začal podnikat v San Franciscu a okolí přes svého známého u letectva z Vietnamu, nynějšího úředníka odboru zakázek v Pentagonu, získal sérii konstrukčních zakázek. Byly to právě tyto zakázky, které ho před čtyřmi lety vedly k odchodu do Washingtonu.

Oscar ve skutečnosti vůbec nemusel pracovat. Honoráře, jež dostával za jeden ze svých patentů antény, byly k uspokojení jeho skromných potřeb naprosto dostačující. Pracoval ne proto, že by byl celý žhavý hromadit peníze v bance, ale protože považoval za dobré nevypadnout z oboru. Krom toho mu mimořádný příjem umožňoval postupně zvětšovat

rozsah laboratorního vybavení, které bylo zatraceně drahé. Tato práce každopádně zapadala do jeho kutilské povahy, dělal si všechno doma podle vlastního rozvrhu a skoro nikdy nestrávil práci víc než 20 hodin týdně.

Oscar se lehce pohyboval mezi policemi s elektronickým vybavením a dával si pozor, aby nezakopl o spojovací kabely, když šel do kouta, kde tiše hučel počítač. Zběžně pohlédl na stoh papíru, který tiskárna celý večer pomalu vyplivovala a s uspokojením zaznamenal, že kalkulace nového anténního systému jsou téměř hotové. Kdyby šly věci dobře, mohl by možná udělat všechnu práci, za kterou by dostal další kontrakt u letectva, ještě před podpisem čtvrtletní smlouvy.

To Ericssonovi samozřejmě neřekl. Umožní mu to rozdělit výsledky do příštích šesti měsíců. Tak bude letectvo spokojené a dá Oskarovi mnoho příležitostí ospravedlnit náklady na zaplacení nového analyzátoru spektra, který chtěl.

Nebýt té zatracené byrokracie, byla by to ideální vládní zakázka, říkal si. Ale u každého kontraktu bylo třeba vyplnit doslova stovky stran formulářů s naprosto nesmyslnými položkami. „Jaké procento vašich dodavatelů a subdodavatelů za poslední tři roky tvořili černoši?“ chtěla vláda vědět. „Kolik jich mělo španělské příjmení? Kolik z nich byli američtí Indiáni, asiáté nebo původem z Aleutských ostrovů? Byl procentní podíl v každém z výše uvedených případů alespoň roven procentuálnímu podílu odpovídajícímu zastoupení menšin na pracovním trhu v okrese nebo samosprávném územním celku, kde byla práce provedena? Už jste někdy vědomě využil peníze z kontraktu na nákup materiálu od společnosti v rozporu se směrnicemi 148 c) nebo 156 a) Komise pro rovné pracovní příležitosti? Pokud ano, proč? Popište veškeré podrobnosti.“ A tak dále.

A ti bastardi všechny odpovědi skutečně kontrolují! Oscar se jednou pokusil usnadnit si papírování načmáráním slova „neplatné“ přes celou stránku s otázkami ohledně toho, jaké procento ze smluvního rozpočtu na reklamu šlo do médií orientovaných výhradně na trhy zastoupené menšinami, zda obrazový nebo fotografický materiál použitý v reklamě zobrazoval podnikatelovy zaměstnance/zákazníky jako rasově smíšené (a pokud ne, proč) apod.

Formulář se mu pak vrátil spolu s osmistránkovým dopisem jednoho z regimentu úředníků dohlížejících v Pentagonu na dodržování „rovné příležitosti“, plným slizkých frází o zásadní povaze vládního programu pro „rasovou spravedlnost“, požadujícím plné zodpovězení všech otázek. Oscar nakonec musel předložit detailní účetní výkaz, aby tomu pokryteckému blbci dokázal, že neměl žádnou reklamu, zaměstnance ani zákazníky, takže od něj nelze očekávat

vysvětlení, proč v jeho neexistujících reklamách nejsou požadované rasové směsky usmívajících se černých, hnědých, orientálních a bílých tváří jeho „zaměstnanců/zákazníků“.

Když si vzpomněl na papírování kolem nového kontraktu, které ho ještě čeká, cítil, jak v něm narůstá vztek. No, možná by si mohl v Adelaide zařídit, že to udělá až zítra večer. Pustil to z hlavy a rozsvítil světlo ve sklepě. Oscar změnil celý suterén, původně sestávající ze dvou ložnic, místnosti pro odpočinek a koupelny, v souladu se svými zvláštními potřebami.

Počítač a elektrotechnickou laboratoř umístil do místnosti pro odpočinek, chemickou laboratoř do jedné ložnice, malou, ale dobře vybavenou dílnu do druhé a koupelnu zvětšil na dvojnásobnou velikost jako fotografickou temnou komoru. Jelikož měl moderní vědecké přístroje a vybavení za víc než půl milionu dolarů, dobře mu sloužily k práci i zábavě, přičemž se hranice mezi těmito dvěma typy činností často stávala nezřetelnou.

Dnes večer například hodlá dokončit projekt, který nemá nic společného s prací pro letectvo nebo jakoukoliv jinou ziskovou činností. Oscar otevřel skříňku a vytáhl z ní trubkovitý, kovový předmět, pečlivě zkoumaje závitovou část na jednom konci. Spokojen ho položil na stůl vedle menšího ze dvou přesných kovoobráběcích soustruhů.

Sáhl do zásuvky ve spodní části skříňky a vytáhl předmět zabalený v umaštěném hadru. Když ho sundal, držel v ruce poloautomatickou pistoli ráže 22 s dlouhou hlavní. Rychle a zkušeně ji rozebral a pak dal všechno zpět, až na hlavěň, kterou upnul do soustruhu. Po hodině a půl práce s úsměvem a uspokojením sfoukl vzduchovou hadicí poslední kovové piliny a hladce našrouboval trubkovitou součást na čerstvě vysoustružený závit na vnější straně hlavně: seděla perfektně! Jakmile uzávěr zapadl na místo, závitový konec trubice ze slitiny hliníku pevně dosedl na ořezané rameno ocelové hlavně. Když se pozorně podíval přes vývrt, neviděl mezi hlavní a tlumičem žádnou známku vychýlení. Nastal čas to otestovat.

Oscar pistoli opět složil, nabil a přešel do elektrotechnické laboratoře. Stisk knoflíku ukrytého nad dveřním rámem způsobil vyklopení přes metr široké části vzdálené stěny do pravého úhlu. Přepnutím vypínače v odkrytém výklenku zapnul světlo na opačném konci dlouhého, vodorovného tunelu lemovaného řadou třicetipalcových odpadních trubek. Oscar spustil terč visící na drátě na konci tunelu a pohodlně se usadil na palebnou lavici. O této podzemní střílnici, kterou si postavil sám, věděl jen on. Se zavřenými dveřmi ve výklenku za sebou mohl střílet i z největší pušky, aniž by nahoru do domu – nebo do dvora jeho nic netušícího souseda, pod nímž kulky zasahovaly svůj cíl – pronikl jediný zvuk.

Dnes večer však hluk nepředstavoval žádný problém a Oscar nechal dveře otevřené. Vypálil deset ran, přičemž každou doprovázel zvuk jako při odzátkování šampaňského, ale ani z

poloviny tak hlasitý. Kulky se seskupily pěkně uvnitř sedmicentimetrového kruhu v terči. To byl skoro stejně dobrý výsledek jako při střelbě před úpravou pistole. Oskar byl spokojen – teď může změnit *modus operandi*.

Střelba z minulé noci se odehrála příliš pozdě na to, aby byla v ranních novinách, ale když si Oscar dělal snídani, televizní zprávy toho už byly plné. Jak tušil, vládcí médií se nakonec rozhodli zvednout oponu mlčení, kterou jeho noční střelení na parkovištích doposud zahalovaly. Reportér vzrušeně drmolil detaily: „... 12 známých obětí šíleného vraha ... evidentní rasový motiv vražd ... posledních 14 dní na případu pracuje přes 200 agentů FBI ... podezřelý je vysoký blondák...“

U posledního bodu se Oscar zarazil. Takže ho někdo musel zahlédnout. Muselo to být při čtvrté akci, kdy vystoupil z auta a střílel vestoje. Odešel do koupelny a pátravě se podíval do zrcadla: hluboko posazené šedivé oči, drsné kontury vyčnívajícího nosu a brady, plavé strniště na široké, robustní tváři, poněkud velké uši, úzká jizva táhnoucí se přes levou tvář – následek nehody na lyžích před několika lety a vysoké, hladké čelo pod neučesanými, zlatě plavými vlasy. V davu bohužel snadno zapamatovatelná tvář.

Naštěstí bylo skoro jisté, že jeho tvář nikdo zřetelně neviděl, protože by jinak měli detailnější popis, pravděpodobně i kresbu. Nicméně do budoucna bude muset být mnohem opatrnější. Ze začátku byl párkrát téměř úmyslně nezodpovědný. Vzдор vůči úřadům pro něj představoval stejný motiv jako odpor k těm, jež si zvolil za cíl. Když o tom přemýšlel, měl ještě jeden motiv, přinejmenším stejně silný jako ty ostatní: terapeutický motiv, potřebu očistit se od duchovního neklidu, který ho v posledních letech sužoval stále víc.

Jak to začalo? Oscar se snažil si vzpomenout. Bylo to po přestěhování do Washingtonu, nebo to začalo už dřív? Pravděpodobně dřív, možná by počátek vystopoval až ve Vietnamu. Ve Washingtonu si to jen začal mnohem víc uvědomovat.

Tam mu prostě vadili Vietnamci. Nepřiletěl tam s žádnými předsudky, ale k Vietnamcům obou pohlaví a všeho věku rychle získal silný odpor. Nesnášel jejich vzhled, jejich smrad, hodnoty, chování ani společnost. Neviděl žádný rozdíl, jestli je ovládá banda komunistických žlutých hub v Hanoji nebo banda kapitalistických žlutých hub v Saigonu. Byl by nejradši, kdyby jižní a severní Vietnamce nechali, aby se navzájem jednou provždy pozabíjeli.

Oscar rozhodně nebyl pacifista. V zásadě nebyl proti válkám obecně ani proti vietnamské „policejní akci“. Svou práci ve Vietnamu považoval za nebezpečnou, ale také za podnětnou a vzrušující. Nicméně zde byly jisté věci, které mu začínaly dělat starosti, určité nepříjemné myšlenky.

Jednou z nich bylo naprosté pokrytectví a falešnost postoje americké vlády. Jižní Vietnamci údajně byli američtí „spojenci“ a americké síly tam plnily „smluvní závazky“. Jenže to byl

samozřejmě nesmysl. To nebyli lidé, které by si kdokoliv vybral za spojence. Kdyby Amerika vstoupila do konfliktu a potřebovala pomoc, z této země by žádná nepřišla.

Čím lépe poznával Vietnamce, tím víc ho rozčilovaly farizejské žvásty Washingtonu o „pomoci uchovat svobodu“ v jihovýchodní Asii. Rákosníci se už o „svobodu“ nemohli starat mihn – a i kdyby to tak nebylo, dát jim svobodu nestálo za život ani jediného jeho kamaráda. O těchto věcech Oscar přemýšlel vždy, když se některý pilot z jeho eskadry nevrátil z mise a vždy, když viděl, jak z vrtulníku sundávají tělo v plastovém pytli.

Kdyby vláda všem řekla, že akce ve Vietnamu je prostě válečná hra – spartánský způsob, jak udržet americkou válečnou mašinerii v chodu – a všechna ta podivná omezení nucená americké armádě jsou součástí hry, akceptoval by to snáz. Ale propagovat údajný důvod, že bojují za životně důležité národní cíle a zároveň dělat všechno možné pro zabránění vojenskému vítězství, jehož mohlo být dosaženo – z toho se Oscarovi zvedal žaludek a zanechávalo to v něm hluboké rozhořčení vůči politikům, vládcům kontrolovaných médií a všem ostatním, kteří doma tvořili „Systém“.

Na druhou stranu mu zkušenost z Vietnamu umožnila hlouběji ocenit lidi jeho vlastní rasy. Všichni letci v jeho jednotce byli běloši – ve skutečnosti byli letci naprosto výběrová skupina bělochů, elita – a Oscar si nemohl pomoci, aby je nesrovnával s armádou Vietnamské republiky a černými vojáky v silně integrovaných amerických pozemních jednotkách. To nebyla jen instinktivní nenávisť k cizincům vycházející z rozdílů ve vzhledu a řeči; bylo to něco hlubšího a elementárnějšího. Byli prostě na jiné vlně.

Černoši to také cítili a vyjadřovali to slovem „duše“: dobré slovo, vyjadřující duchovní kořeny jednotlivce ke všem minulým i budoucím generacím jeho rasy. Z těchto kořenů vychází vše: fyzicky, psychicky i duchovně. Určuje to nejen jak jedinec vypadá, jak myslí a jak se chová, ale celý jeho vztah ke světu.

Vezměme si například slovo „hrdost“, další ze slov často používaných černochoy. Tu různé rasy projevovaly naprosto různými způsoby. Pro Oscara a ostatní piloty v podstatě znamenalo sebeúctu, a ta byla založena na pocitu úspěchu nebo výkonu jedince – většinou na úspěšném ovládnutí sebe sama; bylo to jako aura důstojnosti, nebo by se dokonce dalo říct cti.

Pro černochoy oproti tomu „hrdost“ znamenala určitý druh drzé nafoukanosti, jisté snahy vytáhnout se na „bělásky“. Co se týče Vietnamců, těžko říct, zda v jejich jazyce takové slovo vůbec existuje. Pravděpodobně nejbližší tomu bylo něco překládané jako „tvář“. U černochoů šlo především o sociální záležitost, v závislosti na vztazích s ostatními jedinci, kdežto u bělochů to byla mnohem soukromější, vnitřní záležitost.

Oscar neměl rád všechny bílé kolegy letce. Bylo pár takových, ke kterým ani neměl příliš respekt. Poznal osobní nedostatky těchto kolegů: slabosti, hloupost, podlost – vojenský život odhalí pravou povahu člověka jako žádný jiný život –, ale přesto tvořili přirozené společenství. Oscar jim rozuměl a oni rozuměli jemu. Mohli společně pracovat na běžných úkolech a cítit se při tom dobře, i přes jednotlivé rozdíly. S černochy a Vietnamci Oscar ani jeho kolegové takové přirozené společenství nikdy vytvořit nemohli.

Oscar ve Vietnamu necítil nenávist k Vietnamcům ani černochům, ale plně si uvědomil separovanost ras. Uvědomil si jejich přirozenou rozdílnost, stejně jako rozdílnost jejich životních stylů. Viděl jejich zvyky a názory jako produkty jemu zcela cizího rasového ducha, a to mu dalo větší pocit rasového sebeuvědomění, než jaký pocítil kdy před tím.

Mezi jednotlivými misemi hodně četl, snažil se pochopit význam svého nově zvýšeného uvědomění, snažil se vidět věci v historické perspektivě. To, co se u něj začalo objevovat ve Vietnamu a více se rozvinulo na vysoké škole po odchodu z letectva, bylo uvědomění si rasové podstaty historie a veškerého lidského pokroku. Oscar dřív pohlížel na historii jako na řadu posloupných událostí – bitev, revolucí, technického pokroku – spojených s daty a jmény a měl určitou matnou představu o pokroku jako určitém řetězci událostí, kdy jedna politická událost vede k další, kdy vynálezce nebo umělec staví na díle svého předchůdce. Jeho nová koncepce dávala události do lidského kontextu, jakož i všechny související detaily, které byly podstatné pro pochopení *úmyslů* předků.

Vezměme si jako příklad Vietnamskou válku. Oscar si sám sebe představil jako studenta historie, čtoucího o ní ve 25. století. Její popis v učebnici dějepisu, kdyby byla napsána způsobem, jakým je napsána většina učebnic, by hovořil o dvou zemích, jedné bohaté a silné, druhé chudé a zaostalé a o boji za udržení její nezávislosti tváří v tvář vnitřnímu podvracení a vnější agresi. Popisovala by řadu politických a vojenských vývojových trendů v chudé zemi a to, jak do ní bohatá země vyslala své vojáky na pomoc proti jejím nepřátelům; popisovala by politické reakce v bohaté zemi na tyto vývojové trendy; a analyzovala by, jakým způsobem tyto politické reakce znemožnily bohaté zemi využít své vojáky k efektivní pomoci chudé zemi, takže nakonec musela své jednotky stáhnout a nechat tuto zemi jejími nepřáteli porazit. Data a místa všech významných bitev, počty vojáků a jména vůdců různých politických frakcí v obou zemích, to vše by mohlo být napsáno bez jediné chyby či opomenutí. Přesto by celé vysvětlení bylo v podstatě bezvýznamné.

Student ve 25. století by Vietnamskou válku vůbec nemohl pochopit, kdyby nevěděl, jací byli Američané a jací Vietnamci; kdyby neznal hodnoty, chování, názory a životní styl Vietnamců, tak jako Oscar; kdyby důkladně nepochopil dekadentní stav amerického

politického života ve 20 století: přetvářku, pokrytectví, skryté motivy, celkovou nezodpovědnost vedoucích politiků, všeobecnou ignoranci a odcizení občanů, roli médií, vliv hnutí za občanská práva na vojenskou morálku a desítky dalších věcí.

Historie je záznam lidských myšlenek a činů: politických vůdců, umělců a vynálezců nejen jako jednotlivců, ale jako příslušníků společností – rasových, kulturních a náboženských – s nimiž sdílí hodnoty a motivace, názory a orientace, schopnosti a vlohy, určité silné i slabé stránky. Historie je proto záznam vývoje a vzájemného působení různých lidských *druhů*: především ras a etnických skupin. Tento záznam dává smysl pouze tehdy, pokud je čten s komplexní, detailní znalostí fyzických i duševních charakteristik konkrétního lidského druhu nebo druhů. Od chvíle, kdy Oscar tuto jednoduchou pravdu pochopil, začaly znepokojivé věci dějící se kolem něj po návratu z Vietnamu dávat určitý smysl. Rostoucí užívání drog mladými bělochy, otevřené homosexuální chování a jejich rostoucí počet za podpory zpravodajských a zábavních médií, objevování se stále většího počtu rasově smíšených párů na veřejnosti – to všechno začínalo zapadat do vzorce, který Oscar pochopil. Poznání, že civilizace, jejíž součástí se cítí být, ztrácí svou identitu a tedy schopnost přežít pro něj bylo nejen zneklidňující a deprimující, ale také hluboce frustrující, protože s tím chtěl něco udělat.

Kdyby býval byl víc do politiky, možná by uvažoval o kandidatuře do veřejné funkce nebo založení nové politické strany. Ale na tyhle věci neměl žaludek. K celému demokratickému politickému procesu cítil hluboký, fyzický odpor, stejně jako ke každému politikovi, kterého kdy osobně potkal nebo spatřil na televizní obrazovce. Nedokázal si představit, aniž by se oťrásl hnusem, že by se sám měl stát notorickým lhářem a dělat všechny ty odporné věci nutné k získání sympatií zdegenerované a ignorantské veřejnosti i zkaženého mediálního establishmentu, jen aby mohl zvítězit ve volbách a měl možnost pokusit se reformovat Systém zevnitř.

Ani se nepovažoval za spisovatelský typ, aby mohl spílat Systému zvenčí. Oscar nebyl muž slov, byl to muž činu. Chtěl s problémem něco *dělat*, ne o něm mluvit.

Když se nakonec rozhodl jednat, začal střílet rasově smíšené páry na parkovištích před nákupními středisky. Ne že by si věc napřed důkladně nerozmyslel: zvažoval mnoho možností od využití svých odborných elektrotechnických znalostí přes „průnik“ do vysílání komerční televize pirátským vysíláním a předáním svého poselství až po pronajmutí letadla na nedalekém letišti a jeho použití k bombovému útoku na Kapitol během zasedání kongresu.

Pro střílení se rozhodl ze tří důvodů. Za prvé, jde o výborný symbol zkaženosti Ameriky a nebezpečí hrozící jeho rase. Jeho smysl a motivaci každý okamžitě pochopí. Za druhé, jde o osobní a přímé akce; ty pro něj osobně mají mnohem léčivější účinek, než by měl jakýkoliv

neosobnější úder proti Systému. Za třetí, a to je nejdůležitější, jde o akce, které mohou ostatní snadno napodobit. Jen málokdo dokáže provést pirátské vysílání nebo udělat letecký bombový útok na Kapitol, ale zastřelit rasově smíšený pár na ulici dokáže kdekdo.

Vládci médií si samozřejmě onoho třetího důvodu byli vědomi a to byl také důvod mlčení o jeho akcích. Nyní mlčení skončilo, takže se snažili případné napodobitele odradit kydáním špíny. Než dojedl snídani, slyšel reportéry na třech programech prezentovat jeho střelbu jako ty nejzvrácenější a nejtrestuhodnější zločiny, jaké si lze představit. Když poslouchal čtvrtého komentátora, jak popisuje střelce jako „zřejmě velmi nemocného člověka“, ušklíbl se. Tahle práce mu evidentně moc slávy nepřinese.

Když Oscar vyšel ze sklepa, Adelaide ještě stále horlivě bušila do klávesnice počítače v rohu obýváku. Na chvíli se za ní postavil a s obdivem pohlédl na její jemný krk a ramena. Byla jednou z nejatraktivnějších výhod jeho spojení s letectvem. Potkal ji před čtyřmi měsíci v Pentagonu v kanceláři svého kámoše z Vietnamu, Carla Perkinse, kde pracovala jako civilní analytička. Vyrostla v malém městě v Iowě, získala titul bakalář matematiky na Iowské státní univerzitě a ve Washingtonu byla něco přes rok.

Ačkoliv byla ve svých 23 letech o 17 let mladší než Oscar, silně se k sobě přitahovali a on jí hned při prvním setkání nabídl schůzku. Jejich vztah se vyvíjel velmi hezky a v poslední době se vídali třikrát nebo čtyřikrát týdně. Ona byla chytrá, velkorysá, ochotná pomoci a vždy veselá, což představovalo osvěžující protijed na jeho sklony k melancholii.

Rád by jí požádal, aby se k němu nastěhovala – a ona na toto požádání určitě čekala –, jenže Oscar nedokázal skloubit činnost proti Systému s tak důvěrným vztahem; jak by mohl doufat, že před ženou udrží takové věci v tajnosti? Už tak bylo těžké jí vysvětlit, proč někdy není k zastížení.

Impulsivně se předklonil, zajel rukama pod její ruce a uchopil do nich její plná prsa. Adelaide dál psala, ale když jí začal jemně masírovat bradavky, opřela se mu o tělo. Přes halenku cítil, jak jí ztvrdly.

„Hele, chceš, abych ti ten návrh dodělala, nebo co?“ zachichotala se ve statečné snaze pokračovat v psaní, ale zároveň se o něj provokativně třela hlavou.

„Co?“ řekl Oskar neodbytně se širokým úsměvem, „už je skoro devět a já jsem o tobě snil celý den. Už nemůžu dál čekat. Zůstaň tu přes noc a ráno si přivstaneme, abys mohla dodělat tu poslední stránku, než půjdeš do práce.“ Zasunul ruce pod její ramena a zvedl ji ze židle.

Jakmile se postavila, otočila se a vplula do jeho náručí. Dychtivě jí líbal ústa, uši, krk a opět ústa. Nemotorně rozepínal knoflíky a zip na boku sukně, až jí spadla ke kotníkům. Pak jí zajel oběma rukama do kalhotek.

Přitiskla se k němu a zašeptala: „Nemyslíš, že bychom měli napřed zatáhnout závěsy nebo jít do ložnice?“

„Krucí! Zapomněl jsem.“ Oscar zrudl a spěchal k oknu, zatímco Adelaide zvedla sukni a zmizela v chodbě.

Bylo právě po půlnoci, když pohlédl na hodinky. Pár okamžiků stál ve dveřích koupelny s rukou váhavě položenou na vypínači. Adelaide spala, ležice nepříkrytá polovinou zad na své polovině postele a druhou na jeho, a světlo dopadající z koupelny přes Oscarovo rameno na

jemné kontury jejího těla vrhalo ostré stíny. Byla to krásná žena, jedna z nejkrásnějších, jakou kdy viděl, vysoká, štíhlá a pružná, s jemnou hladkou kůží, dokonalými stehny, nádhernými prsy, hezkým, nezvykle dlouhým krkem a tváří tak půvabnou, tak nezkaženou, tak dětsky mírnou a nevinnou, že pohled na její tvář položenou v polštáři, napůl zakrytou dlouhými světle ryšavými vlasy, v něm vyvolával pocity, jako kdyby sledoval velkolepý západ slunce na poušti nebo došel na zvlášť nádhernou vyhlídku při turistice v horách. Adelaide je opravdu zázrak přírody, pomyslel si.

Místo aby zhasnul, došel k posteli, zlehka jí odhrnul vlasy a políbil ji jemně na rty tak, aby ji nevzbudil. Přesto, jakmile se jejich rty dotkly, pootevřela víčka. Na moment pohlédl do jejích jasných, hlubokých, modrých očí a pak cítil, jak ho rukou přitahuje k sobě. Opět se s ní pomiloval, divočeji než předtím, skoro až brutálně, a pak se otočil a položil hlavu na polštář, kdežto ona se schoulila do jeho rukou a opět usnula s hlavou na jeho rameni. Světlo v koupelně zůstalo svítit.

Oscar byl najednou velmi ospalý, ale ještě pár minut zůstal vzhůru a přemýšlel. Adelaide představovala jasný bod v jeho životě a byl do ní nesmírně zamilovaný. Ale měla pro něj význam, který přesahoval lásku. Byla symbolem všeho, na čem Oscarovi skutečně záleželo. Byla krásná a nevinná, ztělesnění lidského dobra. Představovala prototyp ženy jeho rasy. Ona byla nejzazším ospravedlněním Oscarovy soukromé války proti Systému.

Zdálo se mu, že neexistuje nic důležitějšího, než zajistit trvalé přežití žen jako Adelaide. Cokoliv by ho ohrožovalo musí být rozdrceno.

Oscar dumal nad rozdílem svého hodnotového žebříčku a toho, který se zdál být normou – nebo který aspoň prosazovala média. Ta mluvila o právech jednotlivce, rovnosti a posvátnosti života. Pro média měli širokonosí, tvrdými chlupy porostlí bastardi s bláto připomínající barvou kůže, zplození rasově smíšenými páry, jaké střílel, stejnou cenu jako plavovlasé, modrooké děvčátko, z něhož může vyrůst druhá Adelaide. A vlastně pro ně byli ještě cennější. Navzdory žvástům o „rovnosti“ bylo Oscarovi jasné, že jejich vize budoucnosti byla ta, v níž tito barevní bastardi zdědí zemi. Mimoděk se otřásl.

Vzpomněl si na jednu věc, které byl svědkem ve Washingtonu před několika lety v době, kdy bílí vysokoškoláci, křesťanští kněží, černí aktivisté, estrádní komici a politici chodili téměř každý den před velvyslanectvím Jihoafrické republiky s transparenty a vyvolávali hesla proti apartheidu. Čistě náhodou procházel kolem velvyslanectví právě ve chvíli, kdy do něj šly dvě Jihoafričanky, které tam pracovaly. Zastavily se, aby ukázaly pasy jednomu z policistů v kordonu na chodníku, udržujícím demonstranty dál od vchodu. Jedna byla

vysoká, neobyčejně krásná žena nordického typu a druhá poměrně obyčejná, průměrně vysoká bruneta.

Několik demonstrantů je zasypalo urážkami. Všiml si hlavně jedné mladé bělošky, asi vysokoškolačky, která byla zřejmě i za normálních okolností naprosto neatraktivní, jejíž tvář byla zkřivená nenávistí, když stále dokola ječela: „Rasistická kurva! Rasistická kurva! Rasistická kurva!“ Bylo vidět, že svou nenávist směřuje konkrétně k vysoké blondýnce, skoro jako kdyby právě tato žena víc než její menší a tmavší kolegyně reprezentovala všechno, co se naučila nenávidět. Bílý kněz stojící kousek od ní se souhlasně culil. Držel transparent s nápisem „Všechny Boží děti, bílé i černé, jsou si rovné“. Ale někteří si evidentně byli rovnější!

Stejně to bylo i se slzami, které média prolévala nad Oscarovými oběťmi. Pořád a pořád se žvanilo o posvátnosti veškerého lidského života a jak nikdo nemá právo soudit druhé a brát jim život. Oscar přemýšlel nad tím, jak málo slz tito komentátoři ronili nad oběťmi obyčejných zločinců – násilníků, zlodějů a ozbrojených lupičů – kteří ve Spojených státech dennodenně zabíjí spoustu lidí. Ve skutečnosti se o některé oběti starali mnohem víc než o ostatní. Byl si jistý, že například jeho by rádi viděli trhaného úd po údu nebo pomalu zaživa upalovaného.

Samozřejmě je úplně normální starat se o některé lidi víc než o ostatní, chtít některé chránit a jiné vidět mrtvé. Rozdíl mezi ním a jimi je ten, že Oscar tuto skutečnost nepopírá – a že chce chránit vlastní lidi a zničit ty, kteří je ohrožují, kdežto oni podle všeho nenávidí vlastní a milují naprosto odlišné.

Oscar četl dost literatury z 18. a 19. století – dokonce i z první poloviny 20. století – z níž bylo naprosto jasné, že jeho hodnoty kdysi byly normou. Jak tedy došlo k úplnému obrácení těchto hodnot? Ospale zakroutil hlavou. To je něco, co nikdy nedokázal rozluštit ani v bdělém stavu. Ale odpověď může počkat. Věděl, co musí udělat a zítra se chystal opět udeřit.

„Ještě kávu, pane?“

„Ano, prosím,“ odpověděl Oscar číšníkovi a položil peníze na účet na tácku, přičemž se v duchu zarazil nad cenou. Opět se opřel o židli a dál si prohlížel ostatní stoly v restauraci. Mezitím mu sklízeli poslední zbytky nádobí. Svůj stůl si vybral dobře. Byl v tmavém výklenku, částečně odděleném od hlavní místnosti velkou květinou, takže viděl, aniž byl viděn. Restaurace byla honosná a moderní, jen pět bloků od Kapitolu a navštěvovali ji jak ti, kdo usilovali o moc, tak mnoho těch, kteří ji mají: zákonodárci, nejvyšší vrstva úředníků, právníci, novináři, lobbyisté.

Během večeře u ostatních stolů viděl řadu zajímavých osob. V hlučné skupince jen o dva stoly dál poznal kongresmana Stephena Horowitze. Ten byl poslední dobou často v televizi a jeho výbor vedl jednání o novém návrhu zákona o příchodu 100 000 haitských přistěhovalců do USA ročně. V emotivním projevu minulý týden odsoudil ty, kdo jsou proti návrhu, jako přesně tytéž „rasisty“, kteří byli i proti dřívějšímu návrhu, jenž se mezitím stal zákonem, zakazujícím bílým Jihoafričanům stěhovat se do země. Jak je ten chlápek odporný, pomyslel si Oscar a když si prohlížel jeho krysí obličej s roztěkanýma, korálkovitýma očima a širokými, potměšilými ústy, zřetelně cítil mravenčení v prstu, kterým mačká spoušť. Ale smrt zastřelením by pro Horowitze byla příliš milosrdná. Oscar by si mnohem radši počkal na příležitost ho chytit a pomalu si ho vzít do parády cepínem.

Krom toho zatím nechtěl radikálně měnit cíle. Zatím chtěl dál střílet smíšené páry, jen s tou změnou, že si teď hodlal vybírat ty z vyšších příjmových skupin, aby to mělo v médiích ještě větší odezvu. A u stolu na druhé straně místnosti seděl vynikající terč, který Oscar poslední půlhodinu nenápadně sledoval: vysoký míšenec se světlou kůží se dvěma běloškami, které vypadaly, že s ním obě mají intimní poměr. Oscar netušil, kdo ty ženy jsou, ale míšence několikrát viděl v televizních zprávách – jednou i s Horowitzem na tiskové konferenci konané na ulici před velvyslanectvím Jihoafrické republiky. Vedl organizaci lobující za zákonné represe vůči Jižní Africe a za ekonomickou pomoc černochoy ovládaným africkým zemím. Možná že ty ženy byly zaměstnankyně organizace, nebo třeba jen obdivovatelky mocných – oba druhy lidí byly v tomto městě až příliš běžné.

Míšenec nakonec zaplatil a pak se líně došel rozloučit s Horowitzem, přičemž se s oběma ženami držel za ruce. Oscar vstal a bez jediného pohledu na svůj plánovaný cíl vyšel ven. Tam se zastavil u automatu na noviny a koupil si *Washington Post*. Koutkem oka zahlédl

míšenec a jeho bílé společnice vycházet z restaurace a zabočit vlevo, dolů po špatně osvětleném chodníku lemovaném stromy. Oskar vyrazil za nimi ve vzdálenosti asi 30 kroků.

Jakmile vyšel z jasně osvětleného prostoru před restaurací, vytáhl z kabátu pistoli s tlumičem a dal si jí do složených novin v pravé ruce. Trojice před ním odbočila za roh. Když tam došel i Oscar, právě nastupovali do starého bílého Cadillacu parkujícího u chodníku. Rychle zmapoval terén a ujasnil si situaci, pocíťujíc důvěrně známé napětí ve svalech a studený pot v podpaží. Ačkoliv na ulici s restaurací byl mírný dopravní ruch, v této boční ulici nic nejelo. Nejbližšími chodci byla skupina osob, jež právě prošla na jejich straně směrem k restauraci; teď byli minimálně 30 metrů za ním.

Oscar zrychlil krok a proti Cadillacu stanul právě ve chvíli, kdy míšenec zavřel přední dveře u spolujezdce. Oscar se prudce otočil vpravo a zatarasil mu chodník u auta. Když míšenec překvapeně a našťavaně vzhlédl na velkého bělocha, který mu najednou blokuje cestu, Oscar vytáhl pistoli, stále zakrytou novinami, a trefil ho mezi oči. Míšenec bez hlesu zavrával směrem k autu a rozplácl se na kanál. Pak mu zasadil ještě dvě pečlivě mířené rány do hlavy, vykročil vpřed a prudce otevřel dveře u auta. Ženy si ani nestačily uvědomit, co se děje. Oscar obě rychle a přesně zasáhl jednou ranou do hlavy a pak ještě dvakrát. Poté se otočil a svižně kráčet k hlavní ulici.

Pohlédl na hodinky a jel zpět přes Potomac do Virginie: bylo přesně osm hodin – ještě dost času na to vidět Adelaide. Řekl jí, že bude večeřet s nějakými důstojníky na letecké základně Andrews a když skončí brzy, tak jí zavolá. Lhát jí ho bolelo, ale neviděl jinou možnost, jak v dané situaci jednat. Bylo to inteligentní děvče a měla v zásadě dobré instinkty, ale neměl ani nejmenší chuť jí seznamovat – a tím pádem učinit morálně zodpovědnou – se svou soukromou válkou. Neměla zkušenosti z Vietnamu jako on, ani neprošla jeho dlouhodobou sebeanalýzou vedoucí k pochopení významu mnoha věcí, dějících se kolem nich – jako míšení ras. Nebyl si vůbec jistý, zda by jí dokázal přesvědčit o morální nezbytnosti svých činů. Jako všechny ženy by se s největší pravděpodobností soustředila na osobní hlediska – co se stalo konkrétním jedincům, jež si vybral za cíl – místo na neosobní ospravedlnění těchto činů a jejich význam pro budoucnost rasy.

Oscar se dnes večer musel vypořádat s rozhodnutím zabít dvě děvčata. Neměl naprosto žádné pochyby o tom, že to, co dělá, je správné, ale bylo v něm něco, co mu bránilo páchat násilí na ženě jeho rasy – dokonce i když si to jednoznačně zasloužila. Na parkovišti před supermarketem to bylo snazší. Všechny ženy v těchto případech byly jasně ta nejhorší spodina – bezcenné bílé štetky, které se vdaly za černochoy, protože mezi muži své rasy

neměly žádnou lepší perspektivu. Ale děvčata z dnešního večera byla celkem atraktivní, dokonce nóbl. Akorát příliš zkažená.

Pokud jde o míšence, zabít ho bylo pro Oscara rozhodně uspokojivější než u ostatních černochů. Částečně proto, že se svými akcemi proti bělochům v Jižní Africe veřejně prohlásil za nepřítele bílé rasy a částečně proto, že to byl takový arogantní, nafoukaný, povýšený negr. Každopádně začínal mít podezření, že jeho rostoucí uspokojení způsobuje zvětšující se strach v řadách nepřítele.

Toto podezření se potvrdilo ještě večer. Spolu s Adelaide si v posteli pustili zprávy ve 23 hodin, což dělali často. Tentokrát byly zprávy roztěkané a zmatené, což zřejmě způsobila skutečnost, že zpravodajský tým dostal pásku s hlavní senzací dne příliš pozdě a nestihl ji zpracovat. Komentátor bez jakéhokoliv úvodu spustil: „Vypadá to, že rasistický vrah opět udeřil!“

Oscar fascinovaně sledoval, jak kamera zabírá místo, kde před pouhými třemi hodinami dokončil své dílo, hemžící se uniformovanými policisty, agenty FBI, novináři a kolemjdoucími zvědavci. Podle hlasatele již agenti FBI zatkli a vyslechli podezřelého. Oscar se bezděčně usmál.

Zprávy se věnovaly především mulatovi, jehož Oscar zabil, Tyronu Jonesovi. O dvou běloškách padla jen stručná zmínka a přišlo dlouhé vychvalování Jonese a jeho role v „boji za svobodu a rovnost v Jižní Africe“. Senátor Horowitz poskytl krátký rozhovor, v němž zmínil, že byl s Jonesem jen pár minut před jeho zastřelením a že ztratil „drahého, váženého přítele“. Dále prohlásil, že má v úmyslu požadovat parlamentní vyšetřování této i ostatních vražd rasově smíšených párů. Nakonec se s pokřiveným úšklebkem naklonil ke kameře: „Kdokoliv si myslí, že těmito vraždami může zastavit pokrok, jehož dosahujeme ve vztazích mezi rasami a v naší snaze zbořit staré hranice nenávisti a předsudků rozdělujících rasy, hrozně se mýlí. Ve snaze dopadnout chorého vraha nebo vrahy využijeme všechny vládní zdroje. Amerika bude dál pokračovat k plně integrované společnosti a nikdo jí nebude stát v cestě.“

Pak tam bylo pět sekund s rozrušenými rodiči jedné ze zastřelených žen. Adelaide zatřásla hlavou a soucitně zamumlala: „To je hrozné.“

„Pokud byla s tím dobyt看kem Jonesem, tak si zaslouhovala zastřelit,“ odpověděl Oscar.

„Proboha, Oscare! Jak to můžeš říct? To je hrozné!“

Oscar si povzdechl a neodpověděl, ale v duchu si řekl, že bude s Adelaid muset začít o některých věcech mluvit – a brzo.

Oscar opatrně odložil svazek výstřižků, který měl na klíně, protáhnul se, zívnu, celou vahou se opřel v křesle a zavřel oči. Byl to rušný týden a potřeboval trochu času na přemýšlení. Byl téměř vděčný, že Adelaide onemocněla matka a ta odletěla do Iowy, aby byla přes víkend s ní. Celé klidné sobotní ráno strávil četbou zpráv a komentářů z víc jak deseti časopisů a novin, které si včera večer koupil u stánku potom, co odvezl Adelaide na letiště.

Většina zpráv a komentářů se týkala jeho – a věcí s ním souvisejících.

Posledních deset dní nebylo ve zprávách skoro nic jiného. Dva dny po zastřelení Jonese – minulou středu – média mluvila o bombovém útoku na dům rasově smíšeného páru v Buffalu a palbě samopalem z projíždějícího auta na rasově smíšené hloučky stojící před diskotékou v San Franciscu, známé svou rasově smíšenou klientelou. Při druhém incidentu bylo zabito 7 lidí a další desítky zraněny. Policie zatkla dva bílé podezřelé. K bombovým atentátníkům v Buffalu nevedla žádná stopa.

Ve čtvrtek se objevily zprávy, téměř pohřbené pod pokračující mediální hysterií kolem střelby v San Franciscu, o zabití dvou bílých žen – sester – v Chicagu, které údajně udržovaly intimní vztah s černochoy, a těžkém zbití smíšeného páru v jeho apartmá v Philadelphii.

Pak se utrhla lavina. V pátek zprávy zaznamenaly 19 velkých útoků na rasově smíšené páry nebo skupiny po celé zemi. Média poprvé přiznala, že se jedná o práci několika různých osob, ačkoliv se ve všech případech zmínila o „nenávistném vrahovi z Washingtonu“ a incidenty mimo oblast Washingtonu jsou popisovány jako práce „napodobitelů“. Ve víc než polovině případů jsou zatčeni.

Když Oscar četl detaily, pochybovačně kroutil hlavou. Většina těch, kdo ho kopírovali, podle všeho jednala neuvěřitelně lehkovážně. Vypadalo to, jako by to všechno byli chlapi sedící s pivem u televize, když se zrovna vysílala reportáž o jednom z jeho směšných kousků, kteří si řekli: „Hej, paráda! Myslím, že to udělám taky.“ A pak šli ven a udělali to, ale tím nejdětinštějším způsobem, bez potřebné přípravy a plánování. Copak v Americe nezůstali žádní střízlivě uvažující lidé?

Nejsmělejší byli skinheadi, kteří pozvedli Oscarovu standartu se skutečným zápalem. Bylo jich hodně, byli vidět a neměli žádný problém hromadně naběhnout do rasově smíšené skupiny s baseballovými pálkami, řetězy a cihlami. Vše, co dělali, samozřejmě bylo úplně neplánované a většinou to nemělo smrtelné následky – ačkoliv v jednom případě jich několik na Cleveland Street ubodalo rasově smíšený pár. Celkově vzato měly smíšené páry větší obavu ze setkání s potulujícími se bandami skinheadů než s osamělými vrahy.

Jejich obava ve skutečnosti došla do stádia, kdy smíšené páry otevřeně mluvily o strachu být vidět na ulici. Jeden zpravodajský časopis napsal, že některé bělošky z Los Angeles, které dřív braly své rasově smíšené děti na nákupy, je nyní raději nechávají u sousedů. Byl tam rozhovor s majitelem jedné restaurace ve Washingtonu, který odhadl, že od doby, kdy média začala o mluvit o útocích, u něj poklesl počet rasově smíšených párů o víc než 80 procent.

Reakce Systému byla prudká, vzteklá a mohutná. Oscar byl překvapen. Očekával velký mediální rozruch a důsledné policejní vyšetřování, ale nikdy by ho ani nenapadlo, že nastanou takové výlevy vzteku a nenávisti. Někteří politici, duchovní, pedagogové a jiní, kteří se vyjadřovali v TV, kvůli emocím téměř nedokázali logicky uvažovat. Jeden evangelík se neovladatelně třásl – ne žalem, ale hněvem –, když odsuzoval útoky na rasově smíšené páry jako hříšný pokus zmařit „Boží plán pro Ameriku“. Jeden rabín se stejným názorem měl doslova pěnu u úst. Rektor Yaleské univerzity, Baldwin Giacomo, plakal, když přiznával svou „hanbu, že jsem bílý... [a] mám stejnou barvu kůže jako ty šílené kreatury,“ jež provádí rasové útoky.

Když viděl toto poslední vystoupení, Oscar jen tak zauvažoval, jak by ten dobrý vědec odpovídal, kdyby mu řekli, že část útoků mohla být dílem černých separatistů – řekněme Farrakhanových muslimů –, kteří mají tytéž důvody bojovat proti míšení ras, jako rasově uvědomělí běloši.

Oscar si zároveň uvědomil, že v tom, čeho je svědkem, nehraje rozum žádnou roli. V jistém smyslu slova byli všichni tito lidé motivováni náboženským cítěním, třebaže by se pár z nich mohlo prohlásit za agnostiky nebo ateisty. Byli motivováni náboženskou vírou, že rasově smíšená Amerika je lepší než bílá Amerika, mulatské dítě lepší než bílé dítě a běloška, která si zvolí černého partnera, je *lepší* než ta, co si zvolí bílého. Kdybyste se jich na to zeptali, ostře by to odmítli, to Oscar věděl; vykrucovali by se, kecali a chodili kolem horké kaše s otřepanými frázemi o „lidské důstojnosti“, „rovnosti“ a tak dále, ale bylo naprosto jasné, v co věří.

Oscar celou dobu tak nějak věděl, jak se věci mají. Znovu si vzpomněl na nenávist ve tváři dívky demonstrující před Jihoafrickým velvyslanectvím a souhlas s touto nenávistí ve tváři kněze stojícího vedle ní. I tak ho to pořád překvapovalo. Věděl, že se Amerika stala skrz naskrz dekadentní, že úpadek zapustil hluboké kořeny a že velká část populace z těchto kořenů žije a bojovala by proti jakýmkoliv pokusům je vytrhnout. Ale reakce na jeho útoky proti míšení ras šla daleko za obranu nezadatelných práv. Oscar udiveně kroutil hlavou. Evidentně tu byla nepřekonatelná propast – ne v zájmech, ale v pochopení, v duchu – mezi ním a těmito lidmi. Tištěné komentáře byly logičtější než televizní prohlášení, ale stejně

zuřivé. Vycházely redakční články volající po novém federálním zákonu automaticky udělujícím trest smrti komukoliv usvědčenému z rasově motivovaného útoku – a autorem jednoho z těch nejpatetičtějších byl člověk, který byl dlouhá léta znám jako odpůrce trestu smrti.

Ředitel Americké unie pro ochranu občanských svobod v dlouhém dopise vydavateli *New York Times* tvrdil, že by běžná občanská práva osoby podezřelé ze spáchání zločinu neměla platit v případě, kdy je běloch obviněn z útoku na nebělocha z rasových důvodů. A třetí pisatel – zákonodárce z Massachusetts – navrhoval, aby se z důvodu obtížného prokazování motivu v případě, kdy je podezřelý bílý a jeho oběť nebilá, důkazní břemeno přesouvalo na obviněného; ten, aby se vyhnul zvláštnímu trestu za „zločin nenávisti“, by musel prokázat, že jeho čin *neměl* rasový motiv.

Cenu nenávisti však získal jeden z pravidelných fejetonistů *Washington Post*, David Jacobs. Ten ve svém článku minulý pátek tvrdil, že ze vzorce vražd v oblasti Washingtonu i útoků jinde je jasné, že pachatelé útoků jsou sexuálně frustrovaní bílí muži, kteří nelibě nesou větší sexuální přitažlivost černochů pro bílé ženy. Nabídl historický náhled na tento problém prisouzením bělošského sexuálního komplexu lynčování černochů na začátku století. Jacobs došel k tvrzení, že *celý* bělošský rasismus má kořeny v sexuální závisti. Článek zakončil tím, že rasismus bude největším zlem, jemuž svět čelí, dokud z něj nezmizí bílá rasa a nejlepší věc, jakou vláda může udělat, aby příchod tohoto dne urychlila, je podporovat ještě víc rasově smíšených manželství. Podle jeho názoru by dobrým krokem tímto směrem bylo daňové zvýhodnění rasově smíšených párů.

Když Oscar četl tento článek před osmi dny poprvé, úplně ho rozzuřil. Když ho dnes četl opět, tak už jen přemýšlel o lidech jako Jacobs. Co je motivuje? Jacobs vypadal jako jiná klasa než pocitem viny postižený rektor Yale nebo pobouření ministři a politici. Ze slov v jeho článku vyzařovala čistokrevná, chladná nenávist. Bílá rasa pro něj byla nebezpečná jako bakterie, na kterou je potřeba nalézt antibiotikum.

Aspoň že už Jacobs pro *Post* žádný článek nenapíše, řekl si Oscar s nemalým pocitem zadostiučinění. O to se rozhodl osobně postarat už minulý týden, kdy si přečetl jeho článek. A během pár hodin po tomto rozhodnutí ho také realizoval.

Naneštěstí pro Jacobse tento článek v pátečních novinách nebyla jediná věc podepsaná jeho jménem. Ve části „Styl“ v *Post* byl článek o „publikační párty“ na oslavu vydání knihy dalšího pisatele do novin. Tuto párty, jak oznamoval článek ve „Stylu“, hostil autorův „kolega David Jacobs ve svém moderním kondominiu James Court“. Tento článek upoutal Oscarovu

pozornost jen kvůli tomu, že na fotografii hostů na Jacobsově párty viděl šeredný obličej kongresmana Horowitze.

Pomocí jednoho rychlého telefonátu do *Washington Post* zjistil, že Jacobs obvykle nepřijíždí do kanceláře dřív než ve 14 hodin. Na mapě Washingtonu byla Jones Court zobrazena jako jeden blok dlouhá *slepá ulice*. Jak se na místě ukázalo, v ulici byla jen jedna budova, kterou šlo reálně považovat za moderní kondominát a když Oscar těsně po poledni zajel na nehlídané podzemní parkoviště, brzo spatřil automobil s nálepkou *Washington Post* na předním skle.

Když Jacobs za půl hodiny sešel dolů k autu, už se nedozvěděl, co ho zasáhlo.

Při vzpomínce na zabití Jacobse mohl Oscar jen stěží uvěřit, jak snadné to bylo. Obešlo se to dokonce i bez nervozity a pocení, které předcházely všem jeho dřívějším akcím. Celou věc vyřídil tak klidně – dalo by se dokonce říct uvolněně – jako by tam nespáchal atentát, ale dovezl pizzu. Zčásti to nepochybně byla zásluha neobvyklého zřetězení příznivých okolností: všimnutí si vodítka k Jacobsově adrese hned po přečtení jeho článku, autorův pozdní pracovní harmonogram, nehlídaná garáž, nálepka zaměstnavatele na čelním skle, Jacobsovo brzké a vhodné objevení se v době, kdy na místě nebyli žádní svědci...

Rychlost, s jakou to skoncoval, mu dala pocit pýchy. Usmíval se při pomyšlení, jak tato rychlá odplata musí znervózňovat Jacobsovy kolegy. Ale pýchu tlumilo znepokojení: musel se bránit přílišné sebedůvěře a neopatrnosti. Ještě nikdy předtím neriskoval natolik, aby šel po cíli za denního světla.

Další malou starost, která Oscara pronásledovala, když se v duchu probíral událostmi několika posledních týdnů, představoval pocit bezcílnosti. Kam směřuje? O jaký konečný výsledek svými akcemi usiluje? Měla jeho aktivita zůstat jen jakýmsi druhem terapeutického hobby? Nebo již dosáhl svého počátečního cíle vyprovokovat mohutnou odezvu na své útoky vůči smíšeným párům a podnítit určité množství podobných aktivit po celé zemi? Možná by toho měl nechat, dokud je čas a oženit se s Adelaide.

Povzdechl si. Ví, že přestat nemůže. Nemohl by upadnout zpět do neklidu, který ho svíral předtím. Není ten typ, který může stát stranou a nečinně se dívat na ničení své rasy a civilizace jako nestranný divák. Musí jednat. Měl však pochybnosti. Stačí vybírat si příležitostné cíle – Davida Jacobse, Tyrona Jonese, možná Stephena Horowitze? Stačí to na to, aby utišil své svědomí a ještě mohl vést víceméně normální život s Adelaide?

O tom vůbec nebyl přesvědčen. Zároveň nebyl příliš nakloněn myšlence dál střílet smíšené rasové páry každé tři nebo čtyři dny. Teď to nestálo za to riziko. Pokud má dál pokoušet štěstí, musí zvednout sázky, rozehrát větší hru. Ale jakou? A proč? Jaký má být celkový plán?

Oscar neměl žádnou odpověď. Opět si povzdechl a posunul se v křesle. Netečně pohlédl na stoh novin a časopisů na stole vedle sebe a jeho pohled znovu padl na fotku hostů na Jacobsově párty ve *Washington Post* z minulého pátku. Zvedl ji a celou minutu upřeně hleděl na tvář kongresmana Stephena Horowitze. Tak ošklivý! Tak naprosto zlý! Na rtech se mu pomalu usadil stín slabého, nelítostného úsměvu a zašeptal: „Bez práce nejsou koláče.“

Odložil noviny stranou. Musel si rozmyslet minimálně jednu věc.

Oscar se ještě zcela neoprostil od pocitu marnosti, ale byl rozhodnutý nedovolit, aby se jeho problémem stala neopatrnost. Promýšlel zabití kongresmana Horowitze – s velkou pečlivostí. Chodil sem a tam a usilovně přemýšlel. Bouchl si pěstí do dlaně, stále vzrušenější, jak si v duchu probíral různé možnosti a dělal plány.

Zazvonil telefon. Byla to Adelaide.

„Ahoj, miláčku. Maminka je dost nemocná a je tu pěkný nepořádek. Myslím, že bude lepší zůstat tu nejméně do úterý. Nevadí ti to?“

„Samozřejmě vadí, kočičko. Ale udělej, co pokládáš za nejlepší.“

Adelaide Oscara požádala, zda by v pondělí ráno zavolal do kanceláře a řekl, že má chřipku a je příliš nemocná na to, aby mohla jít k telefonu.

„A jak ve středu vysvětlíš, že vypadáš tak nádherně a zdravě? Kdybys byla po čerstvě prodělané chřipce, měla bys vypadat bledě, být unavená a apatická.“

„Spoléhám na to, že tak budu vypadat potom, co mě v úterý večer umiluješ napůl k smrti, miláčku,“ řekla škádlivě se smíchem.

„Jasně, drahoušku, vždyť víš, že pro tebe udělám to nejlepší. Ale tobě to prospívá! Čím víc se v noci milujeme, tím lépe ráno vypadáš a bledý jsem *já*. Jediný způsob, jak udělat, abys vypadala bledě *ty*, je naprostá abstinence.“

Telefonát od Adelaide dodal Oscarovu plánování nový prvek. Nechtěl plán s Horowitzem uspěchat, ale *bylo by* skvělé, kdyby ho dostal ještě než se vrátí. Bylo stále obtížnější dělat svou noční práci, když byla ve městě, aniž by vzbudil její zvědavost.

O Horowitzovi věděl, že je „noční pták“. Za poslední rok si jeho fotky v rubrice „Styl“ všiml víckrát a už ho i dřív viděl v restauraci na Capitol Hill, ze které sledoval Jonese. Bylo to poprvé, kdy vzal Adelaide na večeři a chtěl na ní udělat dojem. Ale nepovažoval za dobrý nápad začít tam jíst pravidelně. Nedalo se říct, za jak dlouho se tam Horowitz zase ukáže. Navíc to bylo místo, kde se každý rozhlíží kolem, aby viděl, kdo sedí u ostatních stolů. Oscar si tam sám minule připadal nápadný, i když seděl za květinou. Potřeboval nějak předem zjistit, kde Horowitz v den D bude.

Oscar si nikdy předtím nepoložil otázku až poté, co na ní měl odpověď. Teď to tak bylo. Carl Perkins ho vždy zval na koktejl párty, které pořádali ten či onen velký dodavatel pro armádu nebo konzultační firmy pro své vládní přátele snad každou druhou noc. „Dám ti

možnost potkat se s některým z našich vůdců v kongresu,“ dělal si z něj Carl legraci, jelikož věděl o Oscarově silném odporu k politikům. „Vždycky jich je tam nejmíň deset.“

To, že byl abstinent, byl jen jeden z důvodů, proč Carlova pozvání nikdy nepřijal. Ale teď si vzpomněl na to poslední, když Carlovi ve středu volal. General Dynamics právě získaly novou miliardovou zakázku a Oscar měl dojem, že to budou slavit v pondělí. „Bude to velké,“ řekl Carl. „Bude tam každý.“ A Oscar věděl, že kongresman Stephen Horowitz, demokrat z New Yorku a mimo jiné předseda sněmovního výboru pro ozbrojené síly, tam skoro určitě bude také.

Zavolal Carlovi domů. Když probral detaily ohledně současného projektu, což byla záminka telefonátu, řekl: „Fajn, předpokládám, že budu mít nějaké předběžné výsledky nového modelu antény do pondělí odpoledne. Mohli bychom spolu večer něco spolknout a ukážu ti, co mám.“

„Díky, kámo, ale nemůžu. V pondělí musím na ten flám General Dynamics. Proč mě nenecháš, abych tě s Adelaide vzal s sebou jako mé hosty?“

„Kde to bude?“ odpověděl Oscar váhavě, jako by se rozmýšlel o přijetí pozvání.

„V tanečním sálu v mezizáti v Shorehamu. Začátek v osm.“

„Každopádně dík, Carle, ale myslím, že radši ne. Víš, že já na flámy nejsem.“

„Měl bys Adelaide někdy zlomit a ukázat jí před lidmi. Je moc hezká na to, aby sis jí celou nechával jen pro sebe.“

„Ona ale vážně taky není na flámy. Navíc jí dneska bolí hlava a myslím, že na ní leze chřipka.“

„Ale, ale. Radši jí řekni, ať nechodí do práce, než to přejde. Já si teď nemůžu dovolit dostat chřipku. Než přes sněmovnu protlačíme návrh zákona na zvýšení rozpočtu, budu mít spoustu práce. Většinu příštího týdne mám v plánu vypovídat před výborem pro ozbrojené síly.“

Oscar se usmál. Carl to nevěděl, ale Oscar se chystal jeho plány zásadně změnit.

Po obědě zajel do hotelu Shoreham, aby si prohlédl jeho rozvržení. Vyhlídky na úder venku nevypadaly dobře. Dopravní situace kolem hotelu byla naprosto nevhodná. Bylo by příliš pravděpodobné, že při snaze dostat se z místa pryč autem uvízne v zácpě. Celý chodník před hotelem byl otevřený a všude byly lampy. Nebudou tu žádné stíny, ve kterých by se v noci dalo okounět. 100 metrů od hlavního vchodu napočítal 6 policejních vozů. V tomto hotelu je neustále příliš mnoho terčů a příliš velké zabezpečení. Horowitz, vždy doprovázený svým řidičem a bodyguardem v jednom, bude nepochybně přivezen až před vchod a na tomtéž místě opět vyzvednut. Není tu žádná šance, leda na sebevražedný útok.

Uvnitř to vypadalo trochu slibněji. Hlavní vchod do tanečního sálu je v boční chodbě. Oscar vklouzl do potměšlé, nezamčené místnosti, rozhlédl se po světlech a prozkoumal východy. Bylo tam několik vchodů pro zaměstnance, ale žádné označené „ženy“ a „muži“. To znamená, že hosté musí chodit na toaletu na vzdáleném konci boční chodby.

Jaká je šance, že Horowitz bude muset během večera na WC? Oscar uvažoval. Bude tam spousta lidí a mezi tanečním sálem a toaletou jich během večera projde spousta, takže aspoň bude snazší proklouznout dovnitř bez pozvánky. Pokud se dostane do tanečního sálu, zřejmě se bude moci přiblížit k Horowitzovi tak blízko, jak jen bude chtít. Ale co potom? Zkusit mu něco hodit do pití?

Oscar se ušklíbl. To je nesmysl. Krom toho by tu bylo příliš velké riziko, že ho někdo uvidí; Carl nebo někdo jiný, kdo ho zná z Pentagonu, by si ho mohl všimnout a on nechtěl, aby o jeho přítomnosti kdokoliv věděl. Pokud bude Horowitz zabit, policie nepochybně důkladně zkontroluje všechny, kdo tam byli.

Vyšel ven a prošel dolů do pánské toalety na konci chodby. Ta byla luxusní: umyvadla zasazená v širokých mramorových pultech a dokonce i čistička bot. Rovněž zde byly dvě řady kovových skříňek; možná to byla i šatna pro mužské zaměstnance, kteří si nechávali civilní oblečení ve skříňkách. Prostor za skříňkami byl jen málo osvětlený a připadalo v úvahu využít ho jako úkryt, ale tato představa se Oscarovi nelíbila. Kdokoliv z hostů by se tam mohl třeba jen z obyčejné zvědavosti podívat.

Na protější straně byly další dveře, zřejmě do komory. Oscar vzal za kliku. Zamčeno. Zámky ale patřily mezi jeho koníčky. Vytáhl z kapsy bundy malé plastové pouzdro, vybral v něm nástroj a během 15 sekund dveře otevřel. Byla to komora, docela velká, ale prázdná a na policích ležela silná vrstva prachu.

To bylo zajímavé! Protože se komora nepoužívá, je jen malá šance, že by ji zaměstnanci hotelu před nebo během párty otevřeli. Vešel dovnitř a zavřel za sebou. Skrz ventilační mřížku nahoře měl výhled na půldruhého metru dlážděné podlahy přede dveřmi. Pokusil se ohnout okraje mřížky dovnitř, aby si zvětšil zorné pole, ale kov byl na jeho prsty moc tvrdý.

Otevřel dveře, aby šla dovnitř trocha světla a spatřil kovový hák zašroubovaný do zadní části stěny: těžký, starodávný, ocelolitinový typ. Vyšrouboval ho, konec zarazil do mřížky a zatlačil. Pak zavřel dveře a znova se podíval ven. Tentokrát už měl dobrý výhled na většinu místnosti a na mřížce z vnější strany nebylo nic vidět. Než odešel, vytrhl z kapesního díáře prázdnou stránku, zmuchlal jí a vložil do plechu pro západku zámku ve futrech. Papír tam dal tak, aby šly dveře, i když budou zamčené, silným trhnutím otevřít.

U vchodu do tanečního sálu se zastavil a rychle se rozhlédl kolem. Nelíbila se mu představa být závislý na Horowitzově použití toalety – a navíc že v ní bude aspoň několik sekund sám – ale představa, že by se na večírku musel ukázat, se mu líbila ještě méně. Řekl si, že bude lepší počkat na Horowitze na záchodě s rizikem, že tam nepřijde, než riskovat, že bude viděn. Kdyby se Horowitz neukázal, tak by ho musel dostat jindy a jinde.

Po cestě dolů do haly přemýšlel ještě o jedné možnosti: dát do tanečního sálu bombu a všechny na párty zabít. Byl to malý sál, asi jen 15 metrů na délku a pod stropem byla závěsná obkládaná deska. Mohl by se sem večer vrátit se dvěma kufry dynamitu a dát pod strop bombu s rádiem ovládanou roznětkou. To by zvládl během pěti minut. Cizí člověk, nesoucí do hotelu dva kufry, by v kteroukoliv denní dobu nevyvolal žádnou pozornost.

Během cesty domů si variantu s bombou víc promyslel a nakonec ji zavrhl. Zprvė nemá k dispozici žádné výbušniny a získat je normálními cestami může zabrat víc než dva dny. Nechtěl věci uspěchat. Také se mu nelíbila představa masakru, který by spolu s dalšími lidmi pravděpodobně zabil i Carla. Nicméně zásobit se výbušninami do budoucna není špatný nápad. Řekl si, že se po nějakých musí podívat, až bude mít čas.

V pondělí se věnoval nákupům. Navštívil dva obchody s divadelními rekvizitami a koupil paruku, dvoje brýle, sadu líčidel a pár falešných vousů: kozí bradky, knírky, kotlety, dlouhé licousy a tak dále.

Doma zjistil, že ho paruka naprosto přesvědčivě mění z blondáka na černovlasého. Přeměnu dokončila trocha barvy ze sady líčidel nanesená na obočí. Falešné brýle jeho vzhled změnily ještě víc. Když se prohlížel v zrcadle, byl spokojen až na jednu věc: jizva na levé tváři byla nápadná jako nikdy a to je přesně ten typ detailů, které si svědci zapamatují.

Nalepil si dlouhé licousy a po stranách kotlety. Jizvu tak zakryl, ale výsledek byl příliš podivný, zvláště vzhledem k jeho šedivým očím vykukujícím ze všech těch tmavých chlupů. Sundal si vousy a začal experimentovat s dalšími materiály v sadě líčidel. Nakonec si nalepil velkou bradavici a půl tuctu falešných pupínků. Sice tak jizvu nepřikryl úplně, ale zamaskoval ji dost na to, aby náhodný pozorovatel viděl jen velmi špatnou pleť, ne jizvu.

Byl si docela jistý, že jakákoliv policejní skica na základě výpovědí svědků by se natolik vzdalovala realitě, že by byla neškodná. Na druhou stranu nemohl nijak dosáhnout skutečné vlastní nepoznatelnosti pro toho, kdo ho zná – alespoň při delším pozorování. Tvar hlavy, velikost a posazení uší, postava a chování, to všechno byly jeho charakteristické rysy; přátelé ho kolikrát poznali už z dálky v davu i zezadu. Škoda, že nejsem jeden z těch neurčitých, nenápadných malých chlapíků, kterých si nikdo nevšimne, pomyslel si.

Den předem si vybral zbraně. Jednou z nich byl škrťící drát, který si sám vyrobil z kusu vysoce pevného ocelového lanka, silného jako struna v piánu, ale ohebnější, s dřevěnými rukojetěmi a zdrhovací pojistkou, která drží oko stažené, dokud svou kořist nepustí. To by použil, kdyby chytil Horowitze na toaletě samotného. Jeho výhodou byla naprostá tichost.

Další zbraní byla odpružená injekční stříkačka namontovaná do kuličkového pera. To zvenčí vypadalo úplně normálně, ale když zmáčkl tlačítko na jeho konci, z druhého konce vyjela do délky 2 centimetry tenká jehla a z ní vytryskl obsah stříkačky. Oscar ji naplnil jedním mililitrem koncentrovaného roztoku syncurinu, silného a rychle působícího svalového uvolňovače. Když někdo člověku v tlačenici v místnosti nenápadně přitiskne toto pero na nohu, hýždě nebo záda a stiskne, oběť ucítí hrot jehly a pálení způsobené jedem, a pravděpodobně vykřikne a otočí se nebo po jehle plácne jako po bodavém hmyzu, ale během deseti sekund přestane ovládat nohy a upadne na zem a za 30 sekund dojde k úplné paralyzaci. Následovat bude neodvratná smrt udušením. Kdyby vrah zachoval chladnou hlavu a předstíral nevinu, svědci by si pera v jeho ruce nejspíš ani nevšimli. Pero by použil v případě, že by ho nemohl dostat osamocенého, ale mohl by se k němu přiblížit.

Než odešel z domu, postříkal si prsty na obou rukách průzračným, rychleschnoucím lakem. Tak měl pocit, že je má ztuhlé a vysušenou kůži, ale lak také účinně zamezil tomu, aby zanechal otisky prstů na čemkoliv, čeho se dotkl. Na pár hodin to bude účinkovat. Lak použil i před sobotním průzkumem hotelu.

Když přijel k Shorehamu, cítil známé napětí a studený pot; jejich absence před zastřelením Jacobse ho znepokojovala a bál se, že by se bez nich stal neopatrným. Rozdíl byl pravděpodobně v tom, že proti Jacobsovi jednal v zápalu vzteku, kdežto všechny ostatní akce – jako tato – byly mnohem promyšlenější.

Jakmile těsně po osmé došel do mezipatra hotelu, napětí a nervozitu vystřídal obvyklý ledový klid. V chodbě před vstupem do tanečního sálu stálo něco přes deset lidí. Někteří z nich drželi pití. Oscar rychle zaregistroval, že všichni s pitím mají připnuté visačky se jménem. Dva muži stojící u vchodu vypadali jako ochranka a když prošel kolem otevřených dveří, viděl za nimi registrační stůl, kde byli pozvaní kontrolováni a dostávali visačky se jménem. V tuto chvíli nebyla žádná šance se tam dostat, ale během večera se to může změnit. Oscar pokračoval chodbou k toaletě.

Když vešel, byli tam dva muži. Stoupl si k jednomu z pisoárů a čekal, až odejdou, aby mohl vejít do komory. Bohužel tam byl značný provoz a někdo neustále chodil dovnitř i ven. Stál u pisoáru už pět minut a pořád neměl možnost otevřít komoru a vstoupit do ní. Začínal se cítit nápadný. Odešel tedy od pisoáru a zavřel se do kabinky.

Pod dveřmi viděl dostatečně velkou část podlahy, aby mohl kontrolovat pohyb ve většině místnosti. Po dalších 20 minutách však začal ztrácet naději, že zůstane na toaletě sám, tím méně sám s Horowitzem. Nemohl se ubránit podezření, že všichni na koktejl párty strávili celý předchozí večer pitím piva.

Nakonec ve svém zorném poli neviděl žádné nohy. Vstal a rozhlédl se po místnosti. Dveře na druhé konci řady kabiněk byly zavřené, ale jinak byla toaleta prázdná. Vykročil směrem ke komoře a už měl ruku na klíče, když se dveře toalety znova rozletěly a zabouchly. Zatraceně! Otočil se, připraven znovu zaujmout svou polohu v kabině.

Muž jdoucí k pisoáru se díval přímo na Oscara a tomu se na zlomek sekundy zastavilo srdce. Byl to kongresman Stephen Horowitz. Když kolem sebe procházeli, snažil se nedat ve tváři najevo žádné vzrušení. Kolik času bude mít, než někdo přijde, nebo než vyjde muž z kabinky? Deset sekund? Byl by rád i za pět. Je to teď nebo nikdy.

Jakmile Horowitz došel k pisoáru a začal si rozepínat poklopec, Oscar se tiše otočil. Vytáhl zpod bundy drát, přehodil mu oko přes hlavu a trhnul rukojetěmi, každou zvlášť, dvěma plynulými pohyby.

Když Horowitz instinktivně vymrštil ruce ke krku, Oscar k jeho škrcení vynaložil všechnu sílu. Horowitze s menší postavou nadzvedl nad podlahu a jeho nohy se divoce zmítaly ve vzduchu. Aniž by čekal, až přestane bojovat, prudce trhnul drátem a táhl ho do nejbližší kabinky. Podpíraje vyřízeného Horowitze jednou rukou zavřel dveře do kabinky právě ve chvíli, kdy se dveře toalety opět otevřely a zabouchly. Nacpal ho na mísu a pak si na něj sedl. Doufal, že si dvou párů nohou pode dveřmi nikdo nevšimne.

Ačkoliv mu to připadalo mnohem déle, nemohlo to být víc než deset sekund, kdy se Horowitz naposled křečovitě zachvěl a pak svůj boj o vzduch i život ukončil. Oscar viděl, jak se po podlaze kabinky rozlévá kaluž moči jeho oběti. Zůstal v této pozici další dvě až tři minuty a pak mu zkontroloval puls. Žádný nenahmatal. Sáhl mu za hlavu a s jistými obtížemi uvolnil smyčku. Z drátu, který se mu zařízl hluboko do krku, kapala krev a Oscar ji rychle setřel zmuchlaným kusem toaletního papíru.

Od umyvadel bylo slyšet zvuk tekoucí vody, ale v nejbližším okolí své kabinky neviděl žádné nohy. Se snahou vyhnout se Horowitzově moči proklouzl pod dělicí přepážkou do vedlejší kabinky, zanechavše Horowitze zhrouceného proti zdi, ale pořád sedícího na záchodě. Než opustil kabinku, tak naoko spláchl, pak si u umyvadla umyl ruce a zkontroloval paruku.

Zatímco si před zrcadlem rovnal kravatu – a potají také škrtidlo v bundě do bezpečnější polohy – na toaletu přišli dva muži. Jeden zamířil přímo k pisoáru, ale druhý se rozhlížel po místnosti, jako by někoho hledal, pak se postavil ke zdi naproti kabinkám a založil si ruce na prsou. Oscar ho nikdy předtím neviděl, ale s jistotou věděl, že to je Horowitzův bodyguard. Zatímco si sušil ruce, všiml si, že se kaluž moči z Horowitzovy kabinky viditelně rozlila po dlaždicích za jejími dveřmi. Když odcházel, slyšel spláchnutí na druhém obsazeném záchodě. Věci směřovaly k zajímavému vyvrcholení.

Když odbočoval za roh na konci chodby, nechávaje účastníky párty za sebou, letmo pohlédl na hodinky. Na toaletě strávil celkem 32 minut, z toho posledních 5 s Horowitzem.

„Oscare, chci tě seznámit s Harry Kellerem. Pomůže ti s papírováním ohledně dodržení nové akce na zvýhodnění menšin v kontraktu. Je to náš odborník. Je to jediný člověk, jakého znám, co je ještě větší rasista než ty.“ Carl se široce usmál a představil mu vysokého, zavalitého muže s černými vlasy a obrovskými drsnými rukama.

„Děláš si srandu,“ odpověděl Oscar, podávaje Kellerovi ruku. „Všichni vaši lidé z oddělení zvýhodňování menšin, se kterými jsem doposud měl co do činění, jsou trpaslíci a milovníci negrů.“

„Oscare!“ vyjekla Adelaide. Oscar přišel do Carlovy kanceláře především vyzvednout Adelaide, jejíž auto bylo v servisu, ale využil toho i k postěžování si na novou várku formulářů, které mu poslali z Pentagonu.

Harry se rozesmál a Carl řekl: „Harry druhý den potom, co slyšel zprávy o Horowitzovi, v kanceláři rozdával doutníky, zatímco všichni ostatní spouštěli vlajky na půl žerdi.“

„Ty taky?“ zeptal se Oscar.

„Jen naoko, Oscare, jen naoko. Konec konců to byl ředitel sněmovního výboru pro ozbrojené síly a závisely na něm výplatní pásky nás všech.“

„Pro některé lidi tady to bylo víc než jen naoko,“ opáčil Harry. „Ten malý podlézavec v mém oddělení, McGann, měl při úterním vychvalování Horowitze v místním rozhlase mokré oči a popotahoval. Když se ministr v projevu dostal k tomu, kolik toho Horowitz udělal pro propagaci rasové rovnosti v ozbrojených silách, McGann začal vzlykat. Teď je tu jeden chlapík, který doopravdy soucítí s našimi barevnými bratry.“

Oscar si protáhl prsty, až v nich zakřupalo: „McGann! Tak se jmenoval ten chlap, co mi loni poslal fakt úzkostlivý dopis, když jsem nevyplnil všechny kolonky v dotazníku o zvýhodňování menšin.“

„To by na něj sedělo,“ odpověděl Harry. „Ten miluje procházení odpovědí v dotaznících s lupou a snaží se vyčmukat sebemenší náznak špatného postoje k vládním programům, rozmazlujícím menšiny.“

„Ten chlap se jen snaží dělat svou práci a prosadit se,“ odvětil Carl. „Víš, jak těžké tady je získat povýšení. Je to těžší, než si myslíte.“

„Víš, co tenhle chlap udělal?“ ukázal palcem na Harryho a obrátil se na Oscara. „FBI minulý týden slídil po celém Pentagonu, protože na večírku, kdy byl Horowitz zabit, byla spousta lidí od nás. Zatímco všichni brali vyšetřování naprosto vážně a snažili se na otázky

FBI odpovědět, jak nejlépe mohli, Harry nahoře v kanceláři všechny odrovnával vtipy o černoších. Povedlo se mu za to dostat důtku od šéfa oddělení.“

Harry zareagoval: „Oscare, víš, jaké jsou tři nejšťastnější roky v životě negra?“

„Tak to nevím.“

„Druhá třída.“

Všichni se tomu zasmáli, včetně Adelaide. Pak ale Carl ztlumil hlas a řekl: „Proboha, ne tak nahlas, když tu vykládáte vtipy o černoších, Harry. Nechci mít taky důtku v kádrovém posudku.“

„Vlastně už je příliš pozdě, Carle. Musím se k něčemu přiznat. Má *skutečná* práce je vykládat rasistické vtipy a pak hlásit jména všech, co se smáli. Až vypracuji svou závěrečnou zprávu, jediní běloši, kteří tu zůstanou, budou McGann a já.“

Všichni se opět zasmáli.

Oscar a Adelaide přijali pozvání Harryho Kellera na večeři s ním a jeho ženou u něj doma a po cestě Oscarovi dával rychlokurz vyřizování nejnovějších formulářů Pentagonu. Harryho žena Colleen byla milá, uvolněná žena kolem čtyřicítky. Nezdálo se, že by jí překvapení v podobě hostů na večeři vadilo, přestože sama právě přijela z práce.

Po jídle si dali kávu a povídali si. „Jak se někdo s tvými názory může dostat do programu pro zvýhodňování menšin?“ zeptal se Oscar. „Názory s tím nemají nic společného. Ve státní správě prostě vezmeš, co ti dají – ačkoliv je k tomu, že si mě vybrali do úseku pro zvýhodňování menšin, možná vedlo to, že jsem učil sociologii na vyšší střední škole, NVCC. Profesori sociologie mívají takovou reputaci. Zkrátka a dobře, před pár lety jsem začal pracovat pro ministerstvo obrany a všechen čas trávil na cestách, prodejem zařízení do vysílacích studií a navštěvováním zákazníků, a Colleen a já jsme byli až moc odloučení – i když jsem jí poprvé potkal v této práci. Ona pracuje pro jednoho mého zákazníka ve Washingtonu. Tak jsem požádal o přeřazení na civilní pozici a oni mě vrazili do úseku pro dodržování kontraktů Pentagonu. Ještě dělám melouchy pro svou původní skupinu, ale teď už je to jen po telefonu.“

„A proč jsi přešel od vyučování k prodeji?“ ptal se Oscar.

„Vyučování začalo příliš tížit mé svědomí. Došlo to do stádia, kdy jsem už nemohl říkat všechny ty lži a zakrývat všechny pravdy, co po mně chtěli. Nevěřil bys, jakou ideologickou svěřací kazajku dnes musí nosit každý, kdo vyučuje sociální vědy. Jediné slovo, které by mohlo urazit nějakého přecitlivělého příslušníka menšin a vykopnou tě na ulici.“

„Podle toho, co říká Carl, by tě na tu ulici mohli brzo vykopnout zase,“ řekl Oscar. „Mé zkušenosti s lidmi typu „milujte negry“, s nimiž teď pracuješ, jsou takové, že mají jen málo tolerance pro kohokoliv, kdo nesdílí jejich zvrácený pohled na svět.“

„Ale ne, Carl to zveličuje. Většinu času v kanceláři se snažím být zticha. Tohle bylo jen proto, že jsem měl takovou radost, když ten bastard Horowitz dostal, co si zasloužil, že jsem se neudržel.“

„Dobře, ale nejde mi na rozum, jak v tom prostředí můžeš pracovat. Chápu, že to snáší někdo jako Carl, to je ten nejnečitlivější člověk, jakého znám. Ale pro tebe musí být velice těžké potlačovat všechny své pocity uvnitř a nesmět cokoli udělat ani říct. Lidé mající city je potřebují vyjadřovat.“

„Naprosto s tebou souhlasím, Oscare. A vyjadřuji je. Jenom ne v práci – nebo aspoň ne tolik, jak bych chtěl. Kromě práce v Pentagonu a svých přívýdělků pracuji pro Vlasteneckou ligu.“

„Vlasteneckou ligu? O těch jsem už něco slyšel – neonacistická skupina, myslím. Je to tak?“

„Záleží na tom, co znamená ‚neonacistická‘. To je jedna z těch nálepek jako ‚fašisti‘ nebo ‚liberálové‘, které lidé dávají čemukoli, co se jim nehodí. Sdělovací prostředky nás nazývají ‚neonacisti‘ a určitě jsi ten výraz slyšel v nich. Většina lidí si pod tím představí uniformy, prapory se svastikou a řvaní ‚Sieg heil‘. Ale to vůbec nejsme my. Nemám nic proti uniformám ani vlajkám, ale my je nepoužíváme.“

„A co děláte?“

„Cokoliv a všechno, co pomůže naší věci.“

„Což je?“

Harry se na chvíli zamyslel a pak začal pomalu mluvit: „Naší věcí je zabezpečená a progresivní budoucnost naší rasy. Chceme bílý svět – bílý svět, jenž si je vědom sám sebe a svého poslání; svět řízený na základě eugenických principů; svět, v němž je cílem rodin i vlád zvýšení porodnosti naší rasy; čistší, zelenější svět s menším počtem lidí, ale kvalitnějšími, žijícími blíž přírodě; svět, v němž kvalita opět převládne nad kvantitou, v němž budou mít životy lidí smysl, v němž budou mít opět význam a hodnotu krása, dokonalost a čest.“

Než mohl Oscar odpovědět, Adelaide spustila: „Harry, vy mluvíte přesně jako můj dědeček. To je rasista v naší rodině. Myslí si, že celý svět po druhé světové válce jde do pekel – říká, že kdyby tehdy věděl to, co ví teď, šel by do Německa a vstoupil jako dobrovolník do *Waffen-SS*, místo aby bojoval v Rooseveltově armádě.“

„Měla bys dědečka víc poslouchat, miláčku,“ řekl Oscar. Pak se obrátil k Harrymu: „Vaše věc se mi líbí. Říkal jsi, že děláte cokoli a všechno pro její podporu. Můžeš mi říct něco konkrétního?“

„Ano, v současné době je většina naší práce spíš vzdělávací než politická. Snažíme se u lidí zvýšit povědomí o rasových otázkách, a pak motivovat a vést ty, na jejichž uvědomění nějak zapůsobíme. Takže vydáváme hodně materiálů s rasovou tematikou: knihy, časopisy, videa. Většina našich členů jsou profesionálové, kteří se na tom nějakým způsobem podílí. Například já pro naše vydavatelské oddělení překládám spoustu materiálů z němčiny do angličtiny a starám se o funkčnost vybavení v našem video studiu.“

„Harry je moc skromný,“ prohodila Colleen. „To studio od píky vybudoval a dodal do něj veškeré vybavení. Ať se nahrává cokoli, tak funguje jako technik, osvětlovač, zvukař, kameraman a všechno ostatní. Pak pomáhá pásky sestříhat.“

Harry skromně pokrčil rameny. „Byl to pro mě přirozený úkol. Když jsem začal prodávat vybavení studií, musel jsem se dozvědět něco o tom, jak to funguje a jak to zpracovat. Když jsme se rozhodli, že potřebujeme studio, dokázal jsem získat skoro zadarmo hodně dobrého, použitého vybavení pro naši organizaci.“

Pak začal z jiného konce: „Tady Colleen je prvotřídní organizátor. Přes týden pracuje jako asistentka generálního manažera KZR-TV a o víkendech se věnuje úředním věcem pobočky Ligy v západní Virginii: nákupům, platbě účtů, bankovníctví, kontaktování členů kvůli schůzkám a všemu ostatnímu.“

„Říkal jsi, že také překládáš z němčiny. Tví rodiče jsou z Německa?“ zeptal se Oscar. Byl poněkud rozrušený z přívlastku neonacista a spojoval si ho s obrázkem, který měl pevně usazený v mysli po shlédnutí stovek filmů, které viděl jako teenager: krutě vypadající muži v černých uniformách, zlo odrážející se v jejich očích za monokly, hrdelním akcentem štěkané rozkazy a velcí, zlí psi, které pouští na vystrašené Židy. Nevěřil, že to byla přesně vykreslená realita, ale i tak ho to znepokojovalo. Oscara vždy odpuzovala krutost, ať už k lidem nebo ke zvířatům.

Harry mu odpověděl: „Ano i ne. Žili v zemi, která se dnes jmenuje Československo. Narodili se v Plzni – v rodině živící se víc než století výrobou nástrojů – a pak až do konce druhé světové války žili v Praze. Tam jsem se roku 1945 narodil. Otec a starší sestry byli zlynčováni částí podporovatelů Roosevelta z řad českého obyvatelstva, myslím, že asi po dost hrozném týrání. Matka se nikdy neodhodlala říct mi všechny detaily, ale do konce života měla noční můry. Uprchla se mnou do Německa a když mi bylo pět, přišli jsme sem.“

„Takže jsi Čech?“

„Ne, Němec. Copak to nepoznáš podle jména? Je stejně německé jako tvoje.“

Oscar se začervenal. Myslel si, že jeho jméno je anglické – a bylo. Ale bylo i německé, jak věděl. Jediný rozdíl je v tom, že v angličtině se píše s „y“ a v němčině s „j“. Znamená „lovec“. Také si uvědomil, že Keller je německé jméno, když o tom teď přemýšlel. A věděl, že Němci narození v Československu nejsou o nic víc Češi než Židé narození v Polsku Poláci nebo Švédové narození v Číně Číňané. Angličané, Němci a Švédí jsou příslušníci jedné rodiny, všichni jsou Germáni bez ohledu na to, kde se narodili, stejně jako Židé jsou Židy a Číňané Číňany bez ohledu na místo narození nebo občanství.

To všechno byly věci, které pochopil už před lety. Někdy, když si nedával pozor, však sklouzl do starých stereotypů myšlení, které mu byly vštěpovány do mysli během let školní a mediální indoktrinace. Teď, když po Harryho poznámce začal střízlivě uvažovat, si uvědomil, že všechny ty nechutné konotace vyplývající ze slova „neonacista“ používali i na něj, stejně jako na Harryho. Toto uvědomění ho zneklidnilo, ale zároveň podnítilo jeho zájem zjistit toho o Harrym, Colleen a Vlastenecké lize co nejvíc.

Začal z jiného soudku: „Říkal jsi, že vaše skupina chce budoucnost naší rasy, která bude jak progresivní tak zabezpečená. Vidíte mezi těmito dvěma věcmi nějaký rozdíl?“

Harry se zasmál: „K tomu by se dala říct spousta argumentů. Je jasné, že progres je výsledkem dlouhé doby – to znamená milionů a stamilionů let – bojů, útrap, nepřízně osudu, krutého pročišťování a vyhlazování druhů tvrdým přírodním výběrem; jinak řečeno je to výsledek nedostatku bezpečí. Ti, kdo jsou v bezpečí, stagnují, a ti, kdo trpí nedostatkem bezpečí, bojují a dělají pokroky.“

„Na druhou stranu,“ pokračoval, „rasy zanikají. Někdy jsou podmínky tak špatné, že vyhyne celá rasa. Teď jsou podmínky takové, že naše rasa čelí nebezpečí vyhynutí, částečně protože nás početně nahrazují rasy žijící ve stejném životním prostoru a částečně protože se míšením ras sami odsuzujeme k smrti. Je jasné, že v současné době čelíme problému příliš velkého nedostatku bezpečí.“

„Ale,“ namítl Oscar, „nemůžeme porušovat všeobecné principy jen proto, že se teď zdá, že pracují proti nám. Pokud se nedokážeme vyrovnat s nedostatkem bezpečí a ostatní rasy to dokáží, neměli bychom dojít k závěru, že vývoji lépe poslouží jejich přežití než naše?“

„Samozřejmě ne,“ odpověděl Harry se stopou netrpělivosti v hlase. „Vývoj nastává, když všichni konkurenti ve hře bojují o přežití a nejlepší vítězí. Naše rasa nebojuje. Ta leží a umírá. Naše práce je jí probudit. Až se bude *snažit* přežít, převálcuje všechny ostatní rasy s rukama v kapsách. Ovšem schopnost je mnohem subtilnější koncept, než by si člověk zpočátku mohl myslet. Součástí schopnosti je nejen způsobilost, ale také vůle přežít; ba co víc, je to vůle,

kteřá se nenechá chytrým a záludným konkurentem zlákat k usnutí. To je jádro problému. Byli jsme podvedeni. Ale teď se opět musíme probudit. To je úkol naší Ligy.

Jediná skutečná otázka ve věci slučitelnosti bezpečí a vývoje vystává ve chvíli, kdy už je problém přežití rasy vyřešen. Tato otázka zní, jak se vyhneme stagnaci, až bude celý svět bílý. Existuje mnoho odpovědí a vedeme o tom mezi sebou diskuse.

Ale to už je skutečně úplně jiné téma. Možná jsem to na začátku mohl vysvětlit trochu jasněji, kdybych řekl, že chceme v první řadě zajistit přežití naší rasy jejím probuzením a opětovným zažehnutím přirozeného bojovného ducha, a až pak chceme změnit její hodnoty a její pohled na věci tak, aby se snažila sama sebe vylepšovat a nepolevila v už vyhraném konkurenčním boji mezi rasami. Součástí způsobu, kterým se budeme snažit zajistit pokrok, nepochybně bude změna podmínek našeho života i postojů, takže nebudeme moci polevit, ani kdybychom chtěli. Jak jsem řekl, teoretici o tom mají spoustu různých představ.“

Oscar byl Harryho jasným uvažováním ohromen. Svým hrubým vzhledem a děláním vtípů mohl působit jako buran, ale evidentně měl něco v hlavě a chápal pár věcí, které Oscarovi stále připadaly dost nejasné. Řekl: „Promiň, Harry. Myslím, že když jsem ti položil tuhle otázku, hrál jsem si na ďáblova advokáta. Vlastně se nemůžu přít o ničem, co jsi řekl.“

„Takže, ty starý neonacisto,“ smál se Harry, „když teď víš, na čem jsi, proč nepřiješ na naši schůzku a nesetkáš se s dalšími lidmi, se kterými budeš souhlasit?“

Oscara tato nabídka zaujala, ale zároveň byl opatrný. Vzhledem ke svým aktivitám si skutečně nemohl dovolit být spojován s nějakou skupinou, kterou bude mít vláda pod drobnohledem. Proto mu odpověděl neutrálně: „Díky za pozvání, ale já na spolky moc nejsem. Každopádně musím popřemýšlet o některých věcech, co jsi mi dnes večer řekl. Tvá nezvratná logika mě trochu zatlačila od defenzivy. Ale jednu věc pořád nechápu – proč vám lidé v médiích dali nálepku „neonacisti“, jen proto, že chcete zabezpečit přežití rasy? Konec konců jsou přece také bílí.“

Harry i Colleen spustili oba naráz: „Ti rozhodně nejsou bílí,“ vyhrkla Colleen. „Prakticky všechna média ovládají Židé a ti udávají tón všem ostatním v médiích. Zničení naší rasy je vrcholný bod jejich programu.“

Když viděl zmatek na Oscarově tváři, Harry pokračoval: „Za prvé, musím opravit tvůj dojem, že mám nezvratnou logiku. O věcech, které jsem vám dnes večer řekl, jsme všichni v Lize dlouho přemýšleli. Není to tak, že jsme chytřejší než ostatní; jen si uvědomujeme určité věci, které pokládáme za velmi důležité a o kterých většina ostatních lidí příliš nepřemýšlí. Kdyby to udělali, dokázali by o těchto problémech debatovat stejně jako my. Za

jednu z největších výhod svého členství v Lize považují její vliv na mé uvědomění: udržuje ho ve správném směru a zabývající se věcmi, na kterých v životě skutečně záleží.

Za druhé, Colleen má naprostou pravdu. Zpravodajská a zábavní média pevně ovládají Židé, a Židé nejsou bílí. Někteří z nich mohou vypadat jako bílí, ale žádný rasově uvědomělý Žid se nepovažuje za bělocha, a Židé jako skupina jsou rasově nejuvědomělejší národ na zemi. Svě nepřátele – a mezi ně patří všichni, koho nemohou ovládat – nazývají ‚neonacisti‘, protože věnovali spoustu práce tomu, aby z tohoto slova udělali nálepku hanby; vložili do něj obrovské množství emocí a citů, takže většina lidí na něj reaguje negativně, aniž by jasně chápala jeho význam.“

Adelaide, která poslouchala, ale mlčela, najednou opět promluvila: „Teď zase mluvíte jako můj dědeček. Ten mi hodiny vyprávěl o Židech, ale nikdy jsem to všechno nepochopila.“

Oscar se zvedl. Nelíbilo se mu, jakým způsobem se konverzace vyvinula. Jeho boj proti míšení ras je jedna věc, ale v zapletení se do antisemitismu neviděl žádný smysl. Věděl, že mnoho lidí nemá rádo Židy, ale pokud šlo o něj, byli bílí a znal jednoho nebo dva, kteří nesnášeli černochoy ještě víc než on. Pamatoval si na svého kolegu ze studií v Coloradu, Dana Levina. Osobně ho nikdy neměl rád, měl z něj husí kůži, ale rozhodně to byl Žid a vždycky vtipkoval o černoších ještě víc než Harry. „Oběma vám děkujeme za večeři, ale už musíme běžet. A ještě jednou díky za pozvání na vaši schůzku, Harry. Budu o tom přemýšlet a pak ti zavolám.“

Oscar měl skutečně v úmyslu uvažovat o tom, co Harry a Colleen říkali, ale jak se ukázalo, už další den se musel zabývat úplně jinými otázkami a než se v myšlenkách vrátil k jejich rozhovoru, uplynulo víc než čtrnáct dní. To, co mezitím pohltilo veškerou jeho pozornost, byl pokračující rozruch nad jeho tažením proti smíšeným párům a popravou Horowitze. Už to byl skoro měsíc, co zabil smíšený pár – Tyrona Jonese a jeho dvě přítelkyně – a masmédia stále úplně zuřila.

Intenzitu a délku této zuřivosti doposud nedokázal pochopit. Drogové gangy zabily na ulicích půl tuctu větších amerických měst každé dva nebo tři dny mnohem víc lidí než on v celém svém tažení. Navíc byly skoro všechny oběti této drogové války barevné, tedy médiu obzvláště milované. Přesto se nedávná drogová přestřelka ve Washingtonu, při níž zemřelo pět černochů a kolumbijský mestic, ani neobjevila na titulní straně příštího vydání *Washington Post*, kterou skoro celou zabraly zprávy o zastřelení dalšího rasově smíšeného páru v Chicagu, o policií silně střežené veřejné demonstraci rasově smíšených a homosexuálních párů na Manhattanu, požadujících policejní ochranu, a nejnovější prohlášení FBI o vyšetřování atentátu na Horowitze. Měl dojem, že by mohla propuknout morová vlna, vyžádat si milion obětí za týden a média by tomu stejně nevěnovala tolik pozornosti jako zabití Horowitze.

Částečně to přikládal podivné zvrácenosti jisté části lidí, kteří se novinářině věnovali jako profesi. Kromě role médiu, která rozdmýchávala oheň, zde však evidentně působily různé zvláštní zájmové skupiny – skupiny, jež se Oscarovými aktivitami cítily ohrožené nebo zasažené. Jak s překvapením zjistil, existovalo několik organizovaných skupin rasově smíšených párů, dokonce i jedna sestávající výhradně z bílých mužů a filipínských manželek. Když se dočetl o existenci této prazvláštní skupiny, zalitoval, že se ani jednu noc nevěnoval jejím členům.

Pak tu byli homosexuálové, kteří i přes svou celkovou nechuť k heterosexuálnímu světu vypadali, že s rasově smíšenými páry sympatizují, dokonce i s těmi „normálními“. Feministické skupiny se rovněž zdály být útoky na smíšené páry rozzlobené. Nemohl v tom najít žádnou spojitost. Byli to všechno duchovně nemocní lidé, bez ohledu na typ své choroby, cítící, že jejich zájmy splývají?

Nejhalasnějšími podporovateli rasového míšení však byly církve. Od zaostalého fundamentalismu primitivních charismatiků přes nejuhlaženější unitáře po nejvíc trendové episkopalisty, ti všichni vykřikovali svůj souhlas s míšením ras a solidaritu s těmi, jež ho

provozovali. Skupiny farářů a kněží na schodech Kapitolu téměř denně celebroyaly vigilie za ten či onen pár, který zastřelil. Pokud existovaly nějaké křesťanské skupiny nepochodující v jednom šiku s ostatními, byla to jen jedna nebo dvě pravoslavné církve, jejichž kongregace se z většiny skládaly ze stárnoucích východoevropských uprchlíků.

Církve si oficiálně podaly ruce s rasově smíšenými skupinami, homosexuály a ostatními. Ve *Washington Post* bylo celostránkové oznámení pochodu ke Kapitolu na podporu nového balíčku zákonů, projednávaného v kongresu. Pochod, plánovaný do poloviny měsíce, uspořádala nová koalice vůdců 30 nebo 40 skupin. Ta si dala jméno Národní výbor proti nenávisti a v *Post* jmenovala několik desítek svých členů. Byl to seznam plný biskupů, kardinálů, rabínů a reverendů.

Zákony, které podporovali, připravil Horowitz a měl je předložit ve sněmovně, kdyby Oscar býval neukončil jeho krátkou kariéru zákonodárce škrťícím drátem. Na jeho počtu ho nazvali Horowitzův zákon. Byly by jím postaveny mimo zákon všechny organizace vymezující členství na základě rasy. Zakazoval by všechny knihy, časopisy a ostatní tiskoviny, které by mohly „propagovat rasovou nenávist“ a nařizoval založení Federálního publikačního výboru, zkoumajícího a rozhodujícího o všech publikacích, proti nimž bude podána stížnost. Každý, kdo by v přítomnosti svědků pronesl cokoliiv ponižujícího vůči příslušníkovi jiné rasy nebo vyjádřil nepřátelství vůči příslušníkům vlastní rasy stýkajících se s ostatními rasami, by mohl být odsouzen k deseti letům odnětí svobody.

Média třikrát nebo čtyřikrát týdně prováděla výzkumy veřejného mínění a vzrušeně hovořila o rostoucích sympatiích veřejnosti pro odhlasování Horowitzova zákona a jeho následné aplikaci v legislativě. Podle posledního průzkumu pro něj bylo skoro 60 procent obyvatel. Oscar jen kroutil hlavou nad lehkostí, s níž média manipulují americkým národem. Vypadalo to, jako kdyby veškerou činností, kterou média musí dělat, bylo přesvědčování veřejnosti, že všichni ostatní něco podporují a všechny ovce se pak už samy snaží jít s módním trendem.

Národní výbor, jak Oscar zaznamenal, měl hlavní sídlo v kongregačním kostele na Connecticut Avenue, severně od Georgetownu. Každý den se tam konala setkání, na nichž mluvili jako hosté náboženští vůdci, členové kongresu, hollywoodské osobnosti a další veřejně činní lidé. Hlavním účelem těchto shromáždění, pokud viděl, bylo zajistit si trvalý přístup do médií. Z každé schůzky vysílaly spoty všechny zpravodajské kanály.

Když Oscar v duchu uvažoval o útoku na Národní výbor, přemýšlel nad skutečností, že zavraždění Horowitza mísitele ras a jejich přátele vůbec nezpomalilo. Maximálně jim dalo víc munice pro jejich kampaň vyvolávající ve veřejnosti paniku vedoucí k akceptaci omezení občanských svobod, jež Horowitzův zákon obsahoval. Byl si poměrně jistý, že kdyby zastřelil

jednoho nebo dva nejprominentnější představitele Národního výboru nebo vyhodil jejich centrálu do vzduchu, média by z toho udělala další důvod pro schválení zákona.

Oscar si uvědomil, že nepostupuje strategicky. Problém byl částečně v tom, že s rozhodnutími, jimž čelil, bylo spojeno příliš mnoho proměnných. Neměl čas ani zdroje informací nezbytné k analýze všech situací a předpovědi pravděpodobných výsledků svého působení. Na to potřebuje celkovou osnovu. Také potřebuje směrnice, program, jasně vymezený cíl, aby se jeho jednotlivé akce vzájemně zesilovaly. Doteď jednal na základě instinktu, emocionálního cítění, popudu nebo jakkoliv se to dá nazvat.

Ale dost pochybností! Zatím musí poslouchat hlas svého svědomí. Jednou z věcí, které mu říkalo, bylo, že bude lepší jít po podporovatelích rasového míšení než po těch, kdo ho praktikují. Po zabití Horowitze měl tak dobrý pocit, že skutečně prahнул po sejmutí senátora, biskupa nebo rektora univerzity. Zapadalo to do jeho celkového závěru, že by měl konflikt dál eskalovat a podřadnější práci nechat svým napodobitelům.

Jejich aktivity mu v poslední době přinášely dost zklamání. Zdálo se, že dosáhly vrcholu asi přede dvěma týdny, zhruba v době, kdy sejmul Horowitze. Nyní noviny přinášely zprávy jen o čtyřech nebo pěti závažných útocích na rasově smíšené páry denně po celé zemi. Tento pokles mohl zavinit počáteční vysoký počet zatčených; policie, pod extrémním tlakem médií, nasadila všechny své prostředky na vyšetřování útoků proti rasově smíšeným párům. Zásoba divochů, které napadlo, že by mohli následovat Oscarův příklad a pak šli a bez dalšího uvažování to udělali, se patrně vyčerpala. Aktivisté, kteří zůstali na svobodě, byli mnohem opatrnější.

V Chicagu někdo – a možná to byl víc než jeden člověk – odváděl dobrou práci a v oblasti Seattlu byla série šesti nevyřešených dvojnásobných vražd se stejným *modus operandi*, ale jinde bylo jen málo světlých bodů.

Další důvod – poněkud povzbudivější – poklesu útoků byl zřejmě ten, že se i přes nedávnou demonstraci na Manhattanu mísitelé ras poněkud stáhli; na ulicích už nebylo tolik terčů jako dřív. Média se horečnatě snažila tento trend zvrátit. Na titulních stranách bulvárních plátek byly týden za týdnem fotografie rasově smíšených hvězdných párů; stárnoucí Elizabeth Taylorové se svým novým černošským přítelem, nebo basketbalové hvězdy Cleona Browna obklopeného davem blondatých obdivovatelek. Televize vyhrabaly všechny filmy s tematikou rasového míšení, které měly v archivech, a začaly je vysílat. V každém zpravodajském programu byl nejméně jeden rozhovor se smíšeným párem a v televizních diskusních pořadech byly jen výjimečně k vidění jiné typy hostů. Ale velké procento mísitelů ras mělo evidentně strach a snažili se držet zpátky.

Connecticut Avenue Congregational Church byl velký komplex vzájemně propojených kamenných domů za staromódním železným plotem. Oscar kolem dvakrát projel a pořídil svým polaroidem několik snímků. Na konci kamenných schodů, vedoucích k přednímu vchodu hlavní budovy, stáli dva uniformovaní policisté a Oscar měl podezření, že uvnitř budou další. Pak zvolna projel alejí zezadu. Plot, asi dva metry vysoký, byl i na této straně, ale hned za ním rostly vysoké keře a nezdálo se, že by mělo být obtížné se tudy v noci nepozorovaně dostat na pozemek.

Doma si Oscar prostudoval fotografie. Ve všech nízko položených oknech byly ocelové mříže: to bylo v dnešní době pro budovy ve Washingtonu typické. Všechna okna a dveře také skoro určitě budou připojeny na bezpečnostní alarm. Nevěděl, jestli Národní výbor pořádá své poloveřejné schůzky v hlavní svatyni nebo v oddělené posluchárně. Každopádně na to byly dostatečně velké jen dvě budovy v celém areálu a Oscar rychle usoudil, že jedna z nich bude skoro určitě sloužit jen jako posluchárny nedělní školy. Takže by to měla být hlavní budova, skutečně masivně konstruovaná. Existuje nějaký způsob, jak do ní dostat bombu?

Služební brána v plotu v aleji vedla na parkoviště za přístavbou. Na zadních dveřích byl nápis „zásobování“. Kdyby předstíral, že je dodavatel kancelářských potřeb, určitě by bez vzbuzení podezření nedostal bombu dál než právě do této budovy. Hlavní budova má určitě velký suterén, jak naznačuje schodiště vedoucí ke dveřím v zadní části i okenní výklenky podél budovy. Jenže zase, vzhledem k mřížím a předpokládaným zabezpečovacím zařízením nevypadalo proniknutí do suterénu o nic snazší než do přízemí. Mohl by se dostat na střechu a pak do budovy přes ní?

Oscar provedl další obhlídku, tentokrát večer. Probíhalo setkání a podle rozsvícených a nerozsvícených oken bylo jasné, že se odehrává v přízemí hlavní budovy. Svítilo se i ve třech suterénních oknech v přední části budovy, ale ve zbylých byla tma. Podél celé budovy byly na úrovni okapů rovnoměrně rozmístěné lampy a další světlo bylo nad dveřmi do suterénu. Po straně budovy však bylo několik míst s hustými křovinami a uspořádání oken budovy dávalo tušit, že za jednou skupinou keřů bude skoro určitě okno do suterénu.

Oscar objel blok za kostelem, zaparkoval v postranní ulici a šel zpět do aleje táhnoucí se za ním. V místě, kde byl plot silně stíněn vysokými keři, přes něj přešel a pak potichu přešel k další skupině keřů blíž u budovy. Přikrčený k zemi zalezl do křoví, protože měl podezření, že by se mohl nacházet právě u suterénního okna. Prostrčil ruce přes mříže a dotýkaje se prsty okenních rámu poznal, že jsou ze dřeva, ne z kovu.

Rozsvítil baterku a krátce přes okno osvětlil suterénní místnost. Byla to dokončená místnost se zarámovanými obrazy na jedné zdi, ale na podlaze a ocelové polici u protější zdi byla

spousta kartonů. Tato místnost byla zřejmě využívána jako sklad. Byla poměrně velká, asi osm metrů na šířku a táhnoucí se přes polovinu budovy. Vzdálenější konec budovy se zřejmě nacházel přímo pod kazatelnou. Ve třech zdech byly dveře, ale všechny zavřené.

Když opět seděl v autě, pohlédl na hodinky a se smutkem si uvědomil, že mají s Adelaide naplánovanou večeři. Když jel k jejímu bytu, dával si do kupy plán na útok na kostel.

„Miláčku, myslím, že máš ta nejlepší prsa na Východním pobřeží,“ řekl Oscar s obdivem, když se Adelaide naklonila nad stůl, aby mu nalila kávu a světlo svíčky zdůraznilo kontrast mezi křivkami a prohlubněmi jejího nahého těla. Ani jeden z nich se neobtěžoval obléknout poté, co se předtím pomilovali.

„Hmm, a rozhlížel ses pořádně?“

Než mohl Oscar vymyslet náležitě vtipnou odpověď, Adelaide pokračovala: „Ty musíš po večerech dělat něco opravdu fascinujícího. A pokud to není koukání na prsa, tak co tedy? Uvědomuješ jsi, že jsi mě poslední tři večery nechal na sebe čekat až do devíti hodin? Říkal jsi, že dnes večer půjdeme jíst ven a že i kdyby ses zdržel v práci, tak tu budeš nejpozději v osm. Teď je deset a zase ti dělám večeři já. Víím, že doma jsi nebyl, protože jsem tam volala hodinu před tím, než jsi přijel.“

„Opravdu se omlouvám, miláčku,“ řekl Oscar zkroušeně. „Měl jsem v posledních dnech spoustu běhání. Celý den jsem strávil u počítače při práci na novém kontraktu a pak bylo pár věcí, co jsem musel dnes večer vyřídit.“

„Dobře, drahoušku. Nepodezírám tě, že bys byl s nějakou jinou, protože pak bys určitě nebyl tak nadržovaný, když jsi sem přijel. Jen chci, aby sis uspořádal harmonogram tak, abychom mohli trávit víc času spolu. Když sedím noc co noc sama v bytě, začínám se litovat. Proč si ty věci nemůžeš vyřizovat, když jsem v práci? Letectvo znám, protože tam dělám a jsem si jistá, že žádný kontrakt, na kterém pro ně děláš, tě nemůže zaměstnávat tak, aby ses někdy nemohl ukázat.“

Oscar toužil říct jí pravdu, ale místo toho odpověděl: „Budu se snažit, miláčku. Opravdu. Jak ses dneska měla?“

Adelaide s ním mluvila z kuchyně, kde připravovala večeři. Oscar občas prohodil nějaký komentář nebo odpověděl, ale v duchu přemýšlel o mnohem vážnějších věcech týkajících se celého jejich vztahu. Může s ní sdílet své city a obavy?

Vzpomněl si na debatu, kterou vedl s ostatními letci ve Vietnamu. Bylo to v době, kdy sdělovací prostředky mluvily o plánech a návrzích na zvětšení role žen v ozbrojených silách. Iniciátory byly feministky a jejich levicoví zastánci, zastávající názor, že se ženy od mužů liší jen stavbou genitálií a mohou dělat prakticky totéž co muži, včetně létání s letadlem v boji, a mohou to dělat stejně dobře. Jediný důvod, proč to nedělaly, byl potlačující účinek „sexismu“ ve společnosti, která proti ženám na jednu stranu postavila zvykové a zákonné hranice a na druhou stranu nechala zakrýt jejich potenciál tím, že jim vymyla mozky, aby přijaly tradiční

ženské role. Kdyby se změnily zákony a malá děvčata byla vychovávána stejně jako chlapci – místo s panenkami by si hrála s baseballovými pálkami a kapslíkovými pistolemi –, byly by stejně schopné jako muži být příslušnicemi zelených baretů nebo pilotkami bojových letadel.

Druhou stranu reprezentovali ti, jejichž jediným argumentem bylo, že „společnost ještě není připravená na to, aby ženy bojovaly“. Nebo to alespoň byla jediná opozice, kterou média pustila do arény veřejné diskuse, vytvářejíc tak dojem, že se odpůrci žen v armádě ve skutečnosti nemají o co opřít. Bylo to nedlouho před tím, co politici a byrokrati, a dokonce i někteří vojenští velitelé s politickými ambicemi pozvedli prapor feminismu.

Mezi piloty panoval všeobecný názor, že tento feministický postoj je neudržitelný. Oscar si byl jistý, že žádný muž, který někdy bojoval, nevěří, že žena může být dobrý vojenský pilot bez ohledu na to, jak rychlé má reflexy, jak dokonalou koordinaci a ostrý zrak.

Feministky tvrdily, že muži mají jako bojovníci výhodu jen díky větším svalům a že v bojových situacích, kde svaly nejsou rozhodující, tato výhoda mizí: například při pilotování bojového letadla. Oscar si naopak uvědomoval, že muži nejsou lepší bojovníci, *protože* mají víc svalů, ale že muži mají víc svalů, *protože* je zvýhodňují v jejich přirozené roli bojovníků. Ženám, i kdyby to byly ty nejlepší atletky, bojové hormony chybí – a navíc: bojový instinkt, přirozené bojovnické mikro-schopnosti, jemně zdokonalované po miliony let evoluce, během nichž byli muži lovci a bojovníci a ženy pečovatelky o rodinu.

Chytré překrucování, jaké média v této otázce používala, posílilo Oscarovu už tak silně rozvinutou nedůvěru k novinářům. Ale debata jako taková ho zaujala a vedla k přemýšlení o psychických rozdílech mezi muži a ženami a hlubokých kořenech těchto rozdílů v evolučním vývoji rasy.

Adelaide byla chytré děvče, jedno z nejchytřejších, co kdy poznal a to ho těšilo. Dokázala zasvěceně debatovat o některých aspektech jeho návrhu antény; dokonce mu navrhla lepší algoritmus, než používal pro jednu sérii radiačních výpočtů. Na svůj věk byla i duchaplná a sečtělá: když s ní mluvil, mohl pro ilustrování věci použít historické přirovnání a ona odpověděla tímž způsobem. Inteligence z ní dělala mnohem lepšího společníka.

Přesto však neuvažovala stejným způsobem jako on a byl si vědom rozdílů, které by se méně vnímavému pozorovateli mohly zdát jemné a nepatrné. V jedné věci byl její duševní svět menší a rozhled nižší. Bylo pro ní podstatné, co je teď a tady; vzdálená minulost a budoucnost ji zajímaly mnohem méně. Byla dobrý a praktický pracovník, pokud šlo o jasně ohraničené projekty, ale zmapování světa v jeho historických perspektivách a vytvoření plánů na jejich transformaci by jí připadalo nereálné.

Za další, Adelaide neuměla zevšeobecňovat. Zaměřovala se na stromy, ale neviděla les. Na lidi pohlížela jako na jednotlivce. On to dělal také, samozřejmě – ale rovněž na ně pohlížel jako na příslušníky širších kategorií: jako na zástupce jejich ras, jejich společenských tříd, náboženství nebo zájmových skupin. Abyste mohli pochopit člověka, musíte zvážit kým *je*, kde jsou jeho kořeny, jaké jsou jeho životní zájmy, s kým se identifikuje – ne jen prvky jeho chování nebo projevoování se jako jednotlivce.

Celkový trend byl pochopitelně na její straně. U každého se *předpokládalo*, že na ostatní pohlíží jen jako na jednotlivce. Ale Oscar si byl docela jistý, že u ní nejde o přizpůsobení se umělým normám. Adelaide nebyla umělá, právě naopak. Měla jen málo pochopení pro konvence nebo předstírání. Politické a společenské módní trendy se jí vůbec nedotýkaly.

Pamatoval si na její reakci, když jednou do restaurace, kde jedli, přišli dva evidentní „gayové“, posadili se k blízkému stolu a při prohlížení menu se drželi za ruce. I přesto, jak byla homosexualita v módě, na ní byl vidět přirozený odpor. Smála se vtipům o černoších a Židech, pokud byly skutečně vtipné. Když jí jednou přednášel o rozdílech v inteligenci černochů a bělochů a obecněji o rozdílech v myšlení těchto ras, uznala jeho analýzu za přesvědčivou.

Ale když byl zlikvidován nějaký rasově smíšený pár, viděla dva zavražděné lidi, ne zásah proti míšení ras. Byl si jistý, že její reakce je přirozená a ženská, ne ideologická. A stejného vzorce chování si všiml i u ostatních žen. Tohle všechno ještě neznamenalo, že by nemohl dosáhnout toho, aby Adelaide akceptovala – možná i schválila – to, co dělá, i když by to mohlo být těžké. Rozhodl se do tohoto úkolu pustit.

„Miláčku, představ si, že bychom se neznali a nějaký černoš z Pentagonu by tě pozval na schůzku – řekněme ten černý kapitán, co na tebe vždycky dělá oči, když vejde do Carlovy kanceláře a ty tam jsi – jak bys zareagovala?“

Adelaide sklidila poslední nádoby ze stolu, posadila se a řekla: „Ve skutečnosti mi jí nabídl hned první týden, co jsem tam byla. A já mu velice sladkým tónem odpověděla: ‚Díky, ale napřed se budu muset nechat vyšetřit svým doktorem, abych věděla, jestli je všechno v pořádku. Byla jsem pozitivně testována na AIDS a nevím, jestli to už je v nakažlivém stadiu.‘ Myslím, že to tam začalo kolovat, protože jsem pak za celý rok od černocha už žádnou nabídku neměla. Ostatní bílá děvčata otravují pořád.“

„To jsi mi nikdy neřekla. Překvapuje mě, že jsi na něj měla připravenou tak dokonalou výmluvu.“

„To je má normální odpověď nadržným černošům. Jedna z prvních věcí, co jsem se naučila na vysoké škole, byla, že jedině odpovědi jako tahle fungují. Oni slušné ‚ne‘ prostě

nepovažují za odpověď. Takže jim musíš říct buď ‚odprejskni, negře‘, nebo něco jako má odpověď s AIDS. Během mého prvního roku na iowské státní s nimi byl opravdu problém. Byla jsem na to naprosto nepřipravená. Na střední jsme žádné černochoy neměli – ostatně ani v celém okrese, kde jsem vyrůstala. Ale na univerzitě jich byla spousta, většinou pocházejících mimo Iowu. Ti mě tak obtěžovali, že jsem si připadala jak hárající fena. Nechtěla jsem být hrubá ani považovaná za rasistu. Ale ani jsem s nikým z nich nechtěla jít na schůzku. Vůbec mě nepřitahovali. Krom toho bylo všeobecně známo, že dívky, které s nimi šly na schůzku a dobrovolně se jim nepoddaly, byly znásilněné. Nazývali to ‚rande znásilnění‘, ale pořád to bylo znásilnění – velmi často skupinové. Školní správa děvčatům neposkytovala žádnou podporu. Dokonce ani neuznávala, že tento problém existuje. Naštěstí jsem měla spolubydlící, co se vyznala a pomohla mi to zvládnout.“

„Nebyly tam nějaké podpůrné skupiny pro bílá děvčata? Co třeba církevní skupiny?“

„To myslíš vážně? Církevní skupiny byly ty nejhorší ze všech. Ty si myslely, že je potřeba spasit děvčata jako jsem já před rasismem, ne před znásilněním. Vždycky organizovaly tancovačky a další společenské akce a vždycky měly obrovský zájem dát dohromady bílé ženy a černé muže. Bílým mužům, kteří se ukázali, bylo dáváno najevo, že nejsou vítáni. Jediné organizované skupiny, které se na školní půdě zabývaly problémem znásilnění, byly feministky, ale ty samozřejmě vůbec nemluvily o rasové otázce.“

„Samozřejmě. Ale vsadil bych se, že jim rasové poměry pomáhaly s nábořem do jejich řad.“

„Asi ano. Spousty žen, které měly špatné zkušenosti s muži – zejména s černými muži – byly plné zloby, že pro ně nikdo jiný neměl pochopení ani jim nepomohl, tak se dávaly k feministkám.“

„A jak se ti podařilo nepadnout jim do spárů a nenechat se změnit v nepřítelku mužů?“

„V době, kdy jsem se cítila nejnejistěji, jako studentka prvního ročníku, jsem byla v pokušení se přidat k jedné z feministických skupin, jen kvůli morální podpoře. A pravděpodobně bych to i udělala, jenže agenda feministek, dokonce i těch nejméně militantních skupin, ženám vůbec neposkytovala morální podporu. Většina z nich nebyla našťvaná jen tím, jak se se ženami zachází; byly našťvané, že jsou ženy a ne muži, i když by to nikdy nepřiznaly. Vedly kampaň proti znásilňování, ale když jsi je poznal, došlo ti, že to, co je skutečně šťvalo, byl fakt, že při tom byly dole. Když to řeknu sprostě, chtěly být znásilňující místo znásilňované, šukající místo šukané. A protože já jsem vždycky byla šťastná, že jsem dole, pokud byl nahoře správný chlap, nesympatizovala jsem s nimi.“

„Jsem ti za to vděčný, zlatíčko. Pro rasu by to byla opravdu ztráta, kdyby se z tebe stala lesba.“

„No, doufám, že ztráta aspoň pro tebe,“ usmála se. „Nevím o tom, že bych dělala rasu lepší.“

„Hmm, pravda. Měli bychom s tím něco udělat. Musíme vážně přemýšlet o tvém otěhotnění. Je hřích proti přírodě pro někoho s tvými geny nemít pět nebo šest dětí.“

„Jsem otevřená návrhům.“

„To zase vypadá, jako bych se tomu vyhýbal,“ usmíval se Oscar. Pak se zamračil. „Víš, miláčku, mám některé nevyřešené věci a musím se jim věnovat. S programem, jaký mám teď, bychom opravdu nemohli vést společný život v jedné domácnosti. Doufám, že je během pár příštích měsíců vyřeším a to mi umožní stát se manželem a otcem s čistým svědomím.“

„Je fakt, že tvůj pracovní rozvrh mi někdy jde pěkně na nervy. Ale páry po celém světě zakládají rodiny i s horšími problémy.“

„Cením si tvé vstřícnosti. Jeden z důvodů, proč tě miluji, je, že dokážeš přejít skoro jakékoliv problémy bez stěžování si. Ale opravdu věřím, že jsem blízko cíle, kdy udělám některé změny dobré pro nás oba – a pro naše dítě. Jen na nějakou chvíli musím na tyto věci soustředit energii.“

Oscar v jejích očích viděl zklamání a bolest a jeho duše trpěla. Nechtěl jí lhát, přitom to bylo přesně to, co dělal. Pravda byla taková, že vůbec neměl jasnou představu, co je před ním. Co mohl doufat, že se vyřeší během pár měsíců? Pokud bude dál eskalovat svou válku proti Systému, tou dobou bude pravděpodobně mrtvý nebo ve vězení. Na druhou stranu bylo těžké si představit, jak by mohl tuto válku ještě stupňovat po tom, co plánoval udělat s Národním výborem proti nenávisti. Jediným řešením se zdálo vedení války zákonným – nebo alespoň méně riskantním – způsobem. Ale jak? Vždy, když se snažil uvažovat v těchto mantinelech, nebyl schopen nic vymyslet.

Nevěděl, co ještě Adelaide říct. Nemělo žádný smysl říkat jí, co přesně dělá. I kdyby byla ideologicky a emocionálně připravena tuto znalost přijmout, nemohla by mu nijak pomoci; jen by měla strach a trápila by se. Přesto cítil, že jí musí *něco* říct. Nechtěl, aby si myslela, že to jen oddaluje pod různými záminkami, protože si jí nechce vzít. A zoufale chtěl, aby pochopila jeho pohnutky, aby s ním sdílela přesvědčení, že musí bojovat se zlem, které ohrožuje celou jejich existenci.

Vážným a zpočátku váhavým hlasem začal: „Víš, jak moc cítíuji změny, které se odehrávají v této zemi, miláčku. Kolikrát jsem o nich s tebou mluvil: vzrůstající rasové míšení, záplava barevných přistěhovalců ve městech, stále očividnější falešnost a nezodpovědnost politiků, zhoubná zaujatost zpravodajských i zábavních médií, úpadek

morálky, úpadek disciplíny a standardů všude, ztráta jakéhokoliv pocitu rasové nebo kulturní identifikace na straně slábnoucí bílé většiny.

Myslím, že většina lidí má hroší kůži a tyhle věci je netrápí. Ale mě ano – a hodně. Trápí mě natolik, že je pro mě těžké se vážně zabývat něčím jiným. Z práce se pro mně stal pouhý způsob, jak získat peníze. Nedokážu z ní mít potěšení, když vidím, kolik dalších věcí se děje – důležitějších, hroznějších věcí – které volají po mém zásahu. Je těžké plánovat dopředu, přemýšlet o kariéře, když budoucnost vypadá jako místo, kde bych nechtěl žít – nebo naše děti.

Chci proti tomu bojovat. Cítím, že proti tomu musím bojovat. Všechno ostatní mi připadá nepodstatné a bezcenné. Všechno kromě tebe. Když jsem s tebou, dokážu všechno na pár hodin pustit z hlavy. Pak přemýšlím jen o tobě a o mně, tady a teď. Vidím tě, dotýkám se tě, slyším tě a cítím. Užívám si tvou krásu, jemnost, ženskost, svůdnost a lásku. Ale když mluvíme o manželství a dětech, tak musím přemýšlet dál než jen tady a teď. Musím vyřešit, jak můžu bojovat a zároveň být zodpovědný manžel a otec. To je můj problém, miláčku, a snažím se ho vyřešit.

Oba si pohlédli do očí a nastalo dlouhé ticho. Pak Adelaide řekla: „Zlatíčko, ty jsi výjimečný člověk. Nejsi jako ostatní muži, které jsem kdy potkala. Myslím, že se k tomu stavíš donkichotsky. Ani mně se nelíbí spousta věcí, co se dnes děje. Nelíbí se mi, kam svět směřuje a kdybych mohla, tak bych to změnila. Ale nemůžu a ani ty nemůžeš. Nemůžeme s tím nic dělat. Na nás není starat se o svět, ale starat se o sebe, jak nejlépe dokážeme. Venku je spousta svinstva a nemůžeme to změnit. Ale můžeme si udržet čisté vlastní životy a udělat čistými životy našich dětí. To je všechno, co můžeme udělat.“

„Možná ani to ne, miláčku. Jistě, my dva můžeme zůstat čistí. Ale venku se všechno pěkně rychle rozpadá a vůbec si nejsem jistý, že budeme moci zaručit čisté životy našim dětem. Ty budou vyrůstat v zemi, v níž bude jejich rasa sotva tvořit většinu – těžce rozštěpenou a roztržitou většinu, kdežto menšiny aspoň ví, jak táhnout za jeden provaz a volit jednotně.“

Kdybych byl hazardní hráč, nevsadil bych ani vindru na to, že můžeme udělat cokoli k odvrácení katastrofy. Ale pořád si nejsem tak jistý jako ty, že s tím nejde nic dělat. Možná jsem donkichotský, ale pokud jde o mne, dokud žiji, věřím. A musím to zkusit. Přál bych si, abys pochopila, že pokládám za nezbytné udělat cokoli můžeme bez ohledu na vyhlídky.“

Oscar se na chvíli zamyslel a pokračoval: „Jsi si vědoma hromadných znásilnění bílých děvčat tlupami mladých černochů, ke kterým tady v okolí dochází. Média o tom obvykle nic neřeknou, ale ten problém je opravdu na vzestupu. Například minulý týden v Rock Creek Park přepadlo víc než 20 černochů ve věku od 13 do 18 let dívku, která si tam byla zaběhat, a

skoro dvě hodiny ji přímo na cestě opakovaně znásilňovali. Pak jí podřízli hrdlo a nechali umřít. Kdyby to nebyla neteř senátora, tak by to takovou mediální bouří rozhodně nevyvolalo.

Představ si, že bychom se spolu procházeli po parku a došli na to místo, když ji znásilňovali. Představ si, že bych byl neozbrojený a k nejbližšímu telefonu by to byl nejmíň kilometr. Předpokládám, že by si někteří lidé řekli, že nemůžou nic dělat, jediné utíkat k telefonu a doufat, že tam tak za 20 nebo 30 minut přijedou policajti. Ale pro mne by žádná možnost volby neexistovala. Kdyby ta dívka byla mé rasy, musel bych naběhnout přímo do těch černých zvířat a udělat cokoliv, abych ji zachránil. Kdybych utekl, nedokázal bych sám se sebou žít. Cítil bych se pak navěky špinavý a nehodný úcty.

A tak se stavím i ke světu. Je to můj svět, svět mé rasy, který je znásilňován. Cítil bych se nehodný úcty, nemohl bych se smířit sám se sebou, kdybych neudělal to, co můžu – i kdyby to mělo vstoupit mezi mě a tebe.“

Adelaide se usmála: „Nemohla bych tě, drahý, tolik milovat, bych čest nemilovala víc,“ zacitovala.

„Přesně, má krásná Lucasta, přesně,“ odpověděl.*

„No, miláčku, pořád si myslím, že je tvá snaha donkichotská a že pro změnu běhu historie nemůžeš udělat vůbec nic. Ale chci, abys věděl“ – Adelaide se zastřel a zeslábl hlas –, „že pokud se rozhodneš jít do války proti celému světu, budu tvá markytánka, pokud budeš chtít. A jestli vyrazíš beze zbraně přímo do brány pekelné, poběžím za tebou, jak nejrychleji budu moci, pokud budu věřit, že mě pořád miluješ.“

Adelaide se leskly oči a Oscar cítil, že se mu sevřelo hrdlo a ani nemůže mluvit. Neohrabaně se natáhl přes stůl a vzal ji za ruku. Srazil přitom jeden svícen, který se rozprsknul. Pak oba vstali, Oscar se k ní naklonil přes stůl a pevně ji sevřel v rukou. Zůstali tak stát mlčky a nehybně, vrhaje jeden stín v mihotavém světle zbylé svíčky.

* Lucasta – postava ze stejnojmenné sbírky básní Richarda Lovelace; pozn. překl.

Dvě noci poté byl Oscar připraven vyrazit proti Národnímu výboru. Měl přichystané nářadí a materiál a počasí bylo dobré: vytrvalý déšť, který lidi udrží doma a ztlumí hluk, který by mohl nechtěně udělat.

Krom toho tato skupina dnes večer měla mít zvláštní schůzku, na níž si shrnou výsledky. Guvernéři Massachusetts a Wisconsinu tam předloží rezoluce zákonodárných sborů svých států, naléhající na kongres, aby schválil Horowitzův zákon. Hlavními řečníky budou kardinál O'Rourke a rabín Rosen z Národní judeo-křesťanské interreligiózní rady i Barry Shapiro z Anti-Defamation League of B'nai B'rith, jenž je také předsedou celé ceremonie. Návštěvníky bude několik kongresmanů.

Média budou hojně zastoupena, což je dobré. Čím víc těch mizerných zkurvysynů pošle do pekla, tím lépe. Bohužel tam však dnes večer zřejmě bude mimořádně silná policejní ochrana. Oscar doufal, že alej za kostelem žádní policisté hlídat nebudou.

Nejprve zajel do postranní ulice severně od komplexu. Když se blížil ke vchodu z aleje, poklesl na mysl: bylo v ní zaparkované policejní auto blokující vstup, předkem zasahující na chodník. Projel silnicí okolo bloku. Druhý konec aleje byl čistý. Odtud přes déšť, který začal být pěkně hustý, policejní auto vůbec neviděl. Zaparkoval jen asi 15 metrů od aleje, na druhé straně ulice: vzhledem k velkému počtu návštěvníků kostela docela šťastná náhoda. Nikde kolem žádná jiná volná parkovací místa neviděl a obával se, že bude muset nést těžké a objemné vybavení několik bloků pěšky.

Než vystoupil, zkontroloval si kapsy u kabátu; všechny menší věci, jež potřeboval, byly na místě. Pak přešel ke dveřím spolujezdce, přes ramena si kolem krku hodil silný čalouněný provaz a opatrně vytáhl dvě čtyřicetakilové bomby s acetylenem, každou přivázanou na jednom konci popruhu. Když se postavil, obě bomby mu visely ke kolenům, zakryté kabátem. Nicméně do šířky zdvojnásobil objem a nemohl by kolem nikoho projít ve vzdálenosti menší než 50 metrů, aniž by vzbudil okamžité podezření. Ještě horší bylo, že nemohl jít v ničem, co by se aspoň blížilo normální módě. A se svým nákladem mohl jít jen krajně nemotornou, kolébavou chůzí.

Když došel k tomu správnému místu u železného plotu, víc než 100 metrů dolů alejí, byl úplně vyčerpaný. Policejní auto naštěstí stálo dost daleko, takže ho mohlo být matně vidět, jen když na něj občas zasvítla světla projíždějících aut. Pokud ti policajti zůstanou v autě, určitě ho neuvidí.

Sundal si svůj postroj a pak obě bomby jednu po druhé prostrčil skrz díru v plotě. Bylo to dost natěsno a jedna se v půli zarazila. Musel vynaložit všechnu sílu, aby plot dostatečně roztáhl. Pak přes něj sám přešel, poněkud obtížněji než poprvé, ale aniž by ztratil cokoliv z kapes. Pak několik minut v podřepu odpočíval v tmavém promočeném keři. Nakonec si zase hodil provaz přes ramena a překonal zbývající vzdálenost 25 metrů od budovy.

Jakmile prolezl křovím zakrývajícím okno a protáhl se kolem zdi u okna, uvolnil se. Od teď už to bude jednoduché. Kdyby nebyl tak promočený a zmrzlý, dokonce by si to užíval. Napřed z pravé kapsy vytáhl bateriovou vrtačku a pak dvanáctku vrták se zúženou stopkou. Pak utáhl upínací pouzdro, přičemž mu upadla klíčka a skoro minutu musel šátrat ve tmě a bahně, než ji zase našel. Lak na prstech ho činil neohrabaným a také mu zhoršoval cit.

Vyvtat díru v dřevěném okenním rámu zabralo jen pár sekund. Do dírky zastrčil jeden konec centimetr široké plastové trubičky a druhý konec připevnil k acetylenové bombě, jež byla propojena metr a čtvrt dlouhou gumovou hadicí s druhou bombou. Pak naplno otevřel oba ventily a nervózně sledoval, jak plyn procházející trubičkou do suterénu hlasitě burácí. Připadalo mu to tak hlasité, jako kdyby kolem vysokou rychlostí projížděl nákladní vlak, ale říkal si, že to přes šum deště může být v aleji těžko slyšet – stejně jako ve svatyni nahoře, kde probíhalo setkání.

Měl v úmyslu schovat vrtačku a během vyprazdňování bomb nainstalovat časovanou roznětku, ale tlak trubkou natolik kroutil a ohýbal ji, že ji musel držet, aby z okenního rámu nevypadla. Teprve zhruba po pěti minutách klesl tlak natolik, že ji mohl bezpečně pustit.

Oscar odhadoval, že se koncentrace acetyleny ve vzduchu ve velké suterénní místnosti musí blížit 10 %. Koncentrace přes 2,5 % je již výbušná. Jakmile byly obě bomby prázdné, koncentrace mohla dosahovat až 12 % a nijak extrémní průnik acetyleny pode dveřmi do zbytku suterénu Oscar nepředpokládal. Během první obhlídky si všiml, že se kotelna pro celý církevní komplex nachází v přístavku; aspoň to byla jediná budova s komínem. To zažehnilo jeho obavu z předčasné exploze kvůli průniku plynu do části suterénu, kde by mohl být umístěný kotel. I tak se tam však nehodlal potloukat déle, než bude nutné, protože s průnikem plynu do dalších částí suterénu může způsobit explozi jiskra z jakéhokoliv zdroje.

Vytáhl z kapsy roznětku a nastavil ji na 30 minut. Vyrobit si ji sám po vzoru podobných zápalných zařízení, jaká viděl ve Vietnamu. Byla to kovová roura dlouhá 15 a široká jen 1 centimetr. Když se z jednoho konce odšroubuje pojistné víčko, zpřístupní se šroub s hlavou s vnitřním šestihranem. Inbusový klíč si k roznětce přilepil už předem, aby pro něj nemusel sahat do kapsy. Kuličková aretace umožňuje vytočit šroub na přesně požadovanou vzdálenost: pět minut na každé „cvaknutí“. Nula „cvaknutí“ je pro okamžité vznícení, ale ve skutečnosti

to znamená asi 30 sekund. Když člověk nastaví pozici závitů, silně s ním udeří do nějaké tvrdé plochy, aby prorazil malou ampulku s kyselinou uvnitř trubky a začíná odpočítávání.

Oscar právě zápolil s nasazováním klíče do šestihranu, plně spoléhaje na svůj snížený cit v prstech, když se v suterénní místnosti najednou rozsvítilo světlo. Úplně zkoprněl hrůzou, očekáváje explozi. Téměř vzápětí si však uvědomil, že kdyby zapnutí světla mělo vyvolat explozi, nastala by okamžitě. Tento spínač zřejmě patřil mezi moderní, nehlučené, používající rtuťové stykače ve skleněné trubičce. Kdyby to byl starší, mechanický spínač, byl by už nejspíš mrtvý, protože by jiskra vzniklá spojením kontaktů zapříčinila výbuch.

To všechno mu proběhlo hlavou ve zlomku vteřiny a teď musel jednat stejně tak rychle. Bylo zřejmé, že někdo otevřel dveře. Možná se nahoře objevil zápach acetylenu, možná za to mohl zvuk unikajícího plynu. Každopádně spustí alarm a kostel bude evakuován. Vzhledem k otevřeným dveřím nemohl počítat, že se v místnosti udrží výbušná koncentrace plynu déle než zhruba minutu.

Bez dalšího přemýšlení pustil inbus a praštil roznětkou o zeď. Pak z rámu vytrhl trubičku a zarazil do něj roznětku. Jeho drápání se na nohy v suterénu způsobilo hluk. Na záchranu skoro prázdných acetylenových bomb už neměl čas. Nechal je v křoví a utíkal k plotu.

Když byl za plotem, zhruba na půli cesty k autu, země se pod ním otřásla. Pak ho zasáhla obrovská tlaková vlna. Oscarovi se zdálo, že uplynulo méně než 30 sekund od aktivace roznětky. Když doběhl k autu, otočil se a pohlédl zpět na kostel. Budova stála, ale byla téměř zahalena obrovským mrakem dýmu. Nebyl vidět oheň, ale z oken kostela se valil hustý černý kouř – což znamenalo, že výbuch musel přinejmenším udělat obrovskou díru do podlahy.

Když dojel domů, mokrá ale šťastný, jela proti němu první sanitka s ječící sirénou. První poměrně přesnou zprávu o následcích výbuchu se však dozvěděl až ráno. Nejen kazatelnu, ale i celé řečnické pódium za ní to vyrazilo střechou ven. Všichni na pódiu – dva guvernérů, tři kongresmani, senátor, kardinál, dva biskupové, přední rabín, host televizní talk show, dva přední hollywoodští herci, nejuznávanější feministická spisovatelka, ředitel organizace za práva homosexuálů, prezident NAACP, Shapiro z B'nai B'rith a čtyři další, nejmenovaní lidé – zemřeli. Kusy některých z nich ještě seškrabávali ze stropu. Mezi publikem a zástupci médií bylo dalších 41 mrtvých, kteří se většinou udusili kouřem. Našly se Oscarovy prázdné acetylenové bomby a útok již byl odsuzován jako „největší zločin nenávisli století“.

Tato nálepka pro Oscara představovala výzvu. Co dalšího může udělat, aby překonal zničení Národního výboru? Měl dost času o tom přemýšlet, protože ho sklátilo nachlazení – předpokládal, že alespoň částečně způsobené zimou a námahou v lijáku předešlého večera.

Byla sobota a Adelaide přišla nad ránem. Když viděla, v jakém je stavu, trvala na tom, že musí zůstat doma a strávit víkend v posteli pod její péčí. Bez námitek se podrobil, potěšen možností si odpočinout a užít obskakování a posluhování z její strany. S ní jako ošetřovatelkou bylo nachlazení téměř potěšující.

Víc než kdy předtím si chtěl uspořádat život tak, aby jí mohl dát bezpečí a štěstí a být otcem jejích dětí. A víc než kdy předtím pocíťoval nutnost bojovat se silami zla, ničícími celou podstatu existence její rasy. Se svým dilematem zápolil většinu dalšího týdne a v duchu si znova přebíral všechny možné způsoby aktivit, jež by mohly nabídnout řešení.

Neustále se mu vracela myšlenka, že vše, co doposud udělal, bylo jako sekat hlavy drakovi. Nedokázal mu zasadit smrtelnou ránu a čím víc sekal, tím hroznějším se monstrum stávalo. Nejnovějším důkazem byl požadavek několika členů kongresu, aby byl Horowitzův zákon v reakci na útok z minulého týdne co nejdříve předložen k hlasování. Zjevně existuje mnohem víc lidí, kteří by potřebovali zabít, než by mohl doufat, že dokáže. Pokud brzo nenajde životně důležitý orgán, na který udeřit, veškeré jeho úsilí bude kontraproduktivní.

Ale co je ten orgán? Kongres? Ten ne; kongres vypadal spíš jako pouhý nástroj sil úpadku než jeho původce. Kromě toho by mohl zabít stovky politiků a kongres jako instituce by ve své destruktivní činnosti pokračoval dál. Totéž platí o médiích: bez ohledu na to, kolik novinářů zabije, tisk a televize budou pokračovat ve stejném, smrtícím kursu.

Pokud nemůže životně důležité orgány zničit, možná by je mohl nějak ovládnout. Noviny lze koupit a prodat, dokonce i televize. Problém je v tom, že požadované částky jsou mimo jeho možnosti; noviny ve velkých městech se prodávají za 100 milionů dolarů nebo víc, televizní stanice za miliardy. Mohl by 50 let úspěšně vykrádat banky nebo tisknout falešné peníze a stejně by nenastrádal kapitál potřebný ke koupi *Washington Post*.

Do čtvrtka odpoledne pořád neměl odpověď. V pondělí bude mít Adelaide volno a on slíbil, že jí vezme na tři dny na lyže. Na hory odjíždí zítra odpoledne a ráno bude příliš zaneprázdněn dokončením několika úkolů. Dnes večer *musí* mít pro Carla nějaké výsledky. A dnes odpoledne musí zajet do servisu na seřízení geometrie kol a vyladění motoru. Už se domů nedostane dřív než po sedmé.

Oscar pověsil kabát do skříně a zamířil do kuchyně nalít si před zahájením noční práce sklenici džusu. Už v půli cesty poznal, že je něco špatně, těsně před tím, než uslyšel hlas:

„Stůjte, Yeagere! FBI! Dejte ruce nad hlavu a čelem ke zdi! Teď udělejte krok dozadu a opřete se rukama o zed!“

Oscar byl zkoprnělý. Na zlomek sekundy pomýšlel na útok. Muž za ním okamžitě přečetl jeho myšlenky a zavrčel: „Zkus to a jsi mrtvý!“

Odborně ho prošacoval a vzal mu Smith and Wesson Airweight ráže 38 special, kterou vždy nosil za opaskem.

„Dobře, teď se můžeš otočit – pomalu. Posad' se. Přišel jsem si hezky, dlouze popovídat.“

Oscar až teď viděl, kdo ho odzbrojil. Byl to mohutně vypadající, šedovlasý muž kolem pětapadesátky, asi o deset centimetrů menší než on, s ocelově šedýma očima. Měl šedý oblek a mířil na Oscara bez hnutí pistolí. *Vypadal* jako agent FBI, ale Oscar už tušil, že jde o něco jiného než o obyčejné zatčení. Proč tu je jen jeden agent? Takhle FBI nikdy nepracuje. Netrvalo dlouho a dozvěděl se to.

„Takže přejděme k věci. Víím, co děláš. Věděl jsem to už čtrnáct dní, dokonce už před tím, než jsi usmažil Hebe Shapira a ty jeho panáky v kostele na Connecticut Avenue. Bože, to byla dobrá práce!“ Souhlasně se usmíval, ale jeho pistole i nadále mířila na Oscarovu hrud'.

„Býval bys mohl být zadržen, jakmile jsem tě identifikoval podle otisků, co jsi nechal na hajzlu v Shorehamu, kde jsi zabil Horowitze. Jediný důvod, proč tady sedíme, je ten, že se mi tvůj styl líbí. A mám pro tebe nějakou práci – práci pro opravdového chlapa místo těch dětských hraček, na které plýtváš časem.“

„Vy mi říkáte,“ zeptal se Oscar, neschopen skrýt nedůvěru, „že FBI schvaluje všechno, z čeho mě obviňujete, že jsem udělal?“

„K sakru, to ne! Kdyby kdokoliv jiný v Úřadu věděl to co já, byl bys teď připoutaný v řetězech ke zdi jedné z našich nejzabezpečenějších cel v podzemí Hoover Building. Důvod je ten, že jsem to nikomu neřekl. Nechal jsem si to pro sebe. Bylo čirou náhodou, že potenciální důkazy, které jsme v Shorehamu posbírali, jsem dal k prozkoumání ostatním agentům a sám si nechal to jediné, co někam vedlo – konkrétně otisk tvého pravého palce, který jsi nechal na stránce adresáře, co jsi zmuchlal a nacpal do zámku u dveří v komoře na záchodě, kde jsi čekal na Horowitze. Protáhl jsem to naším oddělením otisků prstů a dostal se k tvému jménu a identifikačnímu číslu u letectva.“

V tu chvíli mě napadla jediná věc, že možná, jen možná, jsi ten, koho hledáme – a že není potřeba se nikomu chlubit s tím, že jsem tě dostal. Tak jsem si z tebe udělal svůj zvláštní úkol, zatímco všichni ostatní pracovali na stopách, které je nikam nezavedly.

Jednou v noci, když jsi přespával v bytě u toho svého zajíčka, jsem se porozhlédl u tebe ve sklepě. Tam se mi potvrdilo to, co jsem už věděl. V tu chvíli bych u tebe mohl udělat razii s přepadovým týmem, kamerami všech tří televizních sítí a poskytnout prohlášení pro tisk. Zvýšili by mi plat o tři třídy. Místo toho jsem strávil čtrnáct dní zjišťováním všeho, co se o tobě dá zjistit: všechna místa, kde jsi žil, když jsi vyrůstal, co si o tobě mysleli učitelé na střední škole, tvůj záznam u letectva, tvá studia v Coloradu. Mluvil jsem se dvěma děvčaty, se kterými jsi tam chodil. Řekl jsem jim, že to je pro bezpečnostní prověrku. Znáš mě lépe než tvá matka.

Držel jsem se za tebou jak ocas a sledoval tvůj kousek se Shapirovým Národním výborem proti nenávisti.“

„Proč?“ zeptal se Oscar.

„No, to si žádá malé vysvětlení.“ Na chvíli se opřel o židli. Pořád držel v ruce pistoli, ale teď jí měl položenou v klíně a už na Oscara nemířil. Povzdechl si. „Jsem u Úřadu už 33 let. Posledních devět let jsem zástupce velitele protiteroristického oddělení. Nahoru jsem se propracovával v době, kdy jsem byl hrdý na to, že jsem agent FBI. Víš, že můj otec byl u Úřadu 26 let před tím, než jsem se stal zvláštním agentem? Strávili jsme tam spolu 7 let, než odešel do důchodu. Před dvěma lety zemřel.“

„Už vám poznávám,“ řekl Oscar, jehož ochromení odeznělo. „Viděl jsem vás loni ve večerních zprávách na CBS, kdy FBI udělal zátah na Ku Klux Klan. Vy jste velel taktické jednotce FBI. Jmenujete se Ryan – William Ryan.“

Ryan mu neodpověděl. Chvíli si uspořádával myšlenky a pak začal mluvit znovu, s větším důrazem: „Musel jsem sledovat, jak se Úřad mění z prvotřídního, zákon prosazujícího orgánu ve zpolitizovanou, rasově smíšenou, podřadnou, byrokratickou tajnou policii, s morálkou a efektivitou na úrovni, jakou bys čekal v Panamě nebo Nikaragui. Za posledních 15 let převzali funkce Židé a všechno zničili. Ty samozřejmě nenajdeš na ulici honit mafii nebo se střílet s kolumbijskými pašeráky drog, jako nás ostatní. Ne, ti jsou příliš zaneprázdnění vedením kurzů ‚rasové vnímavosti‘, kterými musí všichni agenti projít. A šéfuji našemu úřadu pro zvýhodňování menšin. A lezou jako červi do oddělení kontrašpionáže, aby měli jistotu, že nechytíme příliš jejich příbuzných z Izraele kradoucích americká vojenská tajemství.

Ve vedení se věci mění pomalu. Den ze dne si moc rozdílů nevšimneš. Ale narůstá to. Bývalo vzácnou věcí, aby se agent zkazil. Hoover vyhodil chlapa za pokus zfalšovat

parkovací lístek nebo vypsát falešný šek. Za poslední dva roky máme 19 agentů usvědčených z různých těžkých zločinů – všeho od prodeje drog a kuplířství přes špionáž pro Sovětský svaz. Osmi dalším se podařilo obvinění vůči nim smést ze stolu a čtyři z nich jsou pořád v Úřadu!“

„Ano, četl jsem o několika případech v novinách,“ okomentoval to Oscar suše.

„Do háje, do novin se toho nedostane ani desetina!“ vybuchl Ryan. „Většinu toho udržíme pod pokličkou. Víš, co jsem viděl zrovna minulý týden? Šel jsem do naší analytické laboratoře zkontrolovat výsledky testů nějakého materiálu z místa činu. V laboratoři nikdo nebyl, ale slyšel jsem nějaký hluk vycházející ze skladiště. Otevřel jsem dveře a tam jeden náš černý zvláštní agent na stole píchal bílou laborantku! A víš co? Nemohl jsem ani s jedním z nich vůbec nic udělat! Samozřejmě jsem napsal hlášení, ale byrokracie tyhle věci dneska bere stejně jako hlášení o tom, že došel sifon.“

Ryan opět udělal pauzu a než pokračoval, chvíli studoval Oscarův obličej: „To, co se děje v Úřadu, je jen odraz toho, co se děje všude. Když Amerika začala hnit, neexistuje pro Úřad způsob, jak se vyhnout stejnému osudu. Pokud jsem tě odhadl správně, reagoval jsi na celkový úpadek stejně, jako jsem já měl reagovat na úpadek Úřadu. Rozdíl je v tom, že ty jsi s tím něco udělal a já ne. Musel jsem to rok za rokem snášet a nechávat narůstat tlak.“

„Takže v FBI jsou ještě nějakí slušní lidé!“ vykřikl Oscar překvapeně. „Myslel jsem, že se všichni vaši kolegové přidali na druhou stranu.“

„Ale jsou, opravdu jsou, tomu věř! Ty neznáš mentalitu tajné policie,“ usmál se Ryan. „Nikdy si neber do hlavy, že můžeš někomu v FBI důvěřovat. Je nás tam spousta, hlavně veteránů, kteří mají stejné instinkty, lidí, kteří nenávidí tutéž prohnitost jako ty a chtěli by, aby jejich děti vyrůstaly ve stejném světě, jaký bys chtěl pro své děti i ty. Ale pracujeme pro toho, kdo nám podepisuje výplatní pásky a jdeme po všech, kdo vztáhnou ruku na Systém, jehož jsme součástí. Můžeme se potají radovat, když zlikviduješ nějaké míchače ras na parkovišti, ale úplně bychom se přetrhli, abychom byli první, kdo tě za to dostane. Jsme žoldáci Židů a vyděláváme si na živobytí. A nejen to, když nás nějaký zkurvysyn jako ty provokuje, bereme to osobně.“

Oscar na chvíli zapřemýšlel a pak odpověděl: „Jinak řečeno, vy jste loni usvědčil víc než 150 Klansmenů ze spiknutí za účelem porušování občanských práv černochů, protože to je vaše práce a jste za to placení, ale ve skutečnosti z toho nemáte takovou radost, jakou jste předstíral při popisování vyšetřování a zatčení v tele...“

„Špatně!“ přerušil ho Ryan. „Ty *pořád* nechápeš mentalitu tajné policie. Z toho, že jsem ty hajzly dostal, jsem měl větší radost než z čehokoliv jiného, co jsem pro Úřad udělal. Když

jsem je popisoval jako ‚lidský odpad‘, vůbec nic jsem nepředstíral. Vím, co si myslíš, Oscare. Myslíš si, že ti Klansmeni měli srdce na správném místě, že jen vlastním způsobem dělali to, co ty svým. Ale byli to vandráci, ztroskotanci. Byli tupí. A udělali tu chybu, že si mysleli, že jsou chytřejší než my. Provokovali nás. Mávali nám ptákama před ksichem. Tak jsme jim uřízli koule.“

„Dobře. Ale řekl bych, že jsem vás taky provokoval. Tak co teď chcete udělat, Ryane?“

„To záleží na tobě. Pokud jsi rozumný chlap, který pozná, když ho někdo chytí za koule a uzná to, pak bychom možná mohli pracovat společně. Ale pokud se mnou chceš hrát podle pravidel, ukřižuji tě. Hned zavolám do médií a nechám se ukazovat ve večerních zprávách, jak tě odtud vyvádím v poutech.“

„Považuji se za rozumného. Jaký typ práce máte na mysli?“

„To jsem chtěl slyšet!“ Ryan se rozzářil. „O práci se nestarej. Zamiluješ si jí. Bude to většinou stejný typ věcí, jaké jsi už dokázal tak dobře dělat sám. Akorát pro tebe od teď budu vybírat cíle já.“ Na chvíli se zarazil a zablesklo mu v očích. Když pokračoval, jeho hlas byl tvrdý a chladný. „Než se dostaneme k detailům, chci ti zdůraznit, že jsem opatrný člověk – velmi opatrný. Pro tebe není úniku, jediné dělat přesně to, co říkám. Jestli se mě někdy pokusíš zradit, nebudou tě čekat pouta – ale studené prkno. A ani nepřemýšlej o tom pokusit se mě zbavit. To by tvůj problém nevyřešilo. Nikdo jiný v Úřadu o tobě neví to co já, ale přijal jsem taková opatření, aby na to brzo přišli, kdyby se mi něco stalo.“

Nastalo mlčení a Ryan si znova třídil myšlenky. Oscarův obličej zůstal bez výrazu, ale v hlavě mu to šrotovalo. O Ryanově posledním tvrzení pochyboval; nedělal na něj dojem člověka, který by marnil čas na zbytečnou posmrtnou pomstu. Pravděpodobně by v Úřadu nenechal žádný důkaz o svém lhaní, který by někdo mohl najít předčasně, protože to by pro něj znamenalo problémy stejně jako pro Oscara. Pokud opravdu přijal nějaká opatření, pak by je měl Oscarovi vysvětlit. Jako účinný zstrašovací prostředek mohou sloužit pouze tehdy, pokud jsou věrohodná.

Dejme tomu, že nechal zapečetěnou obálku u své ženy. Co by v ní mohlo být, aby ho to dostalo k soudu, kdyby jednoho dne vyřešil pár problémů a zbavil se některých usvědčujících materiálů, jako například své výzbroje? Samotný otisk palce by ho neusvědčoval. Při pomyšlení na ten otisk se v duchu kopal do zadku. Tak si dával pozor, aby nikdy nikde nenechal otisky, když šel do akce! A pak je někde nechá během přípravy! Navíc tu komoru na záchodě k akci nakonec ani nepoužil!

Oscar se opět soustředil na Ryana. Uvažoval o tom, že kdyby na zlomek sekundy nechal klesnout zbraň, mohl by se na něj vrhnout, zlikvidovat ho a pak rychle učinit opatření

k uchránění se před vyšetřováním – pokud by nějaké vůbec začalo. Kdyby se měsíc nebo dva nic nedělo, mohl by ve svých aktivitách pokračovat.

To se mu líbilo mnohem víc, než se nechat Ryanem využívat jako jeho soukromý zabiják. Snažil se své čerstvě uzrálé rozhodnutí nedat znát napětím svalů. Skočit na Ryana však nebude jednoduché. Bude potřebovat moment naprostého překvapení.

„Myslím, že tě nechám jako prvního oddělat Kaplana,“ pokračoval Ryan přemítavě, skoro jako kdyby jen nahlas uvažoval. To je David Kaplan, malý židáček, číslo tři v mém oddělení. Ostatní židáci v Úřadu ho připravují na to, že až současného šéfa odstaví za to, že tě nechytí, tak mě přeskočí a stane se velitelem protiteroristického oddělení.“

„To je ten důvod, proč se ho chcete zbavit?“ zeptal se Oscar a dovolil si slabý úsměv. „Chcete to místo pro sebe?“

„To mě špatně odhaduješ. Nechci, abys ho sejmul jen proto, že představuje profesionální hrozbu. Máš mě za vola?“ Jeho hlas zněl podrážděně. „Je to Žid, kruci! Jeden z těch Iciků, co převzali kontrolu nad Úřadem.“

Oscar váhal a jeho rozpačitost se mu zračila ve tváři. „Dvakrát nebo třikrát jste mluvil o Židech. Co proti nim máte?“

Ted' zase vypadal rozpačitě Ryan: „Co tím myslíš, co proti nim mám? Nenávidím je ze stejného důvodu jako ty. Ted' už dost keců a pojďme k věci. Seber ten blok ze stolu – pomalu a opatrně. Dám ti kompletní osobní charakteristiku Kaplana – popis vzhledu, pracovní harmonogram, trasy, kudy se pohybuje, návyky – a chci, aby sis dělal poznámky.“

Oscar zvedl ruku. „Ještě okamžik, Ryane. Pokud pro vás mám zabít lidi, rád bych si napřed aspoň udělal celkovou představu o vašich důvodech. Patřím mezi ty otravné typy, co potřebují vědět *proč*, než provedou nějaký úkol. V tomto případě opravdu nemám nejjasněji. Myslím, že jste předpokládal, že vím některé věci, které nevím. Například Židy jako skupinu jsem nikdy nemiloval, ale skutečně není pravda, že bych je nenáviděl a nechápu vaše narážky na to, že ovládli FBI. Proč by to chtěli dělat?“

Jak Oscar mluvil, Ryanův zmatený výraz se změnil v naprostý úžas. Zíral na něj s doširoka otevřenými očima. „Ježíši Kriste! Tomu nemůžu uvěřit! Nevěřím svým uším! Mluvíš jako nějaký nevědomý *gój*, který se všechno, co zná, naučil z televize! Mluvíš jako typický americký volič. Ale ty nemůžeš být tak hloupý. Nevyřídil jsi kongresmana Horowitze jen proto, že to byl takový odporný bastard. Nevyhodil jsi do vzduchu šéfa B'nai B'rith Shapira jen proto, že mu smrdělo z huby. Neoddělal jsi toho židáckého pisálka z *Washington Post* Jacobse jen proto, že pro tebe jeho názory byly příliš liberální. Nechceš mi tvrdit, že to je jen shoda okolností, že všichni náhodou byli Židé. Ven s tím, Oscare!“

Oscar na chvíli zapomněl na své rozhodnutí počkat na první vhodnou příležitost vrhnout se na Ryana a dal najevo své rozhořčení. Předklonil se a namířil na Ryana prstem: „Ve skutečnosti to je jen shoda okolností. Dokonce jsem ani nevěděl, že Jacobs byl Žid. Zastřelil

jsem ho prostě proto, že to byl novinář píšící o rasové otázce tím nejodpornějším způsobem v celých *Post*. Když jsem zaútočil na Národní výbor, tak jsem skutečně neměl na mušce Shapira; jen byl shodou okolností jedním z lidí na pódiu, když jsem to místo vyhodil do vzduchu. A Horowitze jsem nezabil, protože byl Žid; zabil jsem ho proto, že byl ve sněmovně vůdcem frakce prosazující rasové míšení.“

„Přesně! Stejně jako je senátor Mandelbaum vůdce frakce prosazující rasové míšení v senátu. Možná sis nevšiml, že je to taky čistě náhodou Židák,“ odfrkl si posměšně Ryan.

„No a co, i kdyby byl? Co to dokazuje? Existuje spousta míšitelů ras, kteří nejsou Židé,“ odpověděl Oscar poněkud defenzivně.

„Proboha, ten chlap to myslí vážně,“ zaúpěl Ryan, chytil se volnou rukou za hlavu a koulel očima. „Předpokládám, že sis taky neuvědomil, že Shapiro v Národním výboru proti nenávisti od začátku tahal za všechny nitky a že všichni ti kazatelé a herci a buzeranti ve Výboru byli jen křoví?“

Oscar neodpověděl, ale napnul svaly, připravený se na toho muže vrhnout. Než se však stihl pohnout, Ryan na něj opět hleděl. A ačkoliv měl pistoli stále volně položenou na noze, její hlaveň stále mířila na Oscarova prsa.

„Možná jsem tě přecenil. Možná nejsi dost chytrý na to, co potřebuji: dobrý taktik, možná, ale rozhodně ne stratég,“ dumal Ryan. „Ale nakonec dobrý taktik je vše, co skutečně potřebuji. Stratég budu já. Nemusíš rozumět důvodům, proč to děláš.“

„Vyzkoušejte mě,“ přešel Oscar do protiútoků. „Mluvíte o významu faktu, že židovští lidé jsou do snahy sevřít Americe krk míšením ras zapojeni víc než příslušníci ostatních náboženských skupin. Vysvětlete mi, co to má společného s Kaplanem a židovským spiknutím na ovládnutí FBI. Poslechnu si to. A možná to dokonce i pochopím.“

Ryan se podíval na hodinky a povzdechl si. „Oscare, když jsi prožil 40 let a pořád věříš, že Židé jsou jen náboženská skupina, tak ti to dnes večer neobjasním. Jen tě nasměrovat k tomu, abys začal rozumět Židům, by zabralo týden. Předpokládal jsem, že jsi je už pochopil, ale jak vidím, tak jsem se mýlil.“ Ryan smutně zavrtěl hlavou.

Na chvílku vypadal nerozhodně, pak si opět povzdechl, opřel se a začal: „Dobře, nevšiml sis, že Židé jsou do úsilí povzbuzovat míšení ras zapojeni víc než ostatní. Nevšiml sis ani jejich zastoupení ve zpravodajských a zábavních médiích?“

Oscar zrudnul, cítíc se trochu jako zaostalý žáček. „Jasně, samozřejmě. Každý ví, že v médiích je hodně židovských lidí. Je to jejich přednost.“

„Jo, je to jejich pevnost. Pevnost, ne přednost. Je to jejich tvrz, jejich citadela, jejich strategické velitelství pro vyhlazovací kampaň proti naší rase,“ odpověděl Ryan uštěpačně.

„Předpokládám, že věříš, že důvod, proč Židé vlastní celý Hollywood a ostatní pevnosti zábavního průmyslu je ten, že mají talent pro show business. Je to tak? A předpokládám, že věříš, že jako náboženská skupina tento talent získali navštěvováním bohoslužeb v synagogách. Nebo to možná vychází z jejich košer jídla. Správně?“

Oscar zrudnul ještě víc. „No, byli to vždycky i dobří obchodníci. Některé rodiny dobře rozjedou obchod a jejich potomci jsou každou generaci víc zavedení, jako Kruppovi ve zbrojařství a Vanderbiltovi na železnici,“ odpověděl nepřesvědčivě.

„Jsi blízko, hochu, jsi blízko. Je celkem přirozené, že syn pokračuje v otcových šlépějích v rodinném podniku. Na tom není nic špatného. Ale když všichni synové v rodině zamíří do *ostatních* obchodů – to znamená ostatních obchodů ve *stejném oboru* – vlastněných úplně jinými rodinami, začnou je skupovat, přebírat a pomáhat svým příbuzným dělat totéž, pak by člověk měl mít přinejmenším podezření, že tato rodina chce dotyčné odvětví ovládnout. A když člověk vidí ostatní rodiny, které jsou s touto nějakým zvláštním způsobem spřízněné – řekněme, že jsou všechny příslušníky téže etnické menšiny –, dělat ve stejném oboru totéž, měl by mít ještě větší podezření.

Samozřejmě, Židé nejsou v této zemi jediná menšina, která se takhle chová. Jsou tu Hindové a podnikání v motelech, například – nebo cikáni a obchod s ojetými vozy. Ale vlastnění motelu nebo dokonce řetězce motelů člověku nedává tentýž vliv jako vlastnění velké hollywoodské produkční společnosti nebo *New York Times*, že ne?

Opravdu, Oscare, jen o tom přemýšlej. Vím, že nejsi aktivní v žádné církvi, ale také vím, že tvá rodina byli luteráni. Zkusme si to představit. Zapomeňme na chvíli na skutečný svět a předpokládejme, že všichni luteráni v Evropě – tví předci – by byli skutečně pevně stmelená, dobře organizovaná menšina, a že by jimi neluteránská většina pohrdala, nenávidíc na základě staletých zkušeností jejich charakter. Dále předpokládejme, že by do doby asi před sto lety v naší zemi byla jen hrstka luteránů – pár skautů nebo průkopníků, dalo by se říct – a ti vzkázali ostatním luteránům do Evropy, že se ve Spojených státech dobře žije, že skutečně tvrdá práce bojů s Indiány a krocení divočiny byla vykonána, a že dozrál čas se sem přestěhovat a tuto zemi ovládnout.

Předpokládejme, že se poté tři nebo čtyři miliony vašich příbuzných během zhruba třiceti let nahnou do země a zůstávají stejně stmelení, jako byli v Evropě, chovaje stejně planoucí nenávist vůči zbytku lidské rasy a naprosté odhodlání ji ovládnout. První věcí, kterou by samozřejmě museli udělat, by bylo získání pozic. Takže by přebírali všechna dostupná odvětví – maloobchod, obchod s oblečením, zastavárny – a odtud by se posunuli

k lukrativnější činnosti, jako jsou oděvní průmysl, obchod s kožšinami, filiálky obchodních domů a velkoobchod.

Tak by v naší zemi nakonec zapustili kořeny, nahromadili spoustu kořisti, poznali místní zvyky, splynuli s prostředím jak nejlépe umí a byli připraveni jít přímo po krční tepně. Jak by to udělali? Jak bys to udělal *ty*? Prodejem háčků na zapínání knoflíků na rohu tržiště? Zaměřením se na ovládnutí proktologické profese?*

Oscar mlčel a Ryan ve svém monologu pokračoval: „Ne, ty znáš odpověď stejně jako já. Začali by se zmocňovat masmédií. V Evropě praktikovali svou nadvládu přes peníze, přes bankovníctví. Pracovali odshora dolů tím, že se stali neocenitelnými pro panovníky jako půjčovatelé peněz. Tady jsou věci jiné, demokratičtější. Zde má člověk ovládající veřejné mínění reálnější moc než bankéř. Samozřejmě, luteráni by neváhali získat kontrolu nad byznysem s půjčováním peněz ani tady. Ale kdyby jejich cílem nebylo jen získat bohatství, ale ovládnout a pak zničit neluteránskou většinu, mezi kterou žijí, snažili by se víc než o cokoli jiného do svých hrabivých rukou získat všechna zábavní a informační média. Usilovali by o Hollywood. Usilovali by o Broadway. Usilovali by o rádio. Usilovali by o noviny, časopisy, komiksy a knižní vydavatelství. A samozřejmě po příchodu televize by ovládli i ji.“

„Dobře, uznávám, že židovských lidí v Hollywoodu je jak blech na psovi, ale...“

Ryan mu prudce skočil do řeči: „Kurva, Oscare! Přestaň říkat tu sračku ‚židovští lidé‘, než ti dám roubík!“

„Dobře. Takže Židé ovládají Hollywood. A je pravda, že to vypadá, že zábavní část Hollywoodu dnes vytváří skoro záměrnou podporu rasovému míšení a dalším formám úpadku. Ale...“

„Žádné ‚skoro‘,“ přerušil ho Ryan opět.

„Nechápu, jak si tím můžete být tak jistý. Mafie šíří drogy, které jsou pro naši společnost jistě zhoubné. Přesto věřím, že je naprosto jasné, že cílem mafie je prostě vydělat peníze, ne zničit společnost. Jednoduše jen využívá zlořádu, který už existoval. Jak víte, že Židé nemají stejnou motivaci?“

Než mohl Ryan odpovědět, Oscar pokračoval: „Ve skutečnosti bych se od vás neměl nechat donutit k tomu, že budu říkat *Židé*. *Někteří* Židé využívají zlořádu v naší společnosti k tomu, aby vydělali peníze. Většina Židů ne. Myslím, že můj zubař, Dr. Steinberg, je Žid. Novinový stánek, kde si kupuji časopisy, provozuje Žid. Jeden z lidí uzavírajících kontrakty, s nimiž

* Proktologie – lékařská vědní disciplína zabývající se onemocněními tlustého střeva; pozn. překl.

v Pentagonu jednám, je židovský – pardon, Žid – a byl jím i jeden z mých nejlepších profesorů v Coloradu. Já prostě nemůžu přistoupit na teorii, že jsou všichni součástí nějakého obrovského spiknutí na zničení naší rasy. Myslím, že vytváříte spoustu neopodstatněných hypotéz.

Naše rasa je nepochybně ničena. Ale jsme to my sami, kdo ji ničí. My sami jsme se stali dekadentními. Ztratili jsme naše vědomí identity a smyslu. Libujeme si ve vlastních neřestech. Sami se necháváme vykořisťovat někým jiným.

Pokud chcete svalit vinu na nějakou konkrétnější skupinu, můžete obvinít své vlastní zaměstnavatele, hamižné, zbabělé, prolhané politiky a byrokraty, kteří vedou prohnitou a nezodpovědnou vládu, pro níž pracujete.“

Ryan pokrčil rameny: „S velkou částí toho, co říkáš, musím souhlasit. Americký národ *je* dekadentní. Politici *jsou* křiváci – a věř mi, že jsem o *tom* viděl daleko víc spolehlivých důkazů, než si dovedeš představit i v těch nejdivočejších fantaziích. Vláda *je* zkažená. Velkou část svého nynějšího neštěstí jsme si způsobili sami.

Ale já nejsem ten, kdo vytváří neopodstatněné nebo zbytečné hypotézy. V tomto ohledu jsem věrný následovník Occama.* Ani jsem se v Úřadu nestal bláznivým teoretikem. Pro všechno, co jsem o Židech řekl, existují pevné, nezvratné, jednoznačné důkazy – a je jich spousta, i když člověk musí trochu hledat, aby je všechny našel.

Vidím z knih ve tvé knihovně, že jsi trochu sečtělý v historii. Asi bych se neměl divit, že jsi se toho o Židech ani tak moc nedozvěděl. Ve většině učebnic historie napsaných v posledních 50 letech musíš umět číst mezi řádky, abys mohl pochopit historii Židů. Tohle téma je tabu. Existuje spousta starších knih s jasnými informacemi, ale ty najdeš většinou jen ve větších univerzitních knihovnách, rozhodně ne v knihkupectvích. Pokud budeš mít zájem, dám ti někdy seznam názvů. Mimochodem, nevěděl jsi, že mám magisterský titul z historie na Georgetownské univerzitě, že ne? Fakt nejsem jen blbej policajt, Oscare.“

Na chvíli se odmlčel a pak pokračoval: „Samozřejmě máš pravdu, když říkáš, že tvůj zubař a Žid, který má ve tvé čtvrti novinový stánek, nejsou zapojeni do spiknutí na naše zničení. Jsem si jistý, že většina Židů v naší zemi má plné ruce práce s placením bydlení a posíláním dětí na stomatologické fakulty. Ti nemají na konspirace moc času.

Ale také se mýlíš. Je to věc pohledu. Dám ti jeden příklad. Spojené státy před pár lety vedly válku proti Německu. Byla to krvavá a tvrdá válka. Byla to smrtelně vážná válka.

* Tzv. „Occamova břitva“ – princip logické úspornosti, nazvaný podle františkána Williama z Ockhamu (1278-1347): Pokud pro nějaký jev existuje vícero vysvětlení, je lépe upřednostňovat to nejméně komplikované.

Američanům bylo řečeno, že Německo je náš nepřítel. Němcům bylo řečeno, že Amerika je jejich nepřítel. My jsme jich zabili miliony a oni nás statisíce.

Ted' mě můžeš snadno přesvědčit o tom, že byla spousta německých zubařů, stánkařů s novinami a univerzitních profesorů, kteří vůči Americe nechovali nenávist a nestrojili proti nám žádné úklady. Byli to obyčejní Němci, kteří měli plné ruce práce s vyděláním na život a živobytí svých rodin. Někteří z nich ani nesouhlasili s politikou své vlády. Je fér říct, že všichni tito Němci byli naši nepřátelé?“

Ryan se pro zvýšení efektu odmlčel a pak si sám odpověděl: „Samozřejmě, že je. Byli to naši nepřátelé, protože svými daněmi platili kulky, které jejich vojáci používali proti nám. Dokonce i když nebyli v zákopech nebo tancích, tak či tak udržovali domácí frontu. Považovali sami sebe za příslušníky německého národa a my byli ve válce s německým národem.

Chápeš to? Tvůj židovský doktor také platí daně Spojené židovské výzvě. Nemusí být v přední linii spolu s kolegy z B'nai B'rith, ale můžeš vzít jed na to, že mnoha malými způsoby dělá svou část práce na domácí frontě. Hlasuje pro politiky, kteří hlasují pro to, aby tvé daně byly posílány do Izraele. Píše dopisy se správnými názory editorovi *Washington Post*. Pravděpodobně je velmi občansky angažovaný a spolupracuje s PTA,* kde může dohlížet nad učiteli placenými školní radou; slouží ve výboru krajské knihovny, kde může ovlivňovat typy knih v knižních skladech; a je mecenášem místní galerie nebo divadla, kde může zajistit, abychom dostali několik vyřezávaných afrických masek a bubínků do muzea nebo nějaké skutečně výstřední jevištní představení obsazené menšinami v rámci jejich zvýhodňování.

Možná je tvůj zubař jeden z těch mimořádně výjimečně se vyskytujících Židů, který nevěnuje ani trochu pozornosti tomu, co mu říká B'nai B'rith a ani nekupuje izraelské cenné papíry. Stále se však považuje za člena židovského obyvatelstva a židovské obyvatelstvo – židovský národ, židovská rasa nebo jakkoliv tu zatracenou věc nazveš – je s naším národem ve válce, o tom vůbec nepochybuj.

Já jsem v přední linii jedné malé části této války dost dlouho na to, abych tomu naprosto perfektně rozuměl. Vlastně jsem to začal chápat ještě než jsem nastoupil k Úřadu. Táta nám u jídelního stolu vyprávěl o své práci během a hned po druhé světové válce. Většinou až do války pracoval na vnitřních nepřátelích, pak ho dali do oddělení kontrašpionáže. Tam *poznal* Židy.

* PTA – Svaz rodičů a učitelů (Parent-Teacher Association), dobrovolnická organizace sdružující rodiče a učitele; pozn. překl.

Když dnes lidi slyší o špionáži za války, myslí na německé agenty, přistávající s ponorkami s mapami obranných zařízení, nebo Japončičky s tajnými radiovysílači a takové věci. Ve skutečnosti příslušníci kontrašpionážního oddělení FBI strávili během války jen asi 10 procent času chytáním nacistických a japonských špiónů, protože 90 procent času museli věnovat snaze zabránit Židům ukrást všechna naše tajemství a předat je Sovětskému svazu. Táta se nikdy nepřenesl přes to, že jsme vedli válku především za Židy a ti ukázali svůj vděk tak, že nás zrazovali rudým.

Pokud ses naučil aspoň něco z těch historických knih,“ Ryan mávl rukou směrem ke knihovně,“ víš, že Roosevelt v roce 1940 a 1941 dělal všechno, co mohl, aby Němce vyprovokoval k vypovězení války. Nařídil Úřadu praskat německé agenty v této zemi Britům, kteří s nimi byli od září 1939 ve válce a pak hrál hloupého, když byli zavražděni. Naše námořnictvo sledovalo německé lodě a podávalo zprávy o jejich pozicích Britům, takže ti je mohli posílat ke dnu. Nechal svého židovského ministra financí Morgenthaua zabavit německá aktiva v naší zemi. Nakonec našemu námořnictvu nařídil střílet na německé lodě. Hitler se však odmítal nechat vyprovokovat. Roosevelt nás nakonec musel dostat do války zadními vrátky, když nás vystavil japonskému ‚překvapivému‘ útoku na Pearl Harbor.

A po celou dobu mu říkali židovští ‚poradci‘ – Morgenthau, Baruch, Frankfurter, Rosenman, Cohen –, co přesně udělat a kdy to udělat. A ti byli v každodenním telefonickém kontaktu s nejvyššími Židy v New Yorku, Londýně a Moskvě. Hoover měl nahranou polovinu telefonátů ve Washingtonu a přesně věděl, co se děje.

Když Němci v červnu 1941 zaútočili na Sovětský svaz, Židé ve všech našich obranných organizacích začali krást tajné dokumenty a dávat je Sovětům. Hoover si na to Rooseveltovi stěžoval, ale ten ho nenechal, aby je za to zatkl. Hoover mohl jen potichu varovat některé vojenské špičky a velké průmyslníky pracující ve vojenském odvětví, aby přesunuli židovské podřízené na méně citlivé pozice a zpřísnili bezpečnost. Po Pearl Harboru byl samozřejmě Sovětský svaz formálně náš ‚spojenec‘. Ale přestože Roosevelt dál kryl Židy, Hoover nechal Úřad dál sledovat všechno, k čemu dochází, sbíral důkazy a čekal, až přijde jeho čas.

Když pak FDR začátkem roku 1945 zemřel, Hoover se vrhnul na Židáky. Úřad zatkl stovky těch, kdo byli zapojeni do špionáže pro Sovětský svaz. Tehdy táta viděl, jak jsou Židé organizovaní, jak táhnou za jeden provaz a navzájem se kryjí. Na Hoovera byl vyvinut obrovský tlak, aby zastavil zatýkání Židů za špionáž. Kdyby nestrávil léta shromažďováním materiálů, které ho chránily, tak by to neustál. Na většinu předních politiků měl důvěrné materiály. Jedním z nich byl rozzlobený hovor od Morgenthaua nebo někoho ze židovských vůdců, požadující, aby se podniklo něco pro udržení FBI na uzdě. Tento politik pak

Hooverovi volal a ten ho pozval na přátelské popovídání. Pak mu ukázal několik vybraných položek z jeho osobní složky. Ten pak okamžitě zapomněl na veškerou snahu vyvíjet na Hoovera nátlak, aby vyšetřování židovských špionů zastavil.

I tak nakonec musel Židům udělat ústupek. Několik desítek těch, co byli chyceni při činu – nejvýznamnější byli Rosenbergovi a jejich komplicové –, šlo před soud a byli odsouzeni. Vyšetřovací spisy stovek jiných byly v tichosti zavřeny. A od té doby byli Židé rozhodnutí ovládnout Úřad. Dokud byl Hoover naživu, nemohli toho moc dělat. A v byrokracii FBI postavil hodně vnitřních zátarasů, aby je zpomalil i poté, co roku 1972 zemřel.

Jenže ti bastardi jsou vytrvalí a jsou na nejlepší cestě k tomu, aby Úřad ovládli. Pak už nebude příliš velký rozdíl v tom, kdo bude ředitel; budou zevnitř ovládat fungování Úřadu – toho, co z něj udělají – a dělat si, co budou chtít. Já s nimi bojuji, jak jen můžu. Ale mám rodinu a nejsem mučednický typ. Všechno, co jsem dělal, byl skrytý boj byrokratickou cestou. Postupoval jsem podle předpisů.

Naštěstí je v nebi prozřetelný Bůh a ten tě přivedl do mých rukou. Uděláš některé věci, které jsem já chtěl, ale nemohl.“ Ryan opět pohlédl na hodinky. „Je čas psát si poznámky. Nemám na to celou noc.“

Práce s Kaplanem nebyla obtížná. Vybaven detailní znalostí jeho zvyků a týdenního rozvrhu, popisem jeho automobilu a množstvím dalších osobních dat si Oscar rychle sestavil plán.

Kaplan je závislý na pornografii, řekl mu Ryan. V psacím stole měl spoustu perverzních fotografií a pravidelně je ukazoval ostatním agentům, přestože většina z nich jeho posedlost nesdílela a dívali se na ty fotografie jen občas z morbidní zvědavosti, nad jakými novými, podivnými perverznostmi tento židovský agent právě slintá.

Kaplan na tom odpadu tak visí, řekl Ryan znatelně zhnuseným tónem, že každou středu večer po cestě domů zastavuje u obchodu s pornografií jen čtyři bloky od Hoover Building; obchod ve středu obvykle dostává zásilky nového zboží.

Myšlenka využít Kaplanovu neřest k přivození jeho pádu se Oscarovi zamlouvala. Sám porno obchod však nevypadal jako dobré místo. Byl to uzoučký krámk uprostřed mimořádně rušné ulice bez možnosti zaparkovat. Krom toho by doba Kaplanovy návštěvy obchodu po práci Oscara nutila provést svůj úkol za denního světla. Přesto se rozhodl být v době další předpokládané Kaplanovy návštěvy na místě.

Vyparáděn ve stejné paruce, falešných brýlích a další výbavě, kterou použil v Shorehamu, a se zbrusu novou pistolí – duplikátem té, kterou použil na Jonese a Jacobse, se stejným tlumičem našroubovaným na hlavni – v podpažním pouzdře pod kabátem vešel do Hyman's Novelty Book and Photo Shop, aby se půl hodiny před Kaplanovým odchodem z kanceláře rychle rozhlédl kolem. Zaparkovat musel o víc než šest bloků odtud. Nedokázal pochopit, proč Kaplan preferuje právě tento porno obchod. Ve stejném bloku byly tři další, všechny větší, lépe osvětlené a s větším množstvím zboží. Přitažlivost tohoto místa možná spočívala v tom, že šlo o relativně malý obchod, a tak se zákazník, který by se obával být viděn v takovém zařízení, mohl cítit bezpečněji, nebo v něm možná nabízeli nějaký druh oplzlostí, který v jiných obchodech nebyl. Když si prohlédl regály, viděl ukázkou snad všech druhů perverzností, jaké si člověk může představit: sadismus, bondáž, homosexualitu, krutost, mezirasový sex a různé další praktiky, které mu připadaly tak bizarní, že pro něj bylo těžké si představit, že někomu poskytují sexuální potěšení. Zdálo se, že jediný materiál, který tam chybí, je sex mezi muži a ženami výhradně stejné rasy.

Muž za pultem, silně otlý, tmavý, umaštěně vypadající muž s doutníkem v ústech, si Oscara důkladně prohlížel. Oscar pohlédl na hodinky, vyšel ven a zaujal pozici o dvoje dveře

dál, kde mohl vypadat jako člověk zaujatý studiem knižních titulů ve výkladní skříni, ačkoliv nespouštěl oči ze vstupu do Hymanova obchodu.

Poté spatřil Kaplana, jak téměř o blok dál vystoupil z auta, které právě nezákonně zaparkoval před požárním hydrantem. Kdyby ho Oscar trefil při návratu do auta, byla by tam spousta svědků.

Rychle se rozhodl. Sledoval řídký pohyb do a z Hymanova obchodu a věděl, že tam právě nejsou žádní zákazníci, ani nebylo pravděpodobné, že do obchodu během příští minuty někdo vejde. Tak se rychle vrátil, asi 15 sekund před příchodem Kaplana.

Už když vcházel do dveří, držel v ruce pistoli a za chůze do čela majitele obchodu asi z metru a půl vypálil dvě rány. Muž se svalil na bok ze stoličky do tmavého, úzkého prostoru za pultem. Pád těla na podlahu byl hlasitější než výstřel z pistole s tlumičem, ale Oscar si byl jistý, že si toho na rušné ulici nikdo nevšiml.

Pak prošel asi o tři metry dál jedinou úzkou uličkou, otočil se a ukryl ruku s pistolí za polici s knihami. Sehnul se nad ní, jako by si prohlížel knihu, ale prostorem nad obroučkami brýlí hleděl na Kaplana, který vešel do obchodu.

Kaplan zvědavě pohlédl na opuštěný pult a na chvíli se zastavil, než se váhavě rozešel dál směrem k Oscarovi. Když byl přes dva metry od něj, Oscar zvedl ruku a zasáhl ho šesti rychlými výstřely do hrudi a hlavy. Kaplan padl tváří na zem, Oscar se nad ním sklonil a vpálil mu dvě další kulky do týlu.

Vyhodil z pistole prázdný zásobník, vyměnil ho za plný, naklonil se přes pult a vypálil další čtyři výstřely z boku do hlavy majitele obchodu. Pak zbraň vložil zpět do koženého pouzdra. Nakonec z kapsy vytáhl dva malé plastové sáčky s bílým práškem, poklekl vedle Kaplanovy mrtvoly a několikrát je stiskl jeho mrtvolnými prsty. Pak mu je strčil do kapsy saka. Nakonec ho napadlo vzít si Kaplanovu náprsní tašku.

Kokain – nápad i oba balíčky – pocházel od Ryana, který si myslel, že bude lepší trochu zakalit vodu zanecháním stopy, která by mohla Kaplanovu vraždu spojit s příležitostným obchodem s drogami, místo aby stopy vedly přímo ke Kaplanově práci. Ve Washingtonu docházelo v průměru ke dvěma vraždám kvůli drogám denně, takže by se tato stopa měla setkat jen s malým odporem.

Oscar si zapnul kabát a vyšel na chodník. Když na konci bloku odbočoval za roh, letmo se ohlédl. Poblíž vchodu do Hymanova obchodu nikdo nebyl. V autě si všiml, že byl z domova pryč méně než hodinu. Před setkáním s Adelaide musel splnit ještě jeden úkol a měl by to zvládnout do 7:30, času, který jí slíbil, že se pokusí dodržet.

Další zastávka vedla do kongresové knihovny a měl obrovské štěstí, že našel místo k zaparkování jen dva bloky odtud. Snažil se získat knihy, které chtěl, v některých příměstských knihovnách, ale jak Ryan předpověděl, nenašel je tam. Tady očekával větší úspěch.

První čtyři dny po setkání s Ryanem strávil snahou zvyknout si na novou situaci a probíral si v hlavě různé možnosti, které se mu nyní otevřely. Bylo to přesně to, co potřeboval. Výlet na lyže s Adelaide mu pomohl zorientovat se v sobě samém. Strávil s ní několik hodin rozhovorem o rase a kvalitách člověka, rase a historii, rasových poměrech v Americe, rasových vyhlídkách do budoucna a vlastní potřebě vystupovat proti očividnému zlu genocidy, kterou vidí probíhat, samozřejmě bez detailů ohledně toho, co dělá.

Zároveň začal koumat nad novou složkou obrazu: Židy. Potom, co slyšel první Ryanovy řeči o Židech, je nejprve odbyl jako potrhlý antisemitismus, stejně jako předtím odbyl Kellerovy názory na Židy. Viděl už dost takového hloupého fanatismu a neměl pro něj pochopení. Ryan se svým staromódním, irsko katolickým konzervativizmem pravděpodobně získal svůj odpor k Židům od nějakého předpotopního jezuitského učitele v církevní škole, který navzdory novým pohledům Vatikánu ještě učil, že Židé „zabili Krista“. A Keller se názorově shodoval s neonacistickou skupinou, která o Židech vykládala vlastní teorie.

Jedna věc, která mu nedovolovala dostat toto téma z hlavy, byla, že Ryan ani Keller neodpovídali jeho představě náboženského fanatika. Oba evidentně byli docela inteligentní a informovaní. Keller byl vzdělanec a mohl za něj být považován i Ryan; tento agent FBI rozhodně neprojevoval žádnou náboženskou bigotnost a pověrčivost, se kterou se Oscar setkával u většiny primitivních křesťanů, protestantů i katolíků. A Keller ani není křesťan. Keller hlavně se svým uvolněným, lehkovážným chováním vůbec nebyl podrážděný, neurotický „nenávistník“, což by Oscar u antisemity předpokládal.

Vzhledem k těmto důvodům existovala jistá pravděpodobnost toho, co oba muži říkali, a to ho skutečně znepokojovalo. Byl si jistý, že je v tom nějaký háček – že by se evidentní logika jejich tvrzení při bližším přezkoumání rozpadla. Probíráním jejich argumentů v duchu a v knihách ve vlastní knihovně však doposud nedokázal v jejich tvrzení najít žádnou logickou chybu. Měl seznam zhruba deseti knih, které chtěl k vyřešení tohoto problému v kongresové knihovně prostudovat.

Během dlouhé cesty domů z lyžování v pondělí v noci, kdy mu Adelaide usnula s hlavou na klíně, poprvé dokázal přemýšlet o tom, proč ho antisemitismus Kellera a Ryana znepokojuje. Víc než o negativní stereotyp lidí nenávidících Židy, který nekriticky přijímal z médií, šlo o

konflikt s jeho vlastními názory na rasu a historii, ke kterým nebylo lehké dospět a nebylo lehké se jich zbavit.

Uvědomil si, že v minulosti měl tendenci o této věci uvažovat jen v jedné dimenzi. Tou dimenzí byla inteligence. Podle Oscarova schématu bylo pořadí ras prostě hierarchií inteligence. Jednotlivci se lišili, samozřejmě, ale v průměru se dalo na inteligenci ras usuzovat z jejich zaznamenaných historických úspěchů – nebo pozorováním výkonů dostatečně velkého vzorku jednotlivců v současnosti. Podle obou kritérií byli černoši podřadná rasa a křížení mezi bělochy a černochoy mohlo tvůrčí rasu jedinečně srazit dolů. Oproti tomu byli Židé stejně inteligentní jako ostatní běloši – a možná ještě víc, pokud by je člověk posuzoval podle jejich nynějších výkonů a ne podle historických úspěchů, které, jak musel připustit, byly dost skrovné, i přes jejich vychloubání, že jsou tvůrci monoteismu a morálního světla národů po celé věky.

Čím víc zkoumal své rasové schéma, tím víc spatřoval jeho nedostatky. Bylo skutečně až příliš jednoduché. Existovalo mnoho skutečností, které nevysvětlovalo. Například Orientálci se evidentně fyzicky i psychicky *odlišují* od bělochů, ale bylo by přesné tvrzení, že jsou *podřadní*? Určitě ne podle inteligence měřené IQ testy. Jak pak tedy zapadají do jeho rasové hierarchie?

Realita rasových rozdílů má zjevně více dimenzí. Průměrná inteligence je jen jedna z mnoha a mnoha charakteristik, kterými se od sebe rasy odlišují. To, co nazýval „inteligencí“, je ve skutečnosti směs vlastností, které by se měly dělit na několik částí: některé rasy se zdají chytřejší v určitém ohledu a další zase v jiném.

Černoši například mají nadání pro mimikry slovního vyjadřování a chování, často zakrývající nedostatky v kognitivní inteligenci. Toto jejich maskování prohlédl ve škole, kde pozoroval několik černochoů s pozoruhodně vyvinutými sociálními dovednostmi, kteří se dokázali bez problémů pohybovat v bělošských kruzích a dělali dojem, že jsou bystří a talentovaní. Mluvili jako běloši a oblékali se jako běloši, stranili se většiny příslušníků své rasy a pokud člověk ignoroval zjevné fyzické rozdíly, vypadali spíš jako běloši než černoši.

V testech se však ani jeden z nich nedokázal vyrovnat bělošským intelektuálním standardům. Vypadalo to, že si je většina z nich tohoto faktu vědoma, a tak se situacím, kdy by byli podrobeni takovým testům, snažili vyhýbat. Přesným disciplínám se vyhýbali jako moru a soustředili se na předměty pro děti. Jen minimum se jich věnovalo matematice, strojírenství nebo vědním oborům, vykonávaným ve standardizovaném prostředí.

Takže kdyby člověk hodnotil rasy na základě inteligence potřebné k dobrému herectví nebo veřejnému vystupování, černoši by měli mnohem vyšší relativní hodnocení, než kdyby byli

posuzování na základě schopností zabývat se abstraktními pojmy a řešit problémy. Člověk musí být velmi opatrný, když mluví o „podřazenosti“ a „nadřazenosti“.

Tyto výrazy dávají smysl, jen když se vztahují ke konkrétním, dobře definovaným vlastnostem. Rasa posuzovaná jako nižší na základě jedné vlastnosti může být nadřazená na základě jiné.

To všechno bylo správné a dobré. Potřeboval si řádně vyjasnit názory. V minulosti všechno viděl příliš jednoduše. Namísto klidného a pečlivého analyzování věcí se horlivě nechal ovlivňovat evidentním podvodem zpravodajských a zábavních médií, která se všechny snažila přesvědčit, že černoši jsou „rovni“ bělochům co do inteligence, tvořivosti, originality a podnikavosti: že jejich touhy, zvyky a myšlenkové pochody jsou přesně stejné jako u bělochů – nebo přesněji řečeno jako by měli běloši, kdyby žili ve stejných podmínkách jako černoši. A Oscar se zaměřil na nejsnáze vyvratitelnou část tohoto podvodu: že černoši mají v průměru stejnou kognitivní inteligenci jako běloši.

Co tedy vyplývá z realističtějšího, vícedimenzního pohledu na rasové rozdíly? Jakou roli by v jeho pohledu na rasy měli hrát Židé? Jak Keller tak Ryan souhlasí s jeho názorem, že Židé jsou rasově bílí. Pár knih, které hledal, se zabývalo rasovou historií Židů. Chtěl nejprve absorbovat fakta a pak teprve přemýšlet o jejich důsledcích.

A co když středněvýchodní původ Židů a jejich další historie zapříčinily významně odlišné genetické dědictví od bělochů evropského původu? Keller a Ryan tvrdili, že Židé mají zvláštní druh vrozené zlomyslnosti, geneticky podmíněné nenávisti vůči světu, která se projevuje ve všeobecné, i když dobře skrývané kampani proti bělochům. To Oscarovi připadalo nemožné.

Konkrétněji něco říkali o židovské kontrole nad zpravodajskými a zábavními médii a způsobu, jakým je tato kontrola využívána. Kdyby to byla pravda, tak by tato tvrzení naprosto podporovala celý jejich postoj vůči Židům. Kdyby to pravda nebyla, Oscar by tento postoj mohl celkem snadno odmítnout. Několik z knih, které hledal v kongresové knihovně, se zabývalo muži, kteří řídí masmédia.

To, co Oscar očekával, že bude krátkodobý jednoduchý badatelský úkol – ověřit několik desítek faktů, možná přečíst jednu nebo dvě knihy –, se neukázalo ani jako krátkodobé ani jako jednoduché. Posledních deset dní trávil v průměru šest hodin denně studiem víc než 300 stran fotokopií, které si pořídil minulý týden ve středu v kongresové knihovně a víc než dvěmi desítkami knih, k nimž ho tento materiál přivedl, a které získal prostřednictvím výpůjček mezi knihovnami z arlingtonské knihovny. Teď byla sobota odpoledne a Oscar byl znepokojený. Nejenže nedokázal vyvrátit Ryanovy a Kellerovy teze o Židech, ale sám se přesvědčil, že byly přinejmenším částečně správné.

Oscar si ověřil několik jejich tvrzení o tom, co Židé dělají nyní a co dělali v minulosti, avšak stále měl daleko k akceptování jejich tvrzení, že se Židé jako celek pravidelně spolčovali a jednali ve shodě, nebo že jejich kolektivním motivem je zničení bílé rasy. Ve skutečnosti našel několik příkladů, kdy se Židé zdáli být evidentně rozdělení do dvou skupin stojících proti sobě. A v historii byla dlouhá období, kdy byli v jedné či druhé zemi docela silní, ale patrně nevyvíjeli žádné úsilí ke zničení svých hostitelů.

Jedním z témat, na které se soustředil, byla židovská role v masmédiích, jednak proto, že měla klíčový význam a jednak proto, že bylo docela snadné shromáždit důkazy. Oscar pochopil, že Židé nekontrolují jen Hollywood, ale prakticky celý kulturně zábavný průmysl. V každém zábavním médiu, které zkoumal – filmové, rádiové a televizní vysílání, časopisy a paperbacky ve velkém nákladu –, byla naprostá převaha Židů, a šlo o mnohem víc než jen pár židovských vedoucích nahoře. Například největší producent televizních zábavních pořadů byla MCA a prakticky každý ředitel a vedoucí pracovník této obří společnosti byl Žid.

Totéž platilo o zpravodajském průmyslu: každé médium, a prakticky každý orgán v každém médiu, byly buď pod přímou nebo nepřímou židovskou kontrolou.

Co Oscara skutečně ohromilo byly rozsah a hloubka židovského vlivu v médiích. Například ve zpravodajství byly z hlediska vlivu tři hlavní noviny – *New York Times*, *Washington Post* a *Wall Street Journal* – kompletně vlastněny Židy. Existovala spousta malých nezávislých novin, vlastněných Nežidy, i několik velkých, ale také v nich našel na klíčových redaktorských pozicích překvapivě vysoké procento Židů.

Krom toho si uvědomil, že to nejsou nikláky a desetníky od předplatitelů, z čeho jsou placeny platy redaktorů a zisky vydavatelů – je to příjem z inzerce. Největší inzerenti ve všech velkoměstských novinách, které Oscar prozkoumal, byly obchodní řetězce a obchodní domy, v nichž je natolik významná židovská přítomnost, že pokud by židovští obchodníci

v jakémkoliv městě nebyli spokojeni s politikou místních novin a neposkytli jim reklamu, nemohly by přežít.

Všechno mu samozřejmě nebylo jasné hned. Musel udělat pěkný kus práce, než si poskládal všechna fakta, opakovaně zkontrolovat seznamy vedoucích pracovníků a práce s jejich životopisnými údaji, aby určil etnický původ u nejistých případů. Například prozkoumal hollywoodský filmový průmysl a zpočátku si myslel, že ve Walt Disney Studios našel spoustu nežidovských filmařů. Dalším průzkumem odhalil, že ačkoliv zakladatel společnosti, Walt Disney, byl Nežid, několik let po jeho smrti dědicové tuto společnost prodali Židům a dnes je Walt Disney Studios stejně židovská jako zbytek Hollywoodu. Podobné to bylo s dalšími společnostmi ve světě masmédií: byla s nimi spojena nežidovská jména, ale když se na ně člověk podíval blíž, zjistil, že to jsou dceřinné společnosti jiných společností se Židy u kormidla.

Co to všechno znamená? Oscarovi začínalo být jasné, že Židé jen prostřednictvím své kontroly nad masmédií mají *potenciál* být ohavnými protivníky bílé rasy, jak tvrdili Ryan a Keller. A *nechovají se* skutečně jako protivníci? Nejsou dnes masmédiá nejsilnější aktivní silou ničící bílou rasu?

Už ve Vietnamu poznal lidi z televizního a novinového zpravodajství jako mimořádně zrádcovskou bandu darebáků, kteří se vědomě snažili zabránit americkému vítězství a úspěchu. V té době to připisoval prokomunistické zaujatosti. Ale nemohlo to být stejně dobře tak, že chtěli zabránit *bělošskému* vítězství, a že jejich zaujatost byla spíš protibělošská než prokomunistická?

Problém byl v tom, že většina obyčejných lidí ve zpravodajství nebyli Židé. Byli to běloši a přesto si na ně pamatoval jako na zvrhlou, prolhanou, culící se bandu bastardů, kteří jen stěží dokázali zakrýt radost z každé americké porážky a hrubě zkreslovali všechno, co popisovali. Chovali se tak proto, že jim to jejich židovští šéfové nařídili? Tomu Oscar nevěřil. Znal lidskou povahu dost dobře na to, aby dokázal rozeznat všechny malé náznaky, které mu říkaly, že jejich chování bylo dobrovolné.

Totéž se dá říct o mnoha aspektech rozpadu bílé společnosti po vietnamské válce. Média nadšeně podporovala každou formu úpadku a zkaženosti, ale bílá populace se jim nepostavila na odpor. Může člověk z rasového míšení, úpadku norem chování a výkonnosti, feminismu, liberalismu, prudkého nárůstu homosexuality, moderního antiumění, nahrazování tradiční bělošské hudby rockem a dalšími nebělošskými styly, šíření drog a tisíce dalších nemocí obviňovat média jen proto, že pro tyto věci vytváří atmosféru tolerance? Nemohlo by to být tak, že všichni, široká veřejnost stejně jako lidé z médií včetně Židů, se jen vezou na stejné

vlně? Kdyby to tak bylo, tak by bylo možné většinu Židů obvinít z toho, že nevyužili sílu svých zpravodajských a zábavních médií k boji s degenerativními tendencemi obyvatelstva: jinými slovy, že se neprohřešili činností, ale nečinností.

Vážně si s někým potřeboval promluvit, a tak zavolał Harrymu Kellerovi a domluvil si s ním na nedělní odpoledne schůzku.

Pak zavolał Adelaide, aby jí řekl, že už má práci pro tento den hotovou a zve ji na večeři. „Vím, že jsou teprve čtyři hodiny, ale nemohla bys přijít už teď? Z toho nabitého studijního programu mi snad vyskočí mozek z hlavy a nutně tě potřebuji.“

„Hmmm, máš na mysli, že potřebuješ moje tělo.“

„Jasně, to taky.“

„Oscare, před víc než týdnem jsi mi slíbil, že mi pomůžeš vybrat nové lyže. Proč to nemůžeme udělat teď?“

V jejím hlasu byla mírná výčitka. A byla to pravda: její lyže na ni byly příliš dlouhé a měla problém je udržet pod kontrolou. Ani vázání nebylo vyhovující. Byly to její první lyže a když si je kupovala, vůbec nevěděla, co dělá. Když během první jízdy před dvěma týdny asi dvacetkrát upadla, řekl jí, že jakmile se vrátí domů, koupí jí nové lyže a vázání. Od té doby to už dvakrát odložil, poprvé proto, že se chystal na Kaplana a pak proto, že byl zabrán do svého výzkumného projektu.

„Dobře, miláčku, uděláme to. Milovat se můžeme po večeři. Přivez lyžařské boty a podíváme se na to. Myslím, že v obchodě mají otevřeno až do šesti.“

Pak zavolał Ryan. Nepředstavil se, ale jeho hlas byl nezaměnitelný. „Čekej mě za 20 minut u vstupu do metra na zastávce Clarendon.“

„Je to opravdu nutné? Mám už jinou schůzku. Nešlo by to zítra ráno?“

„Oscare, radši buď za 20 minut na té stanici.“ Pak zavěsil.

Do prdele! Opravdu musí vyřešit, jak se Ryana co nejdřív zbavit. Byla to zapeklitá situace. Viděno z Ryanovy perspektivy, kdyby Oscara chytil někdo jiný – řekněme místní policie –, jak by si mohl být jistý, že ho Oscar nepotopí, aby získal nějakou výhodu? Už teď by nejspíš mohl vyprávět pěkně přesvědčivý příběh o tom, proč zabil Kaplana, jak se o své oběti dozvěděl tolik osobních detailů a tak dále.

Ne, Ryan si rozhodně nemohl dovolit dát mu řadu dalších úkolů. A ze stejného důvodu si nemohl dovolit ho sám zatknout. Věc se ve skutečnosti měla tak, že kdyby tento agent FBI chtěl v noci klidně spát, nemohl si ani dovolit nechat Oscara moc dlouho naživu. Oscar se s Ryanem hodlal brzo vypořádat, než se Ryan vypořádá s ním. Dokonce i schůzka, kterou si Ryan vyžádal na dnešní odpoledne, mohla být určena pro konečné zúčtování.

I tak si to ale Oscar nemyslel. Na to byl Ryan v telefonu příliš chladný a rázný. Kdyby měl v úmyslu Oscara vylákat na vlastní popravu, byl by o něco přátelštější a hovornější, aby rozptýlil jeho nedůvěru. Doufal, že jeho intuice je správná a s těžkým srdcem zavolal Adelaide, že se jejich dostaveníčko na nákup potřebí odkládá.

Ryana spatřil těsně u vstupu do metra. Když na něj gestikuloval, aby ho následoval a rozešel se po schodech k vlakovému nástupišti, stiskl levou rukou tvrdou, uklidňující zbraň v koženém podpažním pouzdře. Postavili se do stínu sloupu na konci nástupiště zády ke zdi, kde mohli mluvit, aniž by byli slyšet a vidět.

„Gratuluji, Oscare. S Kaplanem to byla prvotřídní práce – nejen že jsi mu dal do kapsy kokain, jak jsem navrhoval, ale sejmul jsi ho uvnitř té špinavé pornografické díry. Detaily kolují v drbech po celém úřadu. O to jsem se postaral. Icik, který toho malého perverzního hajzla protlačil do Úřadu jako dárek od Jehovy, je teď pěkně zticha.“ Ryan se zubil a byl opravdu potěšený.

„Teď dobře poslouchej. Tvůj další cíl se jmenuje Daniel Feldman. Je mu 33, černovlasý, tmavě hnědé oči. Vlasy se mu kudrnatí hned u kůže, skoro jako negrovi. Má středně světlou kůži, možná trochu do ‚olivova‘. Měří 188 centimetrů. Je střední postavy, asi 73 kilo. Nemá velký nos, ale je rozhodně židovský, jestli víš, co mám na mysli.“ Ryan udělal pauzu a díval se Oscarovi do obličeje.

Ten nic neřekl a Ryan vytáhl z kapsy fotku a podržel ji tak, aby si ji Oscar mohl prohlédnout. „Prohlédni si ten obličej. Fotku ti dát nemůžu, tak si zapamatuj detaily. Všimni si toho nafoukaného úšklebku. Ten bastard je vždycky rozšklebený. Je to jeho obchodní značka. Nejdřív jsem si myslel, že to je proto, že je nervózní, nejistý. Další věc, která člověka může vést k takovému názoru, je, že má poněkud křečovitě pohyby a vždycky mluví rychle, jako by byl v napětí.

Teď si myslím, že v tom úšklebku je vypočítavost. Je to Feldmanův způsob, jak lidi ukolébat, aby nebyli ve střehu. A varuji tě, je mnohem nebezpečnější než jakýkoliv chřestýš, jakého jsi kdy viděl, tak buď opatrný. Je to chladnokrevný zabiják a pokud uděláš jeden chybný pohyb, nebudeš mít šanci udělat další. Ten nehraje podle žádných pravidel. Kdyby si jen *pomyslel*, že tě má za zády, i bez jakéhokoliv důkazu, vystřelí ti mozek před 50 svědky a vůbec se nebude starat o to, jak to pak vysvětlí.“

„Po koho pracuje? Pro mafii?“

„Ne, věř tomu nebo ne, ale je jeden z nás,“ řekl Ryan se stopu nedůvěry v hlase, jako by tomu ani sám nemohl uvěřit. „Je to jeden z našich odborníků na špinavé triky. Úřad dělá

hodně věcí, které by neměl, věci, které nejsou striktně legální – ve skutečnosti některé věci, které jsou sakra nelegální.

Feldman se své triky naučil v izraelských ozbrojených silách. Má dvojí občanství. To platí pro víc než polovinu našich lidí na špinavé triky.

Řeknu ti jen jednu věc, co pro nás udělal. Když jsme loni posbírali všechny ty Klansmany a obvinili je ze spiknutí, nebyla to tak čistá operace, jak by sis mohl myslet. Nejdřív jsme jich sebrali pár a zatlačili na ně, aby práskli dva nebo tři své kámoše, pak jsme vyvinuli tlak na některé z nich, kteří zase práskli další a tak dál, až jsme je měli všechny.

Většina těch impotentů z Klanu se nechá snadno zmáčknout. Všeobecně platí, že u těch, co mají nejsiláčtější řeči a doma největší arzenál zbraní, je to nejsnazší. Stačí jim jen říct, kolik let jim hrozí a pak je na noc hodit do cely se 30 negry. Pak jsou ráno ochotní svědčit i proti vlastním matkám.

Ale někteří ti bastardi jsou tvrdohlaví a musí se na ně vyvinout větší tlak. Jeden z těch slabších nám řekl, že jeho kámoš má bednu granátů, ale když jsme ho sebrali, nechtěl nám říct, kde je má schované. Byl jsem v domě toho hochy se třemi dalšími agenty a Feldmanem. Jako spolupachatele jsme spoutali i jeho manželku. To je standardní postup. Obvykle pak ženu musíme nechat jít, ale dává nám to větší páky na muže, aby mluvil, když jsme zatkli jeho ženu.

Byly tam i jeho děti, sedmiletý chlapec a čtrnáctileté děvče, pěkná kočička. A když ten chlap nechtěl mluvit, Feldman si s tou holkou začal hrát. Měl oplzlé řeči, mačkal jí kozy a dával ruce na prdel. Hned se rozbřečela a byla šílená strachy. Já a další agent jsme drželi toho chlapa a třetí jeho ženu. Dělal velký kravál, řval a proklínal nás, ale stejně nám nechtěl říct, kde ty granáty jsou.

Feldman najednou bez varování vyndává ptáka, chytá tu holku za vlasy, začne na ní řvát a sráží jí na kolena. Pak jí před tím chlapem, manželkou i malým klukem dává pistoli k hlavě a chce jí donutit, aby mu ho vykouřila. Ten chlap byl na pokraji šílenství. Ještě než jí ho Feldman dá do pusy, tak nám říká, kam ty granáty schoval. Ale Feldman pokračuje a nutí tu holku, aby ho dodělala. Z toho mi bylo fakt špatně.“

„Ale vy jste tam byl taky. Nesete za to taky zodpovědnost.“

„Jo, a proto Feldman musí zmizet. Máme i další, stejně špatné, ale Feldman je jediný, se kterým jsem přímo pracoval. On je jediný, kdo může říct, že jsem někdy porušil pravidla. Je jediná hrozba, kterou proti mně můžou použít, pokud otevřeně půjdu proti Židům v Úřadu.“

„Jak je sakra možné, že policejní agentura jako FBI dovolí, aby pro ni v přední linii pracovali maniaci jako Feldman?“

„Ježíši, ty jsi ale tupej bastard! Feldman není maniak. Je to prostě Žid. Nikdy neztrácí svou chladnost. To, co udělal té holce – všechno, co dělá –, je vypočítavá, chladnokrevná podlost. Proč myslíš, že jí místo toho radši neznásilnil nebo nezmlátil? Protože po tom by zůstal fyzický důkaz. Mohla by jít k doktorovi a ten by její příběh podložil. Mohlo by se to dokonce dostat do novin a byli bychom v pěkné bryndě. Tak na ní nezanechal žádné stopy. Použil takové zastrašování, aby udělala, co chtěl a přitom nešlo o bití. Kdo by věřil jí, nebo tomu chlapovi, nebo jeho ženě? Podle médií to jsou jen buranský bílí rasisti, nejhorší spodina. Když si stěžují na naše metody, lidi z médií se jim jen smějí.

Samozřejmě, já neschvaluji Feldmanovu taktiku. Zachází až moc daleko. Ve většině případů bychom dosáhli stejných výsledků i bez takové brutality. Nicméně každá policejní agentura potřebuje lidi ochotné být tvrdí a porušovat pravidla, jinak bychom ztratili kontrolu nad situací. Musíme být tvrdší a horší než chlapi, proti kterým stojíme, jinak je nezvládneme. Dneska máme problém, že *naši* lidi, kteří by tuhle zem měli udržovat slušnou, jsou příliš měkčí. Běloši, co dnes bereme do Úřadu z univerzit, jsou většinou maminčini mazánkové. Vyrůstali ve víře v sílu květín a rovná práva pro zločince. Jsou to maminčini mazánci s pistolemi a odznaky, ale pořád maminčini mazánci.

Tak bereme na špinavou práci hodně Židáků s dvojitým občanstvím z izraelských bezpečnostních sil. Ti fakt ví, jak být tvrdí. Než jsme si je najali, všichni si to trénovali na Palestincích. Bože, měl bys slyšet některé Feldmanovy historky, jak vyslychají Palestince. Používají na ně stejné metody jako na toho chlapa z Ku Klux Klanu – to znamená, že nechají toho chudáka koukat, jak mlátí jeho manželku a děti –, jen mnohem hůř. Tam si nemusí dělat starosti s fyzickými důkazy. Můžou používat brutální sílu i teror. Znásilňování palestinských manželek a dcer je ještě jedna z nejmírnějších věcí, co dělají. Říkal mi, jak vykastrovali jedenáctiletého palestinského kluka, aby si vynutili přiznání z podezřelého z terorismu – před očima jeho táty mu uřízli koule nůžkami.

Jak jsem řekl, osobně tyhle věci neschvaluji. Pokud pro mě budeš dál odvádět dobrou práci jako s Kaplanem, dostaneme všechny česnekožrouty jako Feldmana z Úřadu.“

„Musím říct, že po tom, co jste mi řekl, pro mě tenhle úkol bude představovat opravdové potěšení. Ale jak dlouho myslíte, že tahle naše spolupráce může pokračovat? Vážně si nemyslím, že mě chcete nechat zabít všechny židovské agenty v FBI, nebo jo?“

„Bude trvat tak dlouho, dokud budu chtít, aby trvala – pokud se u tebe neobjeví sebevražedné tendence, než s tebou budu hotov,“ zněla mrazivá odpověď.

„Mluvíte sice pěkně tvrdě, ale věřte nebo ne, nehodlám vás nechat mě využívat ke svým účelům natrvalo.“ Oscarův hlas byl klidný, ale velmi odhodlaný. „Myslíte si, že jste mě chytil

za koule. Ale jsem si jistý, že si uvědomujete, že vás teď taky držím za koule. Začnete mačkat a já začnu taky mačkat.

Nebo si možná myslíte, že mě bezpečně odstraní, až se mnou budete hotov, nebo až vám začnu dělat problémy – zabit při kladení odporu při zatýkání, co? Měl byste vzít v úvahu, že takové vyhlídky neshledávám sympatickými a nejsem ten typ, co by jen seděl a čekal, až se to stane. Mohl bych se rozhodnout skoncovat s vámi jako první a vsadit na to, co se stane potom.

Takže poslouchejte. Posledních 17 dní jsem byl v našem podniku méně významný společník, ale teď jsem se rozhodl povýšit se na plnoprávního společníka. Buď mi vysvětlíte, co máte v plánu a pak se oba rozhodneme, že pro nás bude vzájemně výhodné dál spolupracovat, nebo náš podnik teď a tady ukončíme – bez krveprolití nebo s ním. Co si o tom myslíte, kolego?

„Ty jsi jak osina v prdeli. Já ti sakra nedlužím vůbec nic. Ty mi dlužíš všechno. Zachránil jsem ti prdel!“ Ryan přešel z výhružného tónu ke vzteklému. „Teď není čas ani místo mluvit o dalekosáhlých plánech. Pokud musíš za každou cenu znát důvod úkolů, které ti dávám, řeknu ti je později, až na to budeme mít víc času. Takže teď, nejlepší místo, kde můžeš Feldmana dostat...“

Oscar mu netrpělivě skočil do řeči: „Myslím, že jste nepochopil, co jsem vám řekl. Nashle.“ Pak vykročil k odchodu.

Ryanova pravice se vymrštila k Oscarově levici. Oscar přitom svou levačkou zachytil tu jeho a oba tak zůstali stát v sevření. Přitom se otočil na levé noze a držel Ryana maximálně na distanc od své pravé ruky, kterou vytáhl pistoli ukrytou pod kabátem a mířil jí Ryanovi na prsa.

„Ty zkurvysyne!“ Tentokrát v Ryanově hlase zněl nekontrolovatelný vztek.

„Klídek, chlapečku,“ odpověděl Oscar. „Teď mám v ruce já tebe. A nezapomínej, že jsem řekl, že to bude buď s krveprolitím nebo bez něj. Zmáčkni mě ještě trochu a rovnou tady tě zabiju.“

Oba zůstali skoro minutu bez hnutí, napnutí a připravení k činu. Pak vztek z Ryanových očí pomalu zmizel a povolil i sevření Oscarovy ruky. „Dobře,“ vydechl, „promluvíme si.“

„Fajn. Teď pustím vaši ruku tak, abychom nikomu nebyli podezřelí, ale budu si na vás dávat pozor. Ať vás ani nenapadne chtít se podrbat pod kabátem.“

Ryan začal mluvit: „Situace je taková. Můj šéf – to je Vic Rizzo, velitel protiteroristického oddělení – dostal ultimátum. Na Úřad je vyvíjen obrovský tlak, aby tě zastavil a ředitel teď dal Vicovi lhůtu. Židi v Úřadu jdou po mně a Vicovi už dlouho a postupně podkopávají naše pozice, hlavně Vicovu, s cílem, aby mě Kaplan přeskočil jako šéfa oddělení, jakmile se zbaví

Vica. Když jsi v lednu začal oddělovat rasově smíšené páry, obrátili svůj vztek na něj – do novin začalo prosakovat, že jsme tě nechytli kvůli jeho neschopnosti.

Ted' samozřejmě přišli o svého kandidáta. A pokud neuděláš nějakou vyloženou blbost, můžu tě uchránit před zatčením. Jinak řečeno, asi za měsíc budu šéfem protiteroristického oddělení.

To by nebylo tak důležité, kdyby se Vic postavil proti Židům. Jenže to neudělá. Stokrát jsme se o té situaci bavili. On z nich má strach. Ví, že se ho už léta snaží odstranit, ale nebude bojovat. Já budu – pochopitelně velice diskrétně.

Protiteroristické oddělení se za posledních deset let stalo jedním z nejdůležitějších v Úřadu. Soudě podle toho, jakým směrem se americká společnost ubírá, bude v budoucnu úplně nejdůležitější. To je ten důvod, proč byli Židi tak žhaví udělat z Kaplana jeho šéfa. Podstata věci je v tom, že se kromě kontrašpionáže Úřad zabývá obyčejnou kriminalitou: bankovními loupežemi, drogami, únosy, podvody a podobně. Zato protiteroristické oddělení se zabývá *politickými* činy – věcmi, jako děláš ty, věcmi, o jejichž děláni žvanili ti kretění z Klanu, věcmi, jaké tu a tam 50 let dělají portorikánští nacionalisti. FBI se začíná měnit ve státní politickou policii, jejíž hlavní prací není řešit zločiny, ale chránit systém před těmi, kteří ho chtějí svrhnout nebo změnit neústavními prostředky. Stáváme se americkou verzí KGB.

Země se štěpí a naše práce je udržet ji pohromadě – nebo ten proces aspoň zpomalit. Se skoro dvěma miliony barevných přistěhovalců, přicházejícími každý rok do země – Hispánci, Hait'any a Asiaty –, s centry našich měst většinou ovládanými drogovými gangy, s nekontrolovatelnými bandami černochoů jdoucích po děvčatech, s bílými dětmi, učícími se o životě ve školách se zákony džungle, kde je okrádají barevní, s politickou korupcí ve Washingtonu a místní politice, rostoucí mílovými kroky, a se vším tím ostatním svinstvím, co se ted' děje, je bílá většina, která byla páteří země, ničena a ztrácí své postavení. Ztratili jsme náš pocit sounáležitosti, solidarity. Lidí se už nestarají o svou zem, starají se jen o sebe a své rodiny. Země se rozdrobila na milion různých frakcí, které všechny ječí kvůli tomu, co chtějí *ony* a k čertu se všemi ostatními.

Někteří se snaží dostat to, co chtějí, pomocí svých peněz a politického vlivu. To je v pořádku. Jiní se snaží využít násilí nebo hrozby násilím. To v pořádku není. To je terorismus. To je to, za co nás platí, abychom tomu zabránili.

Většina terorismu byla levicová: v 60. letech odpůrci války odpalovali bomby v bankách a spálili budovy ROTC.* Po válce ve Vietnamu začal terorismus přicházet čím dál víc zprava: běloši proti integraci škol, bombové útoky na potratové kliniky, lidi protestující proti daním. Proto se Židi rozhodli, že to musí zarazit. Taky se čím dál víc bojí, že Arabové přenesou palestinský boj do naší země.

Každopádně už pomalu přichází doba, kdy vláda nemůže přežít bez efektivní protiteroristické jednotky. V Úřadu nějakou dobu kolovaly zvěsti, že se od něj protiteroristické oddělení nakonec odloučí a stane se základem zbrusu nové federální agentury. Budou z nás novodobí pretoriáni. A já budu mít co říct o tom, jak se tihle pretoriáni používají. Zajistím, aby na všech klíčových pozicích v mém oddělení byli ti správní lidé, takže Židi nebudou mít žádnou šanci ho převzít. Feldman musí zmizet z důvodů, o kterých jsem už mluvil. Pak jsou tu možná tři další, které budeme muset vyřídit, abych měl volné ruce. Takže se neboj, že budeš muset zabít všechny Židy v Úřadu.“

„Dobře, ale je ještě pár věcí, co mě znepokojuje,“ odpověděl Oscar. „Za prvé, všechno zakládáte na svém předpokladu, že skutečně existuje židovské spiknutí za účelem ovládnutí FBI a jeho využívání ke škodě naší rasy. Od chvíle, co jsme se naposled viděli, jsem si ověřil několik věcí o Židech a určitě mají prsty v dost věcech na to, aby to slušného člověka znepokojovalo, ale pořád nejsem přesvědčený, že za jejich aktivitami stojí nějaké spiknutí nebo dokonce zlá vůle. Navíc si nedokážu představit, že by FBI pod vládou Židů byl ještě nepřátelštější vůči naší rase než je teď. Takže je pro mě problém si zdůvodnit, jak by oddělení čtyř dalších židovských agentů mohlo podpořit mou vlastní věc.

A za druhé se mi zdá, že kdybych byl na vašem místě a stal se šéfem protiteroristického oddělení, v první řadě bych se snažil dostat Oscara Yeagera a shrábnout za to ocenění. Nemohl bych si dovolit nechat ho dál řídit a být obviňován z toho, že nebyl dopaden. Báł bych se, že skončím jako Rizzo. Nemohl bych si dovolit riskovat, že ho chytí někdo jiný a zjistí, co ví. Tak bych ho musel dopadnout sám a pak zastřelit na útěku. Tím bych se zbavil pár problémů a zároveň dokázal nadřizným, že udělali dobře, když mi dali Rizzův džob. Co na to říkáte, kolego?“

„Ježíš, jestli si nedokážeš představit, jak FBI ohrožuje přežití naší rasy víc než teď, tak nemáš moc velkou fantazii. Úřad právě teď prosazuje zákony o občanských právech, které by se ti nelíbily. Pokud Židi ovládnou Úřad, použijí ho k pronásledování každého, v kom vidí ohrožení svých plánů – a tím myslím *každého*, ty, kdo dodržují zákony stejně jako ty, kdo je

* ROTC (Reserve Officers' Training Corps) – vojenské katedry připravující studenty na důstojnickou hodnost; pozn. překl.

nedodržují. Půjde to stejnou cestou jako v Sovětském svazu ve 20. a 30. letech, kdy židovští komisaři politické policie jako Jagoda a Ježov vraždili všechny, kdo měli v osobní knihovně knihu nepřátelskou vůči Židům, kteří byli nahlášeni, že pronesli antisemitský výrok, kteří se zdáli být příliš vlastenečtí, příliš pyšní na svou rodinu nebo příliš čestní ve svém osobním chování.

Chci tím říct, že teď používáme dost špinavé metody, ale má to svoje hranice – musíme si dávat pozor na média. Kdyby Úřad ovládli Židi, žádné hranice by neexistovaly, protože by se nemuseli bát, že je budou otravovat média. Kreatury jako Feldman by se pak neomezovaly jen na buranské členy Klanu – mohli by si dělat cokoli s dcerou kohokoliv.“

„Počkejte chvíli, Ryane. Nesnáším skákání do řeči, ale zmínil jste Jagodu – myslím, že se jmenoval Genrich Jagoda –, známého komisaře sovětské tajné policie. Jak už jsem řekl, pár věcí jsem si zjistil. Našel jsem antisemitské spisy, které tvrdily, že to byl Žid, ale toto tvrzení nedokládaly žádnými dalšími informacemi. Taky se v nich tvrdilo, že i většina ostatních sovětských politických komisařů byli Židé. Víte *určitě*, že Jagoda byl Žid?“

„Naprosto jistě. Jeho pravé jméno bylo Herschel Jehuda. A ve 30. letech byla asi polovina politických komisařů Židé: v zemi, kde Židé tvořili jen asi jedno procento obyvatelstva. Ale když se snažíš vyhledat věci jako je tato, tak se antisemitským spisům vyhýbej. Většina z nich je odpad. Lidé, kteří je píšou, zachází s fakty notoricky ledabyle. Běž přímo ke zdroji. Židovské publikace z této doby se samy chlubil, jak jejich souvěrci v Rusku řídí celé to divadlo. Vždycky, když se někdo z nich dostal nahoru, bylo to v židovských novinách a ročenkách. Máme v Úřadu všechnen ten materiál na mikrofilmech ještě z doby, kdy bylo součástí naší práce sledovat rudé. Můžeš to najít i v kongresové knihovně, když víš, jak to hledat.

Každopádně bys to měl udělat, pokud pořád věříš, že je jen náhoda, že Židi byli uprostřed všech aspoň trochu protibělošských a protizápadních špinavostí od doby Římské říše až po jejich dnešní kontrolu zpravodajských a zábavních médií. Dnes odpoledne ti tu nemůžu říct nic, co by tě přesvědčilo, že to je plánované a zákeřné. Budeš muset sám hledat důkazy, kousek po kousku, dokud toho nenajdeš tolik, že tě to přesvědčí.“

Ryan se na vteřinku odmlčel a pak pokračoval: „A pokud jde o tvou druhou obavu, podívej se na to takhle. Potom, co se stanu šéfem protiteroristického oddělení, už dál *nebudeš* řídit jako jednočlenná teroristická armáda. Máš pravdu: nemůžu si to dovolit. A ty jsi příliš chytrý na to, abys takhle mrhal svým talentem.

Doteď jsi střílel naslepo. Jistě, Horowitz byl klíčový hráč, a i dobrý stratég by se možná rozhodl ho sejmut. Ale všichni ostatní, které jsi odstřelil – kromě Kaplana –, byly náhodné

cíle. Jen jsi *reagoval*, ale neplánoval. Dělal jsi to, co bylo nejjednodušší, sejmut někoho, kdo tě zrovna naštvál, místo abys v souvislosti s tím uvažoval o lepším cíli.

Ted' můžeme plánovat společně. Já mám přímý přístup k informacím, které bys sám nikdy nezískal: k informacím, které potřebujeme pro efektivní plánování. V počítačích na Úřadu máme *všechno o všech*. Nejen že můžeme společně vybírat ty správné cíle, ale můžu podstatně zvýšit tvou šanci, že uděláš svou práci a bezpečně zmizíš. Máš ve sklepe sice hezký krámk, ale pokud jde o speciální zbraně a podobné věcičky, můžu ti opatřit materiál, o kterém by se ti samotnému ani nesnilo.“

„Nesnažte se mě obalamutit. Nemáte moc šanci mě přesvědčit, že když jste šéf pretoriánské gardy Systému, budete mi pomáhat naplánovat nejlepší způsob, jak tento Systém destabilizovat a pak mi dodávat logistickou podporu, abych to udělal co nejefektivněji,“ řekl Oscar.

„Copak to nechápeš? Nesnažím se tě podvést. Když budu řídit protiteroristické oddělení, budu tě potřebovat víc než kdykoliv předtím. Ve skutečnosti tě budu potřebovat stejně jako ty mě. Jak jsem ti před minutou řekl, žádná moderní tajná policejní jednotka nemůže úspěšně bojovat proti terorismu, aniž by sama používala trochu vlastního terorismu.

Pamatuješ si, jak argentinská armáda před pár lety bojovala s komunistickými teroristy? Kdyby si odmítala sundat rukavičky a bojovat špinavými metodami, nikdy by je neporazila. Totéž platí i tady v dnešní době. Proto Úřad využívá lidi jako Feldman. V budoucnu budu potřebovat mít možnost sahat k opatřením, která by neprošla ani Feldmanovi. Kdybych k tomu chtěl použít lidi z Úřadu, bylo by to moc velké riziko. Židi by řvali ‚faul‘, kdykoliv by chtěli. Média by se obrátila proti mně a já bych skončil před soudem, stejně jako argentinští generálové.

Proto potřebuji tebe – někoho, na koho nemám žádné vazby. Někoho, kdo může dělat věci, ze kterých nemůžu být obviňován. Už to chápeš?“

Oscar neodpovídal. Věděl, co má Ryan na mysli, ale ptal se sám sebe, jestli si ten člověk vůbec uvědomuje, že se sám nechal využívat jako specialista na špinavou práci proti bezvýznamným, hloupým křupanům, jako byli ti Klansmeni, nebo proti lidem po celé zemi, kteří napodobovali jeho útoky na smíšené páry. Bylo jasné, že si mohou vzájemně pomoci, ale vůbec nebylo jasné, jestli mají stejný konečný cíl. Rozhodl se nyní tuto otázku neřešit.

Ryan znovu začal: „Opravdu tě nepotřebuji chytit, abych si zachoval přízeň ředitele. Nikdo jiný si rozhodně není jistý, že za věci, které jsi udělal, může jen jeden člověk. Povedly se ti některé senzační věci, ale v rámci toho, co se děje po celé zemi, odpovídáš jen za malý zlomek všech teroristických činů. Já můžu získat všechnu slávu, co potřebuji, jen tím, že budu

dál sbírat malé ryby. Krom toho se teď soustředíš na vysoce kvalitní materiál. Najdu někoho, na koho hodíme odpálení Národního výboru proti nenávisti, někoho, kdo na ten večer nemá pevné alibi. Média z toho budou mít radost.

Tak, a teď se vrátíme k Dannymu Feldmanovi...“

„Harry, za posledních 14 dní jsem si zjišťoval fakta o Židech: jejich roli v založení a podpoře komunistického hnutí, jejich piklích, aby zatáhli Spojené státy do 1. světové války, jejich kontrole nad zpravodajskými a zábavními médii. Čím víc se toho dozvídám, tím víc si uvědomuji, kolik toho nevím. Ale učím se. Jedna věc, která mi však uniká, je, co to všechno znamená. Už jsem přesvědčený, že působnost a vliv Židů ve státním i světovém dění proporcionalně dalece přesahuje jejich počet. Ale je to něco, z čeho skutečně musíme mít strach? Je to pro nás opravdu o tolik horší, než kdyby jejich moc měla jiná skupina – dejme tomu baptisti?“

Oscar dodržel slib sejít se s Harry Kellerem. Dodržel i slib koupit Adelaide nové lyže. Po včerejší odpolední schůzce s Ryanem spěchal přímo do jejího bytu a k jejímu překvapení s ní přispěchal do obchodu půl hodiny před zavíračkou. Pak ji vzal do restaurace na dobrou večeři.

Chtěl dohnat to, jak ji poslední týden zanedbával, ale rovněž byl rozhodnut strávit každou volnou minutku další snahou dozvědět se něco o Židech. Proto dnes v šest ráno vyklouzl z postele, aniž by ji probudil, uvařil si kávu a přes tři hodiny studoval své knižní materiály, dokud nevstala a neudělala jim snídani. Pak se jim věnoval ještě hodinu a půl po snídani, zatímco Adelaide opatrně, aby ho nerušila, dělala už nezbytně nutný úklid jeho bytu.

Teď s ním seděla v rohu cukrárny naproti Harry a Colleen Kellerovým. Byla jasně osvětlená a byla v ní spousta lidí. Vůbec nepůsobila jako vhodné místo pro důvěrný rozhovor, ale u několika dalších stolků byli teenageři a ruch v pozadí zaručoval Oscarově společnosti rozumnou míru soukromí.

„To si sakra piš, Oscare, že bych měl strach, kdyby zem ovládali baptisti – a jsem si jistý, že ty taky.“

„Dobře, to asi nebyl dobrý příklad. To by na nás všechny teď asi byl vydán zatykač za to, že jsme ráno nebyli v kostele,“ usmál se Oscar.

„Jde o to, že se každý normálně uvažující člověk musí obávat, pokud má jakákoliv skupina mimo jeho vlastní moc, která ovlivňuje jeho život,“ odpověděl Harry. „Každá skupina usilující o moc má svůj program. To platí, ať to jsou baptisti, pozorovatelé ptáků, marťani – nebo Židi. A protože je program každé rozumné skupiny vytvářen v souladu se zájmy dané skupiny, ta, která má moc svůj program realizovat, má značnou výhodu nad těmi, které tuto moc nemají. Takhle svět funguje a vždycky fungoval.“

Samozřejmě, posloucháme spoustu žvástů o pluralitní demokracii. Je nám tvrzeno, že v naší zemi máme takový systém, který dokáže zabránit tomu, aby na sebe jakákoliv skupina strhla

moc. Jinak řečeno, žádný program neexistuje – a když se člověk podívá na fungování naší vlády, je lehké tomu uvěřit.“ Ironicky se usmál. „Ale fakt je, že příroda nesnáší vakuum v oblasti lidských záležitostí stejně jako ve fyzice. Společnost bez programu je nekompletní. Nakonec do společnosti vloží svůj program nějaká skupina, i když tuto skutečnost před lidmi mimo tuto skupinu může skrývat. Může ten program dokonce modifikovat tak, aby se vyhnula konfliktu s určitými dalšími skupinami ve společnosti: nevzpírejte se naší vládě a my vám za to budeme házet drobků od stolu.

Každopádně je otázka, program které skupiny se prosadí, pro každého člena společnosti životně důležitá. Je přirozené, že se každá skupina snaží prosadit svůj program. My chceme, aby vládla naše skupina – to znamená skupina lidí se stejnými zájmy a stejným programem, jako máme my. Nechceme, aby vládla nějaká jiná skupina. Je to naprosto jednoduché, ale divili byste se, kolik lidí to nechápe nebo s tím nesouhlasí. Mezi ty druhé patří křesťané a také výstřední pluralisté, kteří jsou proti nadvládě jakékoliv skupiny, hlavně své vlastní.

Abych to mohl víc rozvést, musíme si říct něco o programech konkrétních skupin. Předpokládám, že budete celkem souhlasit, že pokud naše skupina není nahoře, je pro nás důležité, která skupina tam je. Jinak řečeno by nás měly zajímat cíle ohledně nás, jež má jakákoliv skupina, která vykonává moc nebo má vliv na naše životy. Je to tak?“

„Dejme tomu,“ odpověděl Oscar. „Ale myslím, že bychom si měli dávat pozor, abychom nezveličovali moc jakékoliv skupiny. Vážně pochybuji, že by bylo správné říct, že Židé ovládají zemi, bez ohledu na vliv, který mohou mít na určité věci jako masmédiá.“

„V určitém ohledu souhlasím. Žádná jednotlivá skupina rozhodně nemá celkovou, přímou moc nad všemi institucemi v Americe. Kdyby to byla pravda, všichni kongresmani, soudci federálních soudů, lidé v Bílém domě, generální štáb, vládcí médií, velkobankéři a všichni ostatní, jejichž rozhodnutí jsou pro zemi zásadní, by museli patřit ke stejné skupině a usilovat o jeden cíl.

Ve skutečnosti tu je spousta různých skupin, usilujících o různé cíle: pluralitní ideál. O komplexnosti moci v Americe bychom se mohli bavit celý rok: kdo má nad čím moc a jak velkou. Ale i přes tuto komplexnost je pořád pravda, že se některým skupinám po většinu času ve věcech, které jsou pro nás maximálně důležité, daří prosazovat své cíle. Myslím, že nejrozumnější způsob, jak tu otázku pochopit, je podívat se konkrétně na moc Židů jako skupiny a co z ní vyplývá. Také se můžeme podívat na otázku motivace. Když ses tomu v poslední době věnoval, tak už možná máš o židovské moci nějakou představu.“

„Spíš mám směsici faktů než nějakou představu,“ odpověděl Oscar. „Doufal jsem, že mě naše debata přivede k pár myšlenkám, které mi umožní si ta fakta dát dohromady a učinit si

z nich nějaké závěry. Například vím, že Židé mají velký vliv v masmédiích a masmédiá mají u většiny lidí rozhodující roli v určování názorů na politické a společenské problémy. Ale jednají Židé v médiích společně a vedou úmyslně veřejné mínění podle určitých pokynů ve shodě s programem vlastní skupiny, nebo jednají samostatně, pouze zachytávají nálady veřejnosti a proud událostí a pak jako dobří obchodníci nakrmí veřejnost tím, co se nejlépe prodává? A pokud platí ta druhá varianta, proč bychom si měli myslet, že by jiná skupina mazaných obchodníků jednala zodpovědněji?“

„Dobře, Oscare. To je dobré téma pro začátek. Myslím, že bychom měli začít debatou o židovském programu. To ti umožní pochopit rozsah, v němž pracují jako skupina, proč se tak silně koncentrují v médiích a co se svou mediální kontrolou zamýšlí. Chci ti ukázat pár věcí, co o tom napsali. Nechcete jít s Adelaide k nám domů?“

„Určitě, pokud vám to nevádí.“ Oscar se podíval na Colleen.

„Vůbec ne.“

„Hele, necháte mě aspoň dojíst zmrzlinu?“ zaprotestovala Adelaide.

„Nespěchej,“ odpověděl Harry. „Hochu, mám z toho radost,“ usmál se a promnul si dlaně. „Připadá mi to, že vždycky, když jsem se snažil bavit s někým o Židech, byl to buď někdo, kdo je instinktivně nenávidí a je bez dalšího ochotný věřit o nich čemukoliv špatnému, nebo někdo z těch bezduchých bastardů bez zájmu, jeden z těch... těch,“ zamotal se na chvíli ve snaze najít ta správná slova. „Znáš ten typ pana Průměrného, jenž nikdy nečetl knihu, která nebyla na seznamu bestsellerů v *New York Times* a nikdy neměl názor, který by neschválily všechny tři televizní stanice. Jsem si jistý, že jsi jich potkal spoustu, protože jich je tam venku sto milionů. Vědí, že lidé, co nemají rádi Židy, jsou všemi jejich oblíbenými hosty diskusních pořadů odmítání, a tak jsou nezvratně rozhodnutí ničemu špatnému o Židech nevěřit. Nezáleží na tom, kolik důkazů jim předložíš. Nedokáží přemýšlet, jak ženská. Ehm, bez urážky, děvčata.“

Ale tebe, Oscare, pokud můžu posuzovat charakter, vede rozum. Bez ohledu na to, jak se chceš držet nějakého názoru, tě ho dokážu zbavit jen tím, že ti ukážu fakta, která ho popírají. A bez ohledu na to, jak se nějaké myšlenky obáváš, bez ohledu na to, jak silně se jí bráníš, tě můžu přinutit ji přijmout prostě tak, že o ní s tebou mluvím. Bude to zábava. Budeš první člověk, kterého doopravdy přesvědčím.“ Harry se znova zachichotal.

„To se uvidí,“ zasmál se Oscar. „Můžu být přístupný k rozumným zdůvodněním, ale než novou myšlenku přijmu, chvíli mi trvá, než si na ní zvyknu, ať je rozumná nebo ne. Pokud mi na vysvětlení něco nesedí, pokud mi intuice neříká, že je správné, pak ani její rozumnost nemusí být dostačující.“

„Hmm, to mi zní jako ženské myšlení,“ řekla Colleen, naštvaná kvůli naznačení jejího manžela, že ženy nejsou rozumně uvažující bytosti. „Nic proti intuici, miláčku, ať je mužská nebo ženská,“ snažil se ji Harry usmířit. „Nikdy jsem nic neměl proti ženské intuici – ostatně, ani ničemu jinému na ženách. Mám je rád tak, jak jsou. Ale musíš uznat, že se ženy nevypořádávají s realitou stejně jako muži. To není snižování žen. Ale pro muže je nepatřičné nepřemýšlet tak, jak by muž přemýšlet měl, to znamená věřit důkazům před svými očima místo tomu, čemu si myslí, že by měl věřit. Žijeme ve věku tvrdé ideové konformity, v němž muži poslušně přijímají ‚schválené‘ myšlenky, namísto odvahy myslet samostatně. Poslušnost muže nedělá.

Oscar nic neřekl, ale divil se, že Harryho slova tak přesně odráží jeho vlastní myšlenky – myšlenky, které v těchto dnech nebyly nijak neobvyklé. Kromě okamžité sympatie k tomuto muži v něm začínal narůstat pocit, že by v něm možná mohl najít dobrého spojence.

Harry v obýváku Kellerových otevřel knihu v černém vázání, kterou přinesl z pracovny. Mezi stránkami bylo založeno několik papírků. „Chci vám přečíst pár odstavců, které vrhají trochu světla na židovskou motivaci při jednání s Nežidy. Autor je Žid, ve světové židovské komunitě velmi vážený. Dokonce bych ho nazval autoritou na židovskou otázku. A věřte mi, v tak kontroverzních tématech, jako je toto, je mnohem lepší získávat informace přímo od Židů než od jejich nepřátel – jejichž objektivnost, bohužel, nelze vždy zaručit.“

„Přesně před tím mě nedávno jeden člověk varoval,“ odpověděl Oscar.

Herry knihu pozvedl a řekl: „Tady naše židovská autorita mluví ke svým souvěrcům v Jeruzalému“ a začal číst. „Cizinci vystavějí tvé hradby a jejich králové ti budou k službám... Tvé brány budou neustále otevřené... aby k tobě mohly přijít pronárody se svým bohatstvím a přivést i své krále... Pronárod a království, jež by ti nesloužily, zahynou. Takové pronárody propadnou úplné zkáze... Zkroušení přijdou k tobě synové těch, kdo tě ujařmovali, u tvých nohou se budou kořit všichni, kteří tě znevažovali; nazvou tě ‚město Hospodinovo‘, ‚Sión Svatého, Boha Izraele‘... Budeš sít mléko pronárodů... Stanou zde cizáci a budou vám pást ovce, synové ciziny budou vašimi rolníky a vinaři. Vy pak budete nazýváni Hospodinovi kněží, bude se vám říkat sluhové našeho Boha. Budete užívat bohatství pronárodů a honosit se jejich slávou.“

Pak knihu zavřel a řekl: „Trochu jsem přeskakoval, ale všechno to je jen na dvou stránkách kapitol 60 a 61 Izajáše. Už jsi někdy slyšel něco víc připomínajícího parazitní, od základu parazitní postoj ke zbytku světa?“

Oscar tvrdohlavě odpověděl: „Harry, Starý zákon je velká kniha. Můžeš v ní najít skoro cokoli, co chceš. Jistě že to, co jsi právě přečetl, ukazuje na parazitický postoj ze strany Židů. Ale nevím, proč by tyto pasáže byly zásadnější nebo důležitější pro pochopení židovské motivace než tisíc jiných pasáží nenaznačujících parazitický postoj, které bys mohl přečíst místo toho.“

„Ach, ale parazitizmus je pro židovství zásadní. Tohle náboženství, pokud se to tak vůbec dá nazvat, je založené na parazitizmu, na vykořisťování Nežidů Židy. Skrze židovské náboženské texty se jako červená nit táhne názor, že lidstvo vděčí za svou existenci Židům, spolu s planoucí nelibostí, že pro ně svět nedělá dost. Řekni mi, co je tou nejzákladnější náboženskou vírou Židů? Čím se podle sebe liší od ostatních?“

Oscar pár sekund uvažoval a pak váhavě odpověděl: „Dobře, nejsem žádný odborník na srovnávání náboženství, ale řekl bych, že to je víra v jejich vyvolenost.“

„To je přesně ono!“ vykřikl Harry. „Přesně tak! Židé jsou, samozřejmě, klasický kmenový národ, etnocentričtější než jakákoliv jiná rasová nebo národnostní skupina, včetně Japonců. To je možná pochopitelné vzhledem ke stáří jejich náboženství. Má to kořeny v době, kdy žili jako skupiny loupeživých pouštních kočovníků, všichni zřejmě spřízněni pokrevními vazbami. V posledním tisíciletí dali svému Bohu Jehovovi neboli Hospodinu, jak ho nazývají křesťané, univerzální aspekt. Ale původně to byl vyloženě domorodý bůh, výhradně židovský bůh, animistický duch vulkánu v Sinajské poušti, duch, který se Mojžíšovi pravděpodobně zjevil jako hořící keř na svazích sopky během erupce. Pokud jsi někdy v dětství chodil do nedělní školy, tak mi teď možná řekneš, co se stalo potom, co hořící keř promluvil k Mojžíšovi.“

„No, myslím, že s Jehovou uzavřeli nějakou dohodu, díky které se stali vyvolenými,“ zněla Oscarova odpověď.

„Zase správně! Hochu, ty jsi úplný teolog. Můžeš o té dohodě říct něco víc?“

„Je mi líto, ale detaily si nepamatuji. Myslím, že tomu říkají smlouva.“

„Ano, smlouva. Toto slovo se v Bibli ve skutečnosti často používá ve smyslu dohody nebo domluvy mezi různými stranami. Ale smlouva, která je vyryta do kamene a uzavřena ve speciální schránce neboli arše, je dohoda pravděpodobně uzavřená mezi Mojžíšem jménem celého kmenu a Jehovou na Sinaji. To je nepopiratelný základ judaismu. To je ten důvod, proč se Židé považují za ‚vyvolený národ‘. Věřící Židé si připomínají svou smlouvu s Bohem mnoha způsoby. Jedním z nich je připevňování malé schránky, která obsahuje pergamen s několika detaily oné smlouvy z Mojžíšovy knihy Deuteronomium, na pravou stranu dveří. Říkají tomu *mezuzá*. Další schránky s podobnými svitky pergamenu si připínají k hlavám a pažím během modliteb. Tomu říkají *tfilin*.

„O tom jsem už slyšel,“ komentoval to Oscar.

„Každopádně myslím, že se mnou budeš souhlasit, že tato dohoda, tato smlouva, je stěžejní. Co bychom mohli říct o mentalitě lidí, kteří si po 3 000 let uchovávají svou paměť sledováním jejich nařízení, jejich detailů? Napadá tě něco?“

„No, všechny rasy si obvykle vytváří náboženství podle svých představ,“ začal Oscar opatrně. „V případě náboženství, které je skutečně domorodé – které vychází z duše národa a není mu vnuceno dobyvatelem –, myslím, že studium takového náboženství dává alespoň nějaký náhled do povahy lidí.“

„Já si to myslím také. Teď si poslechni detaily staré dohody Jehovy s jeho vyvoleným národem. Zase budu muset přeskakovat, protože smlouvu trochu nafukují další věci a v několika kapitolách Deuteronomia se, řečeno trochu jinými slovy, opakují.“

Harry otevřel knihu kousek od začátku a opět začal číst: „A tato slova, která ti dnes přikazuji, budeš mít v srdci. Budeš je vštěpovat svým synům a budeš o nich rozmlouvat, když budeš sedět doma nebo půjdeš cestou, když budeš uléhat nebo vstávat. Uvážeš si je jako znamení na ruku a budeš je mít jako pásek na čele mezi očima. Napíšeš je také na veřeje svého domu a na své brány.“

Harry vzhlédl a vysvětlil mu: „To jsou příkazy používat mezuzu a tfilin. Teď si poslechněte, co Židé od Jehovy dostanou, když dodrží smlouvu. Začal znovu číst: „Až tě Hospodin, tvůj Bůh, přivede do země, o které přísahal tvým otcům Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, že ti ji dá, a dá ti veliká a dobrá města, která jsi *nestavěl*, domy plné všeho dobrého, které jsi *nenaplnil*, vykopané studny, které jsi *nevykopal*, vinice a olivovní, které jsi *nevysadil*...“

Pak opět na chvíli přestal číst a přelistoval o pár stránek dál. „Tady jsou různé věci, co se po Židech požadují, aby dělali pro získání všeho majetku Nežidů. Následující část, kterou přečtu, stanoví, že se musí obávat Jehovy, zaklínat se jeho jménem, sloužit mu a neuctívat bohy ostatních národů – ‚neboť Pán tvůj je Bůh žárlivý‘.

Á, tady to je. Kapitola dvě. Opakuje se tu spousta těch keců z kapitoly šest, co jsem četl, včetně přikázání používat *tfilin* a tak dál. Pak přijde odměna.

Opět začal číst. „Uznej tedy ve svém srdci, že tě Hospodin, tvůj Bůh, vychovával, jako vychovává muž svého syna. Proto budeš dbát na přikázání Hospodina, svého Boha, chodit po jeho cestách a jeho se bát. Budeš požehnaný nad každý jiný lid; nevyskytne se neplodný nebo neplodná u tebe ani tvého dobytka. Hospodin, tvůj Bůh, zažene ty pronárody před tebou poznenáhlu. Nemůžeš s nimi rychle skoncovat, aby se proti tobě nerozmohla polní zvěř. Hospodin, tvůj Bůh, ti je však předá ochromené velikým zděšením, dokud nebudou vyhlazeni.“

„Vadilo by, kdybych si to přečetl sám?“ zeptal se Oscar.

„Jasně, že ne. Je v tom spousta slovní vaty, ale v pasážích, co čtu – které jdou až k podstatě smlouvy mezi Židy a Jehovou –, jsou jasné. Srovnej si, co chtěli Židé od svého boha s tím, co by v podobné situaci chtěli naši pohanští předci. Možná bychom žádali o odvahu na bojišti, možná o vítězství nad nepřáteli a bohatou úrodu – ale dokážeš si představit, jak žebráme, abychom dostali plody práce ostatních národů, aniž bychom je museli získat vlastní prací?“ Harry podal Bibli Oscarovi.

Zatímco si Oscar několik minut četl, Adelaide se bavila s Colleen, a Harry odešel do kuchyně pro konvici kávy a pár šálků.

Oscar nakonec prohlásil: „Koukám, že aby Židé dostali velká a krásná města, požaduje se po nich provedení genocidy. V kapitole sedm se píše: ‚Pohltní každý lid, který ti vydá

Hospodin, tvůj Bůh, nebudeš ho litovat...‘ A o několik kapitol dál se toto přikázání opakuje: ‚Ale v městech těchto národů, které ti dává Hospodin, tvůj Bůh, do dědictví, nenecháš naživu naprosto nikoho...‘ Pak následuje výčet kmenů, jež mají být vyhubeny do poslední ženy a dítěte, zřejmě jen proto, že mají tu smůlu být obyvateli měst, která chce Jehova dát svému vyvolenému národu. Zajímalo by mě, jestli jim dnes tyto výzvy nepřipadají trapné vzhledem k jejich nekonečným nářkům, co jim udělali Němci za druhé světové války. Samozřejmě, tohle bylo pravděpodobně napsáno před víc než 3 000 lety. Předpokládám, že to už neberou vážně a bylo by nefér to proti nim vytahovat.“

Harry Oscarovi dolil šálek kávy a pak odpověděl: „Ve skutečnosti to berou velice vážně. Židé jsou nábožensky nejkonzervativnější národ ze všech. Dnes jsou stejně tak rozhodnutí nás rozdupat, jako byli v případě národů Jebuzea, Amorea a Kananea. Uvědom si, že to, co jsi tam četl, je součást smlouvy mezi Židy a jejich bohem. On jim slíbil svět a my jim stojíme v cestě. Samozřejmě je pravda, že se dnes výrazně nadpoloviční většina Židů považuje za ateisty. Ale kdybys veřejně prohlásil, že se tyto pasáže smlouvy s Jehovou všem slušným lidem přičítají a měly by být zrušeny, ateističtí Židé by volali po tvé krvi stejně jako věřící, co chodí do synagog.“

Když o tom budeš jen minutku přemýšlet, hned ti dojde, že to je pravda. To je reakce, jakou můžeš od Židů čekat. Když se jen na jednoho z nich křivě podíváš, začnou všichni naříkat a řvát o antisemitismu. Pokud jde o jejich vlastní zájmy, jsou naprosto neschopní objektivity. Takže nejenže nevidí nic protikladného v požadování pomsty vůči Němcům a zároveň v ochraně vlastní genocidní smlouvy, ale ještě mají tu *drzost* tvrdit, že křesťanská změna tohoto dogmatu v Novém zákoně je vůči Židům nepřátelská.“

Harry si vzal Bibli od Oscara zpět a rychle nalistoval další stránky. „Tady to je, Matouš, kapitola 27. Pilát, římský místodržící Judeje, se snaží dohodnout se židovskou lůzou, která chce zabít Ježíše kvůli porušení židovského práva. Pilát ho chce propustit, ale lůza, pobízená židovskými rabíny a kněží, požaduje jeho smrt. ‚Pilát jim řekl: ‚Co tedy mám učinit s Ježíšem, zvaným Mesiáš?‘ Všichni volali: ‚Ukřižovat!‘ Namítl jim: ‚Čeho se vlastně dopustil?‘ Ale oni ještě víc křičeli: ‚Ukřižovat!‘ Když Pilát viděl, že nic nepořídí, ale že pozdvižení je čím dál větší, omyl si ruce před očima zástupu a pravil: ‚Já nejsem vinen krví toho člověka, je to vaše věc.‘ A všechen lid mu odpověděl: ‚Krev jeho na nás a na naše děti!‘

To je řečeno naprosto jasně, ale Židi si na to před pár lety začali stěžovat, protože malá menšina hostitelské populace u nás i v Evropě ještě bere křesťanství vážně – a ti mají souhlas Židů s kolektivní vinou za Ježíšovu smrt za bernou minci. To má za následek antisemitismus, řekli Židé. Takže požadovali, aby křesťanské církve v této věci změnily své učení. A církve to

udělaly! Ted' říkají, že se Matouš zmýlil, že to byla vlastně celá lidská rasa, kdo byl zodpovědný za Ježíšovu smrt, ne jen ubozí, nevinní a láskyplní Židé. Ale představ si ty výkřiky bolesti, kdyby nějaký křesťanský teolog řekl, že už je na čase, aby se Židi vzdali některých nesnášenlivých a krvežíznivých prohlášení starého Jehovy!“

Oscar se zasmál: „Jsem si jistý, že máš pravdu. Toho jsem si na nich všiml: vždycky si na něco stěžují. Kdykoliv dojde na nějaký problém, je to vždycky *naše* vina, nikdy jejich. Bez ohledu na to, jak hluboko se před nimi sehneš, nikdy to není dost. Vždycky chtějí víc a chovají se, jako bys jim to dlužil. Myslím, že většina lidí je nemá ráda právě pro tu jejich drzost a ublíženost.

Ale jen proto, že je lehké je nenávidět, to ještě neznamena, že jsou paraziti. Tvrdě pracují, jsou chytří a kreativní, a zdá se mi, že naší civilizaci přispívají přinejmenším dost na to, aby nahradili škody, které jí způsobují pomocí médií.“

„Oscare, uvažuj o tom, co říkáš. Ty máš omezenou představu parazita jako tlusté negryně obklopené houfem nemanželských dětí, všech na přídavcích. Ale to je skoro neškodný typ parazita, možná podobný tasemnici. V přírodě jsou i další druhy cizopasníků, ne tak neškodné: druhy, které lze přirovnat k netopýrům roznášejícím vzteklinu. Paraziti nemusí být hloupí a pasivní, jako tasemnice nebo negerská máma na podpoře. Také mohou být docela chytří a agresivní dost na to, aby si svou existenci zajistili vlastním snažením. Ale pokud je pro ně vrozené ‚sát mléko Nežidů‘ – pokud tuto snahu dokonce posvěcují a udržují jako základ svého duchovního bytí, jejich smlouvy s domorodým božstvem – a pokud za sebou mají historii dlouhou tisíce let, během které infiltrovali a ničili jednu společnost za druhou a zároveň mezi svými potenciálními oběťmi žili jako privilegovaná menšina, pak je naprosto správné označovat je za parazity.

Nikdo nepopírá, že Židi tvrdě pracují, pokud mají vyhlídku zisku – ve skutečnosti mnohem tvrději než spousta Nežidů, kteří si na ně stěžují –, nebo že jsou chytří. Ale pokud si sečteš jejich přínos a jejich destruktivní vliv – a uděláš to pečlivě –, myslím, že ohledně jejich přínosu pro naši civilizaci změníš názor. Jedna z věcí, proč je tento úkol tak ožehavý, je fakt, že ovládají spoustu dat, která se tohoto součtu týkají – a nestydí se přihřívát si vlastní polívčičku.

To jejich vychloubání je opravdu bezmezné. Nikdy je neunaví nám připomínat, že jsou tvůrci západního náboženství, ani připomínat své disproporční zastoupení v literatuře, umění, hudbě a vědě. Své tvrzení, že čtyři největší myslitelé a novátoři za posledních 2 000 let byli Ježíš, Marx, Freud a Einstein – všichni Židé – opakují tak často, že tomu uvěřila většina

Nežidů, dokonce i ti, kteří by to měli vědět lépe. Jsem si jistý, že jsi sám toto vychloubání slyšel už stokrát. Přijal jsi to prostě jako daný fakt, nebo jsi o tom přemýšlel?“

Oscar zčervenal a začal blekotat: „No, po pravdě řečeno...“

Harry mu skočil do řeči a pokračoval v monologu: „Tak je to skoro s každým. Za skutečnost, že Židé dokázali takový nesmyslný humbuk prosadit prakticky bez problémů, vděčí své neskutečné schopnosti podvádět. Jen si to vezmi. Není pochyb, že Ježíš byl náboženský reformátor s mimořádnými schopnostmi a charismatem, pokud ho posuzujeme podle popisu jeho života a učení v Novém zákonu, ale náboženství založené jeho stoupenci rozhodně nebylo západní náboženství. To si získalo podporu mezi otroky a dalšími cizími elementy ve slábnoucí Římské říši a pak bylo našim anglosaským předkům vnuceno ohněm a mečem. To, co se stalo během tisíciletí poté, bylo samozřejmě zbarveno naším vlastním rasových charakterem a tak se to v minulosti dost změnilo od podvratné víry, využívané Šavelem z Tarsu a jeho následovníky k podkopávání moci Říma.

Zhruba během posledních 50 let však znovu přichází ke slovu její podvratné, protizápadní tendence a dnes se řadí vedle masmédií a federální vlády mezi hlavní činitele rasové destrukce. Je to náboženství rovnosti, slabosti, úpadku a rozkladu, poddanství a poslušnosti, zapomnění. Pokud naše rasa přežije příští století, bude to jen proto, že to stupidní křesťanství necháme za sebou a opět najdeme cestu k naší skutečné západní duchovnosti. Židé můžou prohlašovat Ježíše za vlastního, pokud chtějí, ale nakonec si nemyslím, že se kvůli tomu budeme považovat za jejich dlužníky.

Pokud jde o Marxe, zahrnovat ho do slavné čtyřky je z jejich strany skutečná drzost. O jeho židovství v tomto případě není pochyb: pocházel z rodiny rabínů. Ani není pochyb, že ovlivnil západní svět: jeho následovníci zavraždili víc našich lidí než kdokoliv jiný v historii – jen v Rusku 30 milionů. A co je nejhorší, obvykle si své oběti cíleně vybírali a úmyslně vyvražďovali ty nejlepší z naší rasy, protože ti byli proti šíleným Marxovým teoriím nejodolnější. Čeká se snad, že za to budeme Židům vděční?

Marxova doktrína je stejně protizápadní jako Ježíš. Rovněž byla postavena tak, aby apelovala na spodinu západní společnosti, na ty nejhorší elementy mezi námi, a stržení těch nejsilnějších a nejlepších na jejich úroveň. Pro Židy to může být velký muž, ale jako tvůrce systému, politický teoretik, byl nula. Ve všech bílých národech, kde byl nainstalován, komunismus zkrachoval. Je prostě nefunkční a to jeho tvůrce odhaluje jako užvaněného podvodníka.

Freud naštěstí neměl šanci napáchat na nás tolik škody jako Marx a Ježíš, ale nebylo to z nedostatku snahy. Některé z bizarních představ o motivacích lidského chování, které

podstrčil nežidovskému světu, jeho stoupcem stále propagují. Představ si, kolik milionů dolarů zaplatily neurotické ženy freudovským šarlatánům, vystupujícím jako lékaři nebo terapeuti!

Vidíš společný prvek v působení těchto tří Židů na naši rasu? Byli to tvůrci iluzí. Ve všech případech Žid vytvořil iluzi a další Židi ji pak prodávali našim lidem. Ve všech případech následovala katastrofa. A mnohem víc šlo o talent k prodání těchto iluzí než o iluze samotné. Když si je banda talentovaných hokynářů vzala na starost a rozšířila je, tak potom jednoduše zmizely.

V případě křesťanství byl hlavní takový hokynář Šavel z Tarsu alias Pavel. Ten jím nakazil římskou spodinu. V případě marxismu přišel Bronštejn alias Trocký do New Yorku, tam rekrutoval bandu dalších Židů, vrátil se s nimi do Ruska a pomáhali tam rozšířit tento virus. K jejich štěstí jim pomáhal Lenin, skutečně nadaný částečný Žid, který byl organizátor a stratég, stejně jako obchodník.

Nemusím ti říkat, že většina těch, kdo prodávali Freudův podvod, stejně jako většina těch, kdo ho rozšiřují dodnes, jsou Židé. Židé ve všech případech ve světě Nežidů spatřili slabou stránku, kterou lze využít. Ve všech případech vzali iluzi vymyšlenou Židem a použili ji pro sebe jako páčidlo k otevření oné slabé stránky.“

Oscar ho přerušil: „A co Einstein? To byl taky jen hokynář?“ V jeho hlase byl patrný sarkasmus.

„Ne, ale řada těch, kdo propagují jeho obraz jako největšího génia všech dob. Einstein byl nadaný vědec. I kdyby se jmenoval Smith nebo Jones, byl by dnes ostatními vědci značně uznáván, ačkoliv by jeho jméno nebylo všeobecně známé. Ale protože to byl Žid, když začal ve vědeckém světě zanechávat stopy, Židi nahodili svůj propagandistický stroj. A to je jediný důvod, proč Einsteina zařadit k ostatním třem: to, co měli všichni společné, byla banda židovských obchodníků přesvědčujících nežidovský svět, že jsou víc, než dokáže rozpoznat.

Nejsem fyzik, ale jeden člen naší Ligy, který je, mi řekl, že Einsteinovi, ačkoliv si zaslouží velké uznání, se připisuje spousta zásluh, které ve skutečnosti patří jiným. Například masmédiá – a dokonce i středoškolské a vysokoškolské učebnice – ho označují za jediného autora teorie relativity, za muže, který naučil svět, že $E = mc^2$ a tak nás dovedl k jaderné energii. A to zkrátka není pravda. Před Einsteinem pracovala s relativistickými koncepty řada jiných fyziků a matematiků. Základní rovnice relativity pocházela od Holanďana Lorenze a ještě před Einsteinem ji do funkční podoby dotáhl Angličan Fitzgerald. Dokonce ani $E = mc^2$ není Einsteinova rovnice – Němec Hasenöhrl publikoval tento výsledek již roku 1904 v souvislosti se svým teoretickým výpočtem rovnosti mezi energií a hmotou.

Einstein vzal práci tohoto a dalších lidí jako svůj základ, ke kterému si něco přidal. Nabídl nová vysvětlení. Za to získal uznání. Je pochopitelné, že se jím Židé chtěli chlubit, ale šli ještě dál. Židovští obchodníci v něm viděli možnost vyrobit další kultovní postavu, kterou by mohli prodat Nežidům, a udělali to. Přeháněli. Překrucovali. Propagovali. A nakonec vytvořili celou iluzi tak chytře, že dokonce i vědci – kteří znají fakta nejlépe – se nechali unést tímto podvodem. Lidé obeznámení s pracemi Lorenze, Fitzgeralda, Hasenöhrla a dalších průkopníků teorie relativity si zřejmě mysleli, že se nehodí, aby otevřeně vystupovali proti zveličování Einsteinovy role.

Kromě Einsteina samozřejmě byli i další Židé, kteří měli skutečný přínos – i když člověk musí tvrzení o řadě z nich přijímat obezřetně, stejně jako v případě Einsteina. Ale člověk musí proti těmto pozitivním postavám postavit obrovské množství židovských prznitelů kultury a ničitelů civilizace. Jen se podívej na spoušť v našem umění, hudbě a literatuře od doby, co se do nich nacpali Židé. A oni se ve skutečnosti chlubí svými úspěchy i v těchto oblastech! Říkají: „Podívejte, kolik vyznamenání a cen dostávají naši židovští spisovatelé.“ Četl jsi někdy něco z těch sraček splácaných židovskými nositeli Nobelovy a Pullitzerovy ceny?“

„Hmm, na vysoké jsem jako téma zpracoval *Správkaře* od Malamuda. Dobře napsané, řekl bych, ale je to kniha, na kterou se snadno zapomene. Myslím, že totéž by se dalo říct o Pasternakově *Doktoru Živago*. Nikdy jsem nechápal, co na těch dvou lidí vidí. Také jsem přečetl dva romány od Normana Mailera a dostal jsem se do poloviny *Vzpoury* od Rotha. Ti byli mnohem horší než Malamud a Pasternak – opravdový brak. Ve skutečnosti to bylo horší než brak – bylo to odporné. Napsali to zvrácení lidé se zvráceným pohledem na svět.

V době, kdy jsem ty věci četl, jsem si je nevybíral, protože autoři byli Židé, ale proto, že je chválila média – i profesori a někteří mí vrstevníci – a označovala je za významná díla. Asi u pátého nebo šestého židovského románu jsem však musel uznat, že díla od Židů mají *nádech*, který mě neoslovuje.

„Šlo o to,“ Oscar se předklonil a mluvil horlivěji, jelikož mu toto téma evidentně rozproudilo myšlenky, „že jsem se nemohl ztotožnit s žádnou postavou. V židovských románech byly celkem zábavné nebo i poutavé epizody. Často měly dobrý styl, i když ne vždy. Nic mě v nich ale neoslovilo. A vždy jsem je odkládal s pocitem mírné deprese.

A není to tím, že jsem analfabet nebo nevnímavý k dobré literatuře. Nestydím se říct, že jsem plakal, když jsem četl Shakespeara. A ačkoliv jsem ho četl před 20 lety, pořád si ho pamatuji. Dokázal bych ocitovat velkou část *Julia Caesara* a půl tuctu dalších Shakespearových her z paměti. Sakra, totéž platí i pro Iliadu.“ Oscar se zasmál. „Myslím, že

není fér očekávat, že se nějací spisovatelé dostanou na úroveň Homéra a Shakespeara. Ale existuje řada méně slavných autorů, kteří mě dokázali oslovit.“

„Četl jsi někdy nějakou židovskou poezii?“

„Nějakou bohužel ano. Řekl jsem, že Mailer a Roth byli zvrácení? Bože, tak to nevím, jaké slovo použít k popsání židovských básníků, od nichž jsem něco četl. Potřeboval bych silnější slovo než zvrácenost. Když jsem byl vysokoškolák, měli jsme jako povinnou četbu Allena Ginsberga. Nevím, jak mohl profesor s vážnou tváří říct, že ten odpad, co Ginsberg napsal, je poezie. Bylo tam i pár jiných jmen, co si už nepamatuji: nějaké básně o holocaustu, nějaký opravdu šílený materiál, všechno bezcenné. Vzhledem k tomu, na kolik židovských romanopisců jsem narazil, se divím, že nebylo víc židovských básníků.“

„Za poezii se moc dobře neplatí.“

„Pokud tvrdíš, že židovská díla jsou z větší části cizí a bezvýznamný materiál, tak s tebou souhlasím. Ale existuje i spousta braku napsaného Nežidy, některé opravdu hrozné žvásty, které chválí v recenzích *New York Times* stejně jako židovské žvásty. Takže nemůžu souhlasit, pokud chceš svalit úpadek anglické literatury na Židy.“

„Ale to je přesně to, co chci. Podívej se na tu šablonu, Oscare. To není jen literatura, to je celá naše kultura. V 19. století naši lidé vytvořili tu nejúžasnější hudbu, jaká kdy byla složena: Wagner, Čajkovský, Schubert, Brahms, Chopin, Dvořák, Bizet, Liszt, Schumann a desítky dalších. Bylo to také velké století literatury a poezie – a malířství. Proč se to všechno ve 20. století tak najednou zastavilo?“

„Zastavilo? Řekl bych, že i po roce 1900 byla napsána dobrá hudba. Co třeba Sibelius? A byli v něm i někteří opravdu dobří spisovatelé. Třeba Steinbeck. Nebo Shaw. Kdybych se tak na minutu zamyslel, určitě bych přišel nejméně na půltucet spisovatelů tohoto století, kteří napsali skvělá díla.“

„Měl bys jmenovat Richarda Strausse,“ připojila se k němu Adelaide. „Ten je na mě trochu příliš moderní, ale některá jeho hudba je docela dobrá.“

„Dobře, dobře. To jsem trochu přehnal,“ pokračoval Harry. „Faktem zůstává, že i přes Sibelia, Shawa, Steinbecka a Strausse úroveň umělecké tvořivosti v tomto století dramaticky poklesla. To opravdu zpochybňuješ?“

„Myslím, že s tebou budu souhlasit, pokud jde o poezii,“ snažil se o smířlivost Oscar. Některá Eliotova poezie je dobrá, a dvě nebo tři věci od Ponda, ale všiml jsem si, že mě většina poezie vydaná zhruba za posledních 60 let ani sebenepatrněji neoslovuje a to je obrovský kontrast oproti anglické poezii z 19. století, z níž se mi většina líbí. Možná bych s tebou souhlasil i ohledně umění. V Německu byli před válkou někteří dobří sochaři – hlavně

Breker –, ale většina dnešních obrazů a soch je vyložený šmejd. Samozřejmě, že to je čistě subjektivní. A než budu moci říct, jestli s tebou souhlasím ohledně prózy a hudby, musím si to na chvíli promyslet.“

„Pro Krista, o tom vůbec nemusíš přemýšlet. Muziku 19. století představují Beethoven a Wagner, dva velikáni. Sibelius a Strauss možná byli dobří skladatelé, ale nebyli to velikáni. Krom toho nereprezentují hudbu 20. století. Jsou to vzácné výjimky, ne standard 20. století. Jsou to pozůstatky předchozího století. Literaturu 19. století reprezentují Dostojevský a Dickens. Kdo se jim v tomto století přiblížil?“

„Když o tom tak přemýšlím, nezdá se mi, že by ve 20. století nebyli žádní dobří romanopisci,“ odpověděl Oscar. Zatímco jsi mluvil, napadlo mě pár jmen. Hamsunův román *Matka země* dosahoval standardu 19. století. Maughamův *O údělu člověka* byl prvotřídní a některé Conradovy příběhy nebyly vůbec špatné, i když by je člověk nenazval ‚velké‘. Jedna kniha napsaná po druhé světové válce, která mě silně ovlivnila, byl Orwellův *1984*. A jsem si jistý, že bylo i několik dalších. Ne, myslím, že problém není nedostatek dobrých děl, ale to, že dobré věci jsou utopené v záplavě braku.“

„Ty jsi těžký případ, Oscare. Nepopírám, že po první světové válce byly napsány nějaké dobré knihy – a zřejmě několik i po druhé světové válce –, ale standardy pro literaturu upadají, stejně jako v případě hudby, malířství a ostatního umění. Právě že to není tak, že tu je záplava braku – je to tak, že z braku se stal standard. Ceny dostává odpad. Mladí spisovatelé se snaží napodobovat odpad. To uznáváš?“

„No dobře. O detaily bych se mohl hádat, ale řekl bych, že všeobecně máš pravdu. Standard upadl.“

„Správně. A proč upadl?“

„Kdybych musel uvést jen jeden důvod, řekl bych, že to je stoupající úroveň ekonomické demokracie. V 19. století určovaly standard elity. Nebyla žádná rádia, jukeboxy, gramofony nebo kazeťáky. Skladatelé psali hudbu pro hraní v koncertních sáních. Pepa Novák s manželkou nechodili na koncerty. Lidé, kteří na ně chodili, byli mnohem náročnější než ti, kteří si dnes kupují gramofonové desky a kazety.“

Knihy si kupovala tatáž elita. Kritici a recenzenti psali pro tuto elitu, ne pro masy. Dnešní životní standard Pepy Nováka je hodně vysoko. Jeho pracovní týden je mnohem kratší. Má čas na víc zábavy. Kupuje si noviny. Poslouchá rádio. Dokonce si čas od času přečte knihu. Jeho děti mají kazeťáky. Jeho kupní síla je mnohem větší než kupní síla kulturu vytvářející elity. Proto se hudba a knihy zaměřují víc na něj než na elitu. Jak se díváš na tohle vysvětlení?“

„Částečně máš pravdu. I kdyby neexistoval žádný další důvod k úpadku standardů, stejně by asi upadly kvůli většímu finančnímu příjmu a volnému času populace. Ale ty efekt ekonomické demokracie přeceňuješ a jsou i další důvody toho, co se stalo.

Opravdu si myslíš, že umění, vystavované dnes v muzeích, je tak ošklivé jen proto, že Pepa Novák je křupan? Nese Pepova manželka vinu za to, že dnes dostávají ceny za poezii tak příšerné bláboly? Jsem si jistý, že kdybys udělal anketu, zjistil bys, že by Pepa Novák s manželkou upřednostnili sochu Brekera před Picassem nebo Henry Moorem. A ani Pepa ani jeho manželka nekupují tolik židovských románů, aby to pro vydavatele hrálo roli.

Ne, standardy neupadly spolu s průměrnou intelektuální úrovní konzumentů kultury. Byly sníženy úmyslně.“

„Harry má svým způsobem pravdu,“ vstoupila do rozhovoru opět Adelaide. „Dnes by elity – ti, koho za ně považujeme – daly přednost braku mnohem pravděpodobněji než masy. Jenže elity si myslí, že tím udržují standardy vysoko. To je posun směrem k moderně, v níž byly všechny staré hodnoty převráceny. Aspoň v případě literatury, malířství a sochařství. V hudbě je asi blíž pravdě Oscar. Masy nechtějí uspořádanou hudbu, ale rytmus. Primitivní hudba, černá hudba má velký vliv na to, co se hraje v rádiu, protože obecnost u rádia má mnohem primitivnější vkus než to, které chodilo na koncerty.“

Harry i Oscar se na ní podívali. „Dobře. To je další částečné vysvětlení,“ řekl Harry. „Je pravda, že lidé, kteří dnes kupují umění a sponzorují muzea spolu s těmi, kteří si běží koupit vázané vydání každého nového hnusu od Rotha nebo Mailera, jakmile vyjde, jsou módní pošetilci. Je to nová kulturní elita, která se otrocky drží modernistických trendů, stanovených kritikou a recenzenty. Umělec, který je kritikou uznán za dobrého, může na výstavě odhalit hrnec plný čerstvých kravinců a kritika to bude vychvalovat až do nebes jako významné nové umělecké dílo, a všichni příslušníci nové elity budou dělat ‚óóóóóch‘ a ‚áááááách‘, chytře pokyvovat hlavami a bavit se mezi sebou o tom, kolik ‚citlivosti‘ umělce asi odhalují lejna přepadající přes okraj hrnce.

Pepa Novák by se tomu vysmál. Ten neudrží žádné kulturní standardy, takže ani nevěnuje žádnou pozornost kritikům. Jenže nová elita se nerozhodla sama od sebe, že brak, produkovaný dnes ve jménu umění, je umění. Blbové, kteří považují veškeré zpodobňující umění za ‚fašistické‘, si takový názor nevytvořili sami. Neuctívají ošklivost jen proto, že by byli duševně nemocní. Uctívají ji, protože jejich rozlišovací schopnosti skutečně nejsou o nic lepší než Pepovy – a protože je kritici přesvědčili, že je vkusné ji uctívat, že je to moderní a že to ukazuje, o kolik jsou chytřejší než Pepa s manželkou.

Modernistické hnutí vytvořili kritici – což je totéž co masmédia. A to je jen další způsob, jak říct, že ho vytvořili Židé.“

„Počkej na chvíli,“ odpověděl Oscar. „Židé modernistické hnutí nevymysleli. Tento směr existoval dokonce už v minulém století. Někteří lidé, kteří v něm byly zapojeni, byli samozřejmě nemocní nebo duševně narušení a jejich umění takovou chorobu odráželo. Jiní spíš vypadali jako neschopní, bez talentu nebo sebekázně k vyprodukování skutečného umění, tak ignorovali všechna pravidla a produkovali cokoliv, co snadno dokázali. Ale modernisté většinou nebyli Židé. Picasso nebyl Žid. Henry Moore nebyl Žid. Většina lidí, co dnes chrlí zmatené, bezvýznamné bláboly a nazývají to ‚poezie‘, nebo napatlají pár fleků na plátno a nazývají to ‚umění‘, jsou Nežidé.“

„Hej, neřekl jsem, že všichni aktivní modernisté byli Židé – ačkoliv víc, než by odpovídalo jejich procentuálnímu zastoupení v populaci. Jistě, takové tendence existovaly vždy. Vždycky existoval určitý počet líných a neschopných – a emocionálně narušených lidí – v každé profesi. V minulosti je lidé s dobrým vkusem prostě ignorovali. Co se stalo v tomto století je to, že Židé ovládli naše masmédia. To se stalo zároveň se zvýšením významu masmédií, vyplývajícím z ekonomické demokracie. V předchozím století neexistovali žádní židovští kritici nebo recenzenti. Teď je většina z nich židovská. A ti, co nejsou, se drží židovské linie, protože je zaměstnávají Židi.“

A nejen to, kulturní trh je ovládán Židy i jinak. Dnes můžeš napsat jakýkoliv román nebo poezii. Můžeš to dokonce i vydat – pokud jsi ochoten náklady na vydání sám zaplatit. Ale pokud chceš, aby ti to vydal někdo jiný – velký vydavatel s přístupem do řetězců knihkupectví –, pak musíš svou literární tvořivost přizpůsobit tomu, co chce vydavatel. Totéž platí o grafickém a výtvarném umění. Pokud se tvá práce majitelům galerie nelíbí, nikdo ji neuvidí a ty umřeš hladý.

Židé vytáhli z nežidovského uměleckého světa nemocné a nestandardní elementy, předtím vždy přirozenými silami držené pod kontrolou, a propagovali a podporovali je. K těmto elementům přidali své vlastní modernisty. Zdravé elementy v maximální možné míře odřízli od kontaktu s veřejností. A odvedli dobrou práci v přesvědčování povrchně vzdělané třídy konzumentů umění a literatury, že je všechny staré kulturní standardy třeba postavit na hlavu: že je třeba ošklivost chválit a kráse se vysmívat, že chaos je nádherný a řád zavrženíhodný, že umění odrážející pravdivý niterný život svého národa je ‚rasistické‘ a nic není víc hodno obdivu než ukazovat kdejaký odpad vytvořený negry, rákosníky nebo křováky.“

„Ale proč, sakra? Co z toho Židé mají? Proč by se měli snažit potlačit kulturu lidí, mezi kterými žijí, a podporovat úpadek a chaos? To nedává smysl. To by přece přinášelo jen

problémy. Byli by na tom lépe, kdyby podporovali ty nejlepší elementy naší kultury, ne ty nejhorší.“ V Oscarově hlase byla znát nelibost.

„Proč? Řeknu ti proč.“ Harry opět sáhl po Bibli, otevřel ji podle papírové záložky a začal číst: „Popudím Egyptany proti Egyptanům a bude bojovat bratr proti bratru a přítel proti příteli, město proti městu, království proti království. Egypt bude na duchu zlomen, jeho záměry zmatu, budou se dotazovat model a zaklínačů i duchů zemřelých a jasnovidců.“

Harry vzhlédl a zeptal se: „Nepřipomíná ti to dnešní dění? Tohle byl Izajášův recept na zničení národa před 2 700 lety, ale zdá se mi, že jde stejně tak použít na to, co dělají posledních 50 let v této zemi. Když se na to podíváš ze širší perspektivy, tak ten recept docela dobře sedí na to, jak Židé zachází s bílým světem – s námi a Evropu, včetně Ruska – už víc než sto let.“

„Dobře, určitě je pravda, že lidé ovládající masmédiá odvedli při ničení amerického národa pořádnou práci,“ odpověděl Oscar, „ale nesouhlasím s tím, co chápeš jako důkaz, že to bylo úmyslné a nechápu, co to má společného s jejich zálibou v modernismu.“

Harry opáčil: „Izajášova slova jsou trochu zvláštní, ale na naši současnou situaci tam toho sedí víc než jen zničení naší schopnosti uvažovat a řešit, jak se zachránit jako národ. ‘Bude bojovat bratr proti bratru a přítel proti příteli.’ Není to dobrý popis sociální atomizace, probíhající v bílé společnosti, a úpadku vědomí naší vzájemné rasové a společenské solidarity? A bylo někdy v Americe víc jasnovidců a zaklínačů, prodávajících různé značky duchovního hadího jedu než dnes?

A pokud jde o modernismus, co jiného to je, než popření naší kultury, kterou sdílíme s ostatními bílými národy po celou naši historii? To, co Řekové psali a tvořili před 2 500 lety, nás dnes oslovuje z týchž důvodů jako tehdy je. Na krásu a řád reagujeme stejně. Cítění vyjádřené Homérem a Sofoklésem je naše cítění. Díla Dostojevského oslovují Angličany a Němce stejně jako Rusy, přesně jako Dickens oslovuje Rusy i Němce a Goethe Rusy i Angličany. Malby Rembrandta, Turnera nebo Friedricha říkají totéž všem Evropanům, stejně jako symfonie Beethovena. Ale nereagujeme stejně na čínskou muziku nebo negerské řezby – nebo židovské romány. Naše kultura nás svazuje dohromady, uvědomujeme si díky ní své společné dědictví – a naší odlišnost od těch, kteří ho s námi nesdílí. A Žid, ten věčný outsider, snažící se prosadit svoje, to nemohl tolerovat. Musel nás rozdělit, zničit naši solidaritu, donutit nás věřit, že nás vzájemně nespojuje nic víc než s negrem nebo Číňanem – nebo Židem. Modernismus je základní strategie parazita.“

Oskar vyskočil na nohy, bouchl pěstí do dlaně a viditelně rozrušený spustil: „Pořád jsi nic z toho nedokázal. Jenom čteš sugestivní pasáže z Bible, které ukazují nepřátelství a

parazitizmus Židů. Ale důkazy založené na Bibli jsou jen pro blázny. S Bibli můžeš ‚dokázat‘ cokoli chceš. Jediná věc, kterou mi tahle debata dala, je vědomí, že musím znovu přezkoumat, promyslet a přešetřit spoustu věcí, které jsem předtím bral jako danou pravdu. Obávám se, že v některých případech zjistím, že jsem se nechal podvést Židy, médií pod jejich kontrolou nebo vlivem. Ale rozhodně se nenechám přemluvit k přijetí teorie o celosvětovém spiknutí a parazitizmu Židů na základě pár věcí napsaných před tisíci let.“

„Bravo, Oscare! Pokud náš rozhovor opravdu povede k tomu, že se zamyslíš nad pár věcmi, pak jsem byl naprosto úspěšný. A věřím, že to tak bude, protože je evidentní, že bereš věci, o nichž jsme se bavili, s vážností, kterou si zaslouží. Bereš to vážně. Dokonce i sebenepatrnější podezření, že bych mohl mít pravdu, tě silně znepokojuje. Tak to má být. Já jsem až příliš často ztrácel čas debatami s lidmi, kteří na naší diskusi pohlíželi jen jako na intelektuální rozcvičku, jako na podnětnou zábavu. Mnohdy to byli inteligentní lidé, ale neměli žádnou duši, žádný smysl pro zodpovědnost. Nebylo pro ně důležité, jestli ohledně Židů či jiných otázek, o nichž jsme mluvili, mám nebo nemám pravdu. To nebylo podstatné. Jediná podstatná věc pro ně byla vlastní pohodlí, vlastní bezpečí a prospěch. Necítili žádnou zodpovědnost za svět kolem sebe ani zodpovědnost vůči vlastní rase. Byli to jen pozorovatelé života – diváci –, ne jeho účastníci. Ale ty, myslím, jsi účastník. Přesvědčení těchto přátel pravdy nakonec neznamenal žádný rozdíl, protože dál zůstali jen diváci. Ale až ti nakonec pomůžu přesvědčit tě o pravdě, tak to bude rozdíl. Ty s tím něco budeš dělat.“

Oscar se trochu uvolnil a přinutil se k úsměvu: „Vážím si tvé důvěry. Vážně jsem se dnes dozvěděl některé věci a donutil jsi mě začít přemýšlet i o jiných věcech, o kterých hodlám uvažovat i nadále. Dokonce i věci, co jsi mi ukázal v Bibli, jsou pro mě téma k přemýšlení. Vždycky jsem je měl přímo před nosem, ale nikdy jsem se na ně nepodíval – nebo jsem je aspoň neviděl ve světle, v jakém jsi mi je ukázal ty. Jak jsi se toho o Mojžíšovi a Izajášovi tolik dozvěděl? Nepůsobíš na mě jako student Bible.“

Harry se zasmál: „No, za to ti děkuji. Jeden člen Ligy, Saul Rogers, studoval Bibli a přesvědčil mě, že to je zlatý důl informací o Židech, bez ohledu na to, před jakou dobou byla napsána a jestli tomu většina z nich ještě pořád věří. Pokud s Adelaide přijdete příští neděli, tak vás Saulovi představím.“

Ale neodcházejte dnes s názorem, že zakládám své přesvědčení o roli Židů ve světovém dění na Bibli. Jak jsi řekl, je to jen sugestivní. Nic to nedokazuje. Ale myslel jsem si, že potřebuješ právě jen pár podnětů. Dojít k důkazům je těžší. Neexistuje žádná jednotlivá věc, dokazující, co Židé ve skutečnosti jsou a co mají za lubem. Jednou z takových věcí, kterou by člověk rád považoval za kompaktní, celistvý, všeobsahující důkaz, jsou *Protokoly sionských*

mudrců. Bohužel, toto dílo pravděpodobně není tím, čím se zdá být. Je příliš uspořádané na to, aby bylo pravé. Pravda zpravidla není tak logicky uspořádaná. Věřím, že u tak komplexního a složitého tématu, jako jsou Židé, může pravda jediné postupně vykrystalizovat v mysli tím, jak člověk shromažďuje stále víc a víc důkazů z mnoha zdrojů. Jedním z těchto zdrojů je Starý zákon. Teď jsi asi připraven ještě na pár dalších.

Podívej: zkoumal jsi jejich roli ve zpravodajských a zábavních médiích, což je určitě zásadní. A co třeba trochu moderní historie – řekněme druhá světová válka?“

„Ano, o to se zajímám a hodlám to brzo prozkoumat.“

„Dobře. Mám pár knih, co by sis s sebou měl pro začátek vzít. Pojd' sem.“ Harry ho odvedl do pracovny. Pak sundal z police jednu knihu a podal mu ji. „Pokud uznáváš Brekerovo umění, z tohohle se ti bude vařit krev. Popisuje se v ní pár věcí, co naše vláda po válce udělala pro ‚převýchovu‘ Němců. Jednou z nich bylo vyslání vojenských týmů rozbíjejících Brekerovy skulptury. Výtvarné práce, obrazy, buď spálili nebo zabavili. Polovina obrazů z německých muzeí a dalších veřejných budov byla vyrabována zvláštními ‚převychovávacími‘ týmy a zamčena ve vládních sklepeních. Říkali tomu ‚nacistické umění‘. A nemluvím o věcech s hákovými kříži. Ukradli nebo zničili veškeré umění z 20. století, které se jim nehodilo do jejich modernismu, všechno, co bylo zdravé a přirozené, všechno, co odráželo německý pohled na život. Celý ten program vedli Židé. Všude tady jsou jejich jména.“

Harry vybral další čtyři knihy a dal je Oscarovi. „To bude dobré pro začátek. Půl roku můžeš strávit jen zkoumáním původců války, politických faktorů ovlivňujících její vedení a její následky, o kterých se v knihách recenzovaných v *New York Times* nikdy nepíše.“

Oscar s Adelaide příští neděli Kellerovy nenavštívili. Ve skutečnosti uplynuly skoro tři týdny, než své nové přátele znovu viděli. Do té doby měl Oscar příliš práce.

Především se věnoval studiu. Pokračoval ve své snaze porozumět Židům, četl knihy, které mu Harry půjčil a z knihovny si půjčoval další, ke kterým ho přivedly odkazy v Harryho knihách. Zároveň však začal rozšiřovat pole svého studia ve snaze odpovědět si na tu nejzákladnější otázku, co se v západním světě ve zhruba posledních sto letech stalo špatně, že to přivedlo jeho rasu do současného bídného stavu. Byla to vnitřní chyba západní civilizace, byli to Židé nebo kombinace více věcí?

Intuice mu říkala, že bez ohledu na to, jakou roli nakonec shledá u Židů, musí být nějaká zásadní chyba u jeho vlastních lidí. Potřeboval pochopit podstatu věci a přijít na to, co je potřeba změnit, aby se rasa vrátila zpět na cestu prosperity. Nebylo to tak, že by si myslel, že s tím může cokoliv udělat sám, ale musel znát aspoň směr, kterým zaměřit své aktivity. Musel vědět, že to, co dělá, má smysl v rámci většího plánu. Ryan měl konec konců pravdu. Jen reagoval, dělal jednoduché věci, udeřil na jakýkoliv vhodný cíl, který přitáhl jeho pozornost. Z několika důvodů by si nemohl dovolit takhle pokračovat. Jeden z nich byla Adelaide. Další Ryan. A nejdůležitější byla jeho vlastní potřeba vědět, že když riskuje život, dělá to pro správnou věc, ne jen kvůli uvolnění frustrace výpady naslepo proti nepříteli, kterého ani jasně neidentifikoval. Proto studoval a přemýšlel.

A zabil pro Ryana Dannyho Feldmana. Byl víceméně rozhodnutý vyřídit aspoň tento úkol a během pár týdnů poté, co si vypracoval detailní scénář, na to myslel. Ve středu po návštěvě u Kellerových mu opět zavolal Ryan. Znovu se sešli na stanici metra.

„Musíš Feldmana sejmout hned.“

„Měl jsem v plánu to udělat už brzo. Co třeba koncem příštího týdne?“

„Ne. Musíme ho dostat ze hry během příštích 48 hodin. V pátek po 16. hodině už nesmí být naživu.“

„Sakra, musím si nejdřív naplánovat detaily akce. Proč ten spěch?“

„Protože se věci na Úřadu hýbou rychleji, než jsem myslel. Rizzo odejde příští týden, nejpozději ve středu, a bude jmenován nový šéf oddělení. Ředitel to chce udělat ještě než ve čtvrtek začne jednání senátního výboru pro terorismus a bezpečnost. To může být předehra toho, co jsem ti říkal minulý týden: nového protiteroristického úřadu. Víím, že se o tom ředitel bavil se senátorem Hermanem, předsedou výboru pro justici.“

Problém je, že to prosáklo k židovské klice v úřadu – určitě přes hlavního poradce výboru, což je Žid. Teď pobíhají kolem a snaží se, abych se nedostal na Rizzovu pozici. Víím, že

všichni včetně Feldmana budou mít o víkendu poradu v motelu Alexandria. Budeme poslouchat, co si tam řeknou, ale stejně je zásadní ještě před tím umlčet Feldmana. Pokud na té schůzce bude, vím přesně, co řekne. Řekne jim všechny detaily o té loňské operaci s Klanem a pak budou jen kalkulovat, jak to použít proti mně. Je to jediný způsob, jak mě teď můžou zastavit.“

„Proč ten motel místo odposlouchávání nevyhodíte do vzduchu a nevyřešíte tak svůj židovský problém v Úřadu jednou pro vždy?“

„Zbláznil ses? Takové věci neděláme. A ani bych si nemohl dovolit nechat to udělat tebe. Ježíši, dokážeš si představit tu aféru, co by z toho byla – hlavně po Kaplanovi? Už tak jsou sakra nedůvěřiví ohledně toho, co se mu stalo. Kdyby najednou zhebnul i zbytek Židů v Úřadu, každý Žid v kongresu, každá židovská organizace a každý Žid v médiích by si vyřvali plíce. Nemůžu si s odstraněním Feldmana dovolit další rozruch – a když to uděláš dobře, tak žádný nebude.“

„Takže mám 48 hodin na to, abych to naplánoval a provedl. Chcete toho příliš.“

„Mám v tebe důvěru. Teď vyřízení Feldmana nesmí vypadat jako cílené. Chápeš? Musí to vypadat, jako že se mu něco stalo. Pomůžu ti získat nějaký čas. Až budeš odcházet, vezmi si aktovku tady na zemi vedle mě. Najdeš v ní jeden z našich speciálních přístrojů. Je to pistole na šipky s účinností asi na 15 metrů, i když by bylo lepší se dostat blíž, pokud to půjde. Jsou v ní dvě šipky naplněné zvláštní drogou: silným srdečním stimulantem, po kterém se mu doslova roztrhne srdce. Pitva odhalí jako příčinu smrti infarkt. Droga je hydrolizovaná tak, že ji v krvi oběti po 12 hodinách nelze určit. Jen nesmíš zapomenout z něj tu šipku vytáhnout, až padne na zem.“

„Zdá se mi, že tu je ještě jeden drobný problém. Jak mám zabránit, aby mě nezastřelil, než ta droga zafunguje?“

„Je hodně rychlá. Srdce se mu začne křečovitě stahovat během 15 sekund od zásahu. Bude mít takové bolesti, že nedokáže dělat nic jiného, než se válet po zemi. K nezvratnému poškození srdce dojde během 30 sekund a do té doby už bude v bezvědomí. Jsem si jistý, že těch prvních 10 nebo 15 sekund dokážeš přečkat ve zdraví.“

„Na koho FBI používá pomůcky, jako je ta šipka? To opravdu provádíte atentáty, jak už po léta tvrdí někteří paranoidní levičáci?“

„Ne. Dostali jsme to od Izraelců. Ti to používají proti vůdcům palestinských demonstrací na okupovaných územích. Sejmou je přímo na ulici, aniž by vzbudili pozornost nebo vyvolali rozruch. Asi to používají i na atentáty v dalších zemích. Říká se, že s podobnými zbraněmi po celém světě oddělávali bývalé členy nacistické strany.“

„Úžasné. Ale faktem zůstává, že musím Feldmana dostat buď dnes večer nebo zítra večer. Těžko můžu přijít přímo na vaše ústředí a tam ho zabít při práci v kanceláři.“

„Nebo zítra ráno, než půjde do práce – nebo i v pátek ráno, ale dál to neodkládej. Hodně štěstí. A nezapomeň, dávej si pozor! Ten bastard je nebezpečný.“ Ryan se usmál, otočil se a vešel do vozu metra, které právě přijelo. Oscar sebral aktovku.

Po návratu domů studoval své skromné poznámky k Feldmanovi. Byl čtyřicetiletý, ženatý – s Izraelkou – a měl čtyři děti. Žil s rodinou na předměstí Marylandu, Silver Spring. Střídmě pil a měl běžné zvyky, bez jakýchkoliv zjevných výstřelků jako v případě Kaplana. Jeho jedinou známou slabostí byl hazard. Obvykle hrál ve čtvrtek večer poker s dalšími čtyřmi Židy, vždy střídavě doma u jednoho z nich, a s manželkou nejméně čtyřikrát ročně vyráželi do kasin v Atlantic City nebo Las Vegas.

Oscar se podrbl na hlavě. Aby ho dostal venku, musel by najít dobré místo u jeho domu a čekat, až půjde ráno do práce, nebo až se večer bude vracet. To by bylo ideální, kdyby použil svou pistoli. Mohl by doufat, že najde nenápadné místo k parkování a zastřelí ho, aniž by musel vystoupit. Jenže to by Ryanovi způsobilo vážné problémy. Jak se k čertu dostat na 15 metrů k ozbrojenému zabijákovi, milujícímu střelení, jako je Feldman, aby mohl použít šipku, pokud nepůjde schovat se v nějakých keřích u vchodu do domu? Povzdechl si. V první řadě musí vyrazit do Silver Spring a prozkoumat terén.

Feldmanův dům byl velký, nově vypadající a stál víc než 30 metrů od silnice za půl akrem nízko sestřiženého trávníku. Štěrková příjezdová cesta se stáčela podél domu, kde Oscar, když projel kolem, na konci zdi zahlédl dveře garáže a za zdí něco, co vypadalo jako tenisový kurt. Úřad své oblíbenice evidentně dobře platil. Na trávníku rostlo nejméně deset vzrostlých stromů, ale ani u vchodu ani u garáže nebyly žádné použitelné keře – jen nizoučké okrasné rostliny. Kromě toho bylo skoro jisté, že dveře garáže mají dálkové ovládání a že Feldman nastupuje a vystupuje z auta jen v garáži, i to, že k průchodu mezi garáží a zbytkem domu používá vnitřní dveře. Zatraceně!

Pak koutkem oka zahlédl něco, co mu vnuкло okamžitý nápad: dětské kolo opřené o sloupek držící tenisovou síť. To je způsob, jak to udělat! Našel dobré parkovací místo o nějaké tři bloky dál a zastavil, aby si opět prošel poznámky. Čtvrteční pokery podle Ryanových informací začínaly ve 20 hodin a trvaly asi do půlnoci. To znamená, že by Feldman dnes večer odešel z domu mezi 19:30-19:45 – už za tmy –, pokud se tento týden nehraje u něj.

Ptal se sám sebe, jestli by to Ryan nevěděl, ale prakticky hned se rozhodl nesnažit se ho kontaktovat. Nechtěl se v této fázi ničím rozptylovat. Poker mohla být jediná šance dostat Feldmana po setmění a nebyl žádný důvod to nezkusit. Kdyby nešel ven zítra v noci, tak by to

musel znova zkusit až v pátek ráno, kdy Feldman půjde do práce – což by byla mnohem riskantnější akce. Ještě jednou objel dům, aby si prohlédl strom, který si při prvním průjezdu kolem předběžně vybral: velký strom, stojící v polovině cesty asi devět metrů napravo. Před zítřejší nocí musí udělat už jen jednu věc: ukrást dětské jízdní kolo.

Jedno našel po cestě domů: trochu pošramocené a zrezné, s červenými blatníky, asi dvoutřetinové oproti kolu pro dospělé. Spatřil ho opřené o zeď na konci malého nákupního střediska a zaparkoval hned vedle něj. Během půl minuty ho měl v kufru a pokračoval v jízdě. Zbytek odpoledne strávil studiem, dokud Adelaide nepřišla v šest večer na večeři.

Když další noc parkoval na předem vybraném místě, bylo přesně sedm hodin. Vyndal kolo a vedl ho po chodníku k Feldmanovu domu. Jak se blížil k cíli, bolestně si uvědomil, že chodníky v této oblasti jsou jasně osvětlené pouličními lampami a vyčítal si, že se předchozí večer po setmění nevrátil, aby udělal průzkum osvětlení a potenciálních problémů. Sice to chtěl udělat, ale Adelaide byla ještě milejší než obvykle a po nezvykle energickém a rozkošném dovádění s ní usnul a vzbudil se, až když z něj v 6:30 ráno stáhla peřinu.

Chodník končil pár set metrů před Feldmanovou příjezdovou cestou a když k ní dorazil, zjistil, že i když jsou přední a boční stěny domu dobře osvětlené lampou stojící ve vzdálenosti asi 60 metrů, prostor kolem stromu, který si vybral, leží v tmavém stínu. „Bůh pečuje o hříšníky,“ zašeptal si s úlevou.

Sotva se schoval za strom a slyšel, jak se otevírá garáž. Feldman musel být na odjezdu dřív, než předpokládal. Rychle dal kolo doprostřed cesty asi o tři metry blíž k ulici, než byl jeho strom a honem skočil zpět do stínu. Jak očekával, Feldman přímo u stromu prudce zabrzdil. Slyšel otevření dveří, jeho nadávky a kroky. Když vyhlédl zpoza stromu, Feldman, osvětlený světlomety vlastního auta, se právě skláněl pro kolo. Když se narovnal, přímo mezi lopatky ho zasáhla šipka. Nahlas hebrejsky zanařoval a otočil se, pořád držíc kolo, ale byl oslepen reflektory v Oscarově směru a nemohl nic vidět. Feldman pustil kolo, vytáhl pistoli a s dalšími nadávkami se hnál směrem k autu. Oscar se skrčil za strom a čekal. Nadávání během pár sekund ustalo a Oscar slyšel tlumený výkřik, následovaný nesrozumitelnými, zvířecími zvuky.

Feldman se válel na trávě vedle otevřených dveří řidiče s brunátným a zkřiveným obličejem. Oscar na zemi rychle našel jeho pistoli a trochu ho nadzvedl, aby mu ji mohl zasunout zpět do koženého pouzdra. Pak mu z kabátu vytrhl otrávenou šipku, zvedl kolo a vyrazil zpět ke svému autu. V duchu si musel připustit, že ho tyhle věci opravdu baví.

Po cestě domů se zastavil u obchodního střediska, kde našel kolo a opatrně ho zase opřel o zeď tak, jak tam stálo den před tím.

Oscar byl nucen strávit určitou část dalších dní přípravou předběžné zprávy o svém návrhu antény pro letectvo. Návrh ve skutečnosti dokončil už před měsícem, ale momentálně musel vytáhnout část svých výpočtů a uspořádat je do zprávy. Celá práce se mu komplikovala nutností dostatečně znejasnit použité metody tak, aby práce na konstrukci vypadala obtížnější, než ve skutečnosti byla. Měl v úmyslu tuto zakázku natáhnout na tak dlouho, jak to jen půjde, samozřejmě s odpovídajícím překročením rozpočtu. Letectvo bylo naštěstí v podobných záležitostech velmi vstřícné.

Zbytek času mu zabral jeho hlavní studijní plán. V této době si již dokázal pročistit myšlenky tím, že se o nich bavil s Adelaide, která mu každý večer pomáhala s přípravou zprávy o anténě. Zároveň tyto debaty považoval za způsob zvyšování jejího rasového uvědomění.

„Miláčku, rozhodně je těžké dobrat se v židovské otázce pravdy,“ řekl, položil knihu, kterou četl a podíval se na ní. Právě sešivačkou dokončovala kompletaci pěti kopií hotové zprávy. „Ve čtvrté knize jsem u bolševické revoluce v Rusku. Je úplně jasné, že v ní hráli Židé dominantní roli. Ve skutečnosti by bez jejich účasti vůbec nevznikla. Její hlavní teoretici, počínaje Karlem Marxem, byli Židé, financovali ji židovští kapitalisté a k tomuto etniku patřila i většina jejich předáků a aktivistů. Bez nich by byl Lenin zničen a prakticky sám. Neměl by žádné finance a žádné představitele k provedení svých plánů. Co ale není úplně jasné, je jejich motivace. Harry Keller by řekl, že revoluce byla jednoduše židovská lest, jak získat moc v Rusku.

Na druhou stranu Židé, kteří o tom psali, tvrdí, že přitažlivost komunismu pro ně spočívala v jejich touze podporovat sociální spravedlnost. Prý ze srdce litovali utlačované dělníky a cítili morální pobouření nad zkorumpovaností a zneužíváním moci carské vlády. Někteří židovští spisovatelé jdou tak daleko, že tvrdí, že je jejich židovská víra nutila postavit se na stranu dělnické třídy a podporovat rovnost. Jinak řečeno, jejich motivací byl čistý altruismus.

Tato židovská prohlášení o altruismu však popírají jejich činy. Jakmile bolševici získali moc, rozpoutali zuřivé vraždění a krutosti horší než cokoliv od invazí Mongolů 700 let před tím. Vraždili nejen zaměstnavatele, vojenské důstojníky a kadety, státní zaměstnance, šlechtu a ostatní, kteří by mohli být vzdáleně považováni za ‚utiskovatele‘, ale i miliony obyčejných rolníků a dělníků. A sotva se můžou omlouvat tím, že se jim revoluce vymkla z rukou, převzaly ji elementy mimo kontrolu židovských altruistů a pak zradily ideály původních bolševiků nastolením hrůzovlády, protože historie naprosto jasně ukazuje, že se Židé po

revoluci nacházeli především mezi teroristy a masovými vrahy, a nejvíc ji podněcovali. Systém otrockých pracovních táborů gulag zorganizoval Žid a spoustu těch nejsadističtějších a nejvražednějších táborových komisařů tvořili Židé. Totéž platí o tajné policii. V roce 1941, dvacet let po revoluci, tvořili 41 % nejvyššího sovětu Židé. Tato statistika je v americké vládní zprávě připravené vědeckým týmem kongresové knihovny,“ řekl poněkud rozhořčeně, když se oháněl knihou s nazelenalým obalem. „Umíš si to představit? Skoro polovinu nejvyššího sovětu a přitom tvořili jen jedno procento obyvatelstva.“

Adelaide se na něj pozorně podívala, ale nic neřekla, vědoma si toho, že ještě neskončil. Oscar pokračoval: „Koncem 20. let byl prvním mužem Sovětského svazu Stalin, ale sovětská vláda byla skoro úplně židovská. Jak se můžou vyhýbat zodpovědnosti za zločiny sovětského režimu ve 20. a 30. letech? Vtip je v tom, že to ani nezkouší. Když čteš, co psali do roku 1950, všechno bylo růžové. Až když se Stalin obrátil proti nim a začal od nich zbavovat státní aparát, říkali o Sovětském svazu jen to špatné. Dnes pořád fňukají, jak tam jsou ‚perzekuovaní‘, ale když se člověk podívá na fakta, je jasné, že jsou na tom pořád lépe než většina ostatních sovětských občanů. Pořád mají disproportionální podíl v lehkých zaměstnáních. Perzekucí mají na mysli to, že dnes nedostanou všechno, co chtějí. Říkají, že jim odíráno právo na vystěhování, ale povolení se vystěhovat jich každý rok dostane mnohem víc než jakákoliv jiná etnická skupina.

Ve všem, co Žid za posledních 20 let napsal o Sovětském svazu, si stěžuje jen na tyto dvě věci: velkou čistku v komunistické straně koncem 30. let, kdy Stalin vykopul tisíce židovských byrokratů z jejich přepychových stranických kanceláří a poslal je do pracovních táborů, a na výsledky takzvaného ‚spiknutí lékařů‘ v roce 1953, kdy se Stalin zřejmě chystal poslat do *gulagů* ještě větší počet Židů, než náhle zemřel. Ale o milionech Ukrajinců, zavražděných v roce 1931, tisících občanů pobaltských národů, umučených v roce 1940 a statisících občanů všech národností, zlikvidovaných v roce 1945, tu není ani slovo!

Nedokážu říct, jestli to je tak, že se snaží své čtenáře vědomě oklamat předstíráním, že se tyto věci nestaly, nebo jsou prostě tak neomalení, že jim tato obrovská zvěrstva skutečně ani nestojí za zmínku, jelikož oběti nebyli Židé – a krom toho je pro ně lepší o nich moc nemluvit, protože Židé za ně nesli velkou část zodpovědnosti. V prvním případě by to museli být největší lháři v historii a ve druhém by museli být tak arogantně sobečtí, až to bere dech, když o tom člověk přemýšlí. Je to jako kdybych řekl, že když napadnou tebe, je to v pořádku, protože nejsi Bohem vyvolená, ale když ty byt' jen přemýšlíš o mém napadení, je to genocida a urážka. Jenže tyhle knihy nepíšou žádní židovští náboženští fanatici. Jsou to židovští akademici, většinou ateisti.

Když jsem začal toto téma studovat, byl jsem rozhodnutý nepřijmout teze, které mi vnucoval Harry Keller a ostatní: že totiž celé komunistické hnutí bylo od počátku prostě jen židovské uchopení moci. Myslel jsem si, že v tom je příliš nesrovnalostí a rozporů. Za prvé tu bylo sionistické hnutí. Kdyby všichni Židé razili komunismus jako cestu k získání bohatství Nežidů do svých rukou, abych použil Izajášova slova, proč by se jich v Rusku tolik místo komunismu přidávalo k sionismu? Proč by nepracovali všichni společně na prosazení komunismu?

Jeden z nejzajímavějších dokumentů, které jsem našel v kongresové knihovně, je článek Winstona Churchilla, napsaný roku 1920 pro londýnský *Illustrated Sunday Herald*. Churchill, který rozhodně měl možnost znát fakta, jasně označil komunismus za židovské hnutí usilující o světovou nadvládu.“

Oscar vzal ze stolu papír. „Tady, poslechni si, co napsal. Je to vydání z 8. února 1920, jen něco málo přes dva roky poté, co ovládli Rusko.“ Vyhledal místo, které chtěl, a pak začal číst: „Toto hnutí mezi Židy není nové. Od dní Spartaka-Weishaupta až po Karla Marxe a Trockého (Rusko), Bélu Kuna (Maďarsko), Rosu Luxemburgovou (Německo) a Emmu Goldmanovou (USA) toto celosvětové spiknutí k převrácení civilizace, za rekonstrukci společnosti na základě zpomaleného vývoje, závistivé zlomyslnosti a nemožné rovnosti neustále roste... Není třeba zveličovat roli ve vytvoření bolševismu a uskutečnění ruské revoluce, kterou sehráli mezinárodní a většinou ateističtí Židé. Je rozhodně velká, pravděpodobně předčí všechny ostatní. S významnou výjimkou Lenina je většina vůdčích osobností židovská. Navíc hlavní inspirace a hnací síla pochází od židovských vůdců.“

„Pak mluví o sionismu jako o určitém protijedu proti komunismu. Dobří Židé, říká, jsou sionisté a špatní komunisté. Co by asi řekl, kdyby věděl, jak sionističtí Židé zacházeli s Palestinci, když obsadili Palestinu. Izraelci se dnes k Palestincům chovají přibližně stejně, jako se židovští bolševici po revoluci chovali vůči Ukrajincům a Rusům.“

Každopádně, i když Churchill uznal, že komunismus je židovské hnutí, dával si pozor, aby řekl, že je do něj zapojena jen část světového židovstva. Dobře, to je rozumné: nedá se čekat, že všichni příslušníci nějaké rasy nebo etnika budou mít stejné politické a sociální myšlení. Ale záhada je v tom, že jsem narazil na spoustu stop, že sionističtí a komunističtí Židé ve skutečnosti nebyli nepřátelé. Například když komunisté ovládli Rusko, zničili tisíce kostelů, ale synagogy nechali bez újmy. O tom se Churchill také zmínil. A navíc v naší zemi byli židovští kapitalisté, kteří dávali židovským komunistům i sionistům miliony dolarů. To všechno v člověku vyvolává podezření, že Židé prostě použili kombinovanou strategii, kdy někteří z nich usilovali o moc cestou sionismu a jiní cestou komunismu.

Možná se mýlím. Ale nejpřesvědčivější důkaz toho všeho je způsob, jak se ke komunismu staví sdělovací prostředky a židovští spisovatelé. Jak jsem řekl, asi do roku 1950 to nebyli jen Nežidé jako Churchill, kdo uznával židovskost komunismu. Židé sami se tím chlubili – ačkoliv tvrdili, že to byl jen altruismus: větší výhody pro dělnickou třídu a tak dále. Ani slovo o obrovských komunistických zvěrstvech. Když pak začala takzvaná studená válka a komunismus už nebyl na Západě v módě, již žádné knihy, v nichž Židé přiznávají svou roli v komunismu, nevycházely. Naopak, začali ječet, že jsou *obětí* komunismu – a ve skutečnosti jeho hlavní obětí. Myslím si, že bylo jen otázkou šťastné náhody, že studená válka začala zhruba v době, kdy Stalin rozbil sílu židovské kliky v sovětské vládě a Rusové opět začali získávat moc ve své zemi.“

Na chvíli uvažoval nad tím, co právě řekl, a pak pokračoval: „Když o tom tak uvažují, možná že to vůbec nebyla šťastná náhoda. Možná, že změnu postoje vůči Sovětskému svazu na Západě vytvořila média jako odpověď na změnu postavení Židů v Sovětském svazu. K tomu si budu muset ještě něco přečíst. Každopádně se hrůzy sovětského režimu na Západě naplno ventilují teprve posledních pár let. Člověk mohl vždy najít fakta o vyvražďování *kulaků* na Ukrajině nebo o zavraždění polských důstojníků v Katyňském lese v knihovnách, vědeckých pracích a vládních zprávách, ale nikdy v ničem, co by mohlo ovlivnit veřejné mínění. Teď je to na veřejnosti – ale dodnes nebyl zveřejněn žádný široce přístupný materiál, který by zmiňoval židovskou zodpovědnost za tyto události. Jedinou výjimkou je možná Solženicynův popis systému *gulagu*, ale nejsem si jistý, kolik lidí to skutečně četlo. A i tam člověk musí číst mezi řádky, aby to pochopil.

Víš, kdyby dali najevo aspoň povrchní upřímnost a lítost, tak bych nebyl tolik podezřívavý. Kdyby přišli s pravdou ven a řekli: ‚Dobře, mysleli jsme si, že komunismus bude pro svět dobrý. Mysleli jsme si, že pomůžeme utlačovaným. Tak jsme ho uvařili a zahájili s ním ruskou revoluci. Ale pak jsme dělali některé hrozné věci a opravdu toho litujeme. Nikdy jsme si neměli s komunismem zahrávat.‘ Kdyby řekli něco takového, tak bych pro ně měl mnohem víc pochopení. Ale nikdo z nich to neudělal. Nejdřív přiznali svou roli v komunismu, ale popírali zvěrstva. Teď připouští zvěrstva, ale popírají svou roli.

V téhle věci jsem úplně přesvědčený. Nakonec jsem shromáždil dost důkazů. A teď nedůvěřuji standardnímu výkladu čehokoliv, co se jich týká: například druhé světové války a takzvaného ‚holocaustu‘. Ale začínám pochybovat, jestli se o těchto věcech vůbec někdy dozvím plnou pravdu. Než jsem dospěl k pár jasným závěrům o židovské roli v komunismu, zabralo mi to dva týdny. Abych se dostal k pravdě, musel jsem vrstvu po vrstvě odstraňovat zmatky, nesprávné údaje a rozpory. V hlavě mám ještě desítky závažných otázek o

komunismu, sionismu a jejich vzájemném vztahu, a směrové tabule ukazují do šesti různých stran. Je to velmi frustrující. Je to, jako kdyby tyto problémy byly záměrně zastírány, aby lidé jako já měli těžší cestu k pravdě.“

„Poslyš, to mi připomíná něco, co jsem slýchala v Iowě,“ přerušila Adelaide jeho monolog. „Jedním z promovaných asistentů, který u nás v prvním ročníku vyučoval ústní část matematiky, byl Žid David Schwarz. Byl ženatý, ale pořád se snažil mě dostat na schůzku. Byl fakt jak hmyz. Kdykoliv mě viděl v centru studentských aktivit, přišel a začal se se mnou bavit. Nějak si sehnal moje číslo a volal mi i domů. Byl to neúnavný žvanil. Obzvlášť rád mluvil o politice a ekonomice – obvykle o pro nezasvěcené nesrozumitelných tématech, například že vždy, když stoupla cena zlata, měli demokraté dobrou šanci na vítězství ve volbách.

Byla to docela choulostivá situace. Bála jsem se ho urazit, tak jsem se snažila držet si ho co nejdál od těla a nechat ho žvanit. Občas jsem mu i položila nějakou otázku. Jednou jsem se ho zeptala na státní dluh. Dal mi asi dvacetiminutový výklad, ze kterého jsem byla úplně zmatená. Zdálo se mi, že jedna část toho, co říká, popírá jiné části. Řekla jsem mu: „Jééé, jsem z toho zmatená. Proč to musí být tak složité?“

Chvilí se na mě díval a pak řekl velice vážně, jako by mě zasvěcoval do nějakého tajemství: „Musí to být komplikované, jinak by příliš mnoho lidí pochopilo, o co v ekonomice jde.“ Pak se ke mně naklonil a zašeptal: „Udržování lidí ve zmatku může být ta nejlepší obrana. Kdykoliv chcete dosáhnout nějakého cíle, musíte rozdělit své síly a část jich použít naopak, než chcete, aby vás nikdo neuměl uchopit a dát vám nálepku, a zároveň zabráníte jakékoliv skutečné opozici. A potom, co dosáhnete svého cíle, vysvětlíte, co jste udělali, s tolika protimluvy, že si nikdo nebude jistý, o co jste skutečně usilovali v první řadě.“

Nevím, co to má společného se státním dluhem. Myslím, že se jen snažil na mě zapůsobit svou dobrou informovaností – znáš to, machiavelismus a to všechno – a mé přiznání, že jsme zmatená, v jeho hlavě vyvolalo asociaci s nějakým jiným tématem, patrně politickým. I přes svou mnohomluvnost David opravdu nebyl tak chytrý, jak chtěl, aby si lidé mysleli. Ale byl zvláštní: všechno, co se stalo, vysvětloval jako spiknutí nějaké zájmové skupiny a tvrdil, že věci nikdy nejsou takové, jak se zdají. Nikdy jsem se ho na to neptala, ale uvízlo mi to v paměti a po tom, co jsi řekl, se mi to vybavilo.“

Asi bude sněžit, pomyslel si Oscar, když si přinášel noviny z verandy. Bylo kolem nuly a obloha se zatáhla tmavými mraky. Protáhl se, zívá a nasál ranní vzduch. Právě se po noci strávené v bytě Adelaide vrátil domů. Cítil, že by potřeboval spát ještě aspoň hodinu. Proč musí Adelaide vstávat do práce tak brzo?

Když noviny otevřel a položil na jídelní stůl, všiml si jednoho titulku. Pak se z ospalosti okamžitě probral. Velká zpráva na titulní straně *Washington Post* byla pasáž z Horowitzova zákona. Nalil si kávu a posadil se, aby si přečetl detaily.

Na straně čtyři byl mnohem menší článek, oznamující uzákonění nového vládního úřadu pro boj proti terorismu. Jak typické, že oba tyto zákony vstupují v platnost ve stejnou dobu, pomyslel si Oscar. Články v *Post* je podaly jako naprosto na sobě nezávislé, ale on cítil, že si lidé stojící v pozadí byli souvislosti moc dobře vědomi. Řekl si, že až se příště uvidí s Ryanem, musí se ho na to zeptat.

Post tvrdily, že by opatření vyplývající z Horowitzova zákona mohla být realizována během dvou měsíců nebo o něco později. Prezident, který ho hned podepsal, už sestavil radu předních náboženských vůdců a zástupců menšin pro dohled nad založením byrokratického aparátu pro zkoumání publikací a označování těch, které shledají za „nenávistný materiál“.

Byl zde rozhovor s ředitelem Americké unie pro ochranu občanských svobod (ACLU), jenž řekl, že jeho organizace má k novému zákonu „výhrady“. Řekl, že udělat něco k omezení štváčů bylo určitě potřeba, ale doufá, že kongres nezašel příliš daleko a zákon bude aplikován tak, aby neomezoval svobodu projevu nebo svobodu tisku. Když to Oscar četl, posměšně si zamumlal: „To je strážce našich svobod.“ Článek o novém protiteroristickém úřadu ho zajímal víc, hlavně poslední odstavec, v němž stálo: „Za ředitele nového úřadu byl vybrán William Ryan z FBI, který byl teprve minulý týden po devíti letech ve funkci zástupce velitele protiteroristického oddělení FBI povýšen na ředitele. Pan Ryan měl v FBI skvělé výsledky. Největšího úspěchu dosáhl loni, kdy velel taktické skupině, jenž zatkla 200 členů Ku Klux Klanu a dalších bělošských rasistických skupin, zapojených do spiknutí proti občanským právům nebílých. Očekává se, že během týdne jeho jmenování potvrdí senátní výbor pro justici.“

Oscar přešel z kuchyně do obývacího pokoje, posadil se do křesla, natáhl se a zavřel oči. Takže věci jdou přesně tak, jak Ryan čekal, pomyslel si. Nemohl si pomoci, ale pociťoval určitou pýchu, když si uvědomil, jak důležitá byla jeho práce k dosažení tak úžasného výsledku, ale tuto pýchu zastíňovala neblahá předtucha. Pořád si ještě nevyřešil svůj vztah s Ryanem a ten teď dostal nový význam a naléhavost.

Jeho studium pokračovalo, ale během minulého týdne svou mysl soustředil na ještě větší otázku, než ty související se Židy. Teď už byl naprosto přesvědčený, že židovský stisk kolem zpravodajských a zábavních médií musí být zlomen bez ohledu na to, zda nakonec bude plně souhlasit s Ryanovými a Kellerovými tvrzeními o jejich celkové roli v bílé společnosti nebo ne.

Ale jak? Jakým směrem postupovat? Potřeboval strategii a byl rozhodnut ji před dalšími akcemi najít, buď z vlastní iniciativy nebo na Ryanův rozkaz.

Jediná jasná věc byla, že jeho sólové akce samy o sobě nemohou mít velký trvalý význam. Nemohly Židy připravit o jejich mediální kontrolu, nemohly zastavit rozklad bílé společnosti ani západní civilizace, a nemohly zastavit ani míšení ras. Pokud člověk chce víc než jen sólové akce, potřebuje organizaci. Kellerova skupina, Vlastenecká liga, byla jediná, o níž věděl, že se vážně zabývá společenskými a rasovými nemocemi, které ho zajímají. Jenže to je striktně vzdělávací organizace. Keller mu při posledním setkání zdůraznil, že se přísně vyhýbá jakýmkoliv nezákonným aktivitám a soustřeďuje se na vydávání a distribuci knih, brožur, časopisů, videokazet a dalších vzdělávacích materiálů. Oscarovi to připadalo, že Horowitzův zákon s Vlasteneckou ligou brzo udělá krátký proces, pokud nezmění svou politiku a nepřejde k vydávání v undergroundu.

Ostatně všechny organizace, představující pro lidi u moci skutečnou hrozbu, trpí stejnou zranitelností: lze je prostě zakázat. Aby se tomu člověk vyhnul, musí být od začátku ochotný porušovat zákon a zároveň být schopen dělat to s určitou mírou beztretnosti. Jinak řečeno, člověk potřebuje uspořádanou aktivitu i Oscarovy schopnosti. Jedinečný vztah s Ryanem mu v tomto směru rozhodně může být užitečný, uvažoval v duchu.

V hlavě si vytvořil tento scénář: Kellerova organizace, vydávající materiály jako Churchillův článek o Židech z roku 1920, který shledal tak poučným, používá k dostávání materiálů na veřejnost své distribuční kanály a vlastní organizační aparát pro získávání nových pisatelů, tiskáren a aktivistů mezi těmi, kdo se díky jejímu působení probudili – kdežto on zase řeší problémy vzniklé kvůli Horowitzově zákonu předáváním informací od Ryana o možných policejních akcích, likvidováním informátorů a dalšími výjimečnými pracemi, nezbytnými pro život ilegální, podzemní vzdělávací organizace.

Ale je toho potřeba víc – mnohem víc. Žádnou tak pevně etablovanou moc jako je ta, která ovládá USA, nelze porazit s davem outsiderů řvoucích před branou. Aby byla šance na nějaké reálné, dostatečně velké změny ke zvrácení rozkladného trendu, člověk musí mít i insidery, lidi s rukama alespoň na některých pákách moci.

Oscar vstal a začal chodit po místnosti s rukama za zády. Jaké mocenské páky by mohly být dosažitelné? Samozřejmě tu je samotná vláda. Každá organizace, která dostane jednoho nebo víc svých členů do kongresu, získává jak celonárodní slyšení, tak prostředky na ochranu sebe sama, i kdyby nedokázala nijak významně ovlivnit legislativní proces. Pak je tu exekutivní složka, kde by mohl určité možnosti využít nový Ryanův úřad – aspoň jako strážní věž, možná jednoho dne i jako základna pro zahájení *coup d'etat*,* pokud se ukáže jako správná Ryanova předpověď, že z něj jednoho dne bude skutečná pretoriánská garda. To byl rozhodně faktor ke zvážení při rozhodování o podmínkách, za jakých by mohl s Ryanem spolupracovat v budoucnu.

Existují i další páky: velké odborové svazy, tradiční církve, některé z největších bank a dalších kapitálových institucí. Ale neexistuje nic, ve vládě ani jinde, co by mohlo soupeřit s mocí masmédií. Neuměl si představit, jak by jakákoliv skupina mohla doufat v získání a udržení významného podílu na moci, kdyby proti ní tvrdě a pevně stála masmédiá. Na druhou stranu, pokud by taková organizace nebo jednotlivec měli podporu byť jen zlomku médií, byla by to ve snaze získat moc obrovská výhoda. Musí existovat cesta, jak proniknout do médií, ale Oscar neměl nejmenší představu, jak to udělat. Keller mu řekl, že Vlastenecká liga vyvíjí vlastní média, která časem budou představovat konkurenci médiím ovládaným Židy, ale to Oscarovi připadalo nereálně optimistické. Jak dlouho bude takový vývoj trvat? Třeba třicet let? Bude pak ještě co zachraňovat?

Oscarovy myšlenky přerušil telefon. Divil se, kdo může volat tak brzo ráno. Ale už když zvedal sluchátko, intuice mu řekla, kdo to je. Známý hlas mu tušení potvrdil: „Dobré ráno. Musíme si znovu promluvit. Volám tak brzo, abych mě jistotu, že tě chytím a aby sis mohl udělat tak na hodinu čas na schůzku se mnou mezi desátou a jedenáctou večer. Vzhledem k mé nové funkci to už nejde v metru, mohl by si nás všimnout nějaký novinář. Sejdeme se na jižním parkovišti u Pentagonu. Budu v černém Fordu sedan na úplném kraji v jihozápadním rohu parkoviště.“

* Francouzsky státní převrat, revoluce; pozn. překl.

Oscar dojel na jižní parkoviště hodinu před domluvenou schůzkou a vybral si parkovací místo dobrých 100 metrů od jihozápadního rohu, kde mohl nenápadně čekat v řadě dalších vozidel a přitom měl jasný výhled na domluvený roh a nejpravděpodobnější přístupy k němu. Tento roh, nejvzdálenější od Pentagonu a jeho okolí byly tu noc liduprázdné. Začalo drobně mrholit a Oscar musel stáhnout okénku, aby se mu nemlžilo čelní sklo.

Pak uviděl Ryanovo auto, jak jede uličkou. Bylo za deset deset. Vzal do ruky dalekohled ležící na sedadle spolujezdce a sledoval auto, projíždějící mezi ním a stožárovým osvětlením na kraji asfaltu. Ryan byl v autě sám. Zabočil a pomalu celé parkoviště objel. Oscarova auta si evidentně nevšiml, protože se vrátil do jihozápadního rohu, vypnul světla a čekal. Vypadalo to, že si také dává pozor.

Oscar vůbec netušil, co má dnes Ryan v plánu, ale jeho netradičně přátelský hlas v telefonu ho přinutil být ve střehu. Počkal ještě pět minut, pak si překontroloval pistoli, aby se ujistil, že jí má v koženém pouzdře volně, tiše vystoupil a šel směrem k Ryanovi, skrytý do poslední možné chvíle za parkujícími vozy. Ryan ho spatřil přicházet, když byl 15 metrů od něj a nahnul se, aby otevřel dveře u spolujezdce. Než Oscar nastoupil, rychle letmým pohledem přešel prostor za předními sedadly, aby se ujistil, že se tam nikdo neskrývá.

Ryanovo trénované oko ten pohyb zachytilo. „Co myslíš – že jsem tě sem pozval, abych tě vzal na jízdu bez návratu?“ Zachechtal se. „Ve skutečnosti jsem s tebou úplně spokojený. Nebýt tvé naprosto profesionální práce, prezidentem jmenovaný ředitel výboru pro veřejnou bezpečnost by byl určitě někdo hebrejského vyznání.“

„To jste se spletl, když jste řekl ‚výbor‘ místo ‚úřad‘?“

„Ježíš! To jsem řekl? Budu si vážně muset dávat pozor. Víš, s volbou názvu jsem neměl nic společného a ohromilo mě, když vybrali něco, co tak připomíná sovětský výbor státní bezpečnosti, známější pod ruskou zkratkou KGB. Musím na to celé dny myslet.“

Ryanovo letmé zamračení zmizelo a vrátilo se jeho jen stěží potlačované veselí. „Podoba těch názvů sedí, to mi věř. Byl jsem celý týden na konferenci s hlavounama v kongresu, s ředitelem FBI a prezidentovým štábem. Tenhle nový úřad má být nejlepší z nejlepších a ti nahoře to dlouho plánovali. Věděl jsi, že ve své funkci budu na úrovni ministra? Během pár příštích měsíců to nebude oznámeno, ale odteď budu přítomen na všech vládních zasedáních a budu předkládat zprávy přímo prezidentovi. Jinak řečeno, navzdory tomu, co dnes psaly všechny noviny, bude můj úřad stát úplně mimo pravomoci ministerstva spravedlnosti.“

„Takže opravdu budete velitel pretoriánské gardy?“

„Vypadá to, že to tak bude, i když to nahlas nikdo neřekne. Byl tlak z několika stran to takhle udělat. Když Palestinci ve Spojených státech loni začali střílet prominentní Židy a vyhazovat do vzduchu sionistické kanceláře, Židi chtěli, aby úřad všechno ostatní nechal být a chytil je. Pár jsme jich dostali, ale Židům to nestačilo a stěžovali si na nejvyšších místech, že úřad je těžkopádný a neschopný se efektivně vypořádat s arabským terorismem v naší zemi. Chtěli, aby sem přišel Mossad a měl volné ruce. Proti tomu se všichni postavili, ale někteří z prezidentových lidí už zároveň pracovali se skupinou v kongresu – vedenou senátorem Hermanem – na vytvoření nového úřadu, zabývajícího se občanskými nepokoji, až ekonomika spadne na dno.

Poslední dva roky drželi různou kamufláží nezaměstnanost pod osmi procenty a ani všechny americké bankovky, rozšířené po světě, jim už neumožní ji tak udržovat dál. V dlouhodobém horizontu počítají se zvyšující se nezaměstnaností. Začít to má letos v létě. Může to trvat pět let nebo déle – během nichž může nezaměstnanost dosáhnout 15 procent, případně i víc. To je důsledek naší neschopnosti hlídat si hranice a toho, že jsme nechali Japončičky vzít si polovinu našeho základního průmyslu.

Mají promyšlené nejrůznější dlouhodobé plány, jak věci stabilizovat při nižší průměrné životní úrovni Američanů, ale mají strach z občanských nepokojů, než se to všechno urovná.“

„Máte na mysli nepokoje kvůli potravinám jako v Argentině a Brazílii?“

„Ve skutečnosti ještě horší. Takové nepokoje můžou zvládnout vysláním Národní gardy a použitím slzného plynu nebo zastřelením několika vzbouřenců. To, čeho se skutečně bojí, je revoluce: ne jen spontánní výtržnosti, ale nepokoje plánované lidmi, kteří chtějí svrhnout vládu. Proto chtějí speciální vládní úřad, který by sloužil jednak jako tajná policie, sledující podvratnou činnost, i jako kontrarevoluční úderná síla. FBI to nechtěli dát kvůli jedné věci, protože nejsou zrovna nadšeni jeho výsledky v poslední době. Nezajímá je, jestli jsme si nechali proklouznout mezi prsty pár bankovních lupičů nebo padělatelů, ale jsou k smrti vyděšení politickým násilím – které bude zaměřené na ně. Tvoje aktivita a křik po zásahu vlády mezi silami zastupujícími menšiny zvýšily rychlost celého plánovacího procesu a přesvědčily je, že je na čase oznámit nový úřad, když můžou počítat s mediální podporou takového kroku.

Každopádně počítali, že bude jednodušší vytvořit nový úřad, než transformovat FBI. Mimochodem, budu mít mimořádně volné pole působnosti a FBI s jeho pravomocí nad běžnými kriminálními záležitostmi tolik svobody dát nechtějí. Myslím, že se bojí, že by jim FBI začal odposlouchávat telefony, špiclovat jejich kanceláře a otevírat jim poštu a pak by polovina vlády skončila ve vězení za braní úplatků.“ Ryan se opět zachechtal. „Takže můj

úřad bude moci svobodně, bez soudního příkazu odposlouchávat telefony a požívat vůči podezřelým palečnice, ale naším úkolem nebude chytat gaunery v kongresu nebo federální byrokracii, budeme chránit vládu před svržením.“

„Máte z toho úkolu radost?“ zeptal se Oscar.

„Ano, mám. Co tahle země potřebuje je trocha pořádku a disciplíny a budu rád, když se budu na jejich zajištění podílet. Role mého úřadu bude během příštích pár let recese docela velká a pak bude ještě větší. Takhle země jde vstříc trvalé změně. Kruci, ona už je trvale změněná. Vláda nebude moci existovat bez podpory úřadu pro veřejnou bezpečnost. Nadále budou revoluční činy trvalým rysem amerického života: Arabů, levičáků, pravičáků, černochů, Jihoameričanů, bělochů. Tahle země ztratila všechnu svou soudržnost. Teď už drží věci pohromadě jen výplatní pásky každého z nás. Pak proletí hovno větrákem a věci už nikdy nebudou stejné. Prezident a senátor Herman si to neuvědomují – aspoň ne plně –, ale já jo.

Bohužel to řídí Žid a to je hlavní věc, kterou s tebou chci probrat. Židi hýbali nebem i zemí, jen abych nebyl jmenován do nového úřadu. Senátor Herman si mě dnes po schůzi vzal stranou a řekl mi: „Jaký je váš etnický původ, chlapče?“ Ryan napodobil chraplavý, rozechvělý hlas postaršího zákonodárce.

„Řekl jsem irský katolík a on: „No, myslel jsem si to. Ale víte, byl za mnou každý Žid v senátu – dobrá desítka – plus asi 16 delegací rabínů a židovských obchodníků a všichni mi říkali, že nejste pro tuto práci ten správný člověk. Určitě si myslí, že vaši předci byli němečtí nacisté. Když jsem se jich zeptal, co proti vám mají, nikdo nic konkrétního neřekl, ale všichni měli vlastního kandidáta.“ Pak se ten starý trouba naklonil a pošeptal mi do ucha: „Jen chci, abyste věděl, že pokud jsou Židé tak silně proti vám, tak já jsem pro vás a považuji vaši nominaci za schválenou. A prezident to vidí stejně.“

Zařídí, že to zítra jeho výbor odhlasuje a pak to hned pošle do senátu, ještě než Židi stihnou vyvinout víc úsilí mě zablokovat. Když teď nemůžou mít Kaplana, chtějí Shermana Davidsona, zástupce vrchního návladního, který řídí Úřad zvláštního vyšetřování, speciální orgán zřízený k udržování těch blábolů o holocaustu při životě lovením údajných „válečných zločinců“, kteří ještě po druhé světové válce zbyli. Ježíši, vždyť to bylo před 50 lety! Může člověk těm Židům věřit?“

„Takže uvažujete o zařazení smrtelného infarktu pro Davidsona?“

„Ne, nemyslím, že to bude nutné. Věřím, že zítra všechno proběhne v pořádku a pak už si s ním nebudeme muset dělat starosti. Ale pořád budeme mít problém se Židy. Myslím, že jsou v naší vládě jediní kromě mě, kdo chápe význam nového úřadu a uvědomuje si, jakou moc bude mít v budoucnu.

Říkám ti to všechno jako svému partnerovi, takže budeš schopen pochopit celý ten velký obrázek. Nevím, kdy tě budu potřebovat pro další zvláštní operaci, ale jsem si jistý, že to bude pěkně brzo. Pro Židáky platí, že se nikdy nevzdávají. Obávám se, že naše další velká akce bude zaměřena proti Mossadu. Jeho agenti jsou rozptýleni v naší vládě. Úřad o většině z nich ví, ale nikdy nám nebylo dovoleno proti nim zakročit. Jsou chráněni na nejvyšší úrovni. Nebude mi umožněno je odstranit – přinejmenším ne přímo, tak jak se má situace teď. Dokonce i senátor Herman by se obrátil proti mně, kdybych začal likvidovat agenty Mossadu, protože Ickové by zmobilizovali své loutky z řad fundamentalistických křesťanů, kteří tvoří polovinu jejich voličstva, aby začali naříkat o ‚ubohém, bezbranném, malém Izraeli‘ a kontrolovaná média by volala po mé hlavě. Ale Mossad je teroristická organizace a já je nehodlám nechat hrát na mém hřišti.

Kromě toho, protože Židům nevyšla cesta s Kaplanem nebo Davidsonem, proti mě zřejmě budou chtít použít Mossad, aby mi udělal problémy a zdiskreditoval mě. Každopádně se časem budu muset zbavit agentů Mossadu v naší zemi – všech. Spíš bych to udělal dřív než později, než budou mít čas udělat proti mně první krok. A ty mi budeš muset pomoci. Myslím, že to pro tebe bude zajímavá výzva.“

Ryan se otočil a natáhl se pro objemný balík na zadním sedadle. „Dal jsem pro tebe dohromady informační balíček. Část toho materiálu – celkový popis řady tajných izraelských operací – byla odtajněna, ale většina je přísně tajná. Všechno to je z databáze Úřadu o Mossadu, včetně jmen, adres, fotek a dalších informací o všech agentech v zemi, o nichž víme. Kdyby tě s tím chytli, bude mě to stát prdel, tak si to schovej na bezpečném místě. Ale studuj to, hlavně osobní informace. Uč se nazpaměť jména, adresy a tváře.

Jediný důvod, proč ti to teď dávám, je, že do budoucna opravdu budeme muset být mnohem opatrnější. Nemůžeme si dovolit další schůzky. Nedivil bych se, kdyby se Mossad pokusil na mě nasadit trvalou sledku, ale nemyslím, že už to stihli udělat. Víme, že se budou snažit zachytit všechny mé telefonické hovory, takže to je první věc, o kterou jsem se postaral. Doma jsem si zařídil absolutně bezpečný telefon. Telefonická společnost nemá ani nejmenší ponětí, že existuje. Linka vede z mé pracovny přes kanalizační tunel do... no, detaily nejsou podstatné. Tady je číslo.“ Podal Oscarovi malý kousek papíru. „Nevolej mi, pokud to nebude opravdu důležité, a snaž se volat mezi 5:30-6:00 ráno nebo 23:00-23:30 večer. Když pro tebe budu mít další dokumentační materiál nebo nějaké zvláštní pomůcky, nechám je na bezpečném místě a zavolám ti, aby sis je vyzvedl.

A ještě něco – už nikdy žádné akce jako osamělý lovec, jasné? Už nebudeš dělat absolutně žádné nezávislé akce, které bych neschválil: žádné likvidování smíšených párů, žádné střelení

otravných novinářů, žádné atentáty na kongresové vůdce, žádné odpalování kostelů. Dodržíš to?“

Oscara Ryanův tón iritoval a měl silné nutkání říct mu, ať se stará o sebe. Po chvilkovém uvažování se však takto nepřiměřeným slovům vyhnul a místo toho řekl: „Stejně jsem uvažoval o změně mé činnosti, nějak víc vzdělávacím směrem.“

„Co tím myslíš?“ zeptal se Ryan a v jeho hlase byla znát silná nedůvěra.

„Od doby, co jste mě přiměl začít přemýšlet o Židech, jsem toho hodně nastudoval. Nepřijal jsem všechna vaše tvrzení, ale našel jsem některé opravdu zarážející důkazy o několika věcech, jako je židovská role ve vytvoření a šíření komunismu v první polovině tohoto století a obrovský židovský vliv ve zpravodajských a zábavních médiích. Některé věci, které jsem našel v kongresové knihovně, by se daly snadno shrnout do brožur nebo dokonce letáků pro masovou distribuci. Věřím, že některým lidem skutečně otevřou oči a tak poslouží jako protiváha židovské mediální kontrole.“

Na pár sekund zavládlo ticho a Ryan na Oscara nedůvěřivě zíral. Pak se začal smát. Když se znovu ovládl, zakroutil hlavou a ještě se smíchem řekl: „Člověk, který je tak dobrý v likvidování špatných chlapíků rozhodně nedokáže vzdělávat lidi.“

Oscar zčervenal, zmatený a naštvaný z Ryanova nedostatku pochopení pro jeho úmysly. „No, neměl jsem na mysli, že ty materiály, o kterých jsem mluvil, by úplně *vzdělaly* veřejnost o původu komunismu nebo důvodech zaujatosti médií. Sám se toho mám o těch věcech ještě hodně co učit. Ale určitě by lidi začali přemýšlet. Jedna z věcí, co jsem našel, je článek v jedněch velkých britských novinách z roku 1920 od Winstona Churchilla...“

Přerušil ho další Ryanův výbuch: „Lidi by začali přemýšlet! To myslíš vážně, člověče? Vážně věříš, že lidi tam venku jsou schopní *přemýšlet*? Myslíš si, že je *zajímá*, kdo je zodpovědný za vraždění těch mizerných bastardů v Rusku? Opravdu upřímně věříš, že by jakkoliv změnili své chování, kdybys jim nějak vtloukl do hlav pravdu o tom, co Židi dělají v naší zemi?“

„No, já... nejsem si jistý, co tím chcete říct.“ Oscar cítil, jak se ho znovu zmocňuje vztek. „*Mně* se rozhodně otevřely oči nad důkazy, které jsem našel. Víím, že veřejnost často nepůsobí moc chytře, ale musí existovat spousta dalších lidí jako já, kteří budou chtít zjistit víc, když dostanou fakta jako ta v Churchillově článku. A já jim to chci usnadnit s odvoláním na knihy, kde se můžou dozvědět víc. Vše, co musí udělat, je jít do knihovny...“

Oscara potřetí přerušil Ryanův výbuch smíchu. Ryan tentokrát lupal po dechu a tekly mu slzy. „Jít do knihovny! Kolik voličů v téhle zemi myslíš, že od doby, co vyšli ze školy, vidělo knihovnu zevnitř? Podle Asociace amerických knihoven to jsou méně než 3 % a skoro

polovina jich využívá knihovny jen jako zdroj laciných románů. Američani prostě nečtou vážné knihy.

Ale to ještě není to nejhorší. Problém s knihovnami bys mohl obejít vypuštěním odkazů a shrnutím faktů do brožury. Pár desítek stran by mělo na předložení faktů o kontrole médií stačit. Mohl bys stát na rohu ulice se stohem takových brožur a kapsou plnou peněz a nabízet lidem 20 dolarů za to, když si sednou a přímo na místě si to přečtou. Takových lidí bys získal hodně, ale nebyl by v tom žádný rozdíl. Je to tak, jak jsem ti už řekl: je to nezajímá. Serou na to. Nezajímají se o myšlení. Nezajímají se o pravdu. Nepoznali by fakta, ani kdybys je vzal všechna dohromady a nacpal jim je do prdele. Kromě toho by ty informace nepřijali a nepředali nikomu dalšímu v příležitostném rozhovoru, protože jsou naprogramovaní tento typ informací nepřijímat.

Řekl jsi, že tam venku musí být spousta dalších jako ty, jenže nejsou. Ty jsi jedinečný. Nelíbí se ti míšení ras, probíhající v naší zemi, tak jsi s tím něco dělal. Začal jsi oddělovat smíšené páry. Uškrtil jsi největšího propagátora rasového míšení v kongresu. Rozsekal jsi výbor rasu mísících celebrit na šmelc. Tam venku jsou miliony lidí, kterým se nelíbí míšení ras. Poslední Gallupův průzkum veřejného mínění, který jsem viděl, říkal, že 27 % bílých Američanů neschvaluje manželství mezi bělochy a černochoy a osobně si myslím, že to procento je ve skutečnosti ještě o dobrý kus vyšší. Ale co s tím kdokoliv z nich dělal? Nic. Ani jedinou zatracenou věc. Dokonce ani ti, kterým opravdu pění krev, když vidí bělošku s negrem. Jsou to zbabělci. Nemají žádnou fantazii. Jsou neschopní udělat cokoli originálního.

Opravdu si myslíš, že by byl v téhle zemi dneska takový bordel, kdyby její občané přemýšleli? Tím mám na mysli skutečně přemýšlet a pak podle toho jednat jako rozumní jedinci. Ani by nemuseli mít odvalu, všechno, co by museli udělat, je rozumně jednat v soukromí volební kabinky. Ty nechápeš, že oni nejsou rozumní jedinci. Je to stádo posranejch zvířat, a to mluvím o lidech s titulem PhD. a ředitelích korporací, stejně jako taxikářích a hospodyních. Oni nemyslí, jen cítí a reagují na podněty podmíněných reflexů.“

Ryan si dal pauzu, aby popadl dech a pak už mluvil klidněji: „Jistě, každý ví, že existuje spousta inteligentních lidí, kteří si umí dát dohromady, jak něco postavit, kolik dluží na daních nebo jak udělat, aby počítač dělal to, co chtějí. Řeší problémy. Ale nejsou to racionální jedinci. Dám ti příklad: ten článek v *Illustrated Sunday Herald* o Židech od Churchilla je přece tak ohromující. Uvědomuješ si, že pravičáci ten článek přetiskovali a distribuovali přes 70 let, aniž by bohatství Židů sebenepatrněji ublížil? Můj táta mi ten článek dal poprvé přečíst před víc než 40 lety jako teenagerovi. Kdyby byli lidé rozumní, něco by s fakty v tom článku

dělali. Přinejmenším by Židy chtěli dát do karantény, nahnat je zpátky do ghatt s přísnými omezeními jejich aktivit, jako to Evropané dělali ve středověku. To bylo rozumné, i když to dnešní kontrolovaná média vydávají za pověru a předsudky. Bylo to založené na poznání nebezpečí, představovaného Židy, a na rozhodnutí před tímto nebezpečím chránit lidi. Papežové a vládci, kteří nechávali Židy v jejich ghettech, byli rozumní lidé, kteří znali fakta a jednali podle nich.

Dám ti další příklad. Pro tebe je židovská kontrola masmédií velký, nový objev. Ale pro kohokoliv ve vládě to není nic nového. Je to jedna z nejšíře uznávaných životních zkušeností ve Washingtonu. Všichni to ví, ale nikdo s tím nic nedělá. A někteří z těch lidí se skutečně starají o to, co se s touto zemí děje, věř tomu nebo ne. To není racionální. Lidé se chovají přesně tak, jak jsou naprogramováni. Až na pár výjimek nejsou dokonce ani ti, kdo znají pravdu, schopni podle ní jednat, pokud toto jednání vyžaduje vystoupení ze zajetých kolejí podmíněného chování a jednat nějak nově nebo odlišně.

Nebo, abychom toto téma iracionality na chvíli přesunuli z pravice na levice, si vezmi případy Jižní Afriky a Izraele. S Palestinci v Izraeli a na okupovaných územích se zachází nekonečně hůř než s negry v Jižní Africe. Ale slyšel jsi někdy, že by někdo z kněží nebo filmových hvězd, demonstrujících proti Jižní Africe, pronesl křivé slovo proti Izraeli? Není to tak, že by se o těch faktech nevědělo a ve většině případů to dokonce není ani pokrytectví. Většina těch negromilů by ronila slzy i za Araby, ale museli by napřed překonat vlastní mantinely.“

„Snažíte se mi říct,“ odpověděl Oscar s nedůvěrou a vzdorem v hlase, „že neexistuje žádná možnost poučit lidi, že vůbec nevede k ničemu dobrému upozorňovat je na vlastní chyby a předkládat jim fakta?“

„Snažím se ti říct, že je *nemůžeš* vzdělat – to znamená změnit jejich chování – brožurami. Jediný způsob, jak můžeš přesvědčit obyvatelstvo země, že musí změnit své chování, je kopnout ho dobrou, tvrdou botou do prdele. Je potřeba je přeprogramovat a to vyžaduje řád a disciplínu, ne knihy a letáky.“

„Ryane, vy máte pěkně špatné mínění o lidské povaze.“

„Hovno! Mám realistické mínění. Víím, jak lidi fungují, ať jako jednotlivci nebo jako masa. V Úřadu jsem skoro stejně dlouho, jako jsi ty naživu, nutil jsem dělat lidi to, co jsem chtěl, aby dělali, ať už to byli zločinci s rukojmím nebo mí podřízení, a důvod, proč jsem v tom měl úspěch, je mé realistické uvažování ohledně lidské povahy. Jsem trochu optimista, to je důvod mého nadšení z nové práce. Myslím, že můžu udělat nějaké dobré věci.“

„Kopat lidi do prdele?“ řekl Oscar sarkasticky.

Ryan se na něj podíval, povzdechl si a zakroutil hlavou. „Opravdu mě udivuje, že jsi s Kaplanem a Feldmanem odvedl tak dobrou práci. Kdybych nevěděl, že jsi to byl ty, nevěřil bych, že jsi toho schopný. Mluvíš jako zatracený intelektuál, ten nejhorší typ intelektuála, který neumí čelit životu tak, jak je. Řekl jsem ti jen pár životních zkušeností. A místo abys mi byl vděčný, tak se rozčiluješ.“

Odmlčel se a pak pokračoval. „Dovol, abych ti předal zlaté zrnko moudrosti: cokoliv je nezbytné, je dobré. Cokoliv dobrotivý Pán navrhl pro náš svět, je dobré. Snaž se změnit věci, které jsou změnitelné, pokud si myslíš, že potřebují změnu. Ale nerozčiluj se kvůli věcem, které jsou z podstaty neměnné.

Myslíš si, že je hrozné, že lidi nejsou racionální, že se chovají jak zvířata a musí s nimi být zacházeno jako se zvířaty. Chceš, aby byl každý jako ty. Ale to je dětinsky egocentrické. Kdyby byl každý jako ty, neexistovala by žádná společnost, žádná civilizace. Všechno by se rozpadlo. Kdyby bylo v naší zemi jen tisíc lidí jako ty, byla by neovladatelná. Byla to jen šťastná náhoda, že jsem tě chytil poté, co si kvůli tobě polovina Úřadu měsíce rvala vlasy. Kdyby 50 tvých kopií pracovalo ve Washingtonu, 50 v Chicagu, 100 v New Yorku... absolutně bychom nemohli zvládnout situaci. Svrhnul bys vládu.

Když se ti líbí číst knihy, tak bys měl být rád, že většina lidí není rozumná, protože na infrastrukturu pro jeden tiskařský lis je potřeba pěkně velké stádo omezených zvířat. Na jednoho filozofa potřebujeme milion trubců pracujících jen na základě svých podmíněných reflexů. Tak buď šťastný, že lidi musí být ovládáni a ne vzděláváni. Pánbůh to tak zařídil. Vláda to akceptuje a jedná podle toho – přinejmenším tahle část vlády to dělá,“ řekl a poklepal si palcem na hrudník. „Židi to tak dělají.“

„Pokud uráží tvé lidumilské cítění přetvářet chování amerického národa pomocí hladu, špičky boty a vyhrožování kulkou, pak existují jemnější metody, ‚výchovnější‘ metody. Kdybys kontroloval televizní sítě, mohl bys veřejnost krmit novou značkou dětské výživy a za 20 nebo 30 let udělat část toho, co je potřeba. Tak bys mohl změnit obsah ‚myšlenek‘, které si vzájemně pořád dokola papouškují. Mohli by díky tobě lomit rukama nad tím, co se děje Palestincům a požadovat bojkot Izraele místo Jižní Afriky. Mohl bys zahnat homosexuály a ostatní zrůdy zpátky do kanálů. Mohl bys omezit rasové míšení prakticky na nulu.

To všechno bys mohl udělat – mohl bys částečně přeprogramovat stádo – změnou zápletek v seriálech a zaujatosti moderátorů diskusních pořadů, přepracováním dialogů a pečlivou volbou barvy pleti postavíček v kreslených filmech pro děti, tím, že bys svým moderátorům řekl, kdy se ušklíbnout a kdy ne při čtení večerních zpráv. Samozřejmě, pořád bys musel spoustu lidí kopat do prdele, aby skoncovali s řadou zlovyků, které mají.“ Ryan Oscarovi

položil ruku na rameno a otcovsky pokračoval: „Takže, jelikož televizní síť nekontroluješ, musíme dělat věci po mém. Buď rád, že máš možnost pomáhat. V historii není tak časté, aby dva rozumní muži dokázali společně pracovat na tak důležitém projektu. A proboha, zapomeň na brožury.“

Oscar byl jak opařený. Nechtěl přijmout to, co mu Ryan právě řekl. Bojoval s tím. Ale věděl, že nakonec přinejmenším velkou část toho přijme. Možná nakonec přesvědčí sám sebe, že věci nejsou docela tak neměnné, jak mu je Ryan vylíčil, ale převážná část jeho prohlášení zněla nepochybně pravdivě. Byla to pravda, která už dávno žila i v jeho mysli a Ryanova tvrdá slova ji jednoduše vytáhla na povrch. Teď si zase povzdechl Oscar. Pokud šlo o jeho osobní strategii, byl zpátky u rýsovacího prkna.

Ryan pohlédl na hodinky, usmál se a poklepal Oscarovi na rameno. „Běž dělat svou práci a až tě budu potřebovat, zavolám.“

Oscar nebyl připraven hned se vzdát svých propagandistických ambicí, i přes studenou sprchu od Ryana. Kdyby bylo vzdělávání tak neúčinné, jak tvrdil Ryan, pak by na to Harryho organizace, Vlastenecká liga, musela přijít. Den po schůzce s Ryanem Harrymu zavolal a přijal pozvání na schůzi místních členů, konanou zítra, v pátek, v 8 hodin večer.

Přesvědčit Adelaide, aby šla s ním, nebylo obtížné, i když jí musel slíbit, že ji pak vezme na večeři. Schůzka se konala doma u jednoho člena, jehož adresu mu dal Harry. Byl to mnohem větší dům než Harryho, stojící v zalesněné čtvrti Arlingtonu s velkými pozemky a drahými domy. Když s Adelaide dorazili, bylo tam jen 12 lidí – devět mužů a tři ženy, včetně Harryho a Colleen.

Samotná schůzka trvala jen něco přes hodinu a sestávala hlavně z neformálních zpráv jejích členů o aktivitách, po nichž vždy následovala krátká diskuse s otázkami nebo návrhy ostatních. Jeden muž popsal své úspěšné získání skoro 50 000 kupců historických knih z komerčního zdroje, který tento seznam Lize nejprve odmítl prodat z politických důvodů. Další zpráva mluvila o přípravách na zasílání katalogu a dalších propagačních materiálů Ligy osobám z tohoto seznamu.

Jedna členka, umělecký grafik, ukázala plakát, který právě dokončila a náčrtky několika možných nových plakátů. Dokončený plakát Oscarovi připadal velmi dobrý. Pod heslem „chraňte ohrožené druhy“ byla vyobrazena různá ohrožená zvířata: v jedné části byla vyobrazena velryba napadená harpunami z velrybářské lodi. V popředí byl leopard v džungli, zastřelený černým pytlákem, a v pozadí newyorský obchod s kožešinami s leopardí kůží ve výloze a slizce vypadajícím majitelem ve dveřích, počítajícím hrst bankovek. Uprostřed plakátu, větším než zbytek, byla bílá rodina – muž, žena s dítětem v rukách a malé dítě, všichni s hezkými, nordickými rysy. Běloši se tiskli k balvanu, s očividnou úzkostí a strachem ve tvářích, zatímco je ze všech stran obklopoval rostoucí dav barevných jako přílivová vlna, která se je chystá pohltit, s hnědýma, černýma a žlutýma rukama, natahujícíma se po jejich nohách. Zazněl názor, že všechny velké environmentální organizace budou mít strach ten plakát použít, ale že může jít na odbyt u studentů, z nichž si ho mnoho koupí kvůli jeho kontroverznosti.

Tři další členové pracovali na video dramatu. Jeden, který napsal scénář a byl režisér, právě řešil obsazení a apeloval na přítomné, aby mu pomohli sehnat herce pro jednu dosud neobsazenou roli. Jeho manželka dělala kostýmy. Třetí dělal kulisy ve své garáži.

Když byly oficiální věci vyřízeny, Harry jim představil Oscara a Adelaide. Mezi přítomnými byl i Kevin Linden, televizní inženýr a koordinátor místní skupiny. Harry se

omluvil, že Saul Rogers, kterého chtěl Oscarovi hlavně představit, na schůzce není. „Saul je učitel a často je zaneprázdňen mimoškolními povinnostmi. Dnes večer ho poslali hledat u žáků na basketbale drogy a zbraně,“ vysvětlil.

Oscar pohovořil o vysoké profesionalitě členů, s nimiž se setkal. „Není to přesně to, co jsem čekal – banda radikálně vypadajících neonacistů,“ zavtipkoval.

„Lidi, o které se teď zajímáme – ve skutečnosti jediní lidé, které můžeme využít –, jsou ti, kteří jsou ochotní a schopní *dělat*,“ vysvětlil mu Kevin. „A protože hlavní věc, kterou děláme, je propagace faktů a myšlenek, našimi lidmi jsou ti, kdo mají určité schopnosti užitečné pro tuto práci. Fakticky to je celkem široký okruh lidí od spisovatelů a umělců až po inženýry a obchodníky, ale je fakt, že v této fázi programu máme dost vysoké procento profesionálů a relativně málo pouličních bojovníků a vrhačů bomb, navzdory obrázku, jaký o nás šíří kontrolovaná masmédiá. Harry je tady dnes večer ve skutečnosti jediný vrhač bomb,“ řekl s úsměvem a pak se omluvil.

Oscar se obrátil na Harryho s otázkou: „Co si myslíš, že udělá Horowitzův zákon s vaší schopností pokračovat ve výrobě a distribuci materiálů?“

„Některé operace se budou muset přesunout do podzemí, ale většinu toho, co děláme, to zřejmě hned neovlivní,“ odpověděl. „Vždy jsme zastávali dost pozitivní přístup s důrazem na zvyšování rasového uvědomění našich lidí místo poukazování na nedostatky ostatních. Seznam knih, které distribuujeme, začíná *Aeneidou* a *Beowulfem* a obsahuje mnoho dalších klasických děl a legend západní historie. Většina z toho jsou věci, co znal každý vysokoškolák z lepší univerzity, než přišla na akademickou půdu demokracie a standardy se snížily tak, že může titul získat i Hotentot a mexický sezónní dělník. Pak samozřejmě došlo k úmyslným čistkám v knihách, které rovnostáři považovali za psané z pohledu bílého muže – rasistické a sexistické, znáš to,“ řekl Harry se strojenou upjatostí. Pak přešel k sarkasmu: „Pokud knihu nenapsala militantní lesbička, revanšistický americký Indián nebo negryně s AIDS konvertovaná na židovství, je podezřelá. Výjimkou je cokoliv o ‚holocaustu‘, pro což jsou židovští mužští autoři, dokonce i ti heterosexuální orientace, přijatelní.“

Teď je těžké najít klasiku dokonce i na univerzitách a tak děláme užitečnou službu jejím poskytováním z jednoho zdroje. Nemyslím si, že vláda je už připravená začít zavírat lidi za četbu *Iliady*. Je pár knih, které vydáváme, zabývající se Židy, které by mohli zkusit zakázat, kdyby to bylo všechno, co jsme vydali. Také máme knihy, poskytující historicky přesnější popis ‚citlivých‘ historických témat – například druhé světové války – než oficiálně uznávané knihy, které by opravdu s chutí hodili do ohně. Ale pochybuji, že teď půjdou po jakékoliv z našich knih. Myslím, že se budou bát, že kdyby na nás zaútočili kvůli jakémukoliv titulu,

který vydáváme, jen by to přilákalo pozornost na ostatní knihy a přineslo by to problémy, kterým by se prozatím radši vyhnuli.

Napřed půjdou po skupinách Klanu a brakových rasistických nebo protižidovských materiálech: věcech, jako *Protokoly sionských mudrců* nebo vulgární protičernošské materiály, které všude kolují. Pseudointelektuální typy obhájců práv proti tomu nebudou skuhrat a to paličům knih umožní stanovit užitečné legální precedenty. Pak, za tři nebo čtyři roky, dojde na nás, ale my se tím budeme zabývat už předem, jak se ta doba bude blížit. Už teď zakládáme alternativní distribuční kanály pro nejzranitelnější materiál – hlavně naše originální videonahrávky. Máme nahraných několik dramatických představení, která jsou poměrně působivá a Židi by je rádi dostali z oběhu. Jelikož to produkuje sami a nejsme závislí na nějakých vnějších dodavatelích, tak máme svobodu a můžeme měnit způsob dělání věcí tak, aby pro vládu bylo mnohem těžší nás zastavit.“

Harry se na chvíli zarazil a pak se zachichotal: „Vlastně je to ironické. Materiály, které bude vláda během příštích pár let zakazovat podle Horowitzova zákona, budou z větší části ty, kterých se Židé nebojí. Oni nemají moc strach z Protokolů nebo náboženských traktátů, jejichž cílem je dokázat, že to jsou potomci Satana. To, z čeho ti bastardi mají skutečnou hrůzu, je *Aeneida* – a další naše knihy, které bílým lidem pomáhají pochopit, kdo jsou. Oni ví, že pokud dost z nás rozvine svůj smysl pro historii a zájem o rasové kořeny, a tyto věci přerostou v pocit rasové identity a rasové zodpovědnosti, pak se dostaneme z prokletí rovnosti a bratrství, do kterého nás opatrně natlačili, a bude po nich. Proto vedou takovou kampaň proti západní klasické literatuře na univerzitách.“

„Jsi optimista, Harry. Je fajn vzdělávat lidi, probouzet je, zvyšovat jejich uvědomění. Uvažuji o tom i sám: udělat několik zajímavých materiálů o Židech, na které jsem narazil během svého studia, víc použitelné, možná spolupracovat s Ligou, protože vaši lidé mají zkušenosti s vydáváním – i když nedávno jsem měl pochyby o účinnosti takové snahy. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc se mi zdá, že lze v této zemi dostat od televize jen mizivé procento bílých lidí na dost dlouhou dobu k tomu, aby si přečetli třeba jen brožuru, a už vůbec *Aeneidu*. Ale dokonce i kdybychom vzdělali každého člověka, který je vzdělatelný, co můžou dělat, pokud zůstanou neorganizovaní? Jakmile se začnete snažit organizovat lidi, vláda k vaší eliminaci použije Horowitzův zákon.“

„To máš na mysli opatření, která přijímají všechny organizace s rasově podmíněným členstvím,“ odpověděl Harry. „To pro nás ve skutečnosti není problém, protože my nejsme členská organizace.“

„Co tím myslíš, že nejste členská organizace? Kdo jsou ti lidé tady dnes večer? A když jsme spolu mluvili posledně, mluvil jsi nejméně o dvou lidech, které jsi označil za členy,“ odpověděl Oscar poněkud rozhořčeně.

„To bylo posledně,“ pousmál se Harry. „Slyšel jsi mě dnes večer ohledně kohokoliv použit slovo člen?“

Oscar byl nedůtklivý: „No tak, jakou slovní hru to se mnou hraješ?“

„To je hra o přežití,“ odpověděl Harry vážně. „Ti lidé tady jsou jednoduše mí přátelé. Čas od času se scházíme a bavíme se o věcech, které nás zajímají. Kdybys byl policejní agent, nemohl bys nikdy najít žádný důkaz o opaku.“

„Jistě že bych mohl,“ odpáčil Oscar agresivně. „Prostě bych požádal o členství. A pak, až bych dostal členský průkaz, bych šel před federální velkou porotu. Představitelé Ligy by byli soudně obesláni a vyslýcháni. Kdyby popřeli, že to je rasově diskriminující organizace, bylo by jim nařízeno předložit jména všech černošských, židovských a asiatských členů. Když by nikoho jmenovat nemohli, byl by to konec Ligy.“

„Špatně,“ vysvětloval mu Harry trpělivě. „Za prvé, žádný členský průkaz bys nedostal. Za druhé, představitelé, pokud by byli obesláni, by s odvoláním na pátý dodatek odmítli na cokoli odpovídat.* Kdyby chtěli, mohli by velké porotě vysvětlit, že Liga je nezisková společnost bez členů a všechny oficiální záznamy by to dokládaly. Ale už z principu odmítáme na otázky velké poroty odpovídat. Vláda by v tom mohla šťourat dál, kdyby chtěla, ale nenašla by nic, co by vedlo k úspěšné obžalobě.“

„Ale co členské příspěvky? Stačilo by jen zkontrolovat vaše bankovní účty. A co kdyby byl nějaký příznivec, který žádného člena osobně nikdy neviděl? Jak se může připojit bez posláni přihlášky nebo něčeho takového, čím by dal na srozuměnou, že se chce stát členem?“ Oscar neústupně argumentoval.

„Nejsou žádné příspěvky, protože nejsou žádní členové,“ vysvětloval mu Harry dál. „Samozřejmě naše přátele žádáme, aby podporovali práci Ligy zasíláním pravidelných darů. Společnost přijímá všechny dary a používá peníze na placení tiskovin, poštovního a ostatních výdajů, včetně platů zaměstnanců. Kdyby byl nějaký přítel v poskytování darů laxní, jiný přítel by si s ním o tom promluvil.“

* Pátý dodatek ústavy USA: „Na každého občana, který se má zodpovídat z hrdelního zločinu nebo jiného těžkého zločinu, musí být podána řádná žaloba ze strany velké poroty – výjimkou tu mohou být případy občanů sloužících v činné službě v pozemních nebo námořních ozbrojených silách nebo v domobraně, a to v době války nebo vážného ohrožení veřejné bezpečnosti; nikdo nesmí být dvakrát trestán ohrožením života nebo zdraví pro týž poklesek; nikdo nesmí být nucen svědčit sám proti sobě; nikdo nesmí být zbaven života, svobody nebo majetku bez řádného soudního procesu; soukromý majetek může být vyvlastněn pouze za náhradu.“ Pozn. překl.

Pokud jde o sympatizanta, který by chtěl požádat o členství... ach, promiňte, kdo s námi chce spolupracovat, měl by s námi být napřed v písemném kontaktu, abychom ho předběžně ohodnotili. Kdyby se zdálo pravděpodobné, že by mohl zapadnout do našeho malého místního kroužku přátel nebo dokonce pracovat sólově, domluvili bychom si s ním pohovor. Ale nevyplňovaly by se žádné formuláře a nebyly by z toho žádné záznamy, aspoň ne takové, u nichž by bylo pravděpodobné, že se někdy dostanou do rukou vládě. Věř mi, Oscare, naši právní zástupci se tím hodně zabývali dokonce už před Horowitzovým zákonem. Probrali skoro každou možnost a promýšleli cesty, jak se přizpůsobit novým podmínkám, aniž bychom museli přerušit jakýkoliv z našich programů.“

Oscar zavrtěl hlavou. „Možná se tak vyhnete vězení, ale kde je cíl? S takovými omezeními nikdy nevybudujete politicky významnou organizaci.“

„Politicky významnou? Proč si myslíš, že se snažíme dělat něco politicky významného?“ Harry se odmlčel, usmál se a pokračoval: „Dobře, samozřejmě, konec konců se snažíme. Ale pokud myslíš veřejné demonstrace a pochody se spoustou lidí, volební kampaně a tak dále, to budou mít na starost další organizace. My to budeme dělat až nastane čas. Ale teď se snažíme dělat něco jiného.“

Harry se opět odmlčel. „Před pár minutami jsi řekl, že se méně než procento bílých v naší zemi dostatečně zajímá o dění ve světě kolem sebe na to, aby si přečetli brožuru. To není daleko od pravdy. Většina našich spoluobčanů nemá naprosto žádný pocit občanské nebo rasové zodpovědnosti. Je to jako kdyby věřili, že svět mimo jejich vlastní kůži je jen vedlejší atrakce pro jejich osobní pobavení. Jak se tomu říká – solipsismus?*

Každopádně skoro všichni, kdo se politicky angažují, se jen přizpůsobují sociálním tlakům ve své konkrétní části společnosti; vyřvávají stejná hesla jako lidé kolem nich, a stejně tak bezmyšlenkovitě. Skoro nikdo se do toho nezapojí proto, že pečlivě zvážil situaci, rozhodl se, že je potřeba s tím něco udělat a vzal na sebe zodpovědnost to udělat, buď samostatně nebo ve skupině. To je podle mě definice člověka: jeho přijetí zodpovědnosti. Podle tohoto kritéria je většina lidí obyčejná zvířata – myslící zvířata, ale pořád jen zvířata, bez podstaty lidství.“

Oscar cítil, jak se mu ježí chlupy na krku, jak Harryho slova připomínala ta, která tak nedávno slyšel od Ryana. Bylo to zvláštní, ani by si nepomyslel, že dva lidé tak odlišní jako William Ryan a Harry Keller – jeden, který přísahal chránit režim a horlivě používat ta nejextrémnější opatření proti jeho nepřátelům, a druhý, který chce svrhnout režim kvůli jeho rasově destruktivní politice – by mohli vyjadřovat stejné, neortodoxně šokující názory na

* Filosofický pohled zdůrazňující osobní názor a cítění; pozn. překl.

převážnou část svých spoluobčanů. A že když předtím žil 40 let, aniž by takový názor slyšel, mu teď byly vmeteny do tváře dvakrát během pár dní!

Zatímco Oscar žasl nad touto shodou okolností, Harry pokračoval: „Náš současný úkol je vzdělávat a rekrutovat lidské bytosti – jenom lidské bytosti. Na to nepotřebujeme masové hnutí. Ve skutečnosti nemůžeme vybudovat ani ovládnout masové hnutí, dokud nemáme mnohem silnější organizaci zodpovědných lidí... ach, opět se omlouvám, dokud nemáme mnohem víc zodpovědných přátel, pracujících společně. Takže teď se zaměřujeme jen na zlomek procenta, na těch pár, co mají trochu vyšší hranici než zbytek.“

„Hranici?“ podivil se Oscar.

„To je nietzscheovský výraz,“ odpověděl Harry. „Hranici mezi zvířetem a člověkem – nebo mezi člověkem a vyšším člověkem, pokud chceš. Každopádně mezi nevědomostí a nezodpovědností na jedné straně a uvědoměním a zodpovědností, připravující cestu nadčlověku na straně druhé.“

„Rozumím,“ přikývl Oscar. „Ale myslím, že vhodnější nietzscheovský výraz je ‚propast‘ – *Abgrund*, kterou člověk musí překonat mezi zvířetem a nadčlověkem. Mám dojem, že ten přechod není tak ostrý, jak naznačuje slovo hranice, ale spíš silnější, jako Zarathustrovo ‚lano nad propastí‘. Sám v sobě například poznávám směsici nevědomosti a uvědomění. Někdy, když hledám pravdu, se cítím, jako bych tápal v neproniknutelné mlze. Všechno není v úplné tmě, některé věci si uvědomuji. Ale jiné věci jsou tak matné, že je mohu stěží rozeznat. Nemůžu je ve vědomí úplně uchopit. Cítím, že tam venku je spousta lidí, které by bylo nesprávné označit za ‚zvířata‘, protože mají aspoň slabé záblesky uvědomění, nepatrné počátky zodpovědnosti – někteří víc a jiní méně.“

Jak Oscar mluvil, Harrymu se na tváři rozlil široký úsměv: „Vida! Kolega nietzscheovec!” Pevně mu sevřel ruku, skutečně potěšený.

Na Oscarově tváři se objevil letmý úsměv, odpověď na Harryho reakci, ale okamžitě ho vystřídala zamračená tvář a řekl: „Také spíš myslím na méně zodpovědné příslušníky naší rasy jako na děti a ne jako na zvířata. Říkáš, že smysl pro zodpovědnost odlišuje lidskou bytost od zvířete, ale místo toho lze tentýž rozdíl udělat mezi dospělými a dětmi.“

„Pokud chceš,“ mávl Harry rukou. „Ale dítě normálně vyroste v dospělého. Většina příslušníků dnes žijící generace půjde do hrobu s o nic větším pocitem zodpovědnosti než když se narodili.“

„Možná, možná,“ připustil Oscar. Pak se vrátil k původnímu tématu: „Faktem zůstává, že tam venku jsou další jako já – přinejmenším do té míry, že jsou vzdělatelní, že tápají po pravdě a jsou schopní stát se zodpovědnými dospělými – a mám podezření, že většinu z nich

jste nepodchytili. Já jsem se o vás nedozvěděl kvůli vašemu náborovému úsilí. Kdyby nás Carl nepředstavil, tak bych tu dnes večer nebyl. Teď, s Horowitzovým zákonem, váš nábor rozhodně nebude lepší.“

„Naopak,“ přerušil ho Harry. „Horowitzův zákon by nám měl hodně pomoci. O nás a našich cílech ví spousta lidí, ale odkládali jakýkoliv čin. Díky Horowitzovu zákonu si uvědomí, že je za pět minut dvanáct. Stále víc se na nás ptají lidé, kteří se rozhodli, že definitivně nadešel čas jednat.“

„Dost na úspěch?“ zeptal se Oscar.

Harry pokrčil rameny a v jeho hlase byla znát starost: „Úspěch nám nemůže nikdo zaručit. Ale to, o co se snažíme, je nutné, a protože to je nutné, musíme věřit, že to je možné a dělat co nejlépe umíme pro úspěch. Pokud to je nemožné, zemřeme v našem boji.“

„A tím i rasa,“ dodal Oscar ponuře.

„O čem se vy dva bavíte s takovou vážností?“ zeptala se Adelaide, která právě přišla a dala ruku Oscarovi kolem pasu. Během rozhovoru s Harrym si ji prohlížel s úzkostí, kterou, jak doufal, nedal najevo, zatímco si na druhé straně místnosti vesele povídala v kroužku pěti mužů, kteří se kolem ní shromáždili jako mury přitahované světlem. Bylo jasné, že pár dalších žen na schůzi je podrážděných. Adelaide si toho nakonec všimla a z kruhu svých obdivovatelů se vymanila.

„Jen se zrovna snažím přesvědčit Harryho, že jeho organizace musí koupit CBS od té bandy Židů, co ji vlastní, aby se jeho poselství dostalo k víc lidem,“ odpověděl nenuceně.

„To bych udělal,“ souhlasil Harry. „O takových věcech sníme. Někteří naši lehkovážní členo... přátelé navrhovali obsadit jednu televizi během živého vysílání velké sportovní události a poslat nahranou zprávu do 40 milionů obyváků. Počítají, že bychom mohli policajty zdržovat půl hodiny, zatímco by běžela naše nahrávka. A věř mi, kdybychom si mysleli, že to bude mít velký účinek, tak bychom to zkusili. Ale jediné vysílání, bez ohledu na to, jak dobře udělané, nebude mít na veřejnost velký vliv. Jediný způsob, jak dostat do hlav lidí novou myšlenku, nebo změnit staré myšlení, je ustavičné opakování. Poprvé si ani neuvědomí, co říkáš. Po tisíci začínají přijímat myšlenku. A po desetitisíci jsou přesvědčeni.“

„Dobře, teď jsi mi řekl, že máte některé členy, kteří uvažují stejně jako já,“ řekl Oscar s úšklebkem. „Jak se můžu přidat?“

„Myslíš to vážně?“ zeptal se Kevin Linden, který se k nim právě připojil.

„Ano,“ odpověděl Oscar. „Někdy mě trochu rozčilují Harryho přednášky, ale jen málokdy potkávám někoho, kdo dokáže stimulovat mé myšlení tak jako on. Potřebuji s ním mluvit na

pravidelnější bázi, a tak by ode mě bylo jedině férové platit za tuto výsadu příspěvky. Kromě toho skutečně vážně uvažuji o změně svých aktivit v rámci těch věcí, co dělá Liga.“

„A co jsi dělal doted?“ zeptal se Kevin.

„Hmm, no, většinou to bylo to, co bys mohl nazvat přesvědčování jeden na jednoho, předávání rasového poselství jednotlivcům nebo párům – ačkoliv v jednom případě jsem ovlivnil uvažování větší skupiny. Ale zjistil jsem, že tahle metoda je příliš zdlouhavá a rád bych prozkoumal způsob, jak by šla k podchycení více lidí využít masmédiá,“ řekl Oscar poněkud nepřesvědčivě.

„Budeme šťastní, když se zařadíš do okruhu našich přátel v této oblasti,“ řekl Kevin a natáhl k Oscarovi ruku. „Harry si od tebe vezme nějaké osobní údaje. Také tě bude informovat o schůzkách a probere s tebou přiměřený rozvrh darů.“

„Hej, mě taky!“ připojila se Adelaide.

Oscar vzal své nové povinnosti vůči Vlastenecké lize velmi vážně, navzdory svým vzrůstajícím pochybám o ceně vzdělávací práce v tak zoufalou hodinu boje o přežití své rasy. Palivem pro jeho horlivost do organizační práce mu byla neschopnost vymyslet cokoliv efektivnějšího, co by mohl dělat. Věřil Ryanovu prohlášení, že tisíc lidí jako on by svrhlo vládu, ale problém byl je najít a získat; pak by, možná, byl čas vrátit se k původním aktivitám. Do té doby se Liga zdála být ten nejlepší dosažitelný prostředek k nalezení dalších 999 lidí potřebných pro to, aby takový druh práce mohl mít přesvědčivé výsledky.

Byl posedlý myšlenkou najít způsob, jak pro poselství Ligy využít masmédiá. Chápal Harryho argument o potřebě najít a získat dostatečné množství kvalitních lidí a až poté se snažit pohnout s masami, ale rozčilovala ho netrpělivost s pomalostí dosahování výsledků Ligy a obával se nebezpečí vyplývajících z tak omezené strategie. Právníci Ligy mohli mít naprostou pravdu ve smyslu učebnic o neschopnosti vlády zažalovat Ligu podle Horowitzova zákona, ale vycházeli z předpokladu, že vláda bude dodržovat svá vlastní pravidla. Na rozdíl od něj si neuvědomovali, že se vláda bude v budoucnu stále víc a víc spoléhat na lidi jako Ryan: na lidi, kteří nehrají podle pravidel. Jediný způsob, jak se organizace může uchránit před takovými poskoky vlády, je zmobilizovat obrovské masy lidí – masy, které lze poslat hulákat do ulic, když to bude nutné. Tak si začal místo historických knih z knihovny nosit domů knihy o masmédiích. A začal v televizi sledovat zpravodajské programy: strávili s Adelaide desítky hodin sledováním i těch nejvíc otupujících, fádních programů, počínaje soutěžemi s jejich gongy, bzučáky, nevázaným smíchem a idiotsky rozšklebenými soutěžícími, až po chvástavé a frázovité hlasatele zázračného vyléčení, a pak spolu analyzovali faktory, kterými působí na masové publikum. Neztratil zájem o zkoumání židovské role v záležitostech své rasy, od biblických dob až po současnost, ale už věděl, že s tím něco musí udělat, bez ohledu na to, co by mu o jejich plánech a motivech mohlo další studium historie odhalit. Už jen samotná jejich kontrola nad zpravodajskými a zábavními médii vyžadovala okamžitou akci.

Adelaide byla také nadšená členka Ligy. Nejen že se jí členství v organizaci zdálo jako užitečná aktivita sama o sobě, ale byla dvojnásob potěšena jeho vlivem na Oscara. Ať už v minulosti myslel na cokoliv, zdálo se, že ho to teď ruší méně. Ubylo večerů, kdy se omlouval, že s ní nemůže být a trávili spolu víc času. Konečně s ní začal konkrétně mluvit o manželství. Už se rozhodli, že se k němu přestěhuje v červnu, kdy má naplánovanou dovolenou.

Tři týdny poté, co se připojili k Lize, a týden po jejich druhé schůzce v Lize, Harry pozval Oscara s Adelaide na setkání s dalšími členy, Saulem a Emily Rogersovými. Když přišli do domu Kellerových, Colleen je uvedla do odpočívárny v přízemí. Na úpatí schodiště Oscar spatřil muže na druhé straně místnosti a jeho zjev ho překvapil: byl to skutečný obr, jehož obrovská hlava s ostrými rysy a vousy se téměř dotýkala stropu a jehož pronikavé, modré oči Oscara doslova provrtávaly. Ještě nikdy předtím tak impozantní postavu neviděl.

Než byli všichni vzájemně představeni a usazeni, Oscar se ze svého úžasu probral a začal Saula hodnotit. Bylo mu tak mezi 40 až 45 lety, i když ho vousy dělaly starším; aspoň u něj zvýrazňovaly pocit vážnosti a autority, obvykle spojovaných se starším věkem. Jeho hlas byl hluboký a silný a měl zvláštní, poutavý nádech. Je těžké si takového muže představit jako učitele, i když má určitě výhodu při jednání s nezkrotnými výtržníky, kteří zamořili školy, pomyslel si Oscar.

Saulova žena Emily byla vysoká a hubená, čerstvá třicátnice, blondatá a poměrně pěkná. Také byla učitelka. Děti neměli.

Oscar se po počátečních zdvořilostních frázích s novým kolegou směle pustil do diskuse: „Co proti vám rodiče měli, že vám dali jméno ‚Saul‘?“ zeptal se s uličnickým úsměvem.

Saul se v židli zaklonil, natáhl si nohy a chvíli hleděl do stropu. „No, Oscare, oni byli něco, co bys nazval velmi oddaní fundamentalisté. Všechny děti v rodině dostaly jména ze Starého zákona. Nelituj mě, to spíš mého bratra Abinadaba. Židovská jména byla ve skutečnosti ještě to nejmenší, nejhorší byly nekonečné četby Bible, které nás ubíjely. Ne jen o nedělích, ale každý zatracený den. Nebyla cesta, jak tomu uniknout.“

Saul najednou vyskočil na nohy, jako kdyby ho zasáhla elektřina, a jeho obrovské tělo se vztyčilo a ztuhlo tak, že vypadalo dokonce ještě vyšší než skutečné dva metry. S rukama nad hlavou a planoucíma očima, s hlavou vychýlenou dozadu a vousy trčícími šikmo k hrudi vypadal přesně jako všechny ty obrázky starozákonního proroka v nedělních školách ve stavu počátečního amoku, právě vyvolaného zjevením. Pravou ruku napřáhl k Oscarovi, s vyčítavě vztyčeným ukazováčkem, a zařval: „Hle, já ztrestám nevěřícího, vskutku ho zničím, naprosto ho vyhladím a jeho dům bude prázdný. Vymažu vzpomínku na jeho sémě. Jeho jméno bude opovrhováno mezi všemi kmeny Izraele, protože opustil svého Boha.“

Posluchači ještě otrásal a místností zněl hromový zvuk prvních slov, když snížil hlas a o něco jemnějším, ale o nic méně mocným hlasem dořekl: „Tak pravil Pán.“

Saul měl pěnu u úst. Jak se zvolna uklidňoval a spouštěl ruce k tělu, plamen v jeho očích pohasl. Místnost ztichla.

Jako první se k promluvení vzmohl Oscar. „Ježíši, Emily, co pil?“ I když to bylo míněno jako žert, v jeho hlase byl jasně patrný respekt.

Emily se přinutila k nervóznímu smíchu. „Je úplně střízlivý. To buď rád. Někdy, když se trochu napije, dští oheň a síru půl hodiny. Je úžasné, co z jeho hrdla dokáže vyjít.“

„Opravdu?“ Oscara to zajímalo. „Hej, Saule, ukaž nám ještě něco.“

„Oscare, prosím tě, nechtěj, aby s tím začínal,“ žadonila Emily.

„Ale on je vážně dobrý! Nikdy jsem nic takového neviděl. Kde ses to naučil, Saule?“

Saul se Oscarovým lichotkám zasmál. „Když jsem byl děcko, byl to můj způsob, jak se vypořádat s vynucenými dávkami čtení Bible, které jsme museli poslouchat od otce. Chodil jsem do garáže, kde nikdo nebyl, a napodoboval Izajáše. Nebo Ježíše. Nebo Boha. Mluvil jsem spatra a chrlil ze sebe všechno, co do mě napumpovali, ale s pár vlastními úpravami. Stala se z toho pro mě hra, ve které jsem říkal ty nejfantastičtější věci, když jsem si představoval, že jsem biblická postava, přivolávající blesky na modloslužebníky. Ale myslím, že to pro mě byl také jistý druh terapie. Každopádně jsem v tom byl dobrý. Vždycky jsem byl frustrovaný herec, víš.“

„Mohl bys ještě něco předvést? Rád bych viděl, co dokážeš, když se na to duševně naladíš.“

„Mám ti dát mou verzi Horského kázání?“ zeptal se Saul, aniž byl přesvědčen, že to Oscar myslel vážně.

„Cokoliv. Jen dál mluv a máchej trochu rukama.“

Saul opět vstal, tentokrát pomalu, a zaváhal. Pak s klidným, rezervovaným pohledem zvedl ruku ke gestu požehnání a začal. Jeho hlas byl klidný a tichý, ale mocný: „Vskutku, mé děti, pravím vám, on, jenž pro mě trpěl, bude koňská prdel, protože nejsem cesta, pravda ani život. Ten, jenž žízni po spravedlnosti, zemře pro mého otce v nebesích...“

Když Saul mluvil, fakt, že blábolí nesmysly, se zdál téměř nepodstatný. Bohatě rezonující tóny jeho hlasu a výrazivo tváře, gesta a postoj vyjadřovaly tak naprosté přesvědčení, že si ho Oscar i ostatní snadno dokázali představit místo v obleku v bílém, splývavém rouchu, stojícího na osamocené skále na poušti před davem zblešených Izraelitů místo koberec v odpočívárně Kellerových. Nebylo potřeba o moc víc představivosti k tomu, aby člověk nad jeho hlavou viděl zlatou svatozář. Saulův hlas zněl tak melodicky a konejšivě, jako předtím hrubě a pánovitě. Nikdy nehledal slova a vše, co říkal, znělo jako něco, na co si jeho posluchači pamatovali z četby Bible v dětství, i když Saul většinu z toho říkal, jak ho to zrovna napadlo. Když mluvil, vyzařovala z něj obrovská síla.

Oscar nakonec přerušil tuto kouzelnou atmosféru tím, že se postavil. „Saule,“ řekl, sotva schopný potlačit vzrušení, „máme pro tebe práci!“

„Chcete ho postavit na chodník před Kapitol a nechat ho kázat hříšníkům uvnitř,“ smála se Emily.

„Bude kázat, přesně, ale víc lidem než jen turistům před Kapitolem. Myslím, že máme odpověď na Billyho Greshama, Jerryho Caldwell, Jimmyho Braggarta, Pata Robinsona, Morala Richardse a zbytek té špinavé bandy židomilů. Saule, víš něco o křesťanské Identitě?“

„No, jo, něco. Četl jsem před pár týdny o lidech, kteří tomu věří, článek v *New York Times*. Párkrát jsem o nich slyšel i před tím. Ti vzali základní fundamentalistickou doktrínu a převrátili ji. Učí, že my jsme ‚vyvolený‘ národ a Židé jsou podvodníci. Lidé Starého zákona byli ve skutečnosti árijci a ne semité. A bůh Židů – kterého nazývají Jehova – uzavřel zvláštní smlouvu s našimi předky, ne s Hebrejci nebo kýmkoliv podobným. Lidé v *New York Times* tak vlastně nenávidí svou podstatu – nazývají ji neonacistickou a tak dál.“

„O.K., dobře. Já jsem ten článek četl taky, ale od té doby jsem si udělal malý výzkum. Přečetl jsem o tom všechno, co jsem v knihovně našel, což nebylo moc, a dokonce jsem napsal jednomu členovi jejich církve a dostal jsem jejich vlastní literaturu. Opravdu zásadní věc je, že mají dost dobrou úspěšnost v získávání tradičních křesťanů. Nejsilnější jsou ve venkovských oblastech. Hodně farmářů na Středozápadu se dalo na jejich víru. Během posledních pár let hodně zesílili i přes to, že nemají žádné masmédiu. Jsem přesvědčený, že jediná věc, která je brzdí, je, že všichni jejich vůdci a mluvčí jsou z dělnické třídy a nejsou dost sofistikovaní na to, aby soutěžili s profesionálními křesťanskými hokynáři jako Caldwell. Nicméně to vypadá, že na osobní bázi to dělají dobře a jsem si jistý, že to je proto, že jejich nauka silně oslovuje fundamentalisty.“

„Důvod, proč nedokážou získat nikoho jiného než nevzdělané venkovské balíky je v tom, že jejich nauka je šílená,“ přidal se Harry. „Jednoho z nich jsem potkal a mluvil jsem s ním. Jezdil s kamionem ve firmě, pro kterou jsem pracoval, než jsem šel do Pentagonu. Oni mají úplně praštnou verzi historie, které může věřit jedině ten, kdo nedával na střední pozor v hodinách dějepisu.“

„Praštnější než dogma transsubstanciace* nebo neposkvrněného početí?“ opáčil Oscar pohotově. „Myslíš, že lidé, kteří věří, že Ježíš chodil po vodě a vstal z mrtvých, nemohou přijmout praštnou verzi historie? Ne všichni z nich jsou nevzdělaní balíci, i když nevzdělanost tomu napomáhá. Vtip je v tom, že v naší zemi je asi 100 milionů bělochů, kteří už věří věcem, které nejsou o nic bizarnější než nauka Identity. Se Saulem jako mluvčím a televizí jako médiem by hnutí Identity Caldwell a ty ostatní jasně převálcovalo.“

* Transsubstanciace = změna podstaty. V katolické liturgii předpoklad; pozn. překl.

„To nebude fungovat,“ prohlásil Harry. „Jedna věc, o které něco vím, je televize. Jediný důvod, proč ji Caldwell a ostatní mohou tak efektivně využívat, je, že pracují ruku v ruce se Židy. Kdyby z kohokoliv z těch televizních kazatelů jen náznakem zavála Identita, nikdy by ho k televizní kameře nepustili.“

„Hej, nejsem blbej,“ odpověděl Oscar trochu podrážděně. „Strávil jsem spoustu času uvažováním o tom, že ti televizní kazatelé mají 40 milionů Američanů přesvědčených o tom, že Židé mají mít všechno, co chtějí – že protivit se sebenepatrnějšímu přání Židů je ten nejhorší hřích. A je to těchto 40 milionů fundamentalistických idiotů, kteří jsou dokonce ještě zodpovědnější než sami Židé například za americkou sebevražednou politiku na Středním východě. Jsou ochotní uvrhnout nás do jaderného holocaustu, jen aby zajistili pokračující územní expanzi Izraele; ve skutečnosti dokonce *doufají* v jaderný holocaust. Jsou přesvědčeni, že by tak naplnili biblické proroctví. Také věří, že tomu jadernému holocaustu osobně uniknou tím, že budou v poslední chvíli jemně přeneseni nahoru k nebeské bráně. Říkají tomu ‚vytržení‘.

Vím, že člověk nemůže jednoduše začít kázat proti Židům v televizi. A neměl jsem na mysli, že by Saul měl kázat nauku Identity, teď nebo kdykoliv. Ale existuje tu fenomén, který věřím, že můžeme využít. Čtyřicet milionů lidí doslova věří tomu, co jim Caldwell a ostatní kazatelé říkají. Věří tomu tak silně, že nejenže těm hokynářům dávají obrovské sumy peněz, ale volí v souladu se svou vírou a jsou ochotní na její podporu spáchat masovou vraždu.

Jistě, kdyby ti hokynáři začali vést své stádo směrem, který by se Židům nelíbil, rychle by jim vypnuli proud. Ale to se dá obejít. Problém je, že nevidím způsob, jak to obejít tak, aby se dalo s těmi hokynáři účinně bojovat o pozornost jejich ovcí. Myslím, že Caldwell a ti ostatní nejsou žádné loutky, znají svou práci a jsou v ní zatraceně dobří. Sledoval jsem je hodiny. Ale teď máme někoho, kdo je lepší!“

Colleen doposud potichu poslouchala, ale teď promluvila: „Oscare, není to tak jednoduché. Já jsem v televizi strávila celý svůj dospělý život. Židé kontrolují každý její aspekt a věnují tomu velkou pozornost. Jsou si naprosto vědomi moci, kterou jim televize dává, a také jsou si vědomi nebezpečí, které by pro ně představovala, kdyby ji nepřítel dokázal použít proti nim. Jsou pořád ve střehu. Nikdo, opravdu *nikdo* se nedostane do televize, než ho Židé skrz naskrz prověří a jsou si absolutně jistí, že je krotký. Vídám to pořád dokola. Mají rozsáhlou síť tajné policie, B'nai B'rith, která má v počítačích záznamy všech ‚antisemitských‘ incidentů v zemi. Když Pepa Jouda řekne na schůzi Rotary klubu vtip o Židech a slyší ho židovský člen, Anti-Defamation League of B'nai B'rith na něj brzo bude mít posudek. Kdyby se pak Pepa někdy chtěl stát moderátorem talk show, židovský majitel stanice si ho v první řadě prověří u ADL.

A pak přijde o práci. Pokud je majitel televize Nežid a Pepu si najme, prověří ho u ADL síť, do které jeho stanice patří. A majiteli je řečeno: zbav se Pepy – anebo...

Krom toho, i když bude Pepa Jouda úplně čistý, dostat se do televize nebude ani tak jednoduché. V televizi se točí obrovské peníze a kromě Pepy by si z nich ráda ubrala do své kapsy spousta lidí. Nedostaneš se tam na základě talentu, i když ten nepochybně trochu pomáhá. Záleží na tom, koho znáš, kdo ti udělá laskavost. A člověk z ulice opravdu nemá šanci.“

„Colleen, cením si tvého zájmu. Jsem si jistý, že ten byznys znáš. Budeme od tebe potřebovat spoustu rad. Ale mám v rukávu pár triků a jsem přesvědčený, že máme dobrou šanci dostat Saula do éteru. Také jsem přesvědčený, že Saul je tak ztraceně dobrý, že jakmile ho tam jednou dostaneme, Židé budou mít problém ho odstranit, protože ty ovce u televize hned chytí na vějičku. Samozřejmě budeme muset být velice opatrní a vyložit karty v pravý čas. Ale jsem si jistý, že to musíme zkusit. Dar, jako je Saul, nám nesmí spadnout do klína zbytečně.“

Harry odtušil: „Krucí, Oscare, sám už začínáš znít jako ovce. Co myslíš tím, že Saul je dar? Jako dar od Jehovy?“

Oscar zrudl a podíval se na hodinky. „Vím, že je pozdě, lidi, ale potřebuji ještě s Colleen probrat pár věcí, než to pro dnešek rozpustíme. Ještě o tom nemusíte být přesvědčeni, ale tenhle projekt pro nás bude velká věc a já ho teď hodlám zahájit.“

Oscarovo vzrušení během dalších dní stoupalo. I když jeho první porada s Colleen odhalila víc nepředvídatelných překážek než možností, přesto byl schopen sestavit provizorní plán akce, která, jak Harry i Colleen zdráhavě připustili, by Saula mohla dostat do vysílání. A další setkání a debaty se Saulem ještě posílily jeho prvotní dojem o jedinečném talentu tohoto muže.

Základem Oscarova plánu bylo dostat Saula do štábu nějakého tradičního televizního kazatele tak, že mu ukáží dost ze Saulových kazatelských schopností na to, aby ho přesvědčili, že by pro něj mohl být užitečný, ale zase ne tolik, aby si uvědomil, že by ho Saul mohl zastínit. Až se dostane do veřejného povědomí jako člen kazatelova štábu, odtrhne se od něj a získá si své vlastní přívržence. Potom – a teprve potom – začne vést své stádečko novou cestou.

První největší problém byl přesvědčit Saula. Ten o svých schopnostech natolik pochyboval, že souhlasit s Oscarovým plánem pro něj znamenalo překročit osobní Rubikon, na což nebyl připraven. Poté, co by se objevil ve světle reflektorů a vyvolal rozruch, o který Oscarovi šlo, by sotva mohl počítat s tím, že se ještě někdy vrátí k vyučování. Když o tom začal vážně uvažovat, Emily šilela. Vyhrožovala mu, že jestli se do toho dá, opustí ho. Ale pro Saula měl tento plán jisté osudové kouzlo, protože na něm záleželo, jestli uplatní svůj mimořádný talent, a zároveň působil na jeho dlouho potlačované nutkání vystupovat před publikem.

Zlom nastal, když Jerry Caldwell, muž číslo dva mezi televizními kazateli, souhlasil, že Saula vyzkouší. Tuto nabídku zařídil Harry. Firma, u níž si přivydělával, prodávala mimo jiné i televizního osvětlení a Caldwell byl její zákazník. Do Caldwellova studia se dostal během natáčení jeho „Nového času hodiny evangelia“ s každotýdenní sledovaností osm milionů pod záminkou, že chce vidět zařízení své firmy v provozu. V Caldwellově programu kromě něj vystupovalo i několik pomocných kazatelů – někdy až pět – a mezi těmito asistenty panovala poměrně rychlá personální obměna.

Harry po natáčení řekl Caldwellovi, že viděl Saula kázat na lokální televizní stanici v jiném státu a byl jeho schopnostmi úplně ohromen. Řekl, že právě usiluje o větší publikum a jistě by přivítal možnost spolupracovat se skutečným profesionálem jako Caldwell. Lichocení zabralo a Caldwell mu řekl, ať Saula pošle ukázat.

Když si ho Caldwell najal za asistenta, musel se držet v úzkých mantinelech. Musel být dost dobrý na to, aby byl Caldwell přesvědčený o jeho důležitosti, ale neodvažoval se nechat své světlo zazářit ani vzdáleně v celém lesku. Kdyby to udělal, pozornost publika by se místo na Caldwellu zaměřila na něj a pak by hned letěl. Obvykle ani nebyla možnost dostat Caldwellu

nepřipraveného s *fait accompli*,* protože kázání se téměř vždy natáčela předem. Nebylo nijak výjimečné, že Caldwell požadoval rozsáhlé úpravy nebo dokonce úplné zopakování záběru, pokud nebyl při prohlížení nahrávky spokojený.

Dokonce i když se Saul pečlivě omezoval a udržoval pokornou masku, bylo to někdy problematické. Byl totiž o dobrých 20 centimetrů vyšší než Caldwell a měl mnohem pánovitější vzezření. Proto se s Caldwellem nemohli na obrazovce objevovat zároveň, leda když se použil některý z kamerových triků, aby rozdíl v jejich výšce nebyl pro diváky patrný. Saulovi bylo jasné, že jeho zaměstnavatel vůči němu má smíšené pocity. Na jednu stranu uznával jeho působení na publikum – Saul si už vysloužil příznivé hodnocení několika fundamentalistických komentátorů – a nehodlal nechat promarnit ani jedinou možnost zvýšit svůj podíl na fundamentalistickém televizním publiku. Ale byl to také opatrný, vypočítavý muž a poslední věc, kterou chtěl, bylo pomáhat konkurentovi – nebo potenciálnímu konkurentovi. Saul se divil, jak dlouho jejich spolupráce trvá.

Podělil se o své obavy s Oscarem a rozhodli se, že největší šance na úspěšné odstartování Saulovy nezávislé kariéry bude, když začnou jednat co nejdřív – to znamená při příštím Caldwellově živém vysílání. To bylo čtyřikrát nebo pětkrát za rok, obvykle při zvláštních příležitostech jako Velikonoce, Vánoce nebo při nějaké politické události, a Saul se již jednoho zúčastnil, tři týdny po nástupu k Caldwellovi. Do velikonoční bohoslužby scházelo něco přes měsíc.

„Dobře, co mám dělat, abych si získal pozornost publika?“ chtěl Saul vědět. „Bohoslužba bude venku. Možná bych mohl na Jerryho hlavu přivolat blesk z nebes a pak to převzít místo něj.“

„Obávám se, že naše oddělení speciálních efektů nemůže dodat blesky na požádání,“ odvětil Oscar, „ale něco udělat můžeme. Co ti během tvé části bohoslužby udělat svatozář? Myslíš, že by je to ohromilo?“

„To vážně můžeš udělat?“

„Možná. Uvažoval jsem o tom, ale ještě potřebuji vyzkoušet pár věcí. Budu to vědět za den nebo za dva. Mezitím můžeš přemýšlet o tom, jak pojmeš své minikázání.“

Oscar byl uprostřed týdne připraven vyzkoušet svou umělou svatozář na Saulovi. Ve skutečnosti to byla jen malá, vysoce zářivá žárovka ve zvláštním pouzdru, které Oscar vyrobil v dílně. Udělal to tak, aby využil Saulovy jedinečné vlasy. Ačkoliv mu už řídly, měl jich pořád ještě dost, takže to byla bujná, i když naprosto neuspořádaná kštice s rozptýlenými,

* *Fait accompli* – hotová věc; pozn. překl.

ocelově šedými trsy vlasů do všech stran. Energii světlu dodával bateriový pás podobný těm používaným televizními kameramany, propojený světlem tenkým drátkem vedoucím ze Saulových vlasů do límečku.

Oscar celé zařízení opatrně usadil doprostřed Saulovy hlavy, připevnil ho kapkou lepidla vosku a pak ho na tom místě přečesal vlasy. Pokud se člověk nepodíval na jeho hlavu přímo shora, nebylo to vidět, a dokonce i tak bylo nepravděpodobné, že si toho náhodný pozorovatel všimne. Oscar se postavil asi pět metrů před Saula, tam, kde bude televizní kamera, až bude stát za pultem, a pak Saul stiskl vypínač na bateriovém pásu, čímž aktivoval elektrický okruh, který bez problému rozsvítil žárovku na plný výkon.

„Heuréka!“ vykřikl Oscar. „Ty vlasy vypadají jak v ohni. Jen rozptýlím světlo tak, aby vytvářelo dojem svatozáře. Pochopitelně je příliš jasné uprostřed a žádné po stranách, ale to upravíme.“

Jenže Saulovi najednou začaly vlasy hořet a z jeho hlavy stoupal tenký obláček štiplavého dýmu, i když už vypnul vypínač. Naštěstí mu ohořelo jen pár pramínek přímo nad žárovkou a kštice zůstala nedotčená.

„Budeme se na to muset podívat,“ zněla Oscarova reakce. „Ta žárovka dává 150 wattů. Nejdramatičtější pasáž svého kázání budeš muset stáhnout asi na pět sekund, včetně sekundy na vypnutí a zapnutí. A na vlasy budeme muset použít tužidlo, aby se teplem nezkroutily a nedotkly se žárovky.“

„Možná bys taky mohl dát víc izolace mezi ten kov a mou kůži,“ navrhl Saul. „Začíná to být nepříjemně horké. A když uvažuješ o tužidlu, proč nepoužít něco ohnivzdorné? Jinak bych mohl skončit jako neplánovaná imitace Mojžíšova ‚hořícího keře‘.“

Větší část z příštích 14 dní Oscar strávil zdokonalováním svého přístroje a než byl úplně spokojen, podstoupil se Saulem další čtyři testy. Konečná verze se skládala ze tří oddělených žárovek a jejich umístění a uspořádání v Saulových vlasech zabralo dvě hodiny. Vypínač přesunuli z bateriového pásu na Saulovo koleno do kalhot. Mohl ho nenápadně zapnout a vypnout dotykem kolen. Doba spínání se zkrátila na půl sekundy a doba vypínání se prodloužila skoro na dvě sekundy, aby to mělo ten správný efekt.

„Až přijde ten velký den, budeme na tobě muset začít pracovat nejméně tři hodiny před příchodem před kameru a pak se budeš muset vyhnout Jerryho maskérovi. Už jen rozsvítil tvoje vlasy na pár sekund se může zdát jako velký problém, ale může to znamenat velký rozdíl v tom, jak tě bude televizní publikum vnímat,“ komentoval to Oscar, když si během konečné instalace světel dělal poznámky.

„Kvůli tomu mělo cenu vstávat,“ stěžovala si Adelaide s hranou podrážděností, když Oscar ladil barvy na televizi v jejich motelovém pokoji. Opřela se o postel a vytáhla si přikrývku k bradě. Oscar se právě před pár minutami vrátil ze Saulova pokoje. Bylo 5 hodin ráno, těsně před začátkem Caldwellovy velikonoční modlitby. Adelaide s Oscarem odjeli v neděli z Washingtonu do malého městečka v Marylandu, kde byl Caldwellův kostel a televizní studio.

„Přestaň si stěžovat,“ napomenul ji, když položil poslední kousek oblečení na židli a vklouzl k ní do postele. „Já byl vzhůru celou noc.“

„Já to asi nevím,“ vykřikla Adelaide a udržela si záminku ke zlosti. „Vykládáš mi o romantickém víkendu v motelu a pak mě v něm necháš celou noc samotnou. Jaká romantika!“

„Řekni co chceš, miláčku. Dám ti během chvilky tolik romantiky, kolik jen zvládneš – pokud tenhle kousek proběhne jak po másle. Jinak se zastřelím.“

Poprvé od doby, co ji znal, nevnímal její nahé tělo vedle sebe. Navzdory jejímu teplu a opojné blízkosti byl chladný a napjatý. V žaludku měl svíravý pocit. Měl neblahé tušení, že celý ten trik se Saulem je hrozná a pošetilá chyba. Existovalo příliš mnoho věcí, které se mohly pokazit. Jak mohl být tak naivní, tak dětinský, když věřil, že by takovým podvodem mohl získat miliony diváků! Někdo z Caldwellových lidí si toho podvodu určitě hned všimne a odkryje ho. Začal se potit a zoufale uvažovat o tom, že by možná ještě mohl být nějaký způsob, jak Saulovi dát zprávu, aby do toho nešel.

Ale ne, už je příliš pozdě! Po jiném Caldwellově asistentovi, který právě dozpíval úvodní chorál, už byl na obrazovce uváděn Saul. Oscar měl takový strach, že stěží dokázal sledovat, jak bravurně Saul zvládl své minikázání. Vrhł rychlý kradmý pohled do tváře Adelaide. Ta byla zabraná do dění na obrazovce. O mechanismu, kterým vybavil Saula, jí neřekl. Věděla jen to, že se Saul dnes ráno pokusí Caldwellovi vypálit rybník nedodržením scénáře a plným předvedením svého herectví. Otočil se zpět k obrazovce.

„A, bratři a sestry, náš pán Ježíš nám kázal milovat se navzájem jako sourozenci, bez ohledu na naše postavení, bez ohledu na naši barvu nebo rasu, bez ohledu na naši národnost. Ano, to dělal: to bylo jeho poselství.“ Saul měl pořád jakýsi blažený, bezvýrazný úsměv. Už byl skoro čas skončit a pustit na kazatelnu Caldwellu.

Najednou se jeho hlas uprostřed věty přiškrtl, jako by se snažil spolknout velkou kuřecí kost a ta se mu přilepila na jícen. Jeho tělo zamrzlo v neohrabaném, pokrouceném postoji a jeho úsměv rázem vystřídal vášnivý výraz, vypadající jako směsice úcty a bázně člověka, který s neodolatelnou fascinací zírá do rozžhaveného ústí chrlící sopky, o níž ví, že ho spálí.

Saul znovu promluvil, ale tentokrát skřehotavým, ochraptělým šeptem: „Můj Bože, ta síla, ta síla!“ Vypadal úplně přemožený něčím, co mohl vidět jen on sám. Ale tato fáze trvala jen několik sekund. Pak ho ztuhlost a neobratnost těla opustily stejně rychle jako přišly a on se vztyčil v celé své impozantní velikosti. Bylo to, jako by se najednou fyzicky zvětšil. Výraz v jeho obličejí se úplně změnil. Místo bázně v něm byl klid, místo úcty majestátnost. Obrátil své pronikavé oči, nyní planoucí ohněm, který Saul uměl vydolovat z hloubi duše, přímo na televizní publikum. Pomalu zvedl ruce. Oscar sebou trhnul, když uviděl světlo vycházející ze Saulových vlasů. Saulův hlas – ale hlas úplně odlišný od toho, jakým pronášel kázání – hřímal: „Hle! Navracím se k vám, žijícím. Budu k vám promlouvat skrze tohoto svého služebníka!“ Saul máchl pravou rukou směrem k hrudi: „Naslouchejte mi a následujte mě!“ S těmito posledními slovy, která se rozlehla nad otevřeným prostranstvím s posluchači jako hrom a vrátila se v několikerych ozvěnách od hor, světlo v jeho vlasech pohaslo. Výraz v jeho tváři se opět změnil z majestátnosti zpět k bázni, ale tentokrát smíšené s údivem namísto strachu. A vypadalo to, jako by se zároveň tak o tři centimetry zmenšil. Na chvíli zůstal stát oněmělý a evidentně zmatený, pak se otočil a klopýtal z kazatelny pryč. Jeho místo urychleně zaujal šokovaně vypadající Jerry Caldwell.

„Můj Bože!“ vykřikla Adelaide. „To byl vážně Saul?“ Byla viditelně otřesená.

„Jo,“ odpověděl Oscar se značně lepším pocitem, než měl před minutou, „to byl náš Saul.“

„Ale vždyť mu kolem hlavy proudilo světlo! Vypadal jak Bůh!“

Oscar se na ní opět podíval. Vypadala skoro stejně šokovaná jako Caldwell. Oscarovu kritickému oku připadal světelný efekt příliš laciný, jen stěží dostatečný. Kolem Saulovy hlavy neviděl žádné proudění, jen nějaká světla ve vlasech, díky kterým vypadaly trochu zářivě. Ale Adelaide, která podvod neznala, toho viděla víc. Zřejmě u ní zapracovala sugesce. Doufal, že zafungovala i u ostatních televizních diváků.

Adelaide, stále zírající na obrazovku, kde se Caldwell těžkopádně a toporně pokoušel znovu získat pozornost publika, chtěla ještě něco říct, ale Oscar jí rychle dal ruku přes ústa. Jemně ale pevně ji zatlačil zpět do polštářů. Pak z ní stáhl příkrývku a odkryl tak její nádherná, dmoucí se prsa. Jeho ústa lačně hledala bradavku a zároveň volnou rukou zajel pod příkrývku k jejím kyčlím a něžně ji hladil. Během několika sekund se uvolnila a pak začala na jeho laskání dychtivě reagovat.

„No, Saule, jak hodláš završit výkon z minulé neděle?“ chtěl vědět Harry, když se spolu s Oscarem, Saulem a Collen o tři dny později sešli v Oscarově domě. „Až budeš příště ve vysílání, vzneseš se na vrchol hory, abys na ty venkovské balíky zapůsobil?“

„Teď se zázraky nějakou dobu nebude zabývat,“ odpověděl Oscar. „Hlavní věc je připravit mu vlastní program a vytvořit publikum. Nechci riskovat, že celá věc praskne kvůli dalším laciným trikům. Caldwell zuří a vyhrožuje, že Saula zažaluje jako podvodníka, pokud mu bude konkurovat.“

„Hmm, přišel Jerry na to, jak jsi udělal ten trik se svatozáří?“ Harry se obrátil k Saulovi. „Nevěří, že jsi byl během kázání skutečně Ježíšovo médium?“

„Ten malý cynický hajzl nevěří ničemu, až na to, že byl podveden,“ ušklíbl se Saul. „Ačkoliv sledoval mou část bohoslužby na monitoru v zákulisí, nepřišel na to, co se stalo. Musel jít na kazatelnu po mně a já jsem zamířil přímo do šatny, kde mi to Oscar sundal. Pak jsem předstíral, že mi není dobře a jel jsem domů. Po bohoslužbě se Caldwell držel na uzdě. Hlavní věc, které se bál, byla, že zahájím svůj vlastní program a odlákám některé jeho donátory. Od nedělního rána u něj drnčely telefony od věřících, kteří mu chtěli vyjádřit vděčnost, že je skrze mne nechal slyšet promluvit Ježíše. Ví, jaký vliv na ně mám, ale neví, co s tím udělat. Jediné, na co se zmoohl, bylo: „Bůh tě zatrat', Rogere, do prdele s tebou, jestli se pokusíš tuhle věc využít, tak si to s tebou vyřídím, Bůh tě zatrat'!“ Je z toho tak hotový, že mluví z cesty. Jedna z jeho sekretářek je teď přesvědčená, že jsem skutečný Ježíšův mluvčí.“

„No, tak ji toho přesvědčení nezbavuj,“ smál se Oscar. „Může být užitečná. Colleen, řekni nám, co jsi se dozvěděla ohledně dostání Saula do vysílání.“

„Washington byl můj velký úspěch,“ řekla. „V nedělním programu je místo ve WZY-TV a jsou ochotní ten čas prodat Saulovi. Ale kromě toho jsem mluvila s Carlem Hollisem, obchodním ředitelem Gospel Time Network. Myslím, že si budeme moci pronajmout jejich družicový transpondér na hodinu v hlavním vysílacím čase jednou týdně, ačkoliv mi Hollis ještě nedal definitivní odpověď. Tvrdí, že si televizní ředitelé chtějí se Saulem nejprve promluvit, ale je to jediná křesťanská televize v zemi, provozovaná skutečnými křesťany a věřím, že Saul projde – hlavně proto, že ta televize teď má vážné finanční problémy a potřebuje peníze. Pokud to vyjde, bude nás vysílat asi 370 místních televizních stanic po celé zemi, ale skoro všechno to jsou velmi malé stanice s venkovským a maloměstským publikem. Také budeme mít přístup téměř ke 100 místním kabelovým systémům díky jejich dohodě s Acme Cablevision a pultuctem menších kabelových sítí.“

Problém je dostat Saula do silných nezávislých stanic ve velkoměstských aglomeracích – ve městech jako Chicago, Los Angeles, Nashville, Atlanta, kde je největší fundamentalistické obecnstvo. Po celé zemi teď panuje opravdový zájem o Saula, ale stanice ve většině velkých metropolí jsou velice opatrné. Všechny vědí, že v té věci se Saulem je nějaký podvod. Nejde o to, že by měly něco proti podvodům. Vysílají Morala Richardse, který předstírá, že umí vyléčit chromé, navrací zrak a dělá během své show další ‚zázraky‘. Jde o to, že Saul je neznámý faktor. Židé ví, že Richards je pod kontrolou. Je jedním z největších podporovatelů Izraele. Ten má nezadatelný zájem na udržení své proizraelské linie. Ale Saula neznají a nehodlají ho pustit do vysílání, dokud si nejsou jistí, že pro ně není nebezpečný. Že jsme dostali ve WZY zelenou byla jen šťastná náhoda. Několik posledních let jsem pracovně jednala s programovým manažerem, takže ho znám a za Saula jsem se zaručila. Že nebude spolupracovat s dalšími velkými stanicemi. Je to přesně tak, jak jsem vám říkala od začátku.“

„Dobrá, tak je budeme muset přesvědčit. Ale nechápu, proč by to mělo být tak těžké. Konec konců Saul kázal s Caldwellem, který telefonuje na izraelské velvyslanectví i kvůli povolení jít na hajzl.“

„Byl s ním míň než tři měsíce,“ prohodila Colleen. „Saul nemá žádný nezadatelný zájem pokračovat v Caldwellových mantinelech. Židé chtějí lidi, kteří mají společné zájmy jako oni. To je jediný způsob, jak někomu uvěřit.“

„Dobře, uděláme Saulovi nahrávku, ve které se před nimi bude plazit jako Caldwell, Richards, Braggart a ostatní. Spíchneme pro něj kázání, v němž vysvětlí vlastní teologické postoje, a ty budou pro Židy ještě příznivější než postoje ostatních kazatelů. Tu nahrávku můžeš poslat do stanic, kam se chceme dostat. Uděláme Saula tak prožidovského, že myšlenka, že by se obrátil proti nim, bude nepředstavitelná.“

„A není nebezpečí, že ho tak zaženeme do rohu?“ zeptal se Harry. „Tím chci říct, že pokud Saul opravdu bude propagovat tvrdou judeo-křesťanskou linii, když najednou obrátí a začne tvrdit pravý opak, mohl by ztratit důvěryhodnost.“

„Saul se neobrátil proti Židům,“ odsekl Oscar. „To Ježíš. Kromě toho, když si děláš starosti o ideovou soudržnost, tak fakticky nemluvíš o křesťanských fundamentalistech. Ti jsou dokonale schopní bez mrknutí oka přijmout i ty nejdivočejší rozpory, jaké si umíš představit.“

Saul si zamyšleně prohrábl vousy. „Myslím, že mám rozumný plán. Ale zdá se mi, že nejdůležitější faktor bude načasování. Potřebujeme začít vysílat hned, dokud jsem ještě v kursu. Pak ale také budeme zase velice brzo potřebovat dostat do hry Ježíše. Pokud budu jen dlouhodobě servírovat klasické Caldwellovské řečičky, tak v kursu nezůstanu. Nemůžeme platit za vysílací čas, pokud neudržíme publikum na židlích. To bychom zbankrotovali.“

„Ty se nedostatečně oceňuješ. Caldwell a ostatní si udržují pozornost publika těmi stejnými starými žvásty a shrabují stamiliony dolarů.“

„Miliardy,“ opravil Harry Oscara. „Televizní kazatelství je průmysl vynášející šest miliard dolarů ročně.“

„Takže předpokládejme, že začneme s vlastním cirkusem, stejně jako Caldwell, a publikum bude ochotné za ty nesmysly platit,“ pokračoval Saul. „O Caldwellovi nevíme nic, známe jen výsledek jeho byznysu. Ten nevznikl přes noc. Strávil roky budováním své organizace a učením se obchodních triků. Já dokážu kázat, ale jde o daleko víc než jen to. Naše studiové vybavení je bezva na to, co děláme, ale není na Caldwellově úrovni. Ve skutečnosti vůbec není odpovídající pro komerční vysílání. K nahrání pásky, kterou chcete poslat židovským majitelům televizních stanic – která by měla být na co možná nejlepší úrovni – bychom museli použít komerční studio a štáb. Kde na to máme vzít peníze?“

„Ještě neznám všechny odpovědi,“ řekl Oscar. „Udržuj si otevřené dveře k Caldwellově sekretářce. Mohla by nám dát nějaké rady. Nevím, proč bychom si pro první nahrávku nemohli pronajmout komerční studio, než získáme potřebné vybavení pro vlastní studio. Časem stejně budeme potřebovat vlastní štáb, pokud budeme chtít zkoušet další triky. A pokud jde o první peníze do začátku, mám nějaké lidi, kterým můžu zavolat.“

Žádní takoví lidé ve skutečnosti nebyli a Oscar vůbec neměl jasno v tom, jak sehnat peníze, ale byl ochotný udělat cokoli, co bude potřeba.

Porada trvala ještě tři hodiny. Skončila detailním rozdělením povinností. Oscar dostal za úkol sehnat nejméně 200 000 dolarů na výrobní náklady a zakoupení vysílacího času. Colleen měla dál jednat s lidmi z náboženských stanic a majiteli nezávislých stanic. Harry měl vyřídit záležitosti kolem vybavení studia a začít zajišťovat vybavení, které bude Saul potřebovat pro vlastní studio. Saul měl pracovat na svých kázáních.

Oscar byl rozhodnut během dvou nebo tří měsíců získat pro Saula co největší podíl křesťanského televizního evangelického televizního publika. Cítil, že důležitou součástí jejich strategie bude odlákat posluchače od ostatních kazatelů, změnit jejich loajalitu, než se pokusí změnit jejich myšlení ohledně Židů a dalších věcí. Kdyby s tím Saul přišel příliš brzo, mohl by bezprostředně ovlivnit spoustu lidí, ale Caldwell a ostatní by pořád měli své posluchače a dokázali by spoustu z nich přesvědčit, že Saul je falešný prorok. Oscar chtěl před tím, než vypukne skutečná bitva, co nejvíc oslabit opozici, aby Caldwell a ostatní kázali před prázdnými lavicemi.

A navíc, jakmile Saul začne tepat do Židů, události nabudou rychlý spád a budou Oscara hodně zaměstnávat. Chtěl se věnovat i nějakým dalším věcem, kromě prvořadého získání

peněžního základu pro Saula. Jednou z těch věcí byl úkol, který mu dal po telefonu Ryan dva dny před Velikonocemi.

Úřad pro veřejnou bezpečnost – ‚úřad‘, jak ho teď Ryan označoval, stejně jako když před tím mluvil o FBI – se od svého vzniku a Ryanova jmenování před čtyřmi měsíci rychle rozvinul. Přebрал asi 800 zvláštních agentů a skoro 1 000 úředníků a dalšího personálu z FBI – prakticky celé protiteroristické oddělení – kteří se stali jádrem nové organizace a dali jí okamžitou provozuschopnost. A Ryan mimořádně obratně využíval média, když dělal týdenní tiskové konference a na nich vzrušujícím způsobem popisoval činnost úřadu. Tiskovky byly pojímány skoro jako tiskové konference generálního štábu za války, na nichž Ryan shrnoval výsledky poslední bitvy ve válce proti terorismu za poslední týden, a pak svolal své vojenské velitele, aby podali zprávy ze svých sektorů. Ryan sám se jakémukoliv vystavování v hlavních světlech ramp pečlivě vyhýbal. Zachovával si střídmé, téměř ponuré chování a na obrazovce vystupoval jako skromný, ale velmi schopný a energický vojenský velitel, vedoucí rozhodující vyhlazovací válku proti zlověstným teroristickým silám, ohrožujícím národ. Oscarovi bylo jasné, že Ryanův bezprostřední cíl je ukázat sebe i úřad jako nepostradatelné a zároveň všechny přesvědčit, že nepředstavují žádnou hrozbu pro pravicově smýšlející, zákony dodržující občany ani pro etablovanou mocenskou strukturu.

Oscar žasnul, jak dobře se mu to podařilo. Jen během pár měsíců dokázal v mysli veřejnosti zvětšit strašáka terorismu natolik, že většina lidí akceptovala potřebu speciálního vládního úřadu pro boj s terorismem stejně, jako akceptovali potřebu hasičů pro boj s ohněm. Dosáhl toho využitím několika příležitostí k potlačení skutečně existujícího terorismu a zdůrazňováním nekontrolovatelnosti činnosti úřadu, díky které tak má víc množností. A prokazoval diplomatickou obratnost ve výběru svých cílů, kdy vyvažoval zájmy a poškození různých skupin.

Připravil velkolepou razii v nočním klubu, který sloužil jako základna gangu organizovaného zločinu v New Yorku, jehož všechny členy tvořili izraelští a sovětsí židovští emigranti a kteří doposud operovali beztrestně, pod ochranou zkorumpovaných úředníků z New Yorku a Washingtonu. FBI, vždy opatrný, pokud se mělo sáhnout na Židy, se před zásahem vůči gangu držel zpátky, i když byl vzhledem k velikosti některých svých akcí a nelítostné brutalitě, promítající se do vraždění svědků a potenciálních informátorů, notoricky známý. Ale protože měl prsty i v některých aktivitách, které Ryan interpretoval jako „teroristické“, a tudíž v jeho kompetenci, vtrhli tam jeho lidé s brokovnicemi a útočnými puškami a v přítomnosti televizních kamer, zaznamenávajících vše pro večerní zprávy, 14 členů gangu zabili a víc než 30 jich zatkli.

O dva dny později, kdy začaly sílit stížnosti na „přílišné násilí“ a „policejní brutalitu“, jeho agenti zatkli devět členů palestinské skupiny v Detroitu, přičemž dva málem zabili, a Ryan se večer objevil v televizi, kde ukázal malý arzenál zabavených zbraní a prohlásil, že Palestinci plánovali zavraždit židovské vůdce ve Spojených státech. Kvílení o údajném porušování občanských práv ze strany úřadu při razii v New Yorku najednou jak mávnutím kouzelného proutku skončilo.

Pak došlo v Chicagu k přestřelce se silně ozbrojeným bílým rasistou, po kterém bylo vyhlášeno pátrání kvůli výsledku ohledně útoku na smíšený pár. Ten se zabarikádoval ve svém domě a Ryanovi muži ho i s manželkou během přestřelky zabili. Ryan na tiskové konferenci řekl, že úřad má důkazy, že ten muž v posledních měsících několikrát cestoval do Washingtonu. Pravděpodobně tam byl jak v době atentátu na Horowitze, tak i výbuchu na zasedání Národního výboru proti nenávisti a proto byl hlavní podezřelý ze spáchání těchto dvou teroristických činů. Oscar si všiml, jak elegantně to Ryan vyřešil. Mrtví jsou ideální obětní beránci – a hlavně nemluví.

Ryan a úřad měli několik vytrvalých mediálních kritiků – komentátorů, kteří ještě zpochybňovali rozumnost toho dát federální vládě do rukou takovou neomezenou policejní moc –, jenže obyčejný člověk z ulice žádné takové pochybnosti neměl. Vypadalo to, že ani násilnost Ryanových akcí ani nekontrolovatelnost, kterou se jeho úřad lišil od ostatních policejních orgánů, obyčejného člověka nevzrušuje; Honza Veřejnost ji ve skutečnosti miloval. Zdálo se mu, že špatným chlapům prochází vraždění moc dlouho, teď přišel čas natáhnout si rukavice a udělat cokoli, co je potřeba k obnovení práva a pořádku. Zdálo se, že Ryanovy názory na tuto věc přesně odráží názory veřejnosti.

Ryan samozřejmě myslel dál do budoucnosti, než jen na omezení terorismu. Jednou z jeho hlavních starostí teď bylo, že by se zásoba teroristů mohla vyčerpat – a tím i ospravedlnění pro pokračující posilování jeho úřadu. Řešením tohoto problému bylo, že Oscar začne zasahovat Mossad a bude při tom zanechávat stopy vedoucí k palestinským skupinám. Když Mossad oplátí úder Palestincům, což je nevyhnutelné, Ryan bude mít záminku pro masivní zásah proti této izraelské organizaci. A teroristická kampaň mezi Izraelci a Palestinci, zároveň vedená v ulicích amerických měst, by těmto jeho plánům rozhodně neuškodila.

Ryan po telefonu Oscarovi řekl, aby si vybral asi pět agentů a úřadoven Mossadu a zlikvidoval je takovým způsobem, který zaručuje velký mediální zájem. Poslední Ryanova slova byla: „Klidně to roztáhni do pár měsíců, pokud musíš. Minimálně tak dlouho mi zabere upevňování mé pozice natolik, abych mohl udeřit na Mossad. Ale začni s tím hned. A Oscare! Buď opatrný, ale udělej to tak ledabyle, jak jen můžeš: velké škody na majetku, nevinní

kolemjdoucí a tak dál. Potřebuji co největší pobouření veřejnosti. A nebud' moc uhlazený, udělej to pokud možno tak, aby to vypadalo amatérsky. Ti blbí Arabové to tak dělají.“

Oscar z tohoto úkolu nebyl nijak nadšený. Zvažoval možnost svou spolupráci s Ryanem ukončit. Bohužel by pro něj teď bylo mnohem obtížnější udělat to bezpečně než před Ryanovým jmenováním do funkce ředitele úřadu. Ryan by ho mohl úplně jednoduše zabít, ale zabít Ryana už nebylo tak jednoduché. Kromě toho Ryan nepochybně stoupal vzhůru a taková spojka mohla být v budoucnu velmi cenná.

Než se definitivně rozhodl, týden o tom přemýšlel. Rozhodl se do projektu Mossad jít a skoncovat s ním co nejdřív, než se k němu nastěhuje Adelaide – a než mu televizní projekt se Saulem začne zabírat ještě víc času. Také se rozhodl, že už je na čase, aby tato spolupráce začala stát na předpokladu nějaké pomoci s jeho vlastními plány. V pátek ráno Ryanovi zavolal a řekl mu, že je připraven jednat, ale bude potřebovat operační fond.

„Bez problému,“ řekl Ryan. „Můžeš mít 50 000 dolarů.“

„To nestačí,“ odpověděl Oscar. „Budu potřebovat 250 000.“ Připočítal si to, co bude potřebovat pro Saula k tomu, co mu připadalo jako rozumná částka na vyřízení Mossadu. Na druhé straně se na pár sekund rozhostilo ticho a pak Ryan stručně prohlásil: „Máš je mít.“

V dalším telefonátu večer byl Oscar nasměrován k místu, kde najde velký balík obsahující nejen 25 svazků se 100 použitými stodolarovými bankovkami, ale také tři dálková detonační zařízení, deset roznětek se zpožděvačem, sadu vysoce moderního zlodějského náradí, velkou sadu univerzálních klíčů pro auta různých typů a ročníků, i spoustu dalších užitečných maličkostí. V balíku byla i propiska s arabským nápisem, tři syrské mince a otrhané kapesní vydání Koránu v arabštině: věci, které měl diskrétně zanechat na místě jedné nebo více akcí. Oscar byl ohromen Ryanovou důkladností a rychlostí, s jakou dodal požadované peníze.

O víkendu si pečlivě prostudoval dokumenty, které mu Ryan dal už dřív, a jako první cíl si vybral sklad kancelářských potřeb v centru Washingtonu, sloužící jako zpravodajský bod pro spoustu neizraelských špiónů Mossadu v oblasti, hlavně Židů s americkým občanstvím, pracujících pro federální vládu nebo vládní dodavatele, kteří kopírují nebo kradou dokumenty či další informace, o něž mají Izraelci zájem. Aby se vyhnuli nepříjemně silnému provozu u izraelského velvyslanectví, odevzdávali své informace v kancelářském komplexu vzadu v Georgeho papírnictví na K Street, kde celodenně pracovalo asi deset agentů Mossadu, přijímajících hlášení a rozdělujících nové špiónážní úkoly.

Jak Oscar během průzkumné návštěvy zjistil, šlo o velký, moderní sklad s mnoha zrcadlovými skly. Bylo by celkem snadné nechat v jedné z uliček aktovku plnou výbušnin, ale jejich rozvržení bylo takové, že by pravděpodobně v zadních kancelářích nenapáchaly moc

škod. Mnohem drzejší by bylo dát bombu přímo do jedné z kanceláří Mossadu, ale nelíbila se mu s tím spojená rizika. U zadní části skladu bylo pár bystrozrakých typů, zdánlivě přeskupujících zboží v regálech, ale ve skutečnosti pečlivě zkoumajících každého, kdo se přiblížil ke dveřím vedoucím do zadní chodby. Během tří nebo čtyř minut, kdy Oscar předstíral, že si prohlíží zboží, viděl do chodby vejít pět mužů a tři ženy. Většina z nich vypadala evidentně židovsky. Všichni přišli z ulice a čtyři nesli zavazadla. Dva z nich zastavili pseudozaměstnanci. Jednoho nechali jít dál skoro hned, ale dalšího zadržovali, dokud jeden z hlídačů dveří neodešel dozadu a nevrátil se, zřejmě se schválením vstupu pro návštěvníka.

Oscara ohromil rozsah jejich činnosti. Drzost Izraelců, provozujících své špionážní aktivity v takovém rozsahu přímo před nosem svého *gójského* mecenáše a údajného „spojence“, vyrážela dech. Musí si být naprosto jistí svým krytím a tím, že si je nebude nikdo volat na kobereček. Cítil, jak se jeho rozhodnutí ještě upevňuje: bude uspokojující naučit ty povýšené cizince troše pokory.

Vyšel ven a zašel za roh do malé úzké uličky za skladem. Minul velkou nádobu na kovový odpad a nákladáky dovážející zboží s motory na volnoběh. Došel až ke vstupu pro dodej zboží do Georgeho papírnictví, širokému akorát na to, aby se do něj vešel středně velký nákladák. Dveře byly pokryté ocelí a zamčené, se zvonkem pro přivolání zaměstnance. Nalevo ode dveří bylo malé, špinavé okno s ocelovými mřížemi. Asi osm metrů vpravo od parkovacího místa začínalo osm mnohem větších oken, také zamřížovaných, se zataženými žaluziemi. Vrhhl rychlý pohled do malého okna. Uviděl regály a dvojité výkyvné dveře, vedoucí ze skladu. Napravo viděl zeď skladu, za kterou začínala větší okna. Takže ta musí vést do kanceláří používaných Mossadem, to jediné dává smysl. Zabralo mu ještě pár sekund, než si ujasnil, jak to udělá a rozhodl se: Ryan chce jednoznačnou operaci, tak taková i bude.

Další den se Oscar zabýval přípravami na práci ve skladu papírnictví i na Saulův program. Nejprve s vyhlídkou na budoucnost, kdy bude sdílet svůj dům s Adelaide, odjel do Manassasu v kraji Virginia, asi 40 kilometrů západně od Washingtonu, kde si pronajal pěknou, velkou dvojgaráž.

Pak koupil ojetý Chevrolet pick up. S ním dojel do velkého skladu krmiva a hnojiva na okraji města a koupil 15 pytlů dusičnanu amonného. Koupil by ho víc, ale odhadoval, že 700 kilo je tak akorát, kolik odveze naráz, aniž by zničil auto. Po vyložení v garáži se zastavil ve velkoobchodu se zbraněmi a střelivem a koupil dvě dvacetikilové bedny tovexu a krabici elektrických roznětek. Tovex je dynamit, obvykle používaný zemědělci a stavebníky k odstřelu sloupů a balvanů.

Věděl, že při posledním nákupu musel ukázat řidičák a nechat si opsat jméno, adresu a číslo sociálního zabezpečení, a tak použil řidičský průkaz, který vzal před třemi měsíci z náprsní tašky Davida Kaplana. Vzal si i tmavou paruku, kterou koupil na zlikvidování Horowitze, ale i tak se Kaplanova fotografie na řidičáku Oscarovi podobala jen velmi málo. Prodavač se nad tím však nijak nepozastavil.

Po této přípravě zavolał Harrymu, naplánoval si s ním schůzku a zamířil zpět do Washingtonu. Příprava bomby mu vezme většinu dne a před tím bude muset ukrást odpovídající nákladňák. Možná by to mohl zvládnout zítra, pokud brzo vstane. Zároveň byl netrpělivý s prosazením Saulovy televizní kariéry.

Když se Harry podíval do papírové tašky, kterou mu Oscar podal a viděl, že je plná stodolarových bankovek, na několik sekund oněměl. Vysypal je na konferenční stůlek, letmo odhadl jejich počet a hvízdal. „Jak jsi tak rychle sehnal 200 000?“ zeptal se a v jeho hlase byla směsice úcty, radosti a zlověstné nedůvěry.

„Jeden přítel mi to dlužil za kontrakt, který pro něj dělám a nakonec mi zaplatil přes noc,“ odpověděl Oscar nepřesvědčivě.

„Platí ti vždycky v hotovosti?“

„Vlastně spíš méně než častěji. Můžu tě ujistit o jednom: ty peníze jsou pravé. Jak jsi daleko s přípravami na Saulovu první nahrávku?“

„Za den nebo za dva to může být hotové – jakmile si se Saulem najdu večer dvě nebo tři hodiny na nahrávání. Asi zítra. Saul si připravil materiál a můžeme se do toho pustit. Mluvil jsem s Capitol Productions a můžou nás vzít prakticky kdykoliv. Dělají prvotřídní práci, znám jejich lidi už několik let. Jsou drazí, ale vypadá to, že na jejich cenu teď můžeme kývnout.“

Harry se usmál. Evidentně se rozhodl nestarat o to, jak Oscar přišel k penězům. „Peníze jsou vlastně všechno, na co jsme čekali.“

Ještě se o tom bavili asi hodinu a Oscar měl z pokroku radost. Harry odhadoval, že s penězi, které Oscar přinesl, bude moci vybavit nahrávací studio Ligy na normální vysílací standard během deseti dnů. Fakticky si tím byl tak jistý, že Colleen naplánovala první Saulovo vysílání ve washingtonské WZY-TV za dvě neděle.

Jednou z nejdůležitějších věcí bylo, že Saula sháněli reportéři z bulváru. Caldwellově sekretářce volali víc než desetkrát z *National Enquirer* a třikrát nebo čtyřikrát z dalších novin, specializujících se na senzace a fantastické příběhy. Saul na jejich telefonáty doposud neodpovídal.

Oscar mu zavolal z Harryho domu. „Hej, tohle je pro nás velká šance. Přemýšlel jsi, co těm reportérům řekneš?“

„Opravdu si myslíš, že s těmi otrapy mám mluvit? Nemyslíš, že to sníží naší důvěryhodnost, když budeme mít reportáž v těch kreténských novinách?“

„Poslouchej, Saule. Lidi, co věří příběhům v *National Enquirer*, jsou přesně ti, co věří, že se Ježíš vrátil, aby očistil národ. Když to dobře sehraješ, mohl bys dostat reklamu na titulní straně, kde to bude nejlepší, a zároveň si udržet určitou důstojnost. A rozhodně to neublíží našemu cíli dostat tě na co nejvíc stanic.“

„Takže myslíš, že bych se měl chovat jako obyčejná, skromná duše, která je ještě otřesena ze svého zážitku na velikonoční pondělí a neví, proč si ji Ježíš vybral jako médium?“

„Přesně! Můžeš jim dát i přesný popis, jak ses cítil, když Ježíš vstoupil do tvého těla před mikrofonem. Tvař se, že jsi z toho vyplašený a rozpačitý, ale přesto rozhodnutý šířit svá slova k těm volům dál – i nechat Ježíše znovu promluvit skrze sebe, pokud bude chtít. Znáš to, takové to: ‚Proč já, ó, Pane?‘ a ‚Děj se vůle Tvá.‘“

„O.K. Dnes večer jim zavolám. Řeknu jim, že jsem dřív nemohl, protože jsem držel púst a rozjímal. Co ty na to?“

„Paráda!“

Večer pak s Adelaide sledovali zprávy. Poslední statistika nezaměstnanosti vyvolala rozruch: oproti minulému měsíci vzrostla o sedm desetin na 7,9 %. Někteří členové kongresu tvrdili, že skutečné procento nezaměstnaných je ještě vyšší a Hedgesova vláda žongluje s čísly tak, aby udržela veřejnost v nevědomosti toho, jak špatná je situace. Ekonomičtí analytici předpovídali, že do léta bude nezaměstnanost až 10 % a zlepšení je v nedohlednu. Kromě toho byly na silném vzestupu obchodní deficit i inflace, takže celkový obrázek byl mimořádně hrozivý.

Ryan byl opět ve zprávách. Oznámil zatčení 42 členů militantní protipotratové skupiny Pro-Life Commando, podezřelé z několika bombových útoků na potratových klinikách a úřadu pro plánované rodičovství. Mimo teroristickou frontu byl v Chicagu neznámým útočníkem zastřelen rasově smíšený pár a na předměstí Miami dělali výtržnosti černoši po předchozím přepadení a zavraždění dvou bílých policistů.

Bylo zajímavé sledovat, jak se Ryan vypořádá s tou druhou situací. Doposud šel po jednotlivcích a organizovaných skupinách – davové násilí ještě potlačovat nemusel. Oscar si však byl jistý, že černoši řádící v Miami budou velice brzo překvapeni, jak se proti nim zasáhne. Ryan je evidentně policajt, který to myslí vážně a ví, jak dosáhnout výsledků. Oscar jeho prozíravost považoval za úžasnou. Pochmurné ekonomické předpovědi se objevovaly už několik let, ale ne s takovou přesností, jako když mu Ryan na konci listopadu řekl, že se ekonomika v létě vymkne kontrole. Teď to vypadá, že se trefil přímo do černého. Škoda, že jsem se ho nezeptal, do jakých akcí investovat, pomyslel si Oscar smutně.

Příští den strávil čtyři hodiny neúspěšným pátráním po dodávce nebo malém nákladáku, který by mohl ukrást pro svou bombu, ale jinak dal do kupy všechno ostatní, co potřeboval. Také si znovu prostudoval dokumenty o Mossadu a začal přemýšlet o dalších cílech.

Dal si u Adelaide v bytě večeři, v deset odešel a pokračoval v pátrání po nákladáku. Nakonec kolem půlnoci našel na parkovišti u nonstop supermarketu ideální dodávku. O několik ulic dál vystoupil z auta a univerzálním klíčem od Ryana ji otevřel, rychle do ní nasedl a odjel. Prostor vzadu byl naprosto vyhovující, ale na boku jasně žluté dodávky byl červený křiklavý nápis „Dinovo speciální malířství a natěračství“ – a Oscar byl kvůli tomu nespokojen. Rozhodl se raději hned jet do Manassasu, než riskovat nechat tak nápadné auto přes noc venku.

V garáži z ní vyndal několik dvacetilitrových plechovek lepidla na tapety a desítky ruliček tapet, místo nich naložil čtyři stopadesátikilové plastové sudy, které ten den koupil, a pak tři hodiny sypal do sudů dusičnan amonný a míchal s jeho bílými kuličkami senzibilátor topného oleje. Sudy těsně obklopovaly dvacetikilové svazky tovexu. Když konečně došlo na umístění zpoždovací roznětky do tovexu, bylo po čtvrté ráno.

Pak si lehl, nakolik to jen šlo, na přední sedadlo dodávky a přerušovaně spal až do 8:30. Ráno z garáže vyjel ven a zapojil se na konec štrúdlu, mířícího v dopravní špičce do Washingtonu. V 9:50 odbočil do uličky za Georgeho papírnictvím. Zastavil co nejbližší u zadní zdi, přímo před neprodyšně zataženými okny. Pak se natáhl dozadu na ložnou plochu a nastavil roznětku na 5 minut, vystoupil, zamkl dveře a vyšel na rušný chodník. Zabočil za roh a šel zpět směrem k hlavnímu vstupu do papírnictví.

Výbuch podle jeho hodinek nastal v 9:57. Otřes byl silnější, než čekal, a málem upadl, než překvapený znovu získal rovnováhu. Výkladní skříň papírnictví se změnila ve smrtící krupobití blyštivých střepů, které zasáhly čtyři chodce na chodníku. Z budovy se valil hustý kouř. Sklíčeně si uvědomil, že uvnitř nemohl nikdo přežít – kdyby je nezabil výbuch, tak kouř určitě. Kolik tam bylo lidí? Pokud byla situace v pondělí typická, tak mohlo být ve skladu asi deset zákazníků a zaměstnanců.

Ve vzduchu v uličce byla spousta kouře a prachu, takže i s kapesníkem přes nos a ústa škytal a kašlal, když si šel na místo výbuchu prohlédnout škody. Tam, kde před tím stála dodávka, byl jen víc než třímetrový kráter. Pod skladem byl zřejmě nějaký sklep, táhnoucí se až pod ulici. Asi 12 metrů zadní stěny skladu bylo pryč, stejně jako většina vnitřních zdí kanceláří Mossadu. V troskách napočítal pozůstatky šesti, možná sedmi osob. Další byly určitě zasypany sutinami.

Vzduchem poletovaly papíry a snášely se na ulici. Jeden zvedl a všiml si, že je popsán hebrejsky. Pro policii, FBI i úřad vyšetřující útok bude těžké ututlat, co se za zdmi kanceláří dělo. Další menší problém pro ty, kdo věří, že „vyvolený národ“ nemůže dělat nic špatného.

Oscarem otrásl další výbuch a ucítil na zádech závan tepla. To vybuchla palivová nádrž nákladáku, hořícího asi o 30 metrů dál. Stále ještě kašlající doklopýtal na chodník a šel ze zničené oblasti rychle pryč. Mávl na taxík. Během jízdy zpět do nákupního střediska ve Virginii, kde nechal auto, byl sám vyděšený z toho, co udělal. Po bombovém útoku na Národní výbor žádnou lítost necítil, ale tady bylo na rozdíl od něj mnoho obětí nevinných kolemjdoucích. Věděl, že většinu obětí v každé válce tvoří nebojící, ale nelíbilo se mu to. Naopak Ryan bude mít pravděpodobně velkou radost.

Přemýšlel, jak se asi cítily posádky letounů, provádějících za druhé světové války kobercová bombardování německých měst. Byly tak opilé nenávisnou židovskou propagandou, že všechny ty bílé civilisty zabíjely s radostí, nebo naopak nenáviděly samy sebe kvůli tomu, co dělaly: že poslouchaly rozkazy, i když věděly, že jsou nemorální a neměly odvahu se proti nim otevřeně ozvat? Na druhou stranu, Ryan a Keller mohli mít pravdu: možná skoro všichni byli prostě jen zvířata a otázky etiky se jich netýkaly. Možná je zajímalo jen to, jak na ně pohlíží jejich kolegové a neměli žádné osobní morální zásady. Možná že ti chytřejší jen opakovali omluvné fráze, kterými je zásobovali Židé – „Ne, k německým ženám a dětem, které jsem zabíjel a mrzačil svými bombami, jsem necítil nenávist, ale museli jsme to dělat, abychom zastavili Hitlera“ –, zatímco ti méně chytří se nějakými omluvnými záminkami ani nezabývali.

Doma Oscar spal až do odpoledne. Po pozdním obědě přemýšlel o svých úkolech. Ačkoliv tráví asi 10 hodin týdně na jejich televizním projektu, Saul se prozatím zdá být v dobrých rukách u Kellera. Aby se mohl do projektu opět zapojit těsněji, potřeboval by asi šest nebo osm dalších hodin týdně.

Už to je pět týdnů, co se k němu přestěhovala Adelaide. Má organizační schopnosti a většinu logistických úkolů kolem této práce zvládla bez problému sama. Dokonce mu řekla, jakých kusů vlastního nábytku by se měl zbavit. Když přišel čas na stěhování těžkých věcí, nemusel dělat prakticky nic jiného, než poskytnout své svaly.

Letectvo bylo prozatím spokojené a do poloviny srpna od něj už nic nečekalo. O tuto práci se bude muset začít zajímat zase až tak kolem 10. srpna. Bože, jak skvělá práce je být konzultant na ministerstvu obrany, pomyslel si. Kdyby chtěl, mohl by pracovat mnohem tvrději, dostávat víc zakázek a vydělávat víc peněz, ale pokud je spokojený se zhruba 50 000 dolary ročně, které teď dostává, může 90 % času věnovat jiným věcem.

Ryanovy úkoly měly pořád největší přednost. Ba co víc, byla to jediná zodpovědnost, která ho trápila. S nebezpečím této práce byl spojen problém, jak ji udržet v tajnosti před Adelaide, ale skutečně ho znepokojovalo to, že ji nemá pod svou kontrolou, a vážné pochybnosti o její motivaci i kdo za ní stojí. Ale jeho obdiv k Ryanově inteligenci, již tak dost velký, stále vzrůstal, a určitým způsobem s tím člověkem sympatizoval.

Například zabití agentů Mossadu byla rozhodně práce, kterou bylo potřeba udělat. Dokonce i jeho strategie vyprovokovat teroristickou válku mezi Araby a Izraelci na americké půdě vypadala ospravedlnitelně: tvrdě vůči ubohým Arabům, samozřejmě, ale Arabové budou muset být po vyřešení izraelského problému každopádně vykopnuti. Bude šťastný, až uvidí, jak všechny ty umaštěné, středněvýchodní typy táhnou.

Když o tom přemýšlel a už si na tu myšlenku zvykl, uvědomil si, že s Ryanovým programem „reforma skrze trauma“ na zlepšení charakteru amerického národa i trochu sympatizuje.

Vztah mezi ním a Ryanem měl pro jeho práci v Lize nepopíratelný přínos – nemluvě o 200 000 dolarech, co nedávno dostal – a do budoucna mohl být ještě cennější. Přesto ho ten muž znepokojoval. Aby byl v klidu, potřeboval by mít jasnější představu, kam Ryan směřuje a na základě toho si ujasnit, jestli ho na této cestě chce doprovázet.

Prozatím se rozhodl věnovat plánu s Mossadem a vyřídit ho, jak nejrychleji to jen půjde. Za svůj další náhodný cíl si vybral Sheldona Schwartze, asistenta v kongresu, personálního šéfa vůdce menšiny v senátu. Byl to v Americe narozený Žid, ale před rokem 1970 žil pět let v Izraeli. Tvrdilo se, že má v Mossadu hodnost plukovníka.

Jeho přímý nadřízený na výplatní listině americké vlády, senátor Howard Carter, byl bílý anglosaský protestant z nesmírně bohaté a prominentní rodiny z Nové Anglie. Byl to také jeden z nejmocnějších politiků v zemi, řídící mimo jiné i senátní výbor pro zahraniční vztahy. Sám se prohlašoval za jasného republikánského prezidentského kandidáta ve volbách příští rok, ale s jeho zvolením se počítalo spíše až za pět let. Na veřejnosti vystupoval úctyhodně, jak se na moc, kterou vládne, sluší, ale materiály FBI ukazovaly, že ačkoliv ženatý, je homosexuál a pederast.

Oscara toto odhalení šokovalo. Není divu, že je Ryan takový cynik!

Carter si dával velký pozor, aby se jeho úchylinky nedostaly na veřejnost, ale zjevně ho úplně ovládaly. Schwartz mu sloužil nejen za asistenta, ale také jako diskrétní dohazovač mladých chlapců. Díky své dvojí roli měl na Cartera nepochybně silný vliv a tento agent Mossadu tak měl ve své pozici přístup k nejpřísněji utajovaným státním tajemstvím a mohl uplatňovat

rozhodující vliv na legislativu, klíčovou pro zájmy Izraele. Možná že právě v tom spočívalo Carterovo stoprocentní jednání v souladu s izraelskou lobby.

Oscar si pečlivě prostudoval Schwarzovy dokumenty a uvažoval, jak ho zabít. Po dnešním útoku Mossad na ochranu svých klíčových lidí přijme mimořádná bezpečnostní opatření, takže jeho dům bude zřejmě hlídán. Možná bude nejnazší ho dostat v práci. Schwarz sotva bude moci riskovat, že na sebe upozorní tím, že ho jeho kolegové z Mossadu budou hlídat v senátní kanceláři. Nebo ano? U Izraelců nebyla nemyslitelná žádná míra drzosti.

Oscar si všiml, že už je skoro 15:30 – příliš pozdě na projížďku kolem Kapitolu. Na druhou stranu nenáviděl, když měl promarnit byť i jen část dne. Stačily tři telefonáty, v nichž se představil jako novinář, aby zjistil, že Schwarzova kancelář je ve třetím poschodí senátní Hart Office Building, že na chvíli odešel, ale brzo bude zpět, a že by měl být v kanceláři až do 18 hodin.

Pak strávil půl hodiny úpravou paruky a maskováním, vzal si oblek, do koženého pouzdra zastrčil pistoli s tlumičem a vyrazil na Capitol Hill. Tam si všiml, že většina lidí, jdoucích do Hart Office Building, má plastové identifikační kartičky buď připnuté na oděvu, nebo je u vstupu loví z kapes či peněženek.

Aby si lépe prohlédl bezpečnostní opatření, vyšel po schodech nahoru a zeptal se dvou černých hlídačů, sedících za stolem uvnitř: „Promiňte, je tohle Dirksen Office Building?“ Všiml si detektoru kovů, kterým musí všichni návštěvníci budovy projít. Strážci se bavili mezi sebou a vypadali znuděně a nepozorně. Jeden z nich mávl rukou západním směrem a nedůtklivě řekl: „Sousední budova na Constitution Avenue“ a vrátil se ke vtipkování s kolegou.

Během doby strávené u dveří detektorem prošli tři lidé. Stráže jejich identifikační karty kontrolovaly jen letmým pohledem. Jedna žena tam prošla s otevřenou peněženkou, do které by se hlídači mohli podívat, jenže ti se neobtěžovali.

Oscar tušil, že jakmile jednou vstoupí do budovy, dostat se bez dalších překážek do Schwarzovy kanceláře bude snadné. Jenže jak to udělat? Na druhém konci budovy je ještě další vchod, ale tam jsou nepochybně stejná bezpečnostní opatření jako tady. Oscar odešel promyslet celou věc do auta o tři bloky dál. Přitom si všiml proudu vozidel, vyjíždějícího z parkoviště pod budovou a ve špičce řízeného dopravním policistou. Tam musí parkovat všechny VIP osoby a vypadá to, že nebude snadné se tam dostat.

Když Oscar došel ke svému autu, zaparkovanému nezákonně mimo poslední vyznačené parkovací místo za křižovatkou, viděl, že se auto před ním, za jehož zadním nárazníkem byl pevně vmáčknutý, snaží odjet. Řidič popojížděl sem a tam. Hlavu měl vystrčenou z okénka,

díval se dozadu a nadával. Oscar k němu přišel a řekl: „Promiňte, že jsem vás zablokoval. Hned uhnu.“

Muž na něj vzhlédl svou zažloutlou, poďobanou tváří a Oscar si všiml, že má na náprsní kapse plastovou identifikační kartu. Pod fotografií zahlédl nápis „zaměstnanec senátu USA“. „Vy také pracujete v Hart Building?“ zeptal se Oscar přátelsky. „Tady kolem je parkování pěkně na hovno, co?“

„Jo,“ odpověděl ten druhý, poněkud uklidněný dojmem, že Oscar je kolega ze senátu. „Jsem tu nový, ale příští měsíc dostanu parkovací místo na Third Street.“

Oscar, který rychlým pohledem zjistil, že na jeho straně ulice nejsou žádní chodci, učinil okamžité rozhodnutí. Levou rukou otevřel dveře u řidiče, zatímco pravou tasil pistoli a přitíštěný k autu tak, že na něj z ulice nemohlo být vidět, řidiče dvakrát střelil do hlavy. Jakmile se tiše sesunul na volant, Oscar mu hbitě odepnul kartičku a pak tělo zatlačil na sedadla s hlavou pod přihrádku, kde bylo méně vidět.

Pak své auto přeparkoval na místo, které se uvolnilo na druhém konci ulice. Pouzdro s pistolí schoval pod sedadlo a zpod sluneční clony vytáhl dlouhý, plastový otvírák na dopisy, který tam měl připnutý. Ten byl tvrdý a ostrý jako břitva. Zastrčil si ho za opasek, kde ho zakrývalo sako, a zamířil zpět k Hart Office Building. Po cestě si prohlížel identifikační průkaz, který získal. Zabitý muž byl Joseph Isaacson a podle akcentu mohl být z New Yorku. Znamená to, že to byl Žid? Oscar nevěděl. Rozhodl se toho chlápka zabít a zřejmě by to udělal v každém případě – ale jeho vzhled a akcent mu to možná trochu usnadnily.

Když procházel detektorem kovů, díval se na hodinky. Bylo přesně 16:30 a hala byla plná lidí, valících se k východu. Nedíval se přímo na hlídače, ale když kolem nich procházel, periferním viděním viděl, že mu nevěnovali víc než letmý pohled.

Než došel do třetího patra a zorientoval se, chodby byly skoro prázdné, až na skupinu čekající na výtah. Schwarzova kancelář bohužel byla součástí komplexu přiděleného Carterovi. Hlavní dveře do haly byly otevřené a v luxusní předsíni seděly za stolem dvě ženy. Z předsíně vedly do vnitřních kanceláří tři další dveře. Jedny byly otevřené, ale z haly do nich nebylo vidět. Nevěděl, co dělat, tak se sklonil a předstíral, že si zavazuje tkaničku, aby získal pár sekund na přemýšlení. Když se znovu vzpřimil, viděl, že z otevřených dveří vyšel muž kolem třicítky, evidentně ne Schwarz, a když si nasadil kabát, tak za sebou zavřel. Pak kývl hlavou k jednomu ze zavřených dveří a zeptal se: „Senátor už odešel?“

„Ne,“ odpověděla žena za stolem, „ještě je na poradě se Shelly.“

„Dobře, nashledanou. A nenechte ho pracovat moc dlouho,“ řekl vesele a vešel do haly.

Oscar již zamířil k boční chodbě, protínající hlavní halu asi 15 metrů od vstupu do Carterova komplexu. Velké zvíře jako Carter určitě nemusí vcházet a vycházet ze své kanceláře hlavním vchodem, kde by byl nucen stýkat se s *plebsem*. *Musí* tu být soukromý zadní vchod.

Opravdu, asi 10 metrů za rohem byly neoznačené dveře ve zdi ohraničující Carterův komplex. Hned vedle byly dveře do výtahu s nápisem „jen pro senátory“.

Má to risknout? Oscar cítil v podpaží studený pot. Došel k neoznačeným dveřím a zkusil otočit koulí. Zamčeno. Vytáhl zpoza opasku smrtonosný otvírák na dopisy a zaklepal na pevnou, dubovou výplň dveří.

Žádná odpověď. O pár metrů dál uviděl odpadkový koš a vytáhl z něj prázdnou obálku. Znovu zaklepal na dveře a hned ji pod ně vsunul. To by mělo přitáhnout pozornost, pokud za dveřmi někdo je. Opravdu, během pár sekund se otevřely a Oscar hleděl do mrzutých a nedůvěřivých očí muže, jehož rysy mu byly důvěrně známé z fotografie v dokumentech, které nedávno studoval.

Otvírák zajel do břicha Sheldona Schwartze velmi lehce a Oscar jím prudce trhnul nahoru, takže jeho vnitřnosti vyhřezly na koberec. Když vyvržený Schwartz klesl na kolena a přepadl vpřed, nezmohl se na víc než na dlouhé, dušné zajíknutí.

Oscar k muži pomalu umírajícímu na podlaze okamžitě natáhl ruku, ale ne dost rychle na to, aby se vyhnul zamazání kalhot krví. Rychle vešel do místnosti, zavřel za sebou a zároveň zavolal: „Prosím, pomozte mi, senátore! Myslím, že Shelly něco je!“

Dveře byly ve výklenku zakrytém strategicky umístěným párem vlajek. Oscar je odhrnul a viděl záda Cartera, vstávajícího ze židle za svým stolem asi o devět metrů dál. Byl to vysoký, robustní muž s velkou hlavou s šedými vlasy a podbradkem. Pohyboval se pomalu s císařskou důstojností. Když v Oscarově ruce spatřil otvírák, byli od sebe asi tři metry. Tázavý úsměv na jeho majestátné tváři se změnil ve výraz zděšení a v půli kroku se zarazil. Jeho poslední slova zněla „a do prdele!“

„Jo, a je po tobě, buzerante,“ zněla Oscarova odpověď, když mu zanořil 25 centimetrů dlouhé ostří doprostřed hrudi. Kácející se tělo zachytil tak, aby neupadlo slyšitelně na podlahu. Vytáhl z něj otvírák a rychle překontroloval puls, aby měl jistotu, že se mu zastavilo srdce. Na odchodu pohodil do krvavé kaše u dveří kuličkové pero s arabskými nápisy.

Doma se zdržel jen na osprchování a výměnu oblečení. Pak odjel do bytu Adelaide na večeri. Když opět dorazil do garáže, bylo už po půlnoci. Jakmile vypnul motor, uslyšel v domě zvonit telefon. Byl to Ryan.

„Kde k sakru jsi? Snažím se ti dovolat už čtyři hodiny,“ zněl rozčilený hlas na druhém konci. „Proboha, už nic nedělej, dokud ti neřeknu! Kdo myslíš, že jsi – posraná jednočlenná armáda?“

„No, myslel jsem, že chcete, abych...“

Uprostřed věty ho přerušil další Ryanův výbuch: „Sakra, když jsem řekl, že chci, abys vyvolal nějaký veřejný rozruch, neznamenalo to, že máš celou zem obrátit vzhůru nohama! Viděl jsi večerní zprávy?“

„Bohužel, měl jsem moc práce. Věnovali se mi tam hodně?“

„Hodně? Je to šílenství. Je to hysterie. Byl tam prezident. Byl tam viceprezident. Byl tam mluvčí sněmovny. Bylo tam asi deset senátorů. Volají po stanném právu. V téhle zemi se ještě nikdy nestalo nic, jako jsi udělal dneska – včera. Sakra, chlape! To je vážně zásah!“

Víš, že jsem *myslel*, že odděláš jednoho nebo dva Iciky pistolí, možná někomu přiděláš dynamit ke startéru, nebo někomu vyhodíš do vzduchu kancelář bombou v tašce. S tím jsem *počítal!* Pomalé stupňování válečného stavu mezi česnekožrouty a velbloudáři. Dát mi čas trochu zpracovat tisk a pak tvrdě udeřit na oba.

Ale ne, ty začneš odpálením jejich hlavního stanu a zlikviduješ třetinu lidí Mossadu ve Washingtonu s tisíciprocentní ničivou silou. Pak, než vůbec mají čas popadnout dech, zmasakruješ jejich špičkového – a říkám špičkového – agenta v zemi a jejich špičkového *gójského* politika, nemluvě o různých státních zaměstnancích. Ty jsi vystupňoval věci do termojaderného stadia dřív, než jsem vůbec mohl začít něco dělat.“

Oscar neodpověděl a než Ryan po pár sekundách poněkud chladněji pokračoval, bylo na drátě ticho. „Měl jsem v plánu nechat tento scénář vyvinout mnohem pomaleji, zatímco budu pracovat na dalších věcech, jako jsou černí výtržníci. Ale jedna dobrá věc na tom, jak jsi to rozjel, je, že Izraelce zachvátila panika. Oni obvykle uvažují chladnokrevně a jednou z mých obav bylo, že jim dojde, že to ve skutečnosti nebyli Palestinci, kdo dostal jejich chlapy. Ale teď jsou tak paranoidní, že se cítí nuceni přijmout okamžitou drastickou odvetu a to bude jejich zhouba.“

Úřad zachytává většinu jejich komunikace a víme, že už povolali tým 20 cvičených zabijáků z Izraele, který má v neděli přiletět. A co je ještě lepší, chtějí unést Abu Kareema, šéfa mise Hnutí za osvobození Palestiny u OSN v New Yorku. Chtějí ho nadrogovat, dát do přepravní bedny a poslat ho do Izraele linkou El Al, jako když unesli Adolfa Eichmanna, aby ho mohli mučit a zjistit, kdo zlikvidoval Schwartzze a vyhodil do vzduchu jejich centrum pro podávání hlášení na K Street. Pokud budeme mít štěstí, obě akce proběhnou zároveň a my je sebereme přímo při činu. Pak, pokud správně zpracují média, budeme moci jít po zbytku té sebranky.

Ale než k tomu dojde, nemůžu si dovolit další překvapení, takže vezmi ten čtvrtmilion, co jsi ze mě vyloudil, a udělej si hezkou, dlouhou dovolenou. Rozumíš? Od teď *nic* nedělej!“

„Dobře, kolego. A našli můj Korán? Nechal jsem ho v odkládací přihrádce, ale zdálo se mi, že to, co z té dodávky zbylo, by se vešlo do krabičky od sirek.“

„Jo. V suterénu jsme našli motor a většinu přední části dodávky a když jsme ten vrak vytáhli zpátky na silnici a začali ho prohledávat, jeden z našich lidí ten Korán viděl skoro hned. Samozřejmě, že nám při tom celou dobu Izraelci čuměli přes rameno.“

Ryan se zachechtal: „Asi nejlepší věc, co jsi dnes udělal, byla ta, kterou jsi ani neměl za úkol, a to bylo zabití Cartera. To mi víc než cokoliv jiného zaručí volné ruce, aniž by se mi do toho pletli zarytí liberálové v kongresu. Ne, že by byl Carter nějak zvláštní liberál, ale jediný druh zločinů, kteří tihle bastardi mají zájem omezovat, jsou zločiny proti jim samým. Kdyby tebe nebo mě bodl černý lupič, jejich hlavní starost by byla, aby policajti neporušili jeho občanská práva. Ale když dostane bodnutí nožem jeden z *nich* – jo, tak to je něco úplně jiného.“

Oscar se Ryanova nařízení víceméně držel příští čtyři týdny. Místo dovolené ale obrátil svou pozornost k projektu se Saulem a začal mu věnovat mnohem víc času. První vysílání na WZY-TV 10. května mělo obrovský úspěch. Během několika dní se Colleen dostaly pozitivní odpovědi z pár velkých středozápadních stanic, do kterých se snažila Saula dostat.

Obsah Saulových sdělení byl stále víc a víc ovlivňován Oscarem, který se snažil koordinovat své plány na vybudování Saulovy veřejné kariéry s ostatními vývojovými trendy, více nebo méně mimo jeho kontrolu – hlavně těmi týkajícími se Ryana. Oscarovi teď bylo mnohem jasnější než před šesti měsíci, že země směřuje k významným změnám v blízké budoucnosti. Chtěl mít Saula v takové pozici, aby mohl udělat rozhodující krok ve správný okamžik. Prozatím si však dával pozor, aby se tušením věcí budoucích nenechal strhnout příliš rychle a příliš daleko.

Práce se Saulem byla mnohem prostší než s Caldwellem, ale ve skutečnosti nebyla radikálně odlišná. Saul kázal o nebezpečí Božího trestu, který brzy udeří na Ameriku kvůli jejím hříchům. Káral vládu za její zkorumpovanost a neschopnost omezit pokračující úpadek země. Velkou částí těchto věcí se v minulých letech zabývali i další kazatelé, ačkoliv se v poslední době přizpůsobili celonárodní konzumní náladě, vznikající měšťáckým materialismem a pohodlností. Neměli interní zasvěcené informace jako Oscar o nenadálosti a krutosti, se kterou těžké časy pravděpodobně udeří, ale také pomalu začínali pocítovat příliv neblahých předzvěstí a obávat se, že se již začínají vkrádat do podvědomí veřejnosti.

Saul se od zbytku kazatelů ve skutečnosti lišil podtextem bezprostředně hrozící změny, který se táhl jeho kázáními, opakujícím se v narážkách na velké věci, které přijdou. Pár kritických kazatelů daleko za okrajem hlavního proudu občas předpovídalo blízký příchod soudného dne, nebo že svět co nevidět zasáhne velká katastrofa, ale Saul s proroctvími zacházel jinak, nejen s větší důstojností, ale také věrohodností. Jeho důvěryhodnost spočívala částečně v neurčitosti jeho sdělení a částečně v patetické pokoře. Nedělal žádné konkrétní předpovědi, ani netvrdil, že ví, co přijde – místo toho v roli média pouze tvrdil, že se blíží velký zlom, že důkazem pro toto tvrzení je jeho vlastní zkušenost o Velikonocích a že se on, stejně jako všichni ostatní, dozví detaily, jen pokud si ho Ježíš opět zvolí za své médium: „Nevím, co nám náš Pán vyjeví, nebo co po nás žádá. Vím jen to, že k nám brzo znovu promluví, a že svět potom nebude stejný.“

Saulovo řečnické kouzlo dávalo prostému prohlášení takovou auru mystičnosti a napínavosti, že televizní publikum poposedávalo na židlích. Oscar měl obavu, že i náznak odhalení toho, co má přijít, by mohl způsobit, že židovští mediální magnáti nastraží uši a

budou Saula mnohem ostražitěji pouštět na vysílací vlny, které ovládají, ale vypadalo to, že jeho prvotní hodnocení ze strany publika a jeho silně prožidovská a proizraelská nahrávka všechny jejich obavy rozptýlily. Colleen koupila tolik vysílacího času, kolik jen jejich počáteční rozpočet umožňoval. 24. května byl Saulův podíl na celkovém počtu diváctva televizních kázání těsně pod 50 %. Poštou se začaly hrnout dary a bylo jasné, že věci jdou dopředu.

Oscar s Adelaide pomáhali zvládat rychle narůstající administrativní zátěž. Emily, která ještě před pár týdny vyhrožovala podáním žádosti o rozvod, dala v práci výpověď a všechen čas věnovala přívalu manželovy korespondence. Skutečný zlom nastal, když Saul přesvědčil svou sympatizující sekretářku z Caldwellova tábora, aby ho opustila a převzala jeho administrativní záležitosti.

Oscar na Ryana ani na další fázi vlastních aktivit nezapomněl. To ostatně jen málo Američanů. Od konce dubna byli Ryan a události kolem útoku před zraky veřejnosti prakticky nepřetržitě. Jeden z nejsilnějších dojmů Ryan udělal čtyři dny po Oscarově dvojnásobném úderu na Mossad. V pondělí večer byly plné zprávy událostí kolem razie úřadu v letadle El Al na Kennedyho mezinárodním letišti, při které byla zadržena bedna s nadrovaným Abu Kareem po přestřelce, při níž bylo zabito osm strážců z Mossadu a čtyři další židovští pasažéři. Ryan z toho udělal skutečné představení s televizními kamerami natáčejícími otevírání přepravní bedny a vytahování pevně svázaného Palestince v bezvědomí. Pak kamery snímaly injekční stříkačky a lahvičky s drogami nalezené u jednoho ze zabitých strážců z Mossadu. To byl právě ten typ mrazivých podívaných, těžce narušujících mýtus o Židovi jako nevinné oběti, do té doby tak úzkostlivě propagovaný většinou médií, a dokonce i pro ty nejservilnější gójské propagátory Izraele bylo velmi těžké stěžovat si na přílišnou tvrdost, s jakou byla razie provedena.

Ryan tentýž večer pokračoval několika koordinovanými zatčeními členů vražedného týmu Mossadu, který přiletěl o den dřív. Stejně jako při razii na letadlo El Al udělal zatýkání tak násilné, jak to jen šlo, aniž by to bylo nápadné, a všechny zatýkací týmy doprovázeli zpravodajští kameramani. Ryanovi agenti kvůli kompenzaci zatkli i deset nešťastných Palestinců. Pak postavil Izraelce a Palestince, kteří zatýkání přežili, do řady. Zatímco se kamera přesouvala a zastavovala u každého obličej, naplňujíc obrazovku rozbitými a potlučenými ksichty s číselnou tabulkou pověšenou na jejich krcích, mluvčí úřadu četl seznam jmen a údajných teroristických aktivit. Pak se kamera přesunula ke stolku, na kterém ležely zbraně, zadržené u agentů Mossadu. Mluvčí pečlivě ukazoval tlumiče, otrávené šipky a další hrůzu nahánějící nástroje vražedného řemesla.

Nakonec přišel sám Ryan a učinil ponurý souhrn věcí. Řekl, že Američané příliš dlouho tolerovali teroristickou válku vedenou přímo na svém území nelítostnými žoldáky zahraničních sil. Briskně popsal několik bombových útoků na arabské kanceláře ve Spojených státech za posledních pět let, z nichž žádný v době svého uskutečnění neměl příliš velké mediální pokrytí. U každého případu byly ukázány způsobené škody kvůli zdůraznění závažnosti konkrétního činu. Pak plynule přešel k nedávným událostem: bombovému útoku na kanceláře Mossadu za Georgeho papírnictvím, probodnutí senátora Cartera, únos Abu Kareema a příjezd profesionálních zabijáků z Izraele. Všechny tyto události dal do souvislosti tak, že divák získal jednoznačný dojem, že poslední násilí byl jen výsledek dřívějších bombových útoků a že celý proces ve skutečnosti zahájili izraelští agenti. Celé shrnutí uzavřel prohlášením, že je zodpovědný za ukončení této teroristické války, a že to také hodlá udělat za použití všech nezbytných prostředků.

Oscar si dokázal představit, jaký jásot a potlesk musel po tomto oznámení následovat v dělnických barech a měšťáckých obývacích po celé Americe. Ryan měl celou scénu dokonale zrežirovanou a elegantně podtrhl koberec pod nohama všech, kteří by jinak protestovali proti masivnímu zátahu na izraelské agenty, který probíhal několik příštích dní.

Do řešení černošských nepokojů v Miami se úřad víc než týden nezapojoval. Guvernér Floridy povolal ke střežení oblasti Národní gardu. Ta zatkla několik pachatelů rabování a rozprášila pár shromáždění, ale střelba a zhářství pokračovaly. Osmý den výtržností zastavili černošští mladíci auto na silnici procházející čtvrtí zasaženou nepokoji tak, že mu z nadezdu prohodili čelním sklem betonový kvádr. Pak se nahrnuli k autu, bílého řidiče málem umlátili k smrti a pak odtáhli dvě křičící, bílá, dospívající děvčata na přilehlé sídliště.

Když plačící matka prosila večer v televizi, guvernér požádal o pomoc federální vládu.

Příští ráno bylo v oblasti postižené nepokoji přes 600 lidí z úřadu v helmách a neprůstřelných vestách, vybavených M 16.* Byl tam s nimi i Ryan, který celou operaci řídil z narychlo zřízeného polního velitelství. Agenti procházeli jednu obytnou budovu za druhou, odstřelovali zamčené dveře a zastřelili každého, kdo okamžitě nereagoval na jejich rozkazy. Do setmění zatkli přes 400 černochoů, zabili jich 123, vážně zranili asi 200 a výtržnosti úplně potlačili. Později se ukázalo, že tam Ryan poslal deset černošských tajných agentů – ve skutečnosti všechny černochoy, kteří k úřadu přešli z bývalého protiteroristického oddělení FBI –, jakmile nepokoje vypukly. Pak, zatímco čekal na politicky nejvhodnější čas k použití síly,

* Americká útočná puška vyráběná firmou Colt; pozn. překl.

shromažďoval o místní černošské komunitě veškeré informace – hlavně o nejdůležitějších vůdcích nepokojů –, potřebné k účinnému použití síly.

Dopad této akce pro Ryana rozhodně nebyl jednohlasně příznivý. Černošské skupiny si dlouze a nahlas stěžovaly, a jak se dalo předpokládat, podporovala je velká část bílých duchovních. Židé byli netypicky nejednotní: mnoho menších skupin, zvláště levicově orientovaných, a jednotlivých židovských novinářů a vydavatelů potlačení nepokojů ze strany úřadu odsuzovalo, ale židovský establishment, včetně nejvyšších mediálních bossů, buď mlčel nebo zdrženlivě pochválil obnovení klidu. Reakce bílé veřejnosti však byla tak jasně a nadšeně příznivá, že se nesouhlasné hlasy v celkovém součtu úplně ztratily. V jejích očích vláda poprvé zasáhla proti černošským výtržníkům tak, jak si zaslouží, aby se s nimi zacházelo.

Ryan se začínal stávat populárním bělošským hrdinou, ať se této roli snažil vyhnout sebevíc. Oscarovi bylo jasné, že si Ryan uvědomuje nevýhodu toho být považován za politicky ambiciózního. Potřeboval spolupráci médií a chtěl uznání veřejnosti, ale hlavně si musel uchovat důvěru mocenských struktur. Musel vypadat jako dokonalý strážce jejich zájmů, nic víc – aspoň v této fázi hry.

Deset dní po akci v Miami Ryan provedl další kompenzační akci zatčením 35 příslušníků bělošské separatistické komunity ve vzdálené části Idaho. Jeho muži tam dorazili za svítání v obrněných transportérech a nad nimi kroužily bojové vrtulníky. Když byly rozespálé rodiny vytahovány ze svých chatek a spoutávány, vše dokumentovaly štáby kameramanů a reportéři. Kamery sledovaly, jak Ryanovi agenti vynášejí do plastu zabalený kufr plný zbraní a munice, zatímco jim bývalý člen a současný informátor v pozadí ukazoval, odkud vytáhnout ty, kdo se schovali.

Proti zatčeným příslušníkům komunity nebyla vznesena žádná obvinění z terorismu – dokonce ani z porušení zákona –, celé to bylo jen divadlo. Jeden agent otevřel kufr, vyndal z něj zbraň, podržel ji před kamerou a řekl: „Tady ten kulomet už nikdy nebude použit k terorismu.“ Oscar v té zbraní svým zkušeným okem rozpoznal poloautomatickou pušku běžného typu, ale miliony ostatních televizních diváků uvěřily, že to je kulomet určený k teroristickým činům. Mediální komentáře byly ještě zaujatější a členy komunity bez rozpaků označovaly za „teroristy“. Byly zveřejněny rozhovory s místním šerifem a zástupcem židovské organizace v Boise a oba úřad pochválili, že pomohl skončit s nebezpečím terorismu v Idaho, opět bez konkretizování jakéhokoliv zločinu, který měli členové komunity údajně spáchat. Oscarovi to připadalo, že jejich skutečným zločinem je to, že jsou bílí, že jsou

ozbrojení a že se rozhodli neúčastnit velkého multirasového sociálního experimentu, kterého se účastní všichni ostatní v zemi.

1. června byla oznámena nezaměstnanost za duben. Celková nezaměstnanost se po největším jednoměsíčním skoku od druhé světové války vyšplhala na 9,2 %.

Od doby, co Oscar žil s Adelaide, rozhodně vyžrál. Nemohl si pomoci, ale měl pozitivnější názory, když se teď její pružné, teplé tělo tisklo k jeho sedm nocí v týdnu místo dvou nebo tři a její smích a šarm byly u každého jídla.

Obrousilo to také část mé tvrdosti? ptal se sám sebe. Vzpomněl si na některé divoké kousky, které dělal ještě před pár měsíci, a divil se, že byl tak odvážný. Teď vážně doufá, že mu Ryan zase nezavolá kvůli nějaké zvláštní práci. Je na vině této nadměrné opatrnosti Adelaide? Má přílišný strach ze ztráty radosti, kterou vnesla do jeho života?

Možná. A možná to je ještě něco jiného: Předtím vycházel z pocitu bezmoci, z frustrace z neschopnosti udělat cokoli s nenáviděnými věcmi, dějícími se všude kolem něj. Žil ve světě, který se stal tak nesnesitelným, že skutečně nezáleželo na tom, co s tím udělá. Ale teď má plán, nebo aspoň jeho začátek, teď má záblesk naděje, že na tom možná bude záležet, že možná dokáže zlepšit svět. A tato naděje v něm vzbuzuje opatrnost. Dokonce i sebenepatrnější možnost, že snad vykoná něco, co má trvalou hodnotu, je příliš drahocenná na to, aby nerozvážně riskoval život.

Nová možnost do budoucna spočívá v Saulovi, samozřejmě. Skrze něj se Oscar dostává k uším milionů, skrze něj mohou být tyto miliony v kritický okamžik povzbuzeny k rozhodující akci. A do té doby může být Saul využíván – opatrně – jako médium pro tvůrčí myšlenky, médium s mnohem větším nosným potenciálem, než cokoli jiného, v co on nebo Liga mohli racionálně doufat, že dosáhnou se svými současnými prostředky. Několik týdnů přemýšlel o tom, jaké ideje by šlo propagovat prostřednictvím Saula nejen vzhledem ke strategické proveditelnosti – to jest ideje, které lze propagovat, aniž by znepokojily Židy a ti přerušili Saulovo spojení s publikem –, ale také vzhledem k jejich skutečné hodnotě: jaké myšlenky je skutečně potřeba dostat do mysli veřejnosti, nebo do té části, ke které má Saul přístup?

Mluvil o tom i s Harrym. Koncem června, kdy bylo obchodní zabezpečení Saulova fungování víceméně pod kontrolou, měli čas na několik debat. Jedna z nich proběhla u Oscara doma v sobotu odpoledne poté, co si s Adelaide, Colleen a Saulem prohlédli nahrávku Saulova kázání, které se mělo vysílat ten večer. Oscar navrhl, že přišel čas začít Saulova kázání využívat ke zvyšování rasového uvědomění jeho publika.

Harry byl skeptický: „A jaký je důvod? Chci říct, čeho tím chceš dosáhnout?“

Tento dotaz Oscara podráždil a v jeho hlase to bylo znát: „Důvod je ten, že naše rasa odtéká do kanálu a jednou z největších příčin toho je, že bílí lidé mají tak nízké rasové uvědomění. Měli bychom udělat cokoli, abychom tento stav napravili.“

Harry si povzdechl, jako kdyby právě něco podesáté vysvětloval tupému žákovi. „Jistě. Náš cíl je zabránit úpadku rasy, pokud můžeme. Víc než to, chceme dostat rasu zpátky nahoru, dostat ji zpět k práci na přípravě cesty pro budoucí vyšší rasu. Uvědomění je jeden z nezbytných předpokladů. Ale uvědomění musí být založeno na znalostech a Saulovo publikum je singulárně neznalé. Nevím, jestli je vůbec reálné snažit se s ním něco udělat. Chci tím říct, tohle jsou křesťanští fundamentalisté. Jsou vzrušiví, jistě – ale vzdělavatelní? Stěží, pokud vůbec. Myslím, že bychom se měli snažit využít jejich vzrušivost a zapomenout na snahu je vzdělávat.“

„Já tvůj pesimismus nesdílím,“ odpověděl Oscar. „Vím, že tam venku je spousta pověřčivých blbů, ale určitě je lze něco naučit. Konec konců, většina z nich se naučila něco o Bibli, tak by měli být schopní naučit se něco o rasové historii a současné situaci rasy. Jedna věc, ve které však nemám jasno, je tvé rozlišování mezi znalostí a uvědoměním.“

„Znalosti jsou souhrn vědomostí – zřejmě uspořádaných vědomostí – v mysli člověka, spolu se systémem pro jejich pochopení. Znalost je to, co člověk získá, když se naučí francouzsky nebo ovládat počítač – nebo si poslechne přednášku o historii rasy. Pokud na to má člověk duševní schopnosti, tak spolu se syrovými daty získá i určitou míru jejich pochopení.

Ale uvědomění je vyšší vývojový stav. Uvědomění je znalost plus vědomí plus motivace. Znalost vyžaduje jen duševní schopnosti. Uvědomění vyžaduje pár duševních a duchovních schopností. Znalost sídlí v mysli, v její hloubce. Uvědomění se stává součástí osobnosti, sídlí na povrchu i v hloubce, prostupuje celou lidskou bytostí.

Pokud studuji historii své rasy, tak po chvíli můžu mít rasové znalosti. Můžu být schopen citovat ti spoustu faktů, říct ti etnické složení nepřátelských armád na Katalunských polích v roce 451* a u Tours v roce 732,** nebo vyjmenovat dvacet genetických rozdílů mezi bělochy a černochoy, kromě barvy kůže. Ale to mě nedělá rasově uvědomělým. Na fakultách našich univerzit je spousta rasově dobře informovaných lidí, ale prakticky nikdo rasově uvědomělý. Na to, aby se člověk stal rasově uvědomělým, musí své rasové znalosti pozdvihnout do té míry, že jim podřizuje své myšlení a chování. Člověk si jich musí být stále vědom, musí je *cítit*. Člověk může získat znalosti čtením knih nebo posloucháním kázání, ale dosáhnout a udržet si uvědomění znamená změnit způsob života.“

„Pane jo,“ odpověděl Oscar. Na chvíli přemýšlel o tom, co Harry řekl, a pak prohlásil: „Myslím, že s tímto tvým rozlišováním můžu souhlasit, ale pořád nevím, proč bychom se

* Bitva na Katalunských polích ve francouzském kraji Champagne, kde západořímský vojevůdce Flavius Aetius spolu s visigótským králem Theodorichem porazili Huny; pozn. překl.

** Bitva u Tours, v níž vojsko Franků vedené Karlem Martelem porazilo arabskou armádu emíra Abd ar-Rahmána. Tato bitva je považována za konec arabské invaze do Evropy; pozn. překl.

neměli pokusit poučit Saulovo publikum a postupně přivést alespoň jeho část k určitému rasovému uvědomění. Nemusí v nich být všechno, v co bychom u žáků doufali, ale musíme s nimi pracovat. Kazatelé Identity převychovávají přesně tento typ lidí a pak v nich vybudují určité uvědomění. Proč nemůžeme do Saulova kázání zapracovat pár lekcí o rase a pak je předložit Saulovu publiku tak, aby si je vzalo k srdci dost na to, že by se stalo tím, co nazýváš „uvědomělé“? Nemuseli bychom vůbec mluvit o Židech. Mohli by usoudit, že Saul je „rasista“, ale kdyby tam nebyla žádná přímá hrozba vůči nim, pravděpodobně by nezašli tak daleko, aby ho odstavili.“

„Oscare, lidem nedáš uvědomění tak snadno. Židé nejsou tak uvědomělí jen studováním historie svého národa. To, co je činí a udržuje uvědomělými, je trvalé napětí mezi nimi a nežidovským světem. Většina toho, co je učí o židovské historii – jejich rodiny, rabíni, židovské časopisy a knihy –, je vykalkulováno na zvyšování tohoto napětí. Je to záměrně překroucená historie: například jejich slavný mýtus o „plynových komorách“ za druhé světové války. Jsou učeni, že svět tam venku je chce dostat a jediná možnost, jak přežít, je dostat svět jako první. Tématem, které donekonečna vtoukají svým dětem, je perzekuce, perzekuce, perzekuce. Historie, kterou si vytvořili, je záznam toho, jak přežívali jednu perzekuci za druhou. Jejich hlavní svátky jsou oslavy přežití toho či onoho pronásledování – a toho, jak se údajným pronásledovatelům pomstili. Mladí Židé vyrůstají s tím, že gójové kolem nich jsou nepřátelé, které je třeba přelstít. Jsou učeni, že je svět nenávidí. A samozřejmě, s takovými názory se jejich nejhorší podezření a obavy mají tendenci naplnit. *To je to, co jim dává uvědomění. To je to, co je činí tak silnými.*

A křesťanská Identita činí lidi uvědomělými podobným způsobem. To znamená, že na sebe, stejně jako Židé, pohlíží jako na „vyvolený národ“, potomky starověkých Izraelitů, kteří uzavřeli smlouvu s Jehovou. Věří, že byli o své dědictví podvedeni Židy, kteří jsou přísluhovači Satana. Mohli by se nechat přesvědčit, aby zaplavili dopisy nepřátele ve Washingtonu, nebo podporovali nějaký zákon, kdyby jim Saul řekl, že na to má Ježíš nějaký názor. Mohli by se dokonce nechat přimět k vyvolání nějakého typu občanských nepokojů, kdyby k nim Ježíš skrze Saula promluvil.

Ale snažit se je změnit a nutit je dělat věci, které pro ně nejsou snadné ani přirozené – to je úkol úplně jiných rozměrů. Musíme vědět, co chceme udělat s mocí, kterou Saul má. Chceme to rozbalit ve volbách? Nebo chceme vybudovat armádu bojovníků za bílou rasu? Než se rozhodneme udělat to druhé, ujistěme se, že to má smysl, že to zapadá do naší celkové strategie.“

Na víc než minutu zavládlo ticho. Oscar opět žasl nad pozoruhodnou podobností toho, co mu řekli dva tak odlišní muži, jako jsou William Ryan a Harry Keller. Když o tom však uvažoval, měl silný pocit, že mezi myšlením obou mužů je také významný rozdíl: rozdíl, který nedokázal úplně hmatatelně uchopit, ale který mu umožňoval přijmout to, co říká Harry, mnohem snáz než akceptovat tutéž nebo velmi podobnou pravdu od Ryana.

„Dobrá,“ řekl Oscar nakonec. „Dobrá. Možná, že někdy trochu předbíhám. Je to tím, že to, co v dlouhodobém horizontu *musíme* změnit, je myšlení veřejnosti. Musíme vybudovat pocit rasového uvědomění v průměrném občanovi. Jinak úspěch ve volbách nebo zahájení nepokojů nemůže mít dlouhodobý efekt.“

„Máš pravdu, samozřejmě,“ řekl Harry. „Ale nezapomeň, že Židi ovlivňovali názory veřejnosti desetiletí, než ji dostali tam, kde je teď, a měli k tomu mnohem víc prostředků, než jen jeden televizní program jednou týdně. K tomu, abychom lidi nasměrovali novým směrem, budeme potřebovat srovnatelné prostředky. Možná, že když Saula chytře využijeme, naše prostředky to zvýší. Možná nakonec získáme tak velké prostředky, že budeme moci o srdce a mysl našich lidí efektivně soupeřit se Židy. Mám jen obavu, abychom ho teď nevyužili jako malý a neefektivní prostředek a neztratili tak šanci na získání mnohem většího a efektivnějšího prostředku později.“

„Jak myslíš, že můžeme Saulovo vysílání využít k získání větší části veřejnosti než tak, jak ji teď získáváme prostřednictvím televize?“

„Nevím. Uvažuji o několika možnostech, ale myslím si, že se teď musíme držet naší cesty a být připraveni využít nové možnosti, které se objeví. Je fakt, že spousta peněz, vracejících se za Saulova vysílání, nám do budoucna slibuje možnost dělat víc věcí, než jsme měli předtím. Když věci půjdou jako teď, za rok můžeme mít v bance klidně 100 milionů dolarů. Pak bychom mohli vážně uvažovat o koupi pár velkoměstských novin. Jenže to je ošemetný obchod. Mohli bychom utratit 100 milionů za noviny a pak zjistit, že na nich máme roční ztrátu 50 milionů, kdyby nás Židi prokoukli a zahájili reklamní bojkot našich novin. Nakonec bychom je museli s obrovskou ztrátou prodat. Jejich výhoda je, že jsou silně organizovaní. Než ovládli média, získali obrovský vliv na zdroje převážné části mediálního příjmu z reklamy. Nemůžeme doufat, že uděláme totéž.“

„To je ten důvod, proč si myslím, že bychom se teď měli snažit dostat naše myšlenky k veřejnosti,“ odpověděl Oscar. „Nemůžeme dělat věci stejně jako Židé. Nemůžeme to dělat jen penězi. Ale můžeme to dokázat s idejemi, s inspirací. Samozřejmě chápu, že teď naše myšlenky dostáváme k jednotlivcům prostřednictvím knih a videokazet. Chápu, že to je důležité. Lidé, které jsme oslovili, jsou teď inteligentnější, vzdělanější a schopnější se podílet

na našem úsilí než kdokoliv ze Saulova publika. Ale nemůžeme si dovolit nechat veřejnost dál jít směrem, kterým ji vedou Židé.“

Na chvíli se zarazil a jak v jeho mysli začaly krystalizovat záblesky plánu, předklonil se. „Dejme tomu, že začneme s něčím, co bude natolik propracované, že to nemůže Saulův program nijak ohrozit, ale co začne pokládat základy pro jasnější ideje později. Například bychom je mohli nechat přemýšlet o předcích. Mohli bychom začít vyvracet židovské tvrzení, že jsou všichni jen individuality, bez jakýchkoliv kořenů a zodpovědnosti, leda vůči sobě.

Saul, který byl doteď jen posluchač, najednou promluvil. „Takhle?“ zeptal se a spustil: „Bratři a sestry, je člověk jen atom? A proplouvá tímto světem docela sám? Ne, bratři a sestry, tak to není. Bůh nás v Bibli učí, že člověk je jako článek v řetězu. Jste článek, který spojuje minulost s budoucností. Jste článek mezi všemi předchozími generacemi a těmi, které přijdou. Jste tím, čím jste, díky tomu, čím byli vaši předci a způsobu, jakým se chovali, způsobu, jakým si vybírali manželky a manžele. Jací budou vaši potomci bude záležet na způsobu, jakým se chováte vy teď. Jinak řečeno, bratři a sestry, Bůh nám dal zodpovědnost za to, jak bude svět vypadat v budoucnu. Očekává od nás, že tuto zodpovědnost vezmeme velmi vážně. Protože Bůh miluje svět a chce, abychom se o něj starali. Ano, miluje ho, bratři a sestry. Sám Ježíš nám v Bibli říká ‚Bůh tak miloval svět, že mu dal svého jediného syna‘. To řekl Ježíš. A tak, když přivádíme na svět své vlastní děti, měli bychom dávat pozor na to, co děláme. Měli bychom si být jisti, že jsou v očích Pána krásné, že jsou to děti, které budou Bohu k potěše a dáme mu tak najevo, že bereme svou zodpovědnost vážně.“

„Přesně, Saule, přesně!“ odpověděl Oscar vzrušeně. „Ta pasáž o ‚kráse‘ by se dala proložit trochou reptání o míchačích ras a tmavých bratřích, ale myslím, že nám může projít cokoliv jako je tohle.“

„Samozřejmě budu muset nabídnout spoustu podobenství k ilustraci tohoto kázání. Bratři a sestry nedokáží nic pochopit, pokud v tom není spousta podobenství. Ale mám základní představu. Víte, vyrůstal jsem ve fundamentalistickém prostředí. Ti lidé jsou prostí, ale nejsou špatní. Cítil jsem se trochu špatně, když jsem se všemi zacházel jako se stádem zvířat, které jsme nasměrovali určitým směrem, jakmile přišel ten správný čas. Cítím se mnohem lépe, když jim s poněkud pokročilejšími lidmi prodáváme naše knihy. Jsem si jistý, že s dostatečným časem a trpělivostí můžeme napravit hodně škod, které na nich byly napáchány a opět dostat do popředí jejich lepší instinkty. Je ostuda, že k tomu musíme používat židovské náboženství a židovskou Bibli, místo abychom je z toho marasmu úplně vytáhli.“

„Dobře, nejdřív to nejdůležitější, Saule,“ řekl Oscar. „Než se osvobodí od celoživotní cizí pověry, musí se naučit uvažovat v nových mantinelech. Musíme jim dát nové obrysy, ve

kterých se dívat na svět i sami na sebe. Musíme jim pomoci získat pocit rasové identity, lepšího pochopení jejich vztahu ke zbytku vesmíru a pocit smysluplnosti jejich života.“

Harry vypadal během debaty Saula s Oscarem zamyšleně. Teď opět promluvil: „Na tom, co říkáte, nevidím nic špatného. Než budeme připraveni udělat cokoli pro probuzení Saulova publika, může to zabrat pět let, možná víc. Pak můžeme některé z nich dostat na správnou cestu. Určitě ne všechny, ani většinu. Křesťanství je náboženství otroků a to odpovídá povaze mnoha bělochů, bohužel. Nedokáží se obejít bez představy velkého táty na nebi, který na ně dohlíží. Nikdy se nenaučí stát na vlastních nohách, myslet jako aristokraté, mít aristokratické náboženství. Ale někteří z nich ano a ti se pro nás stanou důležitým zdrojem nových lidských sil. Jen musíme být velmi opatrní, jakým způsobem je budeme získávat, abychom jejich velkou část neztratili, nebo nevzbudili podezření u Židů.“

„Židé jsou přirozeně podezíraví,“ opáčil Oscar. „Ti by nás podezírali, i kdybychom se nesnažili dát do Saulových kázání rasové poselství. Podezíravost je jejich přirozeností. Ale pokud ji udržíme pod prahem vnímání a budeme si dávat pozor, abychom nezaútočili na žádný z jejich bezprostředních zájmů, jako je Izrael, myslím, že můžeme uspět. Saulova sledovanost je teď tak dobrá, že ho milují. Přitahuje diváky a tak jim vydělává peníze, stejně jako nám. A nezapomínejte, že chceme dát Saulovi multimediální působnost, přesně jako má Caldwell a ostatní. Ti, kdo dobře reagují na jeho televizní poselství, mohou dostávat tištěné materiály. To nám umožní postupně oddělit zrna od plev.“

O tři dny později, 1. června, byl zveřejněn počet nezaměstnaných za květen. Celková nezaměstnanost se od dubna zvýšila o půl procenta na 9,7 %, ale nárůst za tento měsíc byl oproti nárůstu v předchozím měsíci jen poloviční. Mluvčí vlády prohlásil, že nezaměstnanost je „pod kontrolou“ a s určitostí předpověděl, že brzo znovu poklesne.

Vláda ve skutečnosti neměla věci tak pevně pod kontrolou, jak by chtěla. Spolu s nezaměstnaností vzrůstala i kriminalita. Počet přepadení, vloupání a krádeží aut měsíc po měsíci výrazně narůstal. Rostoucí problém představovaly i nepokoje dělníků. Většinou byly jen lokální, ale 4. července proběhla obrovská demonstrace nezaměstnaných dělníků v New Yorku, Washingtonu, Detroitu, San Franciscu a půltuctu dalších významných měst. Ve Washingtonu a San Franciscu byly demonstrace násilné, s rozbitými výlohami a převrácenými, hořícími auty. Černoši ve Washingtonu ve velkém rabovali obchody. Když se je policie pokoušela zastavit, pustili se do žhářství. Večer 5. července bylo v plamenech 20 bloků a hasiče drželi v šachu odstřelovači.

Ryan se opět držel zpátky a čekal na vhodný okamžik k nasazení svých sil, kdy bude moci počítat s úředním i veřejným schválením svých akcí. Ta chvíle nastala, když se v noci obrátil vítr a nesl kouř z hořících oblastí do bělošských obytných čtvrtí na západě. Teplotní inverze, ve Washingtonu velmi vzácná, držela kouř u země. Hustý, dusivý oblak byl obzvláště silný v Georgetownu, kde měla byty nebo domy spousta zákonodárců, diplomatů a úředníků. Panická snaha o hromadný úprk auty úzké uličky rychle zablokovala a kašlající motoristé opouštěli svá vozidla, čímž nutili ostatní řidiče za sebou udělat totéž. Záchrané týmy v plynových maskách musely pěšky odvést tisíce obyvatel do bezpečí. Kongresoví vůdci druhý den ráno zuřili a požadovali okamžitou ráznou akci. Prezident v 11 hodin zavolal Ryanovi.

Ten byl připraven. Stejně jako v Miami od začátku získával informace od svých tajných agentů. V jeho „zpravodajském informačním sále“ na velitelství úřadu byly na obrovské elektronické nástěnné mapě města vyznačeny údaje o všech požárech, pouličních barikádách, bandách černých výtržníků a odstřelovačích, aktualizované každou sekundu.

Těsně před polednem vyrazil s víc než deseti bitevními vrtulníky, v nichž byly týmy silně vyzbrojených agentů a televizní štáb. Na budovy, v nichž byli hlášeni odstřelovači, byly vypáleny rakety a pak byly opakovaně ostřelovány 20 mm kanóny, než se na jejich střechy spustili těžce opancéřovaní agenti s útočnými puškami.

Další vrtulníky zaútočily na skupiny černochoů na ulicích a vrhaly do jejich středu speciálně sestavené svazky třaskavých granátů. Tato taktika měla skvělé výsledky a hlavně to byla výjimečně zábavná podívaná pro ty, kdo sledovali útok úřadu na výtržníky v přímém přenosu. V jednu chvíli byly na obrazovce stovky černochoů dole na ulici, drže hrozící vrtulníku nad sebou pěstmi a pořvávající oplzlosti. Poté prakticky zároveň rozptýleně v davu zazářilo sto záblesků a ohlušující exploze. Pak byla vidět jen černá těla, bizarně rozházená po vozovce.

Nakonec se jich asi polovina postavila na nohy a začali utíkat do všech směrů, jak nejrychleji mohli. Pár dalších se snažilo odplazit nebo odbelhat pryč a zbytek zůstal ležet. Mluvčí úřadu prohlásil, že vrtulníky byly vybaveny zařízením na „potlačování demonstrací“. To bylo úřadem nově vyvinuto a očekávalo se, že se v budoucnu stane součástí standardní výbavy.

Útok úřadu během dvou hodin úplně skoncoval s odstřelovači a v oblasti výtržností prakticky vyčistil ulice od černochoů, až na dvě velká prázdná místa, kam bylo nahnáno asi 1 000 vězňů, než byli autobusy rozvezeni pryč. Všechny ohně byly do tmy uhašeny.

Úřad se při potlačení washingtonských výtržností veřejnosti ukázal jako rázný, profesionální a nepřekonatelně silný. Kontrast s neúčinnou taktikou washingtonské policie byl nepopsatelný. Výzkumy veřejného mínění přesně dva měsíce po výtržnostech v Miami ukazovaly, že drtivá většina bílého obyvatelstva úřad podporuje, přičemž jedinou bílou opozicí, stojící za zmínku, byli duchovní. Komentáře v dopisech vydavatelům a rádiových talk show se nesly od umírněně konzervativního „vláda musí být v boji s nezákonnými živly přísná“ až po jadrné „konečně máme ve Washingtonu někoho, kdo ví, jak jednat s negry“. 312 černochoů, zabitých Ryanovými agenty při potlačování vzpoury, byla jen statistika uvnitř novin, kterou necitoval nikdo kromě dopálených černošských vůdců, kteří to srovnávali s policejní střelbou do černošských vzbouřenců v jihoafrickém Sharpville roku 1960.

Kongres úřadu 22. června schválil najmutí a vycvičení dalších 2 500 agentů a 1 500 ostatních zaměstnanců – víc než zdvojnásobení dosavadní síly.

24. června oznámil Úřad pro pracovní statistiky opravu svých čísel nezaměstnanosti za duben a květen, když jejich počet souhrnně zvýšil o jedno procento. 3. srpna byla zveřejněna čísla za červen: celková nezaměstnanost ten měsíc dosáhla 13,6 %. Odhadovalo se, že v červenci možná dosáhne až 15 %.

Tentýž den prezident podepsal vládní nařízení s platností na neurčito, omezující občanská práva osob podezřelých z konspiračních aktivit, které by mohly způsobit výtržnosti nebo jiné rušení veřejného pořádku.

Veřejnost v červenci věnovala pozornost jiným zprávám, ale pak se začaly objevovat i první zprávy o zatčeních a obžalobách podle Horowitzova zákona. Přesně jak Harry před sedmi měsíci předpovídal, prvním cílem vyšetřovacího výboru, ustanoveného ke zkoumání a schvalování nebo zamítání podezřelých knih a dalších tištěných materiálů, byl Ku Klux Klan a pár buranských neonacistických skupin. Liberálové, bojující za občanská práva, mlčeli, a kontrolovaná média vytvořila dojem prakticky jednomyslného veřejného souhlasu s potlačením „nenávistných“ skupin a spálením jejich literatury.

Jediné námitky stojící za pozornost se ozvaly v srpnu, kdy výbor doporučil zakázat nově vydanou knihu *Vzrůstající hrozba AIDS v Americe* a obžalovat autora i vydavatele. Tato kniha, napsaná napůl populárním stylem dr. Harveyem Crosslandem, prominentním lékařským vědcem na Johns Hopkins University, analyzovala způsoby, jak se tato nemoc přenáší mezi heterosexuálními bělochy, kterých se až donedávna téměř netýkala. Crossland obvinil bisexuály, že působí jako přenašeči viru HIV ze silně nakažené homosexuální populace na relativně nenakaženou heterosexuální populaci, a promiskuitní bělochy, provozující sex jak s černochy, další silně nakaženou skupinou, tak s bělochy. Poukázal na to, že jediný skutečně efektivní způsob, jak předejít dalšímu šíření této smrtelné choroby, by byl otestovat celou populaci a nakažené pak umístit do karantény.

Když byl vydán zákaz, kniha už byla na seznamu bestsellerů v oblasti literatury faktu v *New York Times* a hned poté se na komisaře výboru snesla bouře protestů. Protože se publicisté, pedagogové, spisovatelé, právní odborníci, politici a mluvčí různých menšin vrhali do boje na té či oné straně, celá bouře zuřila ještě několik týdnů. Několik chladnějších hlav z řad původních zastánců Horowitzova zákona se v tichosti snažilo přesvědčit výbor, aby zákaz stáhl, ale jejich snaha byla marná.

Výbor tučtu komisařů vybral Bílý dům z přeživších členů Národního výboru proti nenávisti, s obligátním vyvážením: byl v něm katolický biskup, rabín, protestantský kněz, lobbyista za práva černochů, militantní feministka, americký Indián, cikán, homosexuální aktivista a tak dále. Právě posledně jmenovaný komisař naléhal na to, aby výbor proti knize o AIDS zasáhl. Byl rozzuřený závěrem knihy, z něhož vyplývalo, že homosexuálové ohrožují zdraví zbytku společnosti a řada by jich měla být v karanténě. Nakonec se mu povedlo přesvědčit i černošského komisaře, že jsou v knize pomlouváni černoši jako celek. Feministka, o které se říkalo, že je bisexuální, byla samozřejmě pro. Protestantský kněz také, ze stejného důvodu. Tito čtyři přesvědčili další tři komisaře na základě toho, že kniha podněcuje nenávist stigmatizací mezirasového sexu.

Celý kravál nakonec ustal, když se do věci vložil sám prezident a vyvinul nátlak na dva komisaře, aby své hlasování změnili. Předtím však před newyorskou kanceláří knižního vydavatele Harmon House probíhaly každodenní hlučné demonstrace homosexuálů. Ve druhém týdnu demonstrací došlo k obzvláště odpornému incidentu, kdy dva opilí homosexuálové polili krví, infikovanou AIDS, sekretářku z Harmon House, když opustila svou kancelář.

Druhý den ráno bylo na chodníku krve infikované AIDS ještě mnohem víc, když manžel sekretářky vjel autem až na obrubník 10 metrů od skupiny demonstrantů, vystrčil hlaveň

poloautomatické brokovnice ráže 12 z okénka a sedmkrát do nich vypálil hrubé broky, pak znovu nabil a vypálil dalších sedm ran.

Zatímco mstící se manžel ládoval do brokovnice nové náboje, zhruba 30 policistů, dohlížejících na místě nad udržením pořádku, kupodivu vůbec nezasáhlo. Když jeden nováček zaujal bojový postoj s pistolí u mužovy hlavy a začal na něj řvát, ať dá zbraň dolů, velící seržant mu odstrčil ruku stranou a řekl mu něco, po čem se silně začervenal a hned dal pistolí zpět do pouzdra. Seržant pak se stejným účinkem rozzlobeně gestikuloval na dalšího policajta, který si vzal střelce na mušku.

Několik policistů obrátilo zbraně proti zkrvaveným demonstrantům, kteří se pokoušeli uprchnout, a přinutili je lehnout si na vozovku. Přitom si dávali velký pozor, aby se jich nedotkli. Další procházející demonstranti o tyto zakopli a rozplácli se. Výsledná hromada pak představovala snadný cíl, když střelba o pár sekund později pokračovala.

Po druhé střelbě si seržant povzdechl, přiloudal se k autu, jemně vzal muži jeho brokovnici a spoutal ho.

Pět sodomitů v tichosti zemřelo hned na místě, ale 11 dalších tam řvalo a krvácelo víc než hodinu, protože se jich posádky sanitek odmítaly dotknout, dokud nedostanou speciální ochranné oděvy s rukavicemi a kapucemi. *New York Times*, odrážející názory homosexuální komunity, zuřily a požadovaly obžalování policistů, ale nebyla reálná pravděpodobnost, že se to stane. Oficiální vysvětlení znělo, že primární povinností policie bylo ochránit veřejnost před postříkáním krví od homosexuálů, opouštějících oblast bezprostřední střelby, a možnou nákazou ostatních jejich krví.

Veřejnost jasně a téměř jednohlasně souhlasila, jak ukazovaly neoficiální průzkumy mínění i její činy. Když mluvčí homosexuálů oznámil plánovaný protestní pochod proti zásahu a postojům policie, někdo mu hodil do kanceláře zápalnou bombu. Když se přes deset jeho kolegů objevilo před městskou radnicí s transparenty, zaútočila na ně skupina pouličních dělníků s trubkami a lopatami, a zbila je do bezvědomí. Vylití infikované krve na sekretářku u veřejnosti vyvolalo takové představy, jaké si homosexuálové ani nedokázali představit. Vzbudilo to hlubokou hrůzu a odpor, které se nedaly tak snadno potlačit mediálními výtkami proti „nesnášenlivosti“. V další úrovni se to odrazilo celostátním prudkým nárůstem počtu útoků na homosexuály ze strany skinheadů a dalších.

Vyskytly se rovněž požadavky, aby byli Crossland i Harmon House obžalováni ze spiknutí za účelem vyvolat nepokoje, ale ani z toho nic nebylo.

Celá aféra však měla několik oficiálních důsledků. Jednou z těchto věcí bylo to, že prezident v tichosti reorganizoval výbor komisařů, přičemž nahradil pragmatičtějšími kandidáty všechny, kdo hlasovali pro zákaz Crosslandovy knihy.

Ti nejzuřivější podporovatelé Horowitzova zákona v kongresu předložili nový zákon, poskytující výboru značně rozšířené pravomoci. Místo aby jen projednával stížnosti na konkrétní knihy, které již vyšly, měl vykonávat preventivní cenzuru. Všichni vydavatelé by byli nuceni předložit texty nových knih před jejich vydáním výboru ke schválení.

Je možné, že před povykem kolem knihy dr. Crosslanda by takový zákon prošel, ale teď neměl šanci. Kouzlo bylo prolomeno. V první řadě ustala médii řízená hysterie, která umožnila schválení Horowitzova zákona. Lidé se začali odvážně a nahlas vyslovovat proti tuhé cenzuře výboru, dokonce i s rizikem, že budou vypadat jako podporovatelé „nenávisti“. Nejednalo se o žádnou snahu zrušit Horowitzův zákon, nebo navrátit práva takovým vyvrhelům, jako jsou Klansmeni a neonacisté, ale kouzlo muselo být znovu pečlivě obnoveno, než bude vláda moci zabezpečit, že už nebudou vydávány žádné nové knihy, které by mohly urážet nějakou privilegovanou menšinu.

Podporovatelé Horowitzova zákona však dosáhli jednoho vítězství. Uspěli s přeložením zodpovědnosti za jeho prosazování z FBI na úřad. Jejich argument zněl, že „nenávistná“ literatura a „nenávistné“ organizace souvisí s terorismem a proto by měly spadat pod jurisdikci úřadu. Nedávnou střelbu do homosexuálních demonstrantů vysvětlovali jako teroristický následek vydání knihy, která měla být zakázána. Ve skutečnosti jim šlo o to, že předpokládali, že Ryanův úřad bude mnohem tvrdší než FBI.

„Copak si ti buzeranti neuvědomují, že všechna nenávist, kterou proti sobě vyvolávají, může u veřejnosti dojít až do bodu varu a všechny je uvařit k smrti? Copak si opravdu myslí, že mohou průměrnému člověku donekonečna strkat před nos ta svoje svinstva a nikdy se jim to nevrátí?“ ptal se Oscar.

On, Harry a Saul byli v obýváku u Kellerových na druhé nedělně odpolední plánovací poradě ohledně Saulova programu. Saul přednášel posledních deset týdnů uvědomění zvyšující kázání, velmi pečlivě naplánovaná k vyjádření rasového poselství bez skutečného zmínění rasy. Diváci to přijali překvapivě dobře a jeho sledovanost nadále stoupala. Dvě neděle po zveřejnění posledního průzkumu sledovanosti televizních pořadů, ukazujícího, že Saulův podíl na fundamentalistickém publiku vystoupil na 55 %, Caldwell, Braggart a Richards společně obvinili Saula, že je „rasista“ a odsoudili jeho kázání jako „nekřesťanská“ a „rozvratnická“.

Saul tato obvinění samozřejmě důrazně popřel a dál vedl kázání ve stejném stylu. Týden poté, co na něj zaútočili, měl své doposud nejodvážnější kázání, které zahájil starozákonním citováním z Ezdráše o zapovězení svým soukmenovcům brát si nežidovské sousedy a zakončil ho napomenutím svého publika, aby neporušovalo to, co Jehova tak jasně nařídil: „Bůh nepromrhal tisíce generací, aby vás učinil tím, čím jste, jen proto, abyste to všechno zkazili. Chce po mně, abych vám dnes řekl totéž, co Ezdráš Izraelitům před 1500 lety. Těm řekl, ať se zbaví všech ‚cizích manželek‘ i dětí, které s nimi mají. Kdo nebyl čistokrevný Žid, musel jít. Bůh to tak chtěl. Vy, mladí lidé, přemýšlejte o tom, jací jsou vaši rodiče a prarodiče. Přemýšlejte o tom, jak vypadají a jak se chovají a pak si vybírejte přátele, kteří tak vypadají a chovají se také.“ A pořad v tom nebyla explicitní zmínka o rase. Saul tak mohl stejně dobře mluvit k černošskému publiku jako bělošskému. Kontroverze vyplývající z útoku jeho kolegů kazatelů zvedla jeho sledovanost dokonce ještě výš.

Oscar komentoval homosexuály během jejich diskuse o dnešních zprávách ve *Washington Post*. Národní asociace pro vzdělávání právě schválila model zákona, podle kterého by školy ve státech, kde se tento návrh stane zákonem, musely vyučovat předmět „alternativní sexuální orientace“. Údajným účelem zákona, který sestavilo několik homosexuálních skupin spolu s Anti-Defamation League of B'nai B'rith, byl „boj proti bigotnosti“ a zmenšení pravděpodobnosti dalších „tragédií“, jako při nedávném masakru na chodníku v New Yorku. Studium, navržené v zákoně, mělo „pomoci mladým lidem pochopit, že lidé s odlišnou sexuální orientací“ jsou stejně tak „normální“ jako kdokoliv jiný, a že žádná konkrétní orientace není morálnější nebo více žádoucí než jakákoliv jiná.

„Někteří si to musí uvědomovat,“ řekl Harry, „ale bukvice neuvažují racionálně. V některých věcech do určité míry připomínají Židy: neznají žádnou míru. Ve skutečnosti řada z nich *jsou* Židé. Ale jsi optimista, pokud věříš, že je veřejnost aspoň trochu připravena začít ten hmyz rozšlapávat. Ta věc s poléváním s infikovanou krví rozehrála velkou mediální hru a hodně lidí vyděsila, ale to byla jen náhoda. Jen to sleduj, za šest měsíců nebo za rok ani neceknu, až budou jejich děti muset chodit do třídy, kde jim budou říkat, že pohlaví jejich sexuálních partnerů je nepodstatné a že ta nejhorší věc, kterou by mohly udělat, je zranit city někoho s AIDS.“

„Sakra, Harry,“ reagoval Oscar podrážděně, „přece vážně nevěříš, že jsme jediní v zemi, kdo to odsuzuje.“

„Ne, to nevěřím. Miliony lidí – možná čtvrtina bílé populace – jsou nešťastné z toho, jak se věci mají. Ne každý věří tomu, co mu je tvrzeno. Spousta lidí by byla nejradši, kdyby se otevřela země a pohltila všechny buzeranty, Židy a černé – ale odvalu nebo žaludek na to *udělat* něco, aby se to stalo, má jeden z deseti tisíc. Nepodstoupí žádné oběti a nebudou nic riskovat, protože si myslí, že nic z toho nemá cenu. Naše rasa neupadá kvůli nedostatku správných myšlenek, ale kvůli nedostatku charakteru.“

„O tom posledním se nebudu přít,“ odpověděl Oscar, „ale nesouhlasím s těmi statistikami. Nevěřím, že lidé, jako manžel té sekretářky s brokovnicí jsou tak vzácní, jak si myslíš. Věřím, že takových jako on jsou tisíce a že kdybychom je dokázali motivovat, reagovali by stejně rázně. A potom, co by tyto tisíce šly příkladem, by se přidaly další statisíce.“

„Dobře, možná jsem moc pesimistický, ale ty jsi zase moc optimistický,“ opáčil Harry. „Jediná chvíle, kdy uvidíš statisíce bílých Američanů útočit na své nepřátele, nastane tehdy, až budou přesvědčeni, že to je naprosto bezpečné. Až bude na každém kandelábru viset Žid a budou si jistí, že nehrozí žádné nebezpečí a nebude je to nic stát, půjdou a poplivou ho, ale to je asi tak všechno, v čem s nimi můžeš počítat.“

„Víš,“ promluvil opět Saul, „to není otázka toho, kolik bělochů má nějaký charakter. Je to i o dobrých podmínkách, stejně jako o správné podstatě člověka, co ho vede k tomu udělat správnou věc. Za dobrých podmínek se i ze zbabělce může stát hrdina a i ten nejsobečtější egoista se může obětovat pro věc. Během doby, kterou máme, toho pro zdokonalení charakteru Američanů nemůžeme moc udělat. To je práce, která zabere generace – po revoluci. Ale můžeme něco udělat s podmínkami a myslím, že právě o tom bychom měli přemýšlet.“

„Pokud víš o něčem, o čem my ostatní nevíme, budeme se snažit změnit podmínky v této zemi, stejně jako její charakter,“ prohlásil Harry. „Co myslíš, že bychom mohli udělat?“

„No, nejsem si jistý,“ odpověděl Saul. „Ale už jsme trochu změnili ideologické klima. Kdo by si ještě před třemi měsíci pomyslel, že skoro devět milionů křesťanských fundamentalistů, kteří byli posledních 30 let učeni, že Bůh chce, aby lezli do postelí s negry, začne být hrdých na to, že jsou bílí, a rozvíjet opravdový zájem o své rasové kořeny v Evropě? Viděli jste nějakou poštu, co dostáváme?“

„Jo. Překvapuje mě, jak dobře ti zabeďněnci berou naše poselství. Myslím, že existuje i opozice, ale než se probere z překvapení a postaví se na obranu, zabere to spoustu času. Nemám rád snižování úspěchů, ale myslím, že jsme to rozjeli moc rychle. To, co jsme zvládli za deset týdnů, jsme měli rozložit do dvou let a být mnohem chytřejší. Většina publika může přijmout tvé poselství, aniž by pochopila, kam míříš, ale v žádném případě neoklameš Židy. Obávám se, že jsme teď shodili masku a bude mnohem těžší rozšířit naše mediální prostředky. Ve skutečnosti možná bude těžké udržet si i to, co máme. Poslechni si tohle.“ Harry pak přečetl výstřižek článku z posledního čísla *Jewish Week*. V něm Saulův program strhali nejen kvůli podprahovému rasovému poselství, ale i kvůli tomu, co nazvali „antisemitský podtext“ kázání o Ezdrášovi.

„Krucí, neřekl jsem nic, co by se dalo vykládat jako antisemitské,“ protestoval Saul.

„Jistěže řekl,“ odpověděl Harry. „De facto jsi řekl, že pokud je vyhýbání se sňatkům s cizinci dobré pro Židy, tak je to dobré i pro nás. Vyzvedl jsi nás, *góje*, na stejně vysokou úroveň jako vyvolený národ. Ti na to pohlíží jako na *lèse majesté*,* ten nejhorší druh antisemitismu, a to ti neodpustí.“

Debata probíhala ještě asi hodinu, ale Oscar se jí účastnil méně energicky, než u něj bylo běžné. Souhlasil s Harryho názorem, že odkryli masku příliš rychle. Dobře, krucí, býval by byl mnohem opatrnější, kdyby necítil, že Harry směřuje celý koncept Saulova programu k ideologické indoktrinaci. Harry po něm chtěl podporu a pak na Saula tlačil trochu tvrději, než by dělal jinak, aby funkčnost tohoto konceptu dokázal.

Program mohl být stěží dělán lépe. Pošta a peníze se jen hrnuly. Na zpracování pošty si museli najmout přes deset žen a dalších dvacet místních členů Ligy bylo zapojených do celodenní přípravy tištěných materiálů, posílaných jako odpovědi, od počítačem generovaných děkovných vzkazů, vypadajících jako psané Saulovou rukou, až po seriózní četbu pro televizní diváky, kteří se zdáli být připraveni dále zvyšovat své uvědomění. Jedním z Oscarových nejdůležitějších úkolů v poslední době bylo vyřešit, co dělat se všemi těmi

* *Lèse majesté* – zločin, jehož se dopouští ten, kdo poruší úctu k panovníkovi; pozn. překl.

penězi. Prozatím většinu vložil na šestiměsíční termínovaný účet a zvažoval různé možnosti investice do akcií nebo investičních fondů.

Vzadu v hlavě však měl nepříjemný pocit, že je celý podnik v ohrožení. Odkryli karty, aniž měli jasnou představu, co dělat dál. Saulův komentář o měnících se podmínkách v zemi ho zaujal, ale stejně jako on nevěděl, jak je využít jiným způsobem, než pokračováním v opatrném zvyšování rasového uvědomění pár milionů křesťanů. Ten večer odešel domů mírně deprimovaný a ustaraný.

Ačkoliv Oscar viděl nahrávky posledního Saulova kázání už třikrát v různých fázích vývoje, když bylo vysíláno na WZY-TV v osm hodin, sledoval ho s Adelaide vsedě v posteli opět. Rasové poselství bylo tentokrát o něco podprahovější než před týdnem. Saul měl za téma zhoršující se drogovou situaci a ze vzrůstajícího užívání drog částečně obvinil ztrátu pocitu rasové identity Američanů – opět aniž by fakticky zmínil rasu.

Podstatou jeho kázání bylo: „Lidé v Evropě cítili, že patří ke skupině ostatních lidí, kteří s nimi byli určitým způsobem příbuzní, lidí, kteří vypadali a mysleli jako oni, lidí, kteří cítili vzájemnou spřízněnost, ať už to byla vesnice nebo celý národ. Bůh tak zařídil celý svět. A lidé cítili, že mají povinnosti vůči skupině, jejíž jsou součástí, že musí udržovat určité standardy chování. Celá skupiny měla prakticky stejné hodnoty, stejné standardy. Bůh to tak chtěl. Ale v Americe to tak už bohužel není. Pár špatným, ale mocným lidem se boží cesta nelíbila. Rozhodli se, že se Amerika musí stát ‚tavícím kotlem‘ rozličných národů, se všemi typy chování, jaké si dokážete představit. A stalo se to, protože ti zlí lidé dokázali ze zákulisí tahat za nitky tak, aby se to stalo. Protivili se Bohu. A výsledek je, že už neexistují žádné standardy. Nikdo necítí žádnou zodpovědnost. Každý dělá jen to, co chce, nebo co si myslí, že se mu vyplatí. A to se týká i braní drog. A proto tu bude problém s drogami, dokud zůstaneme ‚tavícím kotlem‘. Trest drog tu bude, dokud se nevrátíme na boží cestu.“

Toto kázání ještě umocnily zprávy, následující hned po Saulovi. Byly v nich dva mimořádně vzrušující drogové příběhy. Jeden byl o polední přestřelce mezi agenty protidrogového oddělení s černými a kolumbijskými příslušníky drogového gangu. Po razii v jejich hlavním sídle několik členů gangu ujelo autem s vládními agenty v patách. Honička vedla po Pennsylvania Avenue kolem Bílého domu, kde auto gangu s prostřelenými pneumatikami vjelo na chodník a narazilo do plotu Bílého domu. Dva kriminálníci z něj vyskočili, vzali jako rukojmí skupinu turistů a přinutili je projít rozbitým plotem na pozemek Bílého domu, kde se okamžitě dostali pod palbu ochranky z tajné služby. Při přestřelce, zachycené televizními kamerami, byli zabití všichni členové gangu a pět turistů.

Další příběh se týkal zatčení čtyř vysokých důstojníků floridské státní policie obviněných z chránění pašeráků drog výměnou za úplatky. Zatýkáním vyvrcholilo roční tajné vyšetřování DEA.* Tito čtyři pomáhali udržet otevřenou cestu, přinášející do státu ročně v drogách asi tři miliardy dolarů z Karibiku tím, že pašeráky plně informovali o všech významných protidrogových operacích a drogový kartel jim za jejich pomoc platil miliony dolarů.

* DEA – Úřad pro potírání drog (Drug Enforcement Administration); pozn. překl.

Tyhle zprávy už nešlo načasovat lépe, pomyslel si Oscar s uspokojením.

Poslední zpráva byla o Blízkém východě. Izraelci spáchali další zvěrstva. Poté, co skupina palestinských dětí házela kameny na auto řízené židovským osadníkem, se mu dostalo pomoci od ostatních osadníků a spolu provedli nájezd do blízké palestinské vesnice, kde zabili přes deset obyvatel. Nájezd se uskutečnil během dne, kdy byli palestinští muži v práci, takže všechny oběti tvořily ženy a děti. Židé byli stejně farizejští jako vždycky a prohlásili, že použijí jakoukoliv sílu, kterou budou považovat za nezbytnou k pacifikaci Palestinců a že se do toho zbytek světa v žádném případě nemá míchat.

Komentáře se lišily podle toho, kdo je pronášel. Bílý dům a ministerstvo zahraničí prohlásily, že litují jakýchkoliv násilností a odmítly Izraelce odsoudit. Kupodivu dostali slovo i dva představitelé skupin nepřátelských vůči politice Izraele. Jedním byl bývalý americký senátor libanonského původu, zastupující arabsko-americkou skupinu. Ten pouze zopakoval svůj často vyjadřovaný požadavek na zastavení americké ekonomické a vojenské pomoci Izraeli. Druhým byl britský levicový duchovní, reprezentující křesťansko-islámskou mezináboženskou skupinu, který oznámil mezinárodní bojkot amerického zboží trvající tak dlouho, dokud budou Spojené státy pokračovat v zásobování Izraele penězi a zbraněmi. „Morální muži a ženy, ať křesťanští nebo islámští, už nebudou tolerovat urážení svého svědomí, které jim způsobuje podpora těch – bez ohledu na to, jak nepřímá –, kdo zabíjí a utlačují Palestince. Dokud americká vláda financuje toto zabíjení, všichni lidé se svědomím se budou snažit vyhnout financování Spojených států,“ řekl duchovní. Tazatel tuto výhrůžku bojkotem zjevně nepovažoval za nic znepokojivého: organizace, stojící za ní, evidentně nebyla velká ani silná.

Slova duchovního však Oscarovi uvízla v mysli a cítil v tom začínající vzrůstající ideu. Adelaide odstrčila pokrývku, přesunula se k nohám postele a natáhla se, aby vypnula televizi. Pohled na její holý, hladce kulatý zadek jen metr před obličejem Oscarovi hned vyhnal z hlavy všechny myšlenky, kromě jedné.

Druhý den ráno se u stolu při snídani zeptal: „Miláčku, co myslíš, že by se stalo, kdyby deset milionů křesťanů najednou prohlásilo, že nebudou platit daně a budou kupovat dovážené zboží místo amerického, kdykoliv to bude možné – že nebudou platit sociální pojištění, pokud jsou podnikatelé, že nebudou platit splátky, pokud jsou zaměstnanci a že budou kupovat Hondy a Datsuny místo Fordů a Chevroletů –, dokud vláda neslíbí, že už do Izraele nepošle ani cent?“

„Předpokládám, že mluvíš o Saulově publiku. Ale jak dosáhnout deseti milionů? Myslela jsem, že jich je něco přes sedm a půl milionu.“

„To bylo před měsícem, než se na něj Cadlwell a ostatní vrhli. Myslím, že teď se to blíží deseti milionům. Devět a půl určitě.“

Adelaide po krátkém přemýšlení odpověděla: „Pochybuji, že by to v normální době mělo velký efekt. Ale kdyby lidi za současné situace přestali kupovat americká auta, mohlo by to zvýšit nezaměstnanost o další zlomek procenta. A kdyby opravdu neplatili daně, mohlo by to trochu zvýšit inflaci. Nemyslím, že by to celkově uškodilo vládě natolik, aby změnila politiku vůči Izraeli. Ale mohlo by to způsobit politické nepokoje, zvláště kdyby vláda začala zavírat spoustu lidí do vězení za neplacení daní.“

„Dobře, předpokládejme, že by tu byl zároveň mezinárodní bojkot amerického zboží. Nemyslíš, že by šest nebo sedm milionů Američanů, kteří by se k němu připojili, dalo bojkotu velkou podporu a přesvědčilo mnohem víc cizinců, aby ho podporovali také?“

„Snad. Možná. Kdyby to zredukovalo americký export řekněme až o 25 %, zvýšilo by to nezaměstnanost o dalších pár procent a to by vládu opravdu zasáhlo. Ale neuvažuješ vážně o tom to udělat, ne? Myslela jsem, že jsi věnoval hodně úsilí přesvědčení Židů, že Saul je proizraelský, aby mohl začít vysílat. Neodřízli by ho hned, jakmile by vystoupil proti Izraeli?“

„To by určitě udělali. Ale odříznout ho můžou tak jako tak. Teď jen zkoumám různé možnosti.“

Oscar pak obrátil téma k rozhovoru na mnohem konkrétnější téma: „Miláčku, myslím, že bys dnes mohla dát v Pentagonu výpověď. Potřebuji, abys mi teď pomáhala s tolika věcmi, že nemá smysl, abys dál pokračovala v práci.“

„To je bezva. Ale pokud věříš, že Saulův program nemůže vydržet, nemyslíš, že by bylo riskantní, abych teď odešla? Neměla bych počkat, až si budeme jistí, že příliv peněz neustane?“

„Vzhledem k době a tomu, co děláme, nikdy nemáme jistotu na víc než pár dní, miláčku. Teď hrajeme o velké sázky a 30 000 ročně, co ti zaplatí vláda, za moc nestojí. Mám odložených víc než osm milionů dolarů ze Saulova vysílání a i kdyby ho Židé odřízli už příští týden, dostali bychom ještě čtyři nebo pět milionů na darech, než by proud peněz vyschl.“

„Ale to jsou peníze Ligy. Až budeme mít dítě, bylo by dobré mít nějaké vlastní úspory.“

„To by určitě bylo, miláčku. Ty peníze ve skutečnosti patří organizaci Americká hodina víry. To je nezisková společnost, kterou jsme založili jen pro Saulův program a já jsem předseda. Doteď jsem nikomu nedával žádný plat, protože jsme to nepotřebovali. Ale mohli bychom tě dát na výplatní listinu se stejným platem, jaký dostáváš v Pentagonu, a pak bys to všechno mohla dávat do banky. Hlavní je, že se teď nacházíme v rozhodujícím historickém okamžiku a nemůžeme si dovolit utrácet čas čímkoliv nepodstatným, na čem nezáleží. Teď

máme šanci, byť třeba jen malou, změnit chod věcí, změnit celý výsledek. Musíme do toho dát všechno, co máme.“

Při práci během dne Oscar uvažoval o běžných věcech: psaní šeků, plánování rozvrhu několika dalších vysílání, rozhovorech s potenciálními novými zaměstnanci. Uprostřed odpoledne mu zavolala Colleen a tento telefonát mu opět navodil tísnivou náladu, jakou měl předtím.

„Ruší nás, Oscare.“ V jejím hlase byly zoufalství a rezignace.

„To jsou parchanti! Řekni mi, co o tom víš.“

Jak Colleen tak Harry odešli ze svého původního zaměstnání a věnovali všechn svůj čas Saulovu programu a s tím související práci. Colleen byla styčný důstojník se stanicemi, které vysílaly Saulova kázání. Colleen mu popsala detaily: „Dneska jsem už měla osm telefonátů: Los Angeles, WARJ v Chicagu, Seattle a řada dalších. Všichni říkají, že s námi ukončují smlouvu. Židé na nás zřejmě zahájili koordinovaný, překvapivý útok. Ve skutečnosti posílali lidi, kteří vyhrožovali nežidovským majitelům stanic. Všichni ustoupili.“

„A co Gospel Time Network? Ti jsou pořád s námi, ne?“

„Promiň, Oscare. Jsem tak rozrušená, že jsem ti o tom zapomněla říct. Carl Hollis byl první, kdo mi ráno volal. Byl příliš vyvedený z míry na to, aby se nějak rozpovídal, ale vyjádřil se celkem jasně: Gospel Time Network už Saulova kázání vysílat nebude. Řekl, že mu Židé vyhrožovali bankrotem, pokud Saula neodstřihne.“

„Krucí! Nemůžou nám jednostranně vypovědět smlouvy. Většinu z nich jsme zaplatili předem!“

„Technicky vzato, většina z nich nemůže. Jsou smluvně zavázání nám poskytnout vysílací čas, specifikovaný ve smlouvách a pak je můžou zrušit. Ale obávám se, že se budou snažit nás odstavit v každém případě, i když jim budeme vyhrožovat žalobou. Jsou opravdu vyděšeni.“

„Dobře, sakra! Jestli to zkusí, chytíme je za prdel! Hned to řeknu Billovi.“ Bill Carpenter byl právní poradce Ligy. Oscar s ním konzultoval smlouvy, už když o nich jednali s televizemi. Krátce mu vysvětlil situaci po telefonu a pak zamířil do jeho kanceláře. Než přijel, Bill už volal do dvou televizí a mluvil s jejich právníky. „Byl jsem na ně pěkně tvrdý. Řekl jsem jim, že využijeme všechny svoje prostředky, abychom je donutili dodržet smlouvu, a že z nich jinak sedřeme kůži. Ve WMAB byli dost tvrdohlaví, nějaký nevymáchaný židovský právník mi tam v podstatě řekl, ať jdu do prdele. Lidi z Gospel Time byli rozumnější. Jejich právník řekl, že věří, že správní rada bude ochotná dodržet smlouvu, která vyprší za osm týdnů. Řekl, že mi asi před pátou zavolá zpátky. Celkově ale předpokládám, že

bude těžké stanice donutit, aby splnily své závazky. Většina jich radši bude čelit soudním žalobám od nás než bojkotu od Židů.“

„Jen do toho, Bille! Musí být něco, čím vyvinout nátlak i na ty nejtěžší případy,“ odpověděl Oscar.

„No, mohli bychom proti nim získat soudní příkaz. Pochybuji, že by si kdokoliv vyskakoval proti soudnímu nařízení,“ zasmál se Bill.

„Tak to udělejme!“

Bill se na něj pobaveně podíval. „To myslíš vážně? Uvědomuješ si, co všechno to obnáší?“

„Nezajímá mě, co to obnáší. V sázce je příliš mnoho. Musíme udělat cokoli, co zajistí, že Saul bude ve vysílání ještě aspoň jednu neděli na všech stanicích, se kterými máme smlouvu. Použijeme na to všechny možnosti, které máme. Žádná námaha ani cena s tím spojená nás nezastaví.“

„Sakra, chlape, máš tady 216 různých smluv. To si myslíš, že na všechny získám soudní příkaz?“

„Najmi 215 dalších právníků, kteří ti s tím pomůžou, jestli musíš. Hlavně zajisti, ať to je hotové. Nesmíme to prohrát.“

Bill si povzdechl a na chvíli se zamyslel. Pak, mluvíc víc k sobě než k Oskarovi, řekl: „Jistě, mohli bychom zažádat o plošné nařízení. Kdybychom to udělali, stačilo by jít k federálnímu okresnímu soudu a zažádat o soudní pravomoc nad všemi kontrakty, protože to jsou všechno naše smluvní strany. Také bychom všechny televize mohli obvinít ze spolčení. Fakt, že proti nám všechny vystoupily současně, toto obvinění opodstatňuje. Mohli bychom je všechny zasáhnout jedinou žalobou. I tak to pořád bude ožehavá práce, ale mohli bychom být schopní to zvládnout.“

„Jakou máme šanci získat soudní příkaz?“

Bill o tom chvíli přemýšlel, než odpověděl: „Vlastně docela dobrou. Fakta jsou jasná. Televize chtějí porušit jasné, jednoznačné smlouvy, které s vámi mají. Můžete věrohodně tvrdit, že pokud to udělají, utrpíte nenapravitelné škody. Ty televize sotva mohou tvrdit totéž. Chci tím říct, že by si určitě nedovolily přijít k soudu a říct, že se jim Židé pomstí, pokud dodrží smlouvu s vámi. A co jiného by ještě mohli tvrdit? Myslím, že pokud o to nařízení požádáme včas, tak ho dostaneme. Teď si ale uvědom, že zažádat o soudní příkaz proti těmto lidem bude pokládáno za akt nepřátelství. Pokud už kvůli vám nezuří, tak budou. Na koho z nich chceš soudní příkaz uvalit?“

„Nebudeme riskovat, že někdo na poslední chvíli změní názor. Podej to na všechny. Pokud budeme v neděli vysílat, je mi jedno, jak budou zuřit.“

„Je dobře, že je pondělí a ne pátek,“ řekl Bill, když si nalil šálek kávy a připravoval se na dlouhý pracovní večer. „Kdyby byli Židé chytřejší, počkali by s tlakem na televize do čtvrtka nebo pátku. Pak už bychom neměli čas jít k soudu.“

Oscar zavolal z Billova telefonu Saulovi a domluvil si s ním schůzku na pátku. Než od Billa odešel, volala mu Colleen, že smlouvu vypověděly čtyři další stanice.

V domě Saula a Emily jim vysvětlil, co má příští neděli v plánu: „Musíme je zasáhnout naší nejlepší ranou. Předtím jsme na to šli příliš tvrdě a dostali jsme se do současných problémů, ale teď je musíme překonat. *Můžeme* donutit většinu stanic, aby nás nechaly ve vysílání až do vypršení kontraktů a využijeme veškerý čas, který dostaneme, maximálně efektivně. Ale jisti si můžeme být jen touto nedělí. A protože nemáme šanci na moc dlouhé pokračování, potřebujeme udělat malý kotrmelec: potřebujeme zajistit, aby za naší věc bojovali další lidé. Myslím, že nejlepší možnost nám k tomu dává otázka Blízkého východu.“

„Takže myslíš, že je čas, aby Ježíš řekl věřícím, aby přestali posílat dolary ze svých daní do Izraele na podporu vrahů Krista?“

„Něco takového,“ souhlasil Oscar. „Existuje spousta báječných lidí, kteří už souhlasí s uzavřením kohoutků Izraeli. Židé až doposud dokázali jejich hlas účinně potlačovat – a kontrolovat jejich zástupce ve Washingtonu. Musíme se pokusit tuto otázku nastolit dost tvrdě na to, aby vedla část z těch zastrašených milionů k hlasitému promluvení. Také by bylo dobré, kdybychom se mohli zapojit do bojkotu, který podporují někteří liberálnější křesťané v Evropě.“

„No, jen trochu váhám, jak mému publiku zprostředkovat hospodářské a politické otázky,“ řekl Saul. „Nejsem si jistý, jak bych jim mohl vysvětlit, že kupování japonských aut ublíží vrahům Krista, aniž bych se obešel bel obšírného vysvětlování a nemyslím, že by vypadalo dobře, kdyby jim Ježíš dával přednášku o ekonomice. Na druhou stranu bych možná Ježíšovu část mohl předvést jednoduše a neoddiskutovatelně a pak přidat své vlastní malé vysvětlení. Nechte mě na tom pracovat. Kolik času máme?“

„Hodiny, hochu, hodiny,“ odpověděl Oscar ponuře. Naštěstí jsme se trochu opozdili s páskou, kterou už máš nahranou pro příští neděli a neodeslali jsme v sobotu její kopie, jak to obvykle děláme. Colleen je chtěla vzít na poštu dnes ráno, když začala přicházet zrušení smluv. Měli bychom to nahrát dnes večer a poslat zítra ráno, i když si myslím, že by stačilo nahrát to zítra ráno a poslat odpoledne. Nezapomínejte, že udělat všechny kopie a připravit je k odeslání zabere asi čtyři hodiny.“

„To je dost málo, ale udělám, co můžu. Už mám pár nápadů.“

„Jsem si jistý, že to zvládneš, Saule. Tentokrát nebudeš muset vymýšlet žádné schovávačky. Můžeš minimalizovat podprahové vzkazy a maximalizovat herectví, což je tvá silná stránka. Čím tvrději budeš bušit do Židů, tím lépe. Budeme je chtít vyprovokovat, aby nám pomohli udržet věci ve varu a sotva existuje jiná otázka, se kterou by mohlo být snazší vyvést je z jejich chladné rovnováhy.“

Večer Oscar s Adelaide sledovali zprávy společně. Velké téma byly výtržnosti černochoů v Chicagu. Začaly už v neděli odpoledne, ale do zpráv se dostaly až v noci. Ryanovy jednotky už byly v akci a držely výtržnosti pod kontrolou, ale černoši stříleli mnohem víc než ve Washingtonu. Evidentně měli i těžké zbraně, protože sestřelili jeden Ryanův bojový vrtulník. Oscar nepochyboval, že by s nimi Ryan pěkně rychle zatočil, ale situaci komplikoval fakt, že bílí členové civilní stráže jednali na vlastní pěst. V některých bělošských čtvrtích byly postaveny barikády kvůli kontrole dopravy a černoši byli v nebezpečí, že na ně bude zahájena palba. Kromě toho se další běloši chopili iniciativy při snižování pravděpodobnosti černošských nepokojů ve svých čtvrtích vypálením černochoů, kteří se nedávno přistěhovali. Nejprve bandy skinheadů s molotovovými koktejly zapalovaly budovy obývané barevnými ve smíšených čtvrtích. To připadalo jako dobrý nápad dalším bělochům, kteří se rozhodli, že už dozrál čas na vytvoření malého neutrálního pásma kolem jejich čtvrtí. V hraničních oblastech vzplanuly stovky budov.

„A teď vám, mí bratři a sestry, musím říct toto, ačkoliv je to pro mne velmi obtížné: Náš Pán a Spasitel ke mně opět přišel před sedmi dny, hned po vysílání minulou neděli.“ Saul strávil skoro 40 minut vysílání přípravou cesty a přichystáním půdy tomuto sdělení. Jeho důstojné, téměř přísné vystupování mu u publika zajišťovalo větší důvěryhodnost než u jeho okázalejších a žoviálnějších konkurentů. Jejich tvrzení o nadpřirozenu – vizích, zázračném uzdravení apod. –, téměř vždy spojená se žádostí o peníze, působila jen jako záminka pro prodej bezcenných lektvarů. Saul se od svého „osvícení“ během Caldwellova velikonočního vysílání až dodnes takovým tvrzením vyhýbal. A teď, když pokračoval, se choval skoro utrápeně.

„Šel jsem do knihovny, abych se začal připravovat na dnešní kázání, a najednou jsem v pokoji ucítil přítomnost ještě někoho dalšího. Pak, než jsem si uvědomil, co to je, se místnost naplnila světlem tak jasným, že jsem kromě něj nic jiného neviděl, a cítil jsem *jeho* ruku na mém rameni, a slyšel jsem *jeho* hlas.“ Saulův hlas zněl při pronesení posledních slov nakřáple. Zavzlykal, snažil se znovu ovládnout a pak pokračoval se zjevným napětím v hlase.

„Řekl mi, že v srdci cítí sklíčenost. Zemřel pro nás na kříži, řekl, abychom mohli žít věčným životem. Ale my jsme skoro všichni tento jeho neocenitelný dar odmítli. Odmítli jsme ho odmítnutím spravedlnosti, odmítnutím milosrdenství, odmítnutím slušnosti a spojenectvím s těmi, kdo ho poslali na kříž – s těmi, kdo dnes pronásledují další nevinné tam, kde žil, když byl na zemi. Řekl mi, že nám naše hříchy mohou být odpuštěny, když přijmeme jeho lásku, ale že neexistuje žádné odpuštění pro ty, kdo odmítají jeho oběť, jsou věrní jeho nepřátelům a dokonce jim pomáhají ve stejných hříších, které páchali před 2 000 let.“

Saul udělal delší pauzu, aby dal publiku čas pochopit, co právě řekl, než pokračoval: „Řekl mi, že *já* jsem mezi těmi, kdo odmítli jeho lásku, protože jsem byl věrný jeho nepřátelům, podporoval jejich lži a falešná tvrzení, a nevystupoval jsem nahlas proti jejich bezbožnosti. A, ó, mí bratři a sestry, to je pravda! To je pravda!“ V Saulově hlase byla silná bolest a žal. Úplně se zlomil a neovladatelně se rozvzlykal.

Bylo to mistrovské představení, nejlepší, jaké kdy předvedl. Když ho Oscar sledoval, vyhrkly mu slzy. Adelaide popotáhla a sáhla po papírových kapesníčcích na nočním stolku. Pásky byly poslány expresní poštou v úterý odpoledne a Billu Carpenterovi se podařilo o dva dny později získat soudní příkaz, o který jim šlo. Většina televizí se u soudu nevzmohla na žádný skutečný odpor a Židé ještě nebyli připraveni odhalit se na veřejnosti jako síla stojící za zrušením smluv. Soudní příkaz však platil jen na toto vysílání a stanice měly možnost tento

týden předložit argumenty proti trvalé platnosti příkazu. Určitě vyjdou ze zákulisí i židovské organizace a využijí všechny své zákonné prostředky.

Vrchol večera však měl teprve přijít. Saul, dostatečně probraný za žalu na to, aby mohl pokračovat, začal přiznávat své hříchy: „Dělal jsem to, co všichni ostatní kazatelé; chválil jsem Izrael a věděl jsem, že to je špatné. Dával jsem si pozor, abych nikdy nekritizoval ty, kdo pronásledovali našeho Pána, i když jsem věděl, že by měli být kritizováni. Stejně jako všichni ostatní jsem říkal, že to je naplnění proctví, když Židé vraždí spravedlivé obyvatele Svaté země a kradou jim jejich práva, a věděl jsem, že když to říkám, rouhám se; stejně jako každý druhý znalec Bible jsem věděl, že Židé před tisíci let smlouvu s Bohem porušili a od té doby jsou za to prokleti, že Bible jasně říká, že už dávno ztratili právo, které kdysi měli na Svatou zem. Věděl jsem to, ale bál jsem se říkat pravdu. Všichni jsme se báli. Věděli jsme, že abychom mohli zůstat ve vysílání, musíme chválit Izrael, musíme se rouhat, musíme lhát o Božím slově, musíme se prostituovat. Báli jsme se Židů a moci, kterou mají, jejich finanční moci. Ostatní se stále bojí, a dovolte mi říct, že to má dobrý důvod! Jakmile minulý týden prosáklo, že už nehodlám dál lhát, že končím s krytím těch, kdo pronásledovali našeho Pána, začali se snažit dostat mě z vysílání. Právě tato televizní stanice, kterou právě sledujete, se mi snažila zabránit k vám dnes večer promluvit. Musel jsem jít k soudu, abych je donutil dodržet smlouvu. Protože oni se také bojí Židů. A než mi Ježíš minulý týden položil ruku na rameno a promluvil ke mně, bál jsem se stejně jako všichni ostatní. Znal jsem jejich moc. Ale od chvíle, kdy ke mně promluvil Ježíš, jsem se bál něčeho jiného, silnějšího než Židé. Bál jsem se o ztracení daru lásky, který Ježíš nabídl každému muži a každé ženě, kteří ji přijmou. Bál jsem se ztráty své nesmrtelné duše.“

„Bože, to je herec!“ vykřikl Oscar, když se na chvíli vymanil ze Saulova kouzla. „Je to ten nejpřesvědčivější lhář, jakého jsem kdy viděl. Kdyby šel do politiky, určitě by ho teď zvolili prezidentem.“

Adelaide, pořád ještě fascinovaná, se k Oscarovi přitiskla blíž, ale ani na chvíli nespustila oči z obrazovky.

Po pauze začal Saulův hlas, který s posledními slovy přešel do chraplavého šepotu, nabývat na prudkosti a intenzitě. „Chci Ježíšovu lásku! Chci věčný život, který může dát jenom On! Už se dál nebudu rouhat, abych chránil ty, kteří ho nenávidí! Už dál nebudu chránit ty, kdo ho pronásledují! Už nebudu ospravedlňovat jejich tyranii a vraždění! Budu otevřeně vystupovat proti jejich bezbožnosti! Nebudu se bát jejich síly, protože Ježíš je se mnou! A já vyzývám každého z vás, mí bratři a sestry, buďte se mnou! Vyzývám vás, odvráťte se od těch, kteří nenávidí našeho Pána, odepřete jim vaší podporu, odsuďte jejich bezbožnost stejně jako já! A

rovněž vyzývám naši vládu, aby přetrhla řetězy, kterými ji Židé spoutali. Vyzývám úředníky ve Washingtonu, aby zastavili posílání našich dětí vrahům a tyranům, kteří nenávidí Ježíše! Vyzývám je, aby přerušili všechny své vazby na ohavnost, jakou je Izrael!“

Zazněl Saulův hlas, poháněný spravedlivým hněvem: „Můj jazyk nesváže strach a ti, kdo slouží nepřítelům Krista, mě neumlčí! Řeknu vám pravdu, kterou musíte znát, aby zůstala zachována. Řeknu vám, jak můžeme ukončit moc Židů nad našimi životy a nad naší vládou. Budu... Já...“

Saulovi se zlomil hlas a ve tváři měl zděšený výraz. Pak zalapal po dechu: „Opět přichází! Náš Pán přichází!“

Rukama křečovitě svíral řečnický pult, jako kdyby měl strach, že odletí pryč. Jeho postoj se změnil stejně jako během velikonočního kázání. Uvolnil se a zároveň se zdál být vyšší. Diváci si připadali, jako by se jeho postava změnila. Pak se nad ním objevila svatozář. S vlastním studiovým vybavením bylo mnohem snazší to udělat, a ještě působivější. Saulův hlas, naprosto změněný, se rozlehl nad nahrávacím studiem, nad televizním publikem, nad rovinami i horami, nad poli i lesy a městy národa jako neodolatelná vlna síly a klidu: „Mé děti, velice jsem trpěl, abyste vy mohly žít. Nelňte k těm, kteří mě pronásledovali. Neslužte těm, kteří mě nenávidí. Věřte ve mě a jděte cestou spravedlnosti. Naslouchejte mému služebníku Saulovi a uposlechněte ho, a pak se mnou spočinete navěky v nebi.“

Když aura kolem jeho hlavy pohašla, zhaslo i světlo planoucí v jeho očích a Saul klesl na pult, jako by byl zcela bez energie. Po pár sekundách se s viditelným úsilím napřímil a několikrát se pokusil promluvit, ale z hrdla mu nevyšel ani hlásek. Nakonec opět našel hlas a bojujíc s emocemi váhavě řekl: „Jsem velice rád, že dnes večer opět přišel a promluvil k vám. Obával jsem se, že mi nebudete věřit, ale teď se ukázal i vám. Teď víte. A nyní, mí bratři a sestry, musíme dělat to, co nám náš „Pán přikazuje.“

Časování, gesta, změny postavení a hlasu byly dokonalé. Žádný herec by to nedokázal lépe. Zbývající minuty kázání využil k vysvětlení, co Ježíš chce, aby věřící dělali. Aby tím nejdůraznějším způsobem protestovali u politiků ve Washingtonu proti pokračujícímu posílání peněz a zbraní Izraeli. Kdyby politici okamžitě nezareagovali, aby odmítli platit daně. Aby všemi možnými způsoby vyvíjeli tlak na vládu. Kdyby nadále trpěli využívání svých daní na placení hříšných činů těch, kdo ukřižovali Ježíše, pak by jejich duše byly v nebezpečí věčných muk. O bojkotu v Americe vyráběných automobilů jim neřekl, protože se s Oscarem na poslední chvíli shodli, že by to vyžadovalo příliš mnoho vysvětlování. Chtěli to udržet jednoduché a vidět, jak lidé zareagují. Bojkot by pak možná mohl být proveditelný později.

„Je ostuda, že musíme používat podvody k přesvědčení lidí, aby dělali to, co je správné,“ komentoval to Oscar hořce po kázání. „To mě zneklidňuje. Instinkt mi říká, že bychom jim měli na rovinu říct, co je špatně a co je potřeba udělat. Víím, že to tak nejde, víím, že by to nefungovalo. Ti lidé – většina lidí – *musí* být podváděni. Prostě nejsou dost vyvinutí na to, aby poznali pravdu nebo rozlišovali mezi dobrem a zlem. Židé je podvádí, vláda je podvádí, církve a ostatní kazatelé je podvádí, kontrolovaná média je podvádí a my je musíme podvádět také. Narodili se, aby byli celý život podváděni. Ale přesto si myslím, že je ostuda, že nemáme čas přivést je pomalu ke správnému pohledu na věc jejich vzděláváním, i kdybychom to měli dělat podprahově. Myslím, že se Saul se svými kázáními někam posunul, že divákům pomáhal ujasnit si myšlení, než nám Židé podřízli větev.“

Podíval se na Adelaide, zasmál se a řekl: „Samozřejmě nejde jen o to, že by mi podvádění bylo proti srsti. Také mám obavu, jak to zapůsobí. Co myslíš? Myslíš, že Saul dnes večer přesvědčil většinu publika?“

Adelaide na chvíli zaváhala. „Ano, myslím, že jsme to zvládli. Od prvního ročníku na vysoké nejsem křesťanka ani nevěřím v nadpřirozeno a ani předtím jsem moc nevěřila. I přesto mě Saul dnes večer málem přesvědčil, že skrze něj promluvil Ježíš. Byl vážně přesvědčivý. Jsem si jistá, že většina lidí, co to dne večer sledovali, byla velmi pohnuta a že teď skutečně věří, že Ježíš chce, aby se jejich daně přestaly posílat do Izraele. Ale...“

„Ale co?“ vyhrkl Oscar nedočkavě.

„No, jen nevím, kolik z nich skutečně bude jednat v souladu se svou vírou. Lidi jsou tak pasivní. A jsou tak vrtošiví, tak snadno ovlivnitelní. Nevím, jak dlouho jim jejich nové přesvědčení vydrží, než je ostatní kazatelé obrátí zase zpátky. Kdyby k nim tak Saul mohl mluvit každý týden! Jsem si jistá, že pak by přesvědčil aspoň část z nich, aby skutečně něco dělali.“

„Jo, sakra, to je ten problém. Opravdu máme jen tenhle jeden výstřel. Jsem si jistý, že pár Saulových stanic ještě na chvíli udržíme, ale po dnešním večeru Židé nasadí všechny páky na kampaň na jeho umlčení. My prostě nemůžeme soupeřit s jejich ekonomickou nebo politickou silou a oni se snaží naše publikum oklešťovat. Ale budeme s nimi bojovat o každý centimetr prostoru.“

Odezva na Saulovo vysílání z 27. září přišla od Židů okamžitě a od Saulových diváků během týdne. Židé byli doslova zběsilí. Uvědomění si, že na ně vyzrál nenáviděný *gój*, že si někdo dovolil využít jedno z *jejich* médií proti nim jako zbraň, že ten, kdo se doteď tvářil jako pokorný křesťan, se za jejich zády vplížil do ovčí ohrady, osvobodil miliony dalších křesťanů, podrobovaných desetiletí dlouhé drezúře, a vložil do jejich hlav nebezpečné myšlenky – toto uvědomění uvedlo mnoho Židů do stavu takového šílenství, vzteku a nenávisti, že úplně zapomněli na veškerou opatrnost a sebekontrolu.

V pondělí ráno vpadl dav rozzuřených Židů do studií WFKZ, stanice v New Yorku, přenášející Saulův program, a vyraboval je, přičemž zničili vybavení a zbili několik zaměstnanců, kteří jim padli do rukou. Jedna devatenáctiletá sekretářka byla hospitalizována s frakturou lebky a vnitřními zraněními poté, co ji zbili baseballovými pálkami. V pondělí v noci byl vysílač Saulovy Losangeleské stanice zničen výbuchem bomby. Kvílející, nadávající a plivající Židé hlasitě demonstrovali před tuctem Saulových stanic ve velkých městech po celé zemi, zastrášovali zaměstnance a ničili majetek.

Redakční komentáře v celostátních novinách byly zcela podle očekávání: Saul byl označen za „nenávistníka“ a „neonacistu“, tvrdily, že překročil přijatelnou hranici svobody projevu a že by taková kázání neměla být tolerována o nic víc než výkřiky „hoří“ v zaplněném divadle. Redakční překrucování toho, co Saul řekl, bylo naprosto běžné a do nebe volající. Oscar v tom viděl chladnou kalkulaci, že 80 % čtenářů Saulův program nevidělo, takže si většina z nich neuvědomila, že jim lžou, když jim bylo řečeno, že Saulovo vysílání bylo plné „Hitlerovského fantazírování“ a „antisemitské špíny“. Ti, kdo vysílání viděli, mohli být tím, co čtou v novinách, ohromeni, ale jejich pochopení, že noviny vydávají lháři, byla přijatelná ztráta ve zběsilé mediální kampani na omezení škod, způsobených Saulovým vysíláním.

Ostatní kazatelé se mohli přetrhnout v odsuzování Saula. Nejhlasiťejší byl Caldwell. Ten mluvil v pondělních večerních zprávách na NBC, kde vytáhl vzpomínky na koncentrační tábory a plynové komory a bědoval, že ubozí, nevinní Židé jsou pořád perzekuováni a pronásledováni antisemity jako Saul. Prohlásil, že být proti pokračující podpoře Izraele znamená být proti Bohu; obviňovat Židy ze smrti Ježíše znamená dopustit se rouhání.

Je dost zajímavé, že ani jeden kazatel Saula neobvinil z podvodu, ani jeden nezpochybnil autentičnost jeho prožitku jako Ježíšova média. Této otázce se prostě vyhýbali. Oscarovi bylo jasné, že téma falešných zázraků patří mezi ty, do kterých se raději nebudou pouštět.

Politici také nelenili a naskočili na tuto mediální vlnu, i když z ní do konce týdne někteří zase seskočili. Bylo notoricky známé, že Židé mají v kapse přinejmenším 75 členů senátu: tři

čtvrtiny senátu by podepsaly jakýkoliv návrh a bez námitek či dohadů hlasovaly pro či proti jakémukoliv zákonu, kdyby to po nich Židé chtěli. Zhruba dalších 15 senátorů se obvykle nechalo postavit do latě jen s malým přesvědčováním. Pod pondělní rezoluci, odsuzující Saula a jeho vysílání, se jich podepsalo 83. Ve zpravodajském průzkumu, učiněném odpoledne, se ukázalo, že Saulův program ani jeden z nich neviděl.

Pak začaly přicházet reakce od publika. Fundamentalisté, kteří viděli Saulův výkon, stáli pevně za ním. Jejich dopisy začaly přicházet do Washingtonu ve středu. Do pátku byly kanceláře mnoha protestantských zákonodárců zavaleny pytli s poštou až po strop. Osm senátorů, kteří v pondělí podepsali židovské prohlášení proti Saulovi, od něj v pátek veřejně odstoupilo. Vysvětlili to tak, že v pondělí viděli nahrávku vysílání a nezdála se jim tak problematická, jak jim bylo řečeno.

Bylo jasné, že si Židé stále ve značném rozsahu zachovávají moc nad politiky. Ale také bylo jasné, že se Saul mezi lidmi těší dostatečné podpoře k zahájení skutečného boje. Zjištění té druhé skutečnosti sloužilo jako osten, udržující obavy Židů na vrcholu vzrušení. V týdnu po Saulově vysílání byly publikace různých židovských organizací plné hrozných předpovědí nebezpečí, které by nastalo, kdyby se změna postoje vůči Izraeli, které Saul dosáhl u svého televizního publika, rozšířila mezi ostatní části populace. Dlouhotrvající boj o otázku podpory Izraele by jistě vedl ke ztotožnění mnoha dalších *gójů* se Saulem a tomu bylo třeba za každou cenu zabránit. Saul musí být okamžitě umlčen a otázka, kterou vyvolal, musí být zároveň odsunuta stranou – v tichosti.

Jewish Week varoval, že by se vzrůstající neklid veřejnosti, vyplývající ze zhoršující se ekonomiky, mohl snadno přeměnit do masivního oživení protizidovských nálad a činů. K takové přeměně by stačilo všeobecné poznání nežidovských mas, že zatímco bojují za skoncování se zadlužeností, Židem ovládaní politici ve Washingtonu je zdaňují na poskytování masivní podpory Židům v Izraeli. S celkovou ekonomickou a vojenskou pomocí židovskému národu ve výši téměř 5 miliard dolarů, tedy asi 5 000 dolarů ročně na čtyřčlennou izraelskou rodinu – platit nebo neplatit takové peníze, to už je pro průměrnou americkou rodinu víc než velký rozdíl.

Po tom všem byla změna masmédií v přístupu k tomuto problému stejně silná jako rychlá. Saulovo jméno prakticky zmizelo z novin. Zuřivým soudním bitvám o jeho právu zůstat ve vysílání se věnovaly jen ty nejkratší zmínky uvnitř novin, a dokonce i tam bylo jako jediné objasnění uvedeno to, že televizní společnosti odmítají „rasismus“ v jeho kázáních. O účasti Židů ve sporu se neobjevila ani zmínka.

Druhou stranou téže mince byla záplava nových sentimentálních příběhů o „holocaustu“ a opakování starých, trik, který vládci médií vytahovali vždy, když si mysleli, že je nežidovské veřejnosti potřeba připomenout, jak moc ubozí Židé trpěli a kolik jim toho svět dluží.

V neděli po Saulově bombastickém kázání jeho program přenášely téměř dvě třetiny obvyklých stanic a něco přes polovinu z nich i neděli poté. Bill Carpenter si zajistil posily a zahájil tvrdý boj v soudních síních, ale bylo jasné, že nejlepší výsledek, jakého může dosáhnout, je odklad celkového stažení opony o pár týdnů. Židé je prostě odstřelili. Soudnictví v Americe už dávno degenerovalo do stadia, kdy rozhodujícími faktory nejsou litera a smysl zákona; dnes mají v soudní síni mnohem větší váhu než spravedlnost peníze a politika. Subjekt s větším politickým vlivem nebo větší tiskovou klakou má značnou výhodu nad subjektem, na jehož straně je jen právo. Právníci všech subjektů jsou absolutně bez skrupulí a sami soudci jsou mnohem víc právníci-politici než soudci; výroky, které ze svého křesla vynášejí, jsou v zásadě založeny na osobních kariéristických rozhodnutích, ne na zákonných rozsudcích.

Dokud však boj trval, Oscar a Saul z toho těžili, co mohli. Saul ke svým divákům krátce promluvil o situaci na Blízkém východě: o tom, jak Židé, kteří od Římanů prakticky nebyli v Palestině přítomni, naplánovali ke svému prospěchu vyvolání globálního konfliktu první světové války použitím svého politického vlivu k zatažení Spojených států do války po boku Británie oplátkou za slib (Balfourova deklarace) britské vlády založit po válce v Palestině židovskou „vlast“; o podvádění, kličkování a masových vraždách, které Židé používali při přechodu z předmostí, získaného Balfourovou deklarací, do vládnoucí role v Palestině po druhé světové válce (v jejímž vyvolání měli nemalou roli); a o genocidě, kterou od té doby vedou proti domorodým Palestincům.

Nicméně největší důraz kladl na to, co Židé dělají ve Spojených státech. Historie a zahraniční věci byly pro většinu jeho publika poněkud abstraktní. Daně, politická a justiční zkorumpovanost, morální a společenský rozklad, zaujatost řízených zpravodajských a zábavních médií, současná ekonomická stagnace – věci, které většina jeho diváků přímo zažívala – přímo souvisely se Saulovým kázáním o moci, jakou má ve Spojených státech kmen, jenž zabil Ježíše. Udržoval své poselství jednoduché a přesvědčivé a jeho diváci si ho brali k srdci. Jejich počet rostl i navzdory tomu, že ho řada stanic přestala vysílat, protože si ho po počáteční explozi mediálních pomluv ze zvědavosti naladila i spousta nefundamentalistů a když pak jeho poselství ochutnali, vzrušeně vyzývali své přátele, aby si ho pustili také. Když byly uprostřed října zveřejněny průzkumy sledovanosti televizních

pořadů, ukázaly, že se počet Saulových diváků vyšplhal z bezmála 9 milionů za předchozí měsíc na téměř 12 milionů, i přes ztrátu 45 % jeho stanic.

Vztek Židů neznal mezí. Ačkoliv masmédia nadále mlčela, publikace jejich vlastní komunity a organizací byly hysterické. Nezaměstnanost se v říjnu vyšplhala na 17 %. FBI odmítl zveřejnit nejnovější celostátní statistiku kriminality, ale lokální čísla, která byla publikována, strmě vzrostla. Přepadení, krádeže a ozbrojené loupeže se ve městech staly tak všudypřítomnou hrozbou, že běloši po setmění prakticky opouštěli ulice, ponechávaje je gangům složeným z etnických menšin a policii. Ti, kdo museli jít po setmění ven kvůli práci, se snažili cestovat ve skupinkách, se zamčenými dveřmi a obavou z poruchy, při neustálém strachu o bezpečí svých nehlídaných domů, které opustili. Obchody a sklady, které dříve zůstávaly v noci otevřené, zavíraly už za soumraku a spouštěly na své výlohy ocelové rolety. Řemeslníci instalující ocelové rolety, alarmy, zámky do dveří, okenní mříže a další zabezpečovací zařízení, nebyli nikdy tak žádaní jako teď.

Občanské nepokoje se rovněž staly téměř součástí každodenního života, navzdory drakonickým opatřením vlády k jejich udržení pod kontrolou. Časté pochody a demonstrace na protest proti ekonomickým podmínkám mnohdy končily střety s policií nebo jiným násilím. Prázdné budovy obsazovaly skupiny nezaměstnaných squatterů a jejich vyhnání policií jen málokdy proběhlo mírumilovně.

Na vzestupu byl i fenomén rasových mini nepokojů. Mnoho bělochů, kteří, když se setkali tváří v tvář s drsnou realitou života s barevnými bratry, by se v minulosti prostě sebrali a odstěhovali dál na předměstí, už na odstěhování nemělo peníze; museli se postavit a bojovat. Za poslední měsíc se nestalo nic, co by rozsahem odpovídalo zářijovým výtržnostem a žhářství v Chicagu, ale proběhlo několik menších rasových konfliktů.

A nakonec, podle všeho začal opět přicházet do módy skutečný politický terorismus. V posledních týdnech se rozmohla vlna bombových útoků na banky a vládní budovy v rozsahu nevídaném od začátku 70. let, s ohromujícím polem organizací ve stylu 60. let, nárokových si uznání a vydávajících prohlášení a ultimáta.

Bez Úřadu pro veřejnou bezpečnost by situace nepochybně byla ještě mnohem chaotičtější, ale Oscara bavila myšlenka na hektickou rychlost práce, která je teď Ryanovým údělem. Ptal se sám sebe, zda Ryan skutečně věří, že lze zabránit, aby kotel nevybuchl, dokud se ekonomika nezlepší – pokud se zlepší.

Oscar si právě zapnul večerní zprávy, když Ryan zavolal. „Tentokrát pro tebe mám něco lehkého. Máš po ruce tužku a papír?“

„Jasně. Co se děje?“

„Potřebuji, abys pro mě vyřídil jednoho televizního kazatele.“

V Oscarovi by se krve nedořezal; ještě než Ryan znovu promluvil, věděl, kterého kazatele má zabít. Když Ryan pokračoval, poslouchal ho s otupělým mlčením.

„Jmenuje se Saul Rogers. Bydlí na 1202 South Glendale Street v Alexandrii. Nemá žádné bodyguardy ani jiné zabezpečení a je snadné si ho všimnout – je to fakt mimořádně stavěný chlap. Nechal jsem ti o něm na obvyklém místě informační balíček včetně fotky. Měl by sis ho vyzvednout dnes večer. Ta práce by se měla udělat hned, než nahraje další kázání. A nemusíš si dělat starosti s tím, aby to vypadalo jako nehoda. Existuje spousta lidí, kteří ho chtějí mrtvého, takže policie bude mít s výsledky podezřelých vystaráno na příštích pět let.“

Oscar našel hlas a vykoktal otázku: „Já... já to nechápu. Proč chcete, abych zabil kazatele? Co ten má společného s národní bezpečností?“

„Hodně. V první řadě dělá velký rozruch; vyburcoval věřící, myslí si, že je Ježíšův mluvčí. Spousta jich píše dopisy jejich kongresmanům s tím, že už nehodlají platit daně. Kdyby je někdo zorganizoval, měli bychom co dělat s daňovou rebelií.“

„Pro Krista, za to se lidi nestřílí! Pokud udělal něco nezákonného – podněcoval nepokoje nebo něco –, tak máte právo ho zatknout. Podle vašich nových pravomocí ho můžete zadržovat šest měsíců bez možnosti kauce. To ukončí všechny problémy, které vám způsobuje.“

„Mohl bych ho zatknout, ale nechci. Mohl bych ho úplně lehce obžalovat podle nedávného nařízení prezidenta, ale nechci hrát roli nepřítele Ježíše. Ten chlap má u lidí velkou podporu a nechci, aby se všichni ti jeho příznivci obrátili proti mně. Kromě toho jsou tu i další důvody, proč ho potřebujeme zlikvidovat.“

„Jaké důvody?“ chtěl Oscar vědět.

„Jestli to musíš vědět, tak každý vrcholný židovský vůdce v zemi volá po jeho krvi. Vyvíjí velký tlak na prezidenta, aby ho umlčel. Musíme pro ně udržet věci v klidu, nedovolit podněcování nepokojů nebo zahájení kritiky vlády v médiích, která ovládají.“

„Židé? Co to k sakru má znamenat? Přešel jste na druhou stranu?“

Ryan netrpělivě odpověděl: „Poslouchej, nemám čas ti všechno vysvětlovat. Prostě dej na má slova. Potřebujeme spolupracovat s vrcholnými Židy, jejichž zájmy se teď momentálně shodují se zájmy vlády a mými.“

„No, asi si budete myslet, že jsem pěkně tupý a tvrdohlavý,“ odpověděl Oscar, „ale předtím jste mě přesvědčoval, že celá vaše hra má za cíl obejít Židy a zabránit jim tady všechno ovládnout. Teď to zní, jako když od nich dostáváte rozkazy. Nemám žádné výhrady proti zabíjení lidí, kazatelů nebo jiných, ale mám rád odůvodnění toho, co dělám. Mám rád ten pocit, že to je pro dobrou věc, jestli víte, co mám na mysli.“

„Přestáváš mě bavit. Nedostávám rozkazy od Židů. Snažím se udržet pořádek v téhle zatracené zemi za velmi složitých podmínek. Vrcholní Židé jsou dost chytří na to, aby pochopili, že kdybychom nechali ekonomický propad vyústit v celkový chaos, velká část viny by padla na ně, výrazně by vzrostl antisemitismus a možná by vypuklo i násilí vůči Židům. V jistém smyslu je teď držíme za koule; můžeme je pro jednou donutit, aby se chovali a drželi ostatní Židy v linii, kterou chceme my.“

„Nechcete říct oni? Víte stejně jako já, že Židé musí čas od času projít obdobím konsolidace. Jim chaos prospívá; vytváří chaos všude, kde můžou, aby zničili společnost a mohli ji ovládnout. Naši společnost ničí od druhé světové války, vymazávají její pocit identity, převrací její morálku, pumpují do ní duchovní jed. Teď nastal čas konsolidace. Nové zákony na odstranění občanských práv jsou navrženy k zakotvení změn, které udělali, aby se z nich běloši nemohli vymanit. Oni potřebují chlapy, jako jste vy, aby po generace drželi na uzdě chlapy, jako jsem já, dokud neustane poslední odpor a veřejnost si nezačne myslet, že nový řád je cesta, podle které mají věci jít.“

Ryanův hlas už byl ledový a prakticky nekontrolovatelný. „Nebudu s tebou diskutovat. Řekl jsem ti, co chci, abys udělal, a teď bys radši měl jít a udělat to.“ Pak, stejně jako předtím, pokračoval o něco jemnějším tónem: „Měl bych na tebe být pyšný, jak jsi pochopil Židy od doby, co jsem s tebou začal. Ale nemysli si, že víš všechno. Už je to dlouho, co jsem ti řekl, že v této zemi hodlám nastolit pořádek a to taky dělám. To, o co usiluji, není židovský pořádek. Je to *můj* pořádek. Oni nejsou jediní, kdo tahá za nitky ze zákulisí. Mám dobrou šanci získat navrch, pokud udržím věci pohromadě. Každopádně nemá cenu plakat nad rozlitým mlékem. Jistě, Židé zničili tuhle zem. Ale fakt, kterému teď musíme čelit, je, že je zničená. Nezáleží na tom, kdo to udělal. Běloši, o kterých si myslíš, že jim nové zákony brání dát věci zase do pořádku, by neměli žádnou šanci. Mohli by jedině navodit totální chaos a z chaosu nic dobrého nevzejde. Já aspoň držím pohromadě to, co zbylo a dávám americkému národu šanci vrátit se na správnou cestu a možná tou zkušeností získat trochu morálky. A věř mi, pokud nad Židy někdo v budoucnu stáhne oprátku, budu to já. Zamysli se nad tím, hochu: Když odstřelíš toho podfukáře Rogerse, vina padne na Židy. V tom svém programu na ně

útočí a každý si bude myslet, že ho zabili, aby mu zavřeli hubu. Miliony evangelíků, kteří si myslí, že je něco zvláštního, budou Židy nenávidět za zabití jejich guru.“

Když Oscar zavěsil, Adelaide, která zaslechla část toho, co Ryanovi říkal, se ho se zájmem zeptala: „Jaké střelení lidí?“

„Žádné, miláčku. To byla jen rétorická pře s jedním známým.“ Oscar se vymluvil a vyrazil do noci pro informační balíček. Potřeboval čas na rozmyšlenou a chtěl vědět, co přesně úřad na Saula má.

Brzy zjistil, že toho je minimum: jméno, adresa, místo a datum narození, bývalé zaměstnání, fyzický popis. Všechno to bylo na standardním formuláři úřadu, ke kterému byla přilepena fotografie z osobního spisu ve škole, kde Saul učil. Také tam byla kopie Saulova zaměstnaneckého formuláře ze školy, který vyplnil už před lety. Ale na místě vyčleněném pro členství v organizacích, bylo napsáno „neznámé“. Úřad o Saulově členství v Lize patrně nevěděl.

V noci toho moc nenaspal. Poslední věc, o kterou stál, byl konflikt s Ryanem. Kdyby Saula odmítl zabít, Ryan by pravděpodobně byl ochoten risknout, že to udělá někdo z úřadu. Nejenže by tak byl jejich vztah nenávratně poškozen, ale byl by v ohrožení i jeho vlastní život. Kromě toho by si úřad mohl Saula při přípravě na atentát důkladněji prověřit a přijít na spojení s Ligou, což by mohlo ohrozit i další lidi. Situace byla špatná, špatná, špatná.

Obzvláště znepokojivé bylo, že to nebylo úplně jednostranné. Oscar nemohl říct, že má Ryana opravdu *rád*, ale získal si k němu velký obdiv. Za Ryanovými pretoriánskými ambicemi byly nějaké skutečné ideály. A v boji se Židy, rozhodující otázce rasového přežití, Oscarovi připadalo strategické bojovat na víc než jedné frontě. Ryan měl rozhodně mnohem lepší pozici na ovlivnění výsledku tohoto boje než Liga, i kdyby měl trochu odlišné cíle. Ve skutečnosti měl světově-historickou pozici a nedbale si s ní zahrávat Oscarovi připadalo jako ta největší nezodpovědnost. Celková situace, nehledě na momentální problém se Saulem, by s kýmkoliv jiným než Ryanem na pozici hlavního pretoriána mohla být mnohem, mnohem horší.

To byla jedna strana mince. Druhá byla, že Oscar cítil mnohem větší duchovní sepětí se strategií Ligy než s Ryanovou. Vzhledem k jeho povaze mu připadalo správné a přirozené bojovat způsobem, jaký představoval Saulův program, snahou probudit a převychovat tolik bílých lidí, kolik jen lze, zachránit každého, koho lze zachránit a pak je získat pro společnou věc rasového přežití, nebo, kdyby to nevyšlo, se chopit zbraní a bojovat tak, jak bojoval, než ho Ryan chytil. Nebyl na rozdíl od něj připraven zmrazit daný stav, čekat na šanci vyčistit

rasové poměry a obrátit list. Kdyby si musel vybrat mezi zbržděním vývoje pod Ryanovou césarskou diktaturou a nejistotou a prudkou eskalací civilní války, vybral by si to druhé.

Nakonec se asi ve tři ráno oddal neklidnému spánku. Adelaide s ním zatřásla v osm. Po šálku horké, silné kávy se mu u stolu postupně začala utvářet v mysli nová myšlenka. Uvažoval, že by mohl předstírat pokus o Saulovu vraždu, neúspěšný, ale vyvolávající velký rozruch. To by Saulovi dalo hodnověrný důvod, proč se obklopit bezpečnostními mřížemi a s tím související publicita by pro Ryana znamenala mnohem větší riziko při případném nasazení zabijáka z úřadu. Kromě toho by se z toho Oscar vyvlékl – více méně. Představa, že zfušuje práci, se mu nijak nezamlouvala; jeho pýchu zraňovalo už jen o tom uvažovat. A v Ryanovi by to mohlo vzbudit podezíravost. Přinejmenším by to silně nalomilo Ryanovu důvěru v něj. Ale získal by se tak nějaký čas – možná dost času, aby Saul mohl pokračovat ve vysílání, dokud Židé neuspějí ve vydírání všech stanic a neodřívou ho.

Po snídani zavolal Harrymu a požádal ho, aby zavolal Saulovi z telefonní budky a pod nějakou záminkou – kromě zmínění Oscarova jména – ho hned dostal do nahrávacího studia. Oscar neměl strach, že by byl jeho telefon odposloucháván, protože ta poslední věc, kterou by Ryan chtěl, byla, aby Oscara kdokoliv z úřadu vyšetřoval, ale obával se, že Saulův telefon nemusí být bezpečný. Přijel tam dřív než ostatní a začal plánovat, jak celou věc Harrymu a Saulovi vysvětlit. Musel jim říct část pravdy, ale nebyl připraven říct celou pravdu.

Když přijeli, začal: „Poslouchej, Saule, neptej se mě na detaily, ale náhodou jsem se dozvěděl, že je na tebe objednávka. Jsou tu určití lidé, kteří tě chtějí co nejdřív zabít. Musíme je trochu zarazit – doufejme, že na tak dlouho, jak tě udržíme ve vysílání – a myslím, že vím, jak to udělat.“

Harry se na něj upřeně zadíval: „Hej, kámo, to jsi získal kontakty u mafie?“

„Ne, vůbec ne. Ale dozvěděl jsem se určité zvěsti. Opravdu teď nemůžu říct víc. Budete mi prostě muset věřit. Ti, kdo mají na Saula políčeno, jsou těžké váhy a myslí to naprosto vážně. Jenže se také bojí publicity. Budou jednat jen tehdy, když si budou myslet, že vina padne na někoho jiného. Nebudou riskovat, že budou obviněni oni sami. Saul teď pro své bezpečí potřebuje dvě věci. Potřebuje ta nejlepší bezpečnostní zařízení, která můžeme koupit, a potřebuje spoustu publicity o tom, jak je jeho život v ohrožení. To musíme zajistit.“

Harry, ty běž k telefonu a dej dohromady bezpečnostní tým. Sežeň profesionály, ne dobrovolníky z Ligy. Aspoň deset, takže dva budou vždy před Saulovým domem, dva ho budou všude doprovázet, někdo bude ve dne v noci v jeho autě, které bude používat, někdo bude spát ve studiu – a všude jinde, kam pravidelně chodí. Sežeň je dnes, ale do zítřejšího rána jim tu práci nekonkretizuj.

Saule, ty dnes neměň svůj denní režim, jako by se nic nestalo a já večer zaútočím na tvůj život. Konkrétně vyhodím do vzduchu tvé auto. Chci něco okázalého a hlučného, co přitáhne maximální mediální pozornost.

Stmívá se kolem sedmé. Zaparkuj dnes večer před garáž auto, na které máš nejvyšší pojistku, dost daleko od domu a všeho ostatního, co nechceš poškodit. V sedm na podvozek připevníš bombu s dálkově ovládanou roznětkou. V sedm třicet řekneš Emily, že se chceš asi na hodinku zastavit ve studiu a vyzkoušet nějaké rekvizity pro příští kázání. Nastoupíš do auta, nastartuješ, zapneš světla a pak si vzpomeneš, že jsi něco zapomněl. Necháš běžet motor a svítit světla a vrátíš se co nejrychleji do domu. Já pak zmáčknou knoflík. Jasně?“

Saul se na něj pochybovačně podíval. „Oscare, jsi si jistý, že víš, o čem mluvíš?“

Ryan neměl radost. Oscar provedl plán, na kterém se dohodli, a schválně použil mnohem větší bombu, než byla potřeba. Nejen že exploze roztrhla Saulův Mercedes na dvě půlky 15 metrů od sebe, ale rozbila okna skoro ve všech domech ve dvou blocích kolem Saula. Na scéně se během pár minut vyrojili policisté a agenti FBI a druhý den ráno toho byly plné noviny i televize.

Saul, s ovázanou tváří pořezanou od letícího skla, v televizním rozhovoru vysvětloval, jak si zázrakem zachránil život, když si vzpomněl, že nechal v domě Bibli. „Když jsem nastartoval, cítil jsem Ježíšovu přítomnost a slyšel hlas, říkající: ‚Tvá Bible, Saule.‘ Nebýt toho, rozmetalo by mě to na kousky.“ Pak dodal: „Vím, že mě podporovatelé Izraele chtějí umlčet. Vydírají všechny stanice, vysílající má kázání, vyhrožováním, že pokud se mnou neukončí smlouvy, zbankrotují. Nenapadlo by mě, že zajdou tak daleko, aby mě umlčeli. Vím, že strach z Židů umlčel mnoho jiných, kteří chtěli lidem přinést pravdu, ale já se nebojím, protože vím, že můj život střeží Ježíš a udělá tolik zázraků, kolik bude muset, když mu sloužím.“

Skutečný zázrak byl, že se Saulovo prohlášení dostalo do zpravodajských programů necenzurované.

„Krucí, Oscare, tohle jsi fakt zfušoval!“ řekl Ryan kousavě ve večerním telefonátu.

„Omlouvám se. Počítal jsem, že by večer mohl chtít jet autem, když jsem ho viděl parkovat před garáží. Přidělal jsem pod podvozek magnetem sedm kilo tovxu. K tomu jsem přidělal jednu z těch dálkově ovládaných roznětek, které jste mi dal. Pak jsem se vrátil do auta, zaparkovaného asi o 200 metrů dál na ulici, a čekal jsem. Když jsem viděl, že se rozsvítila světla, zmáčkl jsem knoflík. Ze svého místa jsem neviděl, že vystoupil a vrátil se do domu hned poté, co rozsvítil. Snažil jsem se odvést dobrou práci, ale to se někdy stává.“

„No, budeš to muset zkusit znovu a ta práce bude mnohem obtížnější. Ten bastard teď má všude kolem sebe stráž.“

Oscar doufal, že se Ryan po veškeré publicitě kolem stáhne a dá mu čas vydechnout. To byl při zinscenování útoku jeho primární cíl. Konečnému zúčtování s Ryanem se chtěl za každou cenu vyhnout a když slyšel jeho naléhání na novou akci, bylo mu těžko u srdce. Nicméně s touto eventualitou počítal a byl na ni připraven.

„Cokoliv řeknete. Jen budu muset najít jiný způsob, jak se k němu dostat. Hej, poslyšte. Skoro jsem zapomněl vám to říct. V Rogersově autě jsem našel něco opravdu zajímavého. Když jsem ho prohlížel, viděl jsem na zadním sedadle aktovku. Dveře byly odemčené, tak jsem se do ní podíval. Vzal jsem z ní svazek dokumentů a strčil si ho do kapsy. Když jsem se

vrátil domů, prohlédl jsem si je a hádejte, co to bylo! Rogers plánuje pustit se v jednom kázání do vás. Dostal na vás nějaké materiály. Vypadá to, jako kdyby to přišlo z FBI.“

„O čem to k sakru mluvíš? Jaké materiály?“ V Ryanově hlase byla evidentní obava.

„Mám je dole ve sklepe. Nepamatuji si všechno, ale bylo tam pár vyšetřovacích zpráv FBI o údajném porušení občanských práv při potlačování negerských výtržností ve Washingtonu a Chicagu. Rogers si ty zprávy důkladně prošel, něco si podtrhl a na okraj si psal poznámky jako ‚tohle použít‘ a tak dál. Zřejmě dostává informace od někoho z FBI, kdo vás chce dostat. Vzpomínám si, že jedna poznámka na okraji zněla nějak jako ‚sejít se s Thorsteinem ve čtvrtek pro další detaily u Hoover Building‘.“

„Thorsteinem?“

„Thorstein, Thurstein, tak nějak.“

„Thonstein! Jules Thonstein! Ten bastard!“ vyprskl Ryan.

Oscarova neznalost psaní a výslovnosti onoho jména byla jen předstíraná. Dobře věděl, že Jules Thonstein je ředitel protivyděračského oddělení FBI. Pamatoval si, že jeho jméno viděl ve zprávách v době, kdy se vytvářel Ryanův úřad; byl zmiňován jako možný kandidát na ředitele této nové organizace. Oscar předpokládal, že už jen tento fakt sám o sobě by z nich mohl dělat rivaly. Ryan reagoval skoro přesně tak, jak Oscar předpokládal, že by mohl.

„Dobře, poslouchej. Musíš ke mně ty papíry hned dostat. Nemůžu riskovat, že se dostanou k někomu jinému. Pojedu do Capri, znáš tu restauraci v Georgetownu?“

„Jo, slyšel jsem o ní. Myslím, že vím, kde to je.“

„Dobře, budu tam za půl hodiny. Buď tam taky se všemi těmi papíry. Přesně ve 20:30 půjdu na záchod. Ty tam půjdeš ve 20:25 a až přijdu, tak mi ty papíry předáš.“

„Ne, ne, Ryane. Pokud se s vámi opět sejdu, chci, aby to bylo na nějakém místě, kde si můžeme sednout a na pár minut popovídat. Pokud jsou pro vás ty dokumenty tak důležité, jak si začínám myslet, že jsou, tak se můžete na hodinu nějak zbavit bodyguardů a setkat se se mnou někde, kde si můžeme soukromě promluvit.“

„Co tím chceš říct? Nemyslíš si, že mě budeš vydírat, že ne?“ V jeho hlase byla znát silná nedůvěra.

„To je ta poslední věc, co by mě napadla. Ale od doby, co jsme uzavřeli své malé partnerství, se hodně věcí změnilo. Potřebuji si ujasnit některé věci, abych přesně věděl, jaké bude naše partnerství do budoucna.“

V telefonu nastala krátká pauza, během které Ryan přemýšlel, a pak řekl: „Dobře, Oscare. Mám loď v přístavu dole na Maine Avenue. Víš, kde to je?“

„Jo.“

„Má loď je v bloku K-2, velká bílá s modrým pruhem. Nemůžeš to minout. Pojedu tam hned. Přijď na palubu mezi 20:30 až 20:40 a promluvíme si... Dám ti půl hodiny. Dobře?“

„Jo. To by mělo stačit.“

„A zkontroluj si, že máš všechny ty papíry, co jsi našel – *všechny*.“

Když Oscar zavěsil, povzdechl si. Fajn, Ryan se nechal chytit do pastí velice snadno. Skoro si přál, aby to tak nebylo.

„Pojď sem, Oscare.“ Ryan pokynul Oscarovi do prostorné, ale jen matně osvětlené kabiny své 15 metrů dlouhé motorové jachty. Oscar si všiml, že okénka jsou neprodyšně zatažená. Rozhodně to vypadalo jako ideální místo pro soukromé schůzky.

Zatímco Oscar získával vjemy z okolí, píchla ho do zad Ryanova pistole. „Jen klid. Nevím přesně, co máš dnes večer v plánu a jak už jsem ti řekl, jsem velice opatrný člověk.“

Oscar se nechal odborně prošacovat. Ryan mu vytáhl zpoza opasku revolver, dokončil jeho prohledání a řekl: „Dobře, Oscare, kde jsou ty papíry?“

„Žádné nejsou.“

„Nezkoušej mě vodit za nos, ty zkurvysyne!“ Ryan se rozčílil.

Oscar se k němu obrátil čelem, ignorujíc zbraň v jeho ruce, a řekl: „Řekl jsem, že s vámi chci mluvit. Tu historku o dokumentech v Rogersově autě jsem si vymyslel, abych vás přiměl se se mnou na pár minut sejít.“

„Ty vážně miluješ nebezpečný život. Měl bych tě teď zabít a skoncovat s tebou. Docela by mi to zvedlo náladu. Kvůli čemu jsi vlastně vytáhl tak blbý trik? Uvědomuješ si, kolik mám práce?“

„Ano, jsem si jistý, že jste velice zaneprázdněný,“ odpověděl Oscar. „A jsem si jistý, že v budoucnu budete ještě zaměstnanější, vzhledem k tomu, kam tahle zem směřuje. Takže bude lepší, když si některé věci probereme hned teď než později. Riskuji pro vás krk. Nebýt některých věcí, co jsem pro vás udělal, nebyl byste dneska tam, kde jste. A budete chtít, abych pro vás zase něco udělal, i v budoucnu. Zdá se mi, že byste měl pár minut diskuse jednou za čas považovat za dobře strávený čas.“

Když Oscar prohlásil, že za svou pozici vděčí jemu, Ryanovi se zablesklo v očích a rozšířilo se mu chřípí. „Moc si vyskakuješ, synáčku,“ vyštěkl na Oscara. „Nejsi nic jiného než jen mizerný poslíček a kdybych se nerozhodl zachránit ti kůži kvůli lepší věci, seděl bys teď na elektrickém křesle a čekal na šťávu. Jistě, znám všechno o bitvě prohrané kvůli ztracenému hřebíku z koňské podkovy, ale ty bys radši měl mít na paměti, že nejsi jediný hřebík do podkovy.“

Když upustil trochu páry, přešel z výhružného tónu k příkrému a zeptal se: „Dobře, takže co chceš?“ Mávl rukou ke křeslu na jedné straně kajuty a sám si sedl do druhého na opačné straně. Dělili je od sebe čtyři metry a konferenční stůl. Ryan pohlédl na hodinky a položil pistoli na polštář vedle sebe, v těsném dosahu.

„Opravdu je nutné zabít Saula Rogerse?“ začal.

„To je to, co ti dělá starost? Nechceš dokončit práci s tím kazatelem? V čem je problém? I předtím jsi zabíjel kazatele. Když jsi vyhodil do vzduchu Národní výbor proti nenávisti, musel jsi jich dostat nejmíň deset. Nebo vážně věříš, že Rogers je Ježíšův mluvčí, co?“

„Podívejte, Ryane. Víte, že nejsem pověřčivý. Slyšel jsem pár jeho vysílání. Já... no, dostal jsem pár kazet od kamaráda, co si jeho kázání nahrává. Rogers říká věci, které je potřeba říkat. Je vážně na naší straně a může toho udělat hodně pro neutralizaci Židů. Opravdu nevidím důvod, proč ho zabít. Nikdo jiný neobrací tolik obyčejných Američanů proti Židům tak jako on.“

Ryan si povzdech a smířlivým tónem odpověděl: „Podívej, Oscare, kdyby to záleželo na mně, nechal bych ho být, aspoň prozatím. Kdyby jeho stoupenci opravdu vypadali, že mohou vládě způsobit ekonomické problémy, dostal bych ho stejně, jako jsme to za starých časů v FBI dělali vždycky. Nasadil bych na něj agenta, zdánlivě snílkovského evangelického dobrovolníka, který by se nabídl, že bude skoro zadarmo vypomáhat v kanceláři. Něco bychom na něj našli – nesrovnalosti v účetnictví, spiknutí za účelem vyvolání nepokojů, cokoliv. A kdybychom nemohli najít, co potřebujeme, spíchli bychom to sami. Pak by náš člověk šel na místní policejní stanici nebo FBI – ne do úřadu – a předstíral by, že je pobouřen tím, co zjistil. Takhle jsme v 70. letech vyřídili sakra hodně radikálních organizací, jak levicových tak pravicových, a s Rogersem bychom to mohli udělat také. A mohli bychom to udělat tak, že by se na mě ani nesnesla zloba jeho stoupenců.“

Jenže, jak vidíš, nejsem jediný, koho znepokojuje rozruch, který Rogers dělá. Kdybych ho nechal dál tepat do Židů, začali by rány vracet. Znovu by rozhoupali loď a to nemůžu dovolit. Ti chytří, ti nahoře ví, že je v jejich nejlepším zájmu, aby vláda udržela pořádek. A věř mi, to jsou ti jediná lidé, kteří mohou udržet zbytek Židáků, kteří mají přirozený sklon dělat potíže, pod kontrolou. Pokud jsou Židé nahoře přesvědčeni, že je vláda – to znamená já – ochrání před lidmi jako Rogers, zůstanou pod kontrolou a udrží pod ní i své divočejší souvěrce. Víc než to, pomůžou mi udržet pod kontrolou širokou veřejnost. Všiml sis, jak klidně vzali vládcí médií má opatření na obnovení pořádku, když se černoši vymkli kontrole? To není žádné jejich přehlédnutí, je to vypočítavá politika. Kdyby vláda zacházela s jejich milovanými černošky tvrdě před pár lety, řvali by o krvavém vraždění. A kdyby teď došli k názoru, že nemůžu nebo nebudu chránit je a jejich zájmy, vypuklo by úplné peklo. Vyvolali by obrovské problémy: výtržnosti, stávky, demonstrace, všechno pro udržení bílé většiny v nestabilitě, všechno pro zabránění lidem, jako jsou Rogersovi stoupenci, aby se zorganizovali a začali mít nějaký vliv na širší veřejné mínění a vládní politiku. Chápeš?“

„Chápu to naprosto přesně. Dokonce chápu, proč jste si vybral atentát místo falešného obvinění. To by zabralo několik měsíců a kdyby Rogers zůstal tak dlouho ve vysílání, pozice Židů by byla sakramentsky...“

Ryan mu skočil do řeči: „Máš úplnou pravdu, že falešné obvinění zabere moc času. Tahle věc se musí vyřídit za několik dnů, nanejvýš.“

Oscar pokračoval: „Jak jsem řekl, kdybyste Rogerse nechal na pokoji, byla by dobrá šance, že pro vás zneutralizuje Židy, takže jejich možnost dělat problémy by se podstatně zmenšila. Proč ne...“

Ryan ho opět přerušil: „Dobrá šance nestačí. A i kdyby obrátil většinu lidí proti Židům – což neudělá, bude to možná 20 nebo maximálně 30 %; v zemi je příliš mnoho lidí, jejichž zájmy jsou úzce svázány se zájmy Židů: hlavní proud křesťanů, feministky, teplouši, spousta velkokapitalistů –, ale dokonce i kdyby proti nim obrátil většinu, pořád by ještě dokázali dělat různé problémy.“

„Problémy, které byste vy a úřad nemohli zvládnout?“

„Přesně tak! Podívej, můžu se vypořádat s organizovaným zločinem; s izraelskou tajnou policií, kterou jsem teď s tvou velmi cennou pomocí ořezal na minimum; s černými výtržníky a politickými teroristy všeho druhu, ať jednotlivci nebo skupinami. Ale nemůžu naráz zvládnout celou zemi. Přinejmenším na to ještě nejsem připravený. Široká veřejnost musí být držena víceméně v klidu, víceméně v mantinelech. A to dělají masmédia. To dělají všechny ty situační komedie, zábavné show, míčové hry a jejich oblíbení moderátoři zpráv. Dokud jim média říkají, že si mají nechat líbit současné ekonomické problémy bez reptání, většina to udělá. Ale pokud jim média začnou říkat, že jsou utiskováni a že by měli začít dělat povyk, bude nám to čert dlužen.“

A já s tím nemůžu nic dělat. Co myslíš, že by se stalo, kdybych začal sbírat všechny Židy z médií? Řeknu ti, co by se stalo. Žádná média by tu nezbyla. Neexistuje žádný způsob, jak bych mohl nahradit všechny ty židovské editory, vydavatele, scénáristy, ředitele a programové manažery a producenty – žádný způsob. Celý ten průmysl je jimi prolezlý na všech úrovních a nahradit je Nežidy by trvalo roky. Stroj by se zastavil. Televizní obrazovky by zůstaly prázdné. Domorodci by byli *velmi* neklidní. Nelíbí se mi to o nic víc než tobě, ale jsem ochoten čelit faktům a zdá se, že ty to nedokážeš. A fakta jsou taková, ať ku prospěchu nebo ke škodě, že média *ovládají* velkou většinu lidí v této zemi. Říkají jim, co si mají myslet a jak se mají chovat, a lidé se tak z větší části chovají. A právě teď to je ku prospěchu. Nechci, aby to bylo ke škodě.“

Než Oscar odpověděl, chvíli na Ryana upřeně zíral. „Myslíte, že je ku prospěchu, že Židé, kteří ovládají média a říkají veřejnosti, aby s úsměvem snášela svou ekonomickou bídu, jí zároveň říkají, aby s úsměvem snášela míšení ras a nezatrhla příliv barevných imigrantů přes naše hranice, měnící Ameriku ve slum Třetího světa? Myslíte, že je ku prospěchu, že je americkým školákům předkládána zfalšovaná verze historie a jsou vyučováni způsobem, který je vypočítaný na potlačení jakéhokoliv pocitu rasové identity nebo rasové hrdosti? Že je široká veřejnost krmena kecy o ‚holocaustu‘ a páchání krutostí s cílem zbavit Židy jakékoliv viny za současnou situaci? Že je proizraelská propaganda protěžována jako nikdy předtím?“

Na vteřinku se odmlčel a pokračoval: „Copak nevidíte, že nás Židé *uzavírají* v současných trendech a my to *nemůžeme* a *nesmíme* tolerovat? Oni na oplátku za vaší pomoc s udržením pořádku udržují trendy, které rozhodně, a ne zrovna pomalu, zničí naši rasu. Je tohle opravdu to, co chcete?“

„To víš, že není. Ale, k čertu, chlape, copak nechápeš, že to, co chceš ty nebo já, je irelevantní? Musíme se zabývat fakty, ne přáními a vzdušnými zámky. A fakta jsou taková, že máme jen dvě možnosti. Buď můžeme dál udržovat chaos tak, jak jsme to dělali po starém, dobrém demokratickém způsobu, prostě nechat, ať je všechno horší a horší, zatímco si všichni ve vládě dávají pozor, aby neudělali nic, co by jim mohlo být dáváno za vinu. Pak bychom tu pořád měli všechna ta negativa, o kterých jsi mluvil, a k tomu by nastal úplný kolaps pořádku a veřejné morálky. Nebo můžeme dělat to, co dělám teď, to znamená rozdávat dost tvrdé kopance do prdele na to, aby se nezákonné elementy nevymkly kontrole, zatímco se lidi jako celek učí disciplíně, obětování a poslušnosti. Tahle země může jít do pytle, ale dokud řídím úřad, půjde do něj uspořádaně a disciplinovaně.“

Ryan se zasmál a než mohl Oscar odpovědět, znovu spustil: „Podle mě to ve skutečnosti nebude ani z poloviny tak špatné, jak si myslíš. Židé si můžou myslet, že nás dostanou pod permanentní sebekontrolu, ale já si myslím něco jiného. Řeknu ti, jak to vypadá z hlediska hlavounů, těch na vrcholu mocenské struktury, lidí jako senátor Herman a prezident. Právě teď mají vážné starosti. Z průzkumů veřejného mínění, které si neustále nechávají vypracovávat, mají permanentní zpětnou vazbu na nálady veřejnosti. Ví, že veřejnost je vládě téměř naprosto neloyalní, že lidé nemají rádi ani nevěří žádné autoritě a že je současná občanská stabilita velice nejistá. Ví, že tuto stabilitu může rozbít prakticky cokoliv. Ví, že sami mají nad situací poměrně malou kontrolu. Ví, že jen dvě síly drží věci pohromadě a chrání jejich bezcenné prdele: Židé s jejich médii, kteří drží širokou veřejnost víceméně v otupělém stavu; a já, kdo je připravený, ochotný a schopný vyřídit každého, kdo se snaží naši káru převrhnout. Takže nám oběma teď lízají prdele. Židé dostávají víc peněz a zbraní

pro Izrael a víc ‚zákonů proti nenávisti‘ omezujících každého, kdo by na ně mohl chtít ukázat prstem. A já dostávám prakticky volné ruce v zacházení s protivládními elementy.“

Ryan se naklonil směrem k Oscarovi a nasadil spiklenecký tón: „A teď ti řeknu jedno tajemství. Mé volné ruce budou velice brzo mnohem silnější než teď. Papaláši nemají rádi, když jsou drženi v neustálém stavu úzkosti. Nelíbí se jim, když musí lízat Židům prdele a starat se, když ty bastardy píchne v zádech. Nelíbí se jim ani závislost na mně, ale aspoň mi věří o něco víc než Židům. Rádi by přesunuli rovnováhu víc směrem ke mně a dál od nich. Radši by měli stabilitu závislejší na mých policejních silách a méně na židovské schopnosti manipulovat s náladou veřejnosti. Mají sakra velké starosti o volby v příštím roce, protože existuje příliš mnoho věcí, které se mohou vymknout kontrole. Hlavně existuje příliš mnoho jejich vlastních kolegů, kteří udělají cokoliv, včetně rozhoupání lodi, aby byli znovu zvoleni. Židé se na volby těší, protože počítají s tím, že tam dostanou ještě víc těch svých kreatur a přesunou rovnováhu směrem k sobě. Ale jen mezi námi, žádné volby nebudou.“

„Co tím myslíte? Kdyby se vláda pokusila zrušit volby, měla by rozhodně ještě větší problémy. Média by rozpoutala peklo.“

„Teď by to tak bylo. Ale ne za šest měsíců. Ne potom, co potlačím povstání.“

„Jaké povstání?“

„To, jehož vývoj poslední dva měsíce velmi pečlivě monitoruji. Mluvíme o ‚veřejnosti‘ a o tom, jak ji Židé mají pod kontrolou, ale pravda je taková, že existuje spousta nespokojených frakcí, které mají vlastní agendu: latinskoameričtí revanšisté, kteří chtějí Jihozápad odtrhnout od *gringů* a znovu připojit k Mexiku; řada křesťanských fundamentalistů, jako jsou ti, které teď manipuluje Rogers; bílí rasisté, kteří chtějí povraždit menšiny; černí nacionalisté, kteří by chtěli totéž udělat s bílou většinou; a spousta dalších. No a během několika málo týdnů – zřejmě příští měsíc – budou chtít černí nacionalisté vyvolat koordinované povstání po celé zemi, a já ho zničím. Ale než to udělám, napáchá dost škod a vyděsí k smrti dost lidí na to, že veřejnost bude šťastná za mír za jakoukoliv cenu. Část té ceny bude spočívat v tom, že už nebudou žádné volby, ačkoliv to naši židovští přátelé ještě neví.“

„Ví o tom povstání?“

„Vlastně ne. Žádné detaily. Ví, že spousta černošských vůdců *něco* plánuje. Oni nemají v černošské komunitě zdroje informací jako já. Já jsem do plánování té věci od začátku zasahoval, čas od času jsem ji postrčil správným směrem, pomáhal jí, když bylo potřeba – všechno, aniž by si toho černí byli vědomi, samozřejmě. Židé ví, že vůči nim mezi černošskými vůdci panuje sakra větší nenávist – mám na mysli skutečné vůdce, černošské nacionalisty, ne ty strýčky Tomy, které Židé vytáhli, aby sloužili jejich zájmům – než mezi

jakoukoliv jinou částí populace a to jim dělá starosti. Černošští vůdci si plně uvědomují židovskou nadvládu v médiích – na což většina bělochů nepřišla, dokud jim to Rogers nezačal říkat – a jsou vážně naštvaní, že média nedělala povyk, když jsem podnikl rázná opatření proti výtržníkům ve Washingtonu, Chicagu, Miami a pár dalších místech. Oni černošským masám několik let tvrdili, že zdánlivý soucit Židů s černochoy slouží jen jejich vlastním zájmům, že je Židé odkopnou, jakmile se jim to bude hodit, a černé masy tomu teď věří. Až příští měsíc začnou střílet a zapalovat, půjdou po Židech a židovských obchodech s vidinou pomsty. Takže až černošské nacionalistické hnutí jednou provždy zlikviduji, nebude mi do toho nikdo z médií kecat. Předpokládám, že boje budou nějakou chvíli trvat, a prezident vyhlásí výjimečný stav, zruší spoustu občanských práv a odloží volby na neurčito. Až se usadí prach, Židé si uvědomí, že ztratili šanci posunout věci ke svému prospěchu, ale budou tak šťastní, že jsou vůbec naživu, že budou vládu podporovat dál.“

„Já ale pořád nechápu, jak se tím zlepší situace. Černí nacionalisté nejsou ti, o koho bychom se měli zajímat. Skutečnou hrozbu rase představují krotcí negři, asimilovaní, míchači ras, kteří se s námi chtějí ženit a stát se bělochy v takové míře, v jaké jen můžou. Pokud vyřídíte nacionalisty, tak v černošské komunitě nezůstane žádná separatistická síla, žádný zdroj separatistických postojů. To rozhodně nechceme. A Židé budou dál ovládat média, dál budou pumpovat jed do myslí a srdcí bílých obyvatel.“

„Neposlouchal jsi, co ti říkám: volby budou odloženy na neurčito. Chápeš? Už žádné volby. To bude ta zatraceně nejlepší věc, jaká tuto zemi kdy potkala.“

„No, já rozhodně nejsem žádný zastánce demokracie. Ale zemi pořád bude ovládat parta zločinců. Ta parta, která je teď v kongresu, Bílém domě a u soudů, je ta nejubožejší banda gaunerů, jaká tu kdy byla. Nevím, jak by po dalších volbách mohly být věci ještě horší.“

„V jedné věci se pleteš. Vlastně ve dvou. Už nebudeme jen každých pár let vyměňovat ty darebáky nahoře; změníme celý systém. Skončujeme se čtyřletým volebním cyklem, tou starou hrou škatule, škatule hejbejte se mezi republikány a demokraty. Bude tu šance na skutečnou stabilitu. Zbavíme se nezodpovědnosti, plýtvání a špatného hospodaření, ke kterému dochází vždy, když lidé vedoucí vládu nemyslí a neplánují dál než do příštích voleb. A za druhé, nebude to ta současná banda, kdo bude řídit věci – to vážně ne. Budu to já.“

„A jak to chcete udělat?“

Ryan odpověděl otázkou: „Jaký máš názor na prezidenta Hedgese? Co myslíš, že to je za chlapa?“

„No, myslím, že to byste měl vědět lépe než já. Já ho znám jen z televize. Mám z něj dojem, že to je dost povrchní chlapek bez velkého charakteru.“

„To jsi ho odhadl správně. Je to jen mizerný herec, nic víc. Je úplně dutý. Uvnitř nemá vůbec nic. Všechno je na povrchu. Toho chlapa nezajímá dokonce ani moc. Jediné, co ho zajímá, je zdání moci, pozlátka moci. Těší ho, že je velký hlavoun, všechna ta úcta, pozornost, výhody, *představa*, že je vůdce národa. A docela dobře hraje roli prezidenta, ale veškerou jeho administrativu ve skutečnosti řídí kabinet. Jediná dobrá věc, kterou o něm můžu říct, je, že je dost chytrý na to, aby znal vlastní limity a ani se nesnaží dělat politiku.

Většina z chlapů ve vládě nejsou špatní úředníci, ale kromě mě je tam jen jeden, co má nějaké koule.“

„Ministr zahraničí Hemmings?“

„Přesně. Hemming. Ten malý tvrdý bastard. A samozřejmě je naprosto pod vlivem Židů. Řídí ministerstvo zahraničí, jako kdyby bylo v Tel Avivu, ne ve Washingtonu. Ale zjistil jsem, *proč* je pod vlivem Židů. Zjistil jsem, co na toho bastarda mají a myslím, že ho udržím pod kontrolou. Pokud ne, tak zařídím, aby ho vyřídil nějaký černý nacionalista. Nebo to možná nechám udělat tebe. Každopádně hodlám převzít otěže.“

Oscar se na něj na chvíli zadíval a pak zakroutil hlavou: „Nevím, co jste dnes večer pil. To, co říkáte, prostě nedává smysl. Víte, že nemůžete sám vládnout zemi. Možná za 20 let, kdybyste celou tu dobu budoval svůj mocenský aparát. Ale teď, jak jste před chvílí sám přiznal, nemáte jak nahradit masmédiu. Židé by vám mohli vypálit rybník, kdykoliv by chtěli. Můžete vládnout jenom když si to budou přát.“

„A oni mohou přežít, jen když si to budu přát já.“

„Jinak řečeno, budete s nimi muset uzavřít nějakou koalici. Budete s nimi muset udělat obchod: oni zařídí, aby se proti vám ovce moc nevzpouzely a neprotestovaly a vy je necháte dál šířit jejich jed.“

„Tak jednoduché to není. Mojí rolí bude také udržet ovce v klidu. Udělal jsem si vlastní průzkum veřejného mínění a nejsem bez voličů. Ve skutečnosti jsem mezi bílou dělnickou a střední třídou nejpopulárnější člověk ve vládě. Udržoval jsem si celkem nízký profil, abych se vyhnul žárlivosti, ale až to černoši příští měsíc spustí, už nebudu tak skromný. A až to skončí, nebudu žádný neviditelný šéf tajné policie v zákulisí; budu veřejně vystupovat. Budu mluvit k lidem. Víím, že Židé budou hledat možnost, jak mi vrazit nůž do zad, ale já jim žádnou nehodlám dát. Jed, kterým budou krmit lidi, nebude o nic horší než ten, kterým je krmí už teď. A já budu pracovat na vybudování aparátu, o kterém jsi mluvil. Takže, jak vidíš, dohody, které jsem teď nucen udělat se Židy, nemusí být napořád. Za 15 nebo 20 let budu schopen přesunout rovnováhu jasně ve svůj prospěch.“

Oscar opět zakroutil hlavou: „Dobře, v tom plánu jsou určité sympatické rysy. Kdybych byl na vašem místě, měl bych větší obavu, než podle všeho máte vy, ohledně toho, jak se Židé zachovají. Ale jinak myslím, že neznám nikoho, kdo by byl kvalifikovanější ten plán provést a pak udržet věci pod kontrolou, než jste vy.“

Oscar se odmlčel, opřel se, protáhl se a pokračoval: „Problém je, že nemůžu podpořit žádný scénář, který zahrnuje udržení současné rasové situace a židovské mediální kontroly. Můžete dosáhnout stability. Můžete mít silnější, lépe pracující vládu. Ale jen o vládu nejde. Důležitá je rasa. Poslání zdokonalovat rasu, vytvořit vyšší typ člověka, to je důležité. Vláda by měla existovat jen kvůli prosazování tohoto cíle. Stabilita je žádoucí, jen když slouží tomuto cíli. A nechápu, že tento cíl ve vaší vizi budoucnosti vůbec nefiguruje. Proč nemůžeme bojovat se Židy? Proč nemůžeme nechat Rogerse dál vysílat jeho poselství lidem? Proč nemůžeme zvyšovat uvědomění bílých lidí, nebo aspoň jejich velké části, a pak poslat Židy k čertu? No a co, že by na chvíli nebyla žádná televize? No a co, že by lůza povykovala, kdyby obrazovky zůstaly prázdné? Vyříd'te vaše černošské povstání, pokud chcete, ale pak využijte podporu lidí, kterou tím získáte, k likvidaci Židů, ať to stojí cokoliv. Nechte Rogerse, ať tomuto vývoji dál získává podporu. Pak vás plně podpořím.“

Ted' zakroutil hlavou naopak Ryan a odpověděl: „Musím uznat, že se mi některé aspekty tvé vize líbí. Je to romantická vize. Jenže jsem přestal být romantik a začal být realista, když jsem prošel pubertou. Myslím, že ty jsi tím přechodem ještě neprošel.“

Ryan se tomuto slovnímu popíchnutí zasmál, pak opět přešel do vážného tónu a pokračoval: „Kdybys důkladně studoval historii jako já, možná bys pochopil určitá všeobecná životní fakta. Nebo bych ti možná měl říct určitá všeobecná fakta o běhu historie. Historie má setrvačnost. Každý historický vývoj, jako například ten, během kterého se naše země v tomto století změnila z prakticky homogenního, bělošského, křesťanského národa, naprosto si vědomého svého evropského dědictví, v nesourodou, multirasovou, mnohojazyčnou, jinověrnou chátru ovládanou Židy a podfukářskými právníky a politiky spolu se Židy, má obrovskou setrvačnost. Pohybuje se tektonicky, jako litosférická deska v zemi. Jeho pohyb vznikl v dlouhém časovém období. Jde o pohyb řízený historickými silami. Žádný zvrát takového vývoje prostě není možný. To nejlepší, v co člověk může doufat, je, že pochopí jeho dynamiku a naučí se, jak se mu co nejlépe přizpůsobit. A to mám právě v plánu. Ty chceš naopak ignorovat zákony historie a přímo se postavit všem silám, které vedou Ameriku směrem, jímž jde. Hlavně se chceš přímo postavit Židům. Takhle nemůžeš vyhrát.“

„Nerozumím vašim ‚zákonům historie‘. Jsem si jistý, že hniloba, kterou vidíme všude kolem sebe, má velmi hluboké kořeny, ale jsem přesvědčený, že nemůžeme jen nečinně sedět a

přihlížet, když rasa upadá. Souhlasím, že úpadek došel příliš daleko, než aby šel zvrátit, ale pořád existuje dost zdravého lidského materiálu, který se dá zachránit. Věřím, že existují způsoby, jak úspěšně zvládnout záchrannou operaci. Například byste mohl nechat proběhnout černošské povstání tak, jak je naplánované, ale pak během celkového chaosu, vyvolaného tímto povstáním, použít úřad ke zlikvidování židovského vedení a židovských vládců médií a financí. Povstání by posloužilo jako velký impuls k bílému uvědomění, a mohli bychom zorganizovat elementy, které ještě lze zachránit, v efektivní sílu k odřezání zbytku hniloby a její izolaci. Televizní obrazovky by mohly být prázdné a města by mohla hořet. Čím víc nepokojů chátří, tím lépe. A na konci roku bychom měli pěkně jasně oddělené zdravé elementy a mohli bychom začít přestavbu a zároveň dokončit eliminaci shnilého materiálu.“

„To jsou zase jen sny. Máš obrázek bílého muže zidealizovaný. Je to obrázek bílého muže, jak si myslíš, že *by měl vypadat*, ne takový, jaký *skutečně je*, ne takový, jakým *se skutečně stal*. Představuješ si, že když černoši povstanou a začnou masově pálit a rabovat a znásilňovat a zabíjet, statisíce těchto hrdinských bílých mužů, kteří existují jen ve tvé mysli, se zhmotní, spolu s jejich hrdinskými ženami, a ty z nich uděláš disciplinovanou sílu pro skoncování se Židy, teplouši, feministkami, negromilnými liberály, politiky a všemi ostatními zrádci rasy, bláznivými křesťany, Jihoameričany, rákosníky a tím, co zbude z černých potom, co rozdrtím jejich povstání. Jenže to se nestane. Je to jen sen.

Jen to, že ty a já máme koule a chceme se pustit do takového boje, neznamená, že to chce ještě někdo další. My jsme výjimeční. V téhle zkažené době už nezbyl nikdo jako my. Skončil bys s pár sty bílých dobrovolníků a zjistil bys, že je nemožné je vycvičit. Zbytek by seděl doma a čekal, až jim zase naskočí televize a řekne jim, co si mají myslet, spojil se s negry a přidal se k rabování a znásilňování nebo se modlil k Ježíšovi, aby je zachránil. Chápeš?

To, co máš na mysli, nebude fungovat. Bílí lidé zašli příliš daleko. Nerozumí disciplíně, obětování se, spojení sil pro společný cíl. Jsou příliš slabí, bázlivi, zhýčkaní, sobečtí a neukáznění. Hitlerovy legie SS byly poslední bělošská síla na zemi, která měla šanci udělat to, co chceš ty, a stejně jich nebylo dost na to, aby to dokázali. Chátří je svou početní převahou potlačila. A tebe by potlačila tisíckrát rychleji. Myslíš, že můj úřad je jediná ozbrojená složka v zemi? Byla by proti vám povolána armáda bez ohledu na vaší mnohem vyšší rasovou kvalitu nebo mnohem lepší disciplínu.“

V kajutě zavládlo ticho a oba muži na sebe hleděli. Nakonec Ryan pohlédl na hodinky a Oscar promluvil zastřeným hlasem plným emocí: „V tom, co říkáte, je určitě spousta pravdy. Nepochybně by to byl zoufalý a riskantní boj. Ale *musíme* to zkusit. *Musíme* přerušit současný vývoj. Musíme našim lidem aspoň dát šanci se zachránit a začít znova. *Nesmíme* se

nechat zavléct do nového jha, když budou Židé dál ovládat média. To by bylo nevyhnutelně smrtící. Pořádek a stabilita jsou dobré věci, když je situace progresivní, když jsou lidé prodchnuti tvořivým duchem a budují lepší budoucnost pro své děti. Ale když je situace regresivní, pak se pořádek a stabilita stávají nepřáteli života, nepřáteli skutečného pokroku.“

Ryan nesouhlasně zafuněl a odpověděl: „Řeknu ti, co *musíme* udělat. Musíme ukončit tuhle zbytečnou debatu. Už jsem s tebou dnes večer ztratil víc než hodinu. Měl bys radši zapomenout na svůj sen a přijmout fakt, že v téhle zemi *bude* pořádek. Ty můžeš být jeho součástí, nebo ne. Pokud chceš být jeho součástí, tak mě urychleně zbav Rogerse, bez dalších omylů. Pokud nechceš, můžu ti to splnit hned teď.“

Ryan se podíval doprava a sahal po pistoli na polštáři. Oscar v tu chvíli zmáčkl pero, které pár minut před tím vytáhl z kapsy u košile a jen tak si s ním během rozhovoru pohrával. Ozval se slabý svištivý zvuk a pak z pera, mířícího přímo na Ryana, vystříkl tenký proud kapaliny, z něhož se před zásahem stala kuželovitá sprška. Ryan zalapal po dechu, vydal přiškrcenou nadávku a skácel se na zem, přičemž převrhl konferenční stolek.

Zatímco Ryan, dočasně oslepený slzným plynem, dusící se a kašlající, šátral po pohovce, Oscar vyskočil. Odkopl ho stranou a zvedl pistoli, otočil se a když proti němu Ryan vyrazil, dvakrát rychle zmáčkl spoušť. Ryan se chytil za hrud', zasténal a spadl na podlahu. Oscar poklekl vedle něj a nahmatal puls. Ještě žil.

„Omlouvám se, Ryane. Udělal jsem to vážně nerad. Vážně jsem s vámi chtěl dál spolupracovat. Myslím, že bychom s vámi jako ředitelem úřadu měli mnohem větší šance, jen kdybyste změnil priority a přesunul rasu před pořádek.“

„Tak proč?“ zasténal slabě smrtelně raněný Ryan.

Oscar se na chvíli zamyslel. „Myslím, že kromě všech těch argumentů, co je reálné a co není, jsem to udělal kvůli té čtrnáctileté dceři Klansmana, o které jste mi říkal.“

Oscar se postavil, namířil Ryanovi zezadu na hlavu a dal mu ránu z milosti. Pak sebral svou vlastní pistoli a vyrazil do noci.

Pokus o atentát na Saula měl neočekávaně příznivý dopad. O dva dny později – ráno poté, co Oscar zabil Ryana – FBI oznámil zatčení vůdce a dalších tří členů Sionistické obranné ligy a obvinil je ze společní při bombovém útoku na Saulův vůz.

Tato otevřeně militantní židovská skupina několik týdnů mluvila o Saulově zabití a o těchto debatách podal FBI zprávu informátor. Zda to členové mluvící o atentátu mysleli vážně nebo ne bylo těžké s jistotou říci, ale skupina už za sebou měla násilnosti včetně několika bombových útoků na lidi, kteří otevřeně vystupovali proti americké podpoře Izraeli. Při domovní prohlídce vůdce organizace se našla velká bedna s výbušninami a nezákonně drženými zbraněmi, a to bylo pro FBI dost přesvědčivé pro obvinění skupiny ze zodpovědnosti za útok na Saulův život.

Ten večer, kdy byly zprávy plné zatčení Židů a požadavků na odškodnění ze strany Saulových fundamentalistických stoupenců, bylo nalezeno Ryanovo tělo. Ačkoliv neexistoval ani náznak židovské účasti na Ryanově smrti, načasování bylo pro Židy nešťastné. Šéf úřadu byl populární hlavně mezi zastánci práva a pořádku, kteří tvořili velkou část Saulových přívrženců, a zvěsti, že ho zabili Židé, se začaly šířit s nezadržitelnou silou. Ve více než deseti evangelických velkoměstech byly zapáleny synagogy a vyrabovány židovské obchodní domy.

Další důsledek těchto pomluv byl ten, že prezident jmenoval Ryanovým nástupcem Nežida, přestože zákulisní lobby silně orodovala za Žida. Prezident a jeho poradci se obávali, že jmenování židovského kandidáta, Shermana Davidsona, by pověsti potvrdilo a vyvolalo hněv Saulových stoupenců vůči Hedgesově vládě. Tak se ředitelem úřadu stal George Carruthers, Ryanův zástupce.

Carruthers byl výborný úředník a dovedný diplomat a vyjednávač, ale naprosto postrádal Ryanovy pretoriánské kvality. Měl ve zvyku jednat teprve po pečlivém zvažování a zdlouhavých konzultacích s poradním výborem, nikdy s Ryanovou neohrožeností a intuicí. Oscar tušil, že ten člověk sdílí Ryanovy názory na Židy, jinak by si ho nevybral jako zástupce. Jak se vypořádá s očekávaným černošským povstáním zůstávalo ve hvězdách, ale Oscar měl podezření, že bude mnohem tvrdší.

Oscar Ryanově předpovědi věřil dost na to, aby z ní udělal téma příštího Saulova kázání. Saul pak tuto předpověď publiku předložil vlastním mystickým způsobem tak, aby se vyhnul obvinění z „rasismu“, které by mohlo ohrozit pokračující boj o udržení vysílání – a také minimalizoval pravděpodobnost, že k této události díky tomu nedojde. Opět dovolil Ježíši, aby skrze něj promluvil, se svatozáří a vším okolo, a „Ježíšova“ slova zněla: „Zřete, mí nepřátelé vás oklamali a zmátli a uvedli v pošetilost přípuštění velké šelmy do vašeho středu.

Řekli vám, abyste této šelmě dali vaše děti a obcovali s ní, jako žena obcuje s mužem, a přijali od ní veškeré zlo. Oslepili vás, abyste neviděli, co s vámi šelma dělá. A nyní mí nepřátelé šelmě řekli, aby povstala proti vám a zahubila vás. A šelma povstane a bude ničit vaše města, znásilňovat vaše ženy, prznit vaše děti a mnoho vás zahubí. A vaše krev poteče po ulicích vašich měst kvůli vaší pošetilosti a kvůli nenávisti, kterou k vám mí nepřátelé cítí.

A, zřete, všechny tyto věci nastanou velmi brzy. Ale můj otec k vám bude milosrdný, uprostřed vašeho soužení vás sjednotí a povede vás proti šelmě a mým nepřátelům, kteří na vás uvrhli toto zlo. A budete je zabíjet, šelmu i mé nepřátele, a dosáhnete nad nimi vítězství, a budete od nich očišťovat zemi, dokud na ně nezůstane ani vzpomínka.“

Význam tohoto proroctví mezi věřícími vyvolal mnoho spekulací – na příštích 15 dní. Pak najednou bylo jasné beze sebenepatrnějšího stínu pochyb, protože černošské povstání začalo dnem dlouhých nožů. Bělošské ztráty byly první den opravdu značné jen v největších městech. Přes 12 000 bylo zabito v New Yorku, pod 3 000 v Bostonu, skoro 4 000 ve Washingtonu, 2 000 v Atlantě, 5 500 v Chicagu, 9 000 v Los Angeles – po celé zemi asi 58 000. I když to nebyl velký počet – jen o něco víc, než kolik každý rok zemře při automobilových nehodách, nebo šestina počtu, který každoročně zabijí cigarety –, psychologický dopad byl obrovský.

Když černí zaměstnanci v úřadech, obchodech a továrnách všude po celé zemi první pondělí revoluce přesně v poledne východního letního času vytáhli zpod oblečení zbraně a začali útočit na své bílé spolupracovníky, reakcí bělochů byla panika a děs. Zbraně byly v mnoha případech ruční střelné – někdy dokonce pušky nebo brokovnice s uříznutou hlavní –, ale obrázek, který zůstal v myslích většiny bělochů, kteří byli povstání svědkem, představovali krví postříkaní černoši s noži, sekáčky na led nebo sekerami s odkapávající krví v rukách, běžající od stolu ke stolu, od pultu k pultu, od pracovní stanice k pracovní stanici, bodající, sekající, krájející a řezající uprostřed výkřiků a sténání svých obětí.

V několika případech, většinou v dělnických lokalitách, se bílí pracovníci důrazně bránili, černé útočníky odzbrojili a vykonali na nich kolektivní spravedlnost. Zpravidla však běloši představovali snadnou kořist. S mozky vymytými desetiletí trvající, vinu navozující propagandou „bratrství“ byli morálně odzbrojeni a neschopní se bránit. Když černoši začali se svou smrtonosnou činností, někteří běloši se rvali, aby se jim dostali z cesty, ale jiní se nezmohli na nic než koukat a čekat, omráčení hrůzou. Ten den se odehrála spousta bizarních a hrozných scén.

V kancelářích jedné velké právnické firmy v Bostonu, ve které pracovali jen čtyři černoši a přes padesát bělochů, byli jen dva černoši – asistent a koncipient – nacionalisté. V poledne

tito dva vytáhli zbraně a nahnali všechny ostatní, kromě asi deseti bělochů, kteří už odešli na oběd, do velké konferenční místnosti a nařídili jim kleknout si na podlahu. Zatímco koncipient mával pistolí a žvanil o „bílém rasismu“ a „bezpráví“, černošský tajemník metodicky chodil od jednoho klečícího bělocha ke druhému a podřezával jim krky břitvou. Běloši jen čekali, až přijdou na řadu, někteří mlčky, někteří se vzlykáním. Očité svědectví podal jeden z černochoů, kteří se zabíjení neúčastnili.

Ve Washingtonu černoši pár minut po poledni zablokovali jeden konec silničního tunelu pod Capitol Hill auty zaparkovanými napříč silnicí. Vyděšení vládní pracovníci se pokusili rychle opustit město právě tímto tunelem. Dvě bandy asi dvaceti mladých černochoů, vyzbrojených mačetami a sekerami, na začátku a konci tunelu začaly vytahovat bílé řidiče a pasažéry z aut a masakrovat je. Zatímco černoši postupovali dál do tunelu, většina bělochů zůstala v autech a s hrůzou sledovala, jak jsou ječící běloši před nimi vytahováni ven přes rozbitá čelní skla a zabíjeni divokými údery mačetou. Několik bělochů proběhlo tunelem k výjezdové rampě a pokusili se zavolat policii, ale ta byla vytížena na jiných místech. Vražedění v tunelu pokračovalo skoro čtyři hodiny, dokud nebyli černí zabijáci příliš vyčerpaní na to pokračovat dál. Během těchto čtyř hodin v tunelu zemřelo přes 300 bělochů.

Celkově se do počátečního násilí zapojilo jen malé procento amerických černochoů – méně než 40 000 po celé zemi. To byli ti, kteří byli členy té či oné militantní nacionalistické organizace, kteří byli nasyceni roky sebelitujících projevů a nenávistí k „bílým utlačovatelům“, kteří se měsíce připravovali na povstání, a kterým byly čas povstání a závěrečné instrukce řečeny 24 hodin předem. Bylo s podivem, že když jich toto „tajemství“ znalo tolik, úřad představoval jediné rameno vlády, které mělo detailní informace předem.

Většina černošských militantů byli mladí muži, i když se zapojilo i překvapivě velké množství žen. Mnoho jich mělo vysokoškolské vzdělání; u těch vztek dosahoval nejvyššího bodu. Vzhledem k nekonečnému ujišťování o své „rovnosti“ ze strany médií, vysokoškolských nadháněčů a vinou ovládaných bílých spolužáků a spolupracovníků se hůř než jejich prostší bratři vypořádávali s ponižující frustrací ze svých vrozených nedostatků.

Po prvním dni se však k povstání připojila řada dalších černochoů. Celá černošská spodina – pouliční gangy, chronicky nezaměstnaní, ti, kdo byli vždy připraveni na jakoukoliv činnost, slibující možnost kořisti, na to praštit si do „bělášků“, na rozpoutání malého pekla – ačkoliv formálně nebyli členy žádné nacionalistické organizace, ani od ní neměli příkazy, jejich věci docela dobře posloužili nezávislým rabováním a ničením.

Militanti však během prvních týdnů bojů úspěšně naverbovali mnoho černochoů pro svou věc i oficiálně: někteří se k nim přidali ze strachu, jiní kvůli sympatiím nebo zlosti, které je

k černošskému nacionalismu předurčovaly. Jakmile začala krystalizovat bělošská reakce, s doprovodnými projevy protičernošských nálad, polarizace mezi rasami ještě vzrostla a mnoho černochoů, kteří doufali, že se konfliktu vyhnou, si muselo vybrat, na jakou stranu se postaví.

Oscarovi povstání připadalo jako dar z nebes, i když příliš dobrý na to, aby to mohla být pravda. Do Ryanova odporu k černošským nacionalistům měl daleko a doufal, že po povstání budou mít na své lidi ještě daleko větší vliv než předtím. Ale osud černochoů byla jen vedlejší otázka. Skutečný význam povstání spočíval ve třech věcech. Za prvé, zvyšovalo rasové uvědomění a vnímavost doposud zdravé části bílého obyvatelstva víc, než by dokázalo deset let kázání ve všech médiích. Za druhé, velmi posílilo Saulovu vládu nad jeho částí bílé populace: nejen že byl díky své jasné předpovědi povstání Ježíšovými ústy definitivně uznán za skutečného, Bohem inspirovaného proroka, ale také už několik měsíců předem kázal o významu rasy, i když trochu oklikou, zatímco ostatní údajné Jehovovy zdroje na něj za to útočily. A za třetí, povstání nenapravitelně zničilo vážnost a důvěryhodnost uznávaných autorit: hlavně vlády, kontrolovaných médií a hlavních církví, kteří byli všichni označováni za spoluviníky vzniklé situace.

Druhý den povstání večer se konalo mimořádné setkání vedoucích kádrů Vlastenecké ligy z oblasti Washingtonu ve sklepě u Kellerových kvůli naplánování strategie. „Měli jste problém se sem dostat?“ zeptal se Harry, když Oscar s Adelaide vešli do místnosti o deset minut pozdě. Prezident odpoledne v oblasti hlavního města vyhlásil výjimečný stav a stanné právo. Od 18 hodin byl zákaz vycházení a ulicemi projížděly vojenské patroly, které ho prosazovaly. Navíc v mnoha oblastech hrozilo nebezpečí od černochoů.

„Vlastně ne,“ odpověděl Oscar. „Byli bychom tu před zákazem vycházení, ale byla uzávěra na Washington Boulevard. Musel jsem sem jet postranními uličkami. Bohužel cesta, kterou jsem si vybral, vedla přes černošskou čtvrt' a někdo na auto vypálil pár výstřelů. Zadním oknem proletěla kulka a vyšla předním. Bylo to docela napínavé. Radši nebudu zkoušet jet tam tudy i zpátky. Každopádně jsme s sebou vzali spacáky a doufám, že pro nás budete mít na podlaze nějaké volné místo.“

Debata se točila kolem toho, jakou strategii použít k využití povstání pro svou vlastní věc a zároveň se nedostat do rozporu s vládním zákazem vydávání publikací nebo provádění činností, jež by mohly podněcovat nepokoje. Kevin Linden zvedl aktuální číslo *Washington Post*. Hlavní titulek zněl „Černoši reagují na bělošský rasismus násilím“. Pod tím stálo o něco menším písmem „Vláda musí napravit křivdy vůči černochoům, zabránit bělošskému odporu“.

„Z toho je naprosto jasné, jak se Židé k povstání postaví,“ zasmál se Kevin. „Doteď jsem si myslel, že úřad v jeho držení černochoů pod kontrolou podporují. Teď to vypadá, že jejich hlavní zájem je udržet pod kontrolou nás. Zvěrstva spáchaná povstanci bagatelizují a dokonce je omlouvají, přesně jako to dělali před vznikem úřadu. Dokonce ani nedělají moc povyku kvůli tomu, že se černoši při rabování a zapalování zřejmě zaměřili hlavně na židovské obchody.“

„To je malý omyl,“ ozval se Bill Carpenter. „Mám dost dobré vztahy se sekretářkou jedné velké židovské firmy, Abramowitz and Cohen, která dřív pracovala u mě. Ta říkala, že jim židovští obchodníci včera a dnes celý den zběsile volali a že jim Abramowitz říkal, aby se nebáli, že jim vláda podle jednoho bodu Horowitzova zákona víc než pokryje všechny ztráty. Tak jsem se na ten zákon podíval a opravdu tam je článek garantující úhradu všech ztrát, které utrpí člen identifikovatelné menšinové skupiny v důsledku ‚rasistického činu‘, a to ve výši trojnásobku těchto ztrát. Obvykle se úhrada financuje ze zabaveného majetku pachatele, ale když je pachatel neznámý nebo nemůže zaplatit z jiného důvodu, vyplatí místo něj oběť vláda. Abramowitz volající ujistil, že je všechno v pořádku, že všechny ztráty utrpěné Židy budou připsány úmyslně ‚rasistickému‘ zaměření se na Židy ze strany rebelů, že budou klasifikováni jako příslušníci identifikovatelné menšiny a dostanou trojnásobnou úhradu. Jak mi řekla, sranda je, že když to od něj slyšeli, tak někteří Židé byli ještě našťvanější. Jeden nařikal, že zrovna minulý týden vyplnil soupis svého klenotnického skladu. Kdyby věděl, co povstání přinese, dal by tam věci aspoň za dvojnásobnou cenu. Nedal se vůbec utěšit. Další bědoval, že černoši jen rozbili výlohu jeho obchodu s oděvy a ukradli pár kabátů, místo aby ho celý spálili. A bál se vrátit zpátky a zapálit ho sám!“

„Paráda!“ vykřikl Oscar. „Člověk by těžko mohl chtít scénář vyvolávající větší závist. Představte si, jak se budou cítit bílí obchodníci, až jejich židovští konkurenti dostanou z federální poklady trojnásobné odškodné, zatímco většina z nich nedostane ani pětník dokonce ani od svých pojišťoven, protože ty nepočítají se ztrátami kvůli válce nebo povstání.“

Pořád jsem ale překvapený. Měl jsem u úřadu spolehlivý zdroj informací, který mi řekl, že se Židé obávali možnosti, že se v případě černošského povstání stanou terčem a že vyvinou na úřad tlak, aby takové eventualitě zabránil. Vypadá to, že Židé měli věci spočítané trochu jinak, než si myslel. Přinejmenším byli na to, co se stalo, mnohem připravenější, než mému zdroji odhalili, a neměli ani zdaleka takové obavy. Vypadá to, jako by všichni byli připraveni vrhnout se tím směrem, který se pro ně bude zdát nejvýhodnější. Od doby, co šly dnes v noci do tisku *Washington Post*, jim musí být jasné, že pro ně toto povstání nebude představovat žádnou skutečnou hrozbu a že dokud se nestanou příliš neovladatelnými i běloši, mohou

bezpečně pokračovat v politice využívání černochů a dalších barevných jako své hlavní zbraně ke zničení toho, co ještě zbývá z bělošského odporu vůči jejich vládě. Na tom, jestli je černí nacionalisté nenávidí nebo ne, jim vůbec nezáleží.“

„Být vždy připraven vrhnout se tím nejvýhodnějším směrem je po tisíce let základní kámen židovské schopnosti přežít,“ přerušil ho Harry. „Nesmí se zapomínat, že nikdy, *nikdy* neberou při plánování do úvahy jiné zájmy než své vlastní. To už se smutkem zjistila spousta politiků a úředníků, kteří si mysleli, že s nimi mají uzavřené spojenectví. A můžeš si být jistý, že přemýšlí, jak veřejnost zpracovat ohledně důsledků tohoto černošského povstání tak, aby z toho těžili, a že si budou krýt prdel. Za prvé v médiích vytvoří dojem, že jsou prakticky jediní, kdo utrpěl nějaké ztráty; pak, až si někdo začne stěžovat na jejich zvýhodněné kompenzace od vlády, nechají své loutky v kongresu a křesťanských kostelech kdákat o strašném ‚antisemitismu‘. Věř mi, najde se jen velice málo obchodníků, kteří budou mít kuráž stěžovat si veřejně, bez ohledu na to, jaký vztek budou mít v soukromí.“

„Dobře, lidi. Dost legrace a teorie,“ řekl prudce Kevin. „Dnes večer musíme vyřešit, co budeme dělat, abychom Židům udělali čáru přes rozpočet a vytěžili ze současného chaosu co nejvíc můžeme, jak během příštích pár dní, kdy to bude pokračovat, tak i v měsících potom.“

Diskuse se protáhla až do časných ranních hodin. Celkový závěr byl ten, že vláda pravděpodobně dostane povstání pod kontrolu za týden nebo za dva, dokonce i navzdory skutečnosti, že se zdá, že se několik armádních jednotek momentálně nedokáže vypořádat se vzpourami černochů, které propukly v jejich řadách; že otevřený apel na bělochy ze strany Ligy by vedl k jejímu okamžitému umlčení ze strany vlády; a že nastal čas, aby Liga přesunula většinu svých prostředků na tajné nebo „podzemní“ akce.

Jedinou výjimku bude představovat Saulův program. Oscar i Saul prosazovali, že by měl zůstat ve vysílání tak dlouho, jak to jen půjde a dál své diváky přivádět do pozic, které by Liga později mohla využít. Saul by zároveň mohl posílit svou pozici ve vztahu k vládě začleněním silných vyjádření typu „císaři, co jest císařovo“* a dalšími řečnickými obraty, požadujícími zákonný pořádek do kázání příští týden, kdy bude vláda vděčná za veškerou podporu, jaké se jí dostane.

Jejich plánované aktivity, kromě této, jim však jen sotva zaručí přízeň národních politických vůdců a zákon prosazujících orgánů. Využijí všechny dostupné prostředky k upozornění bílé populace, ani ne tak ohledně rasového aspektu současného povstání, který je každopádně evidentní, jako ohledně méně evidentního židovského aspektu. Jinak řečeno, budou

* Ježíšova slova: „Dávejte tedy, co jest císařovo, císaři, a co jest Božího, Bohu.“ Matouš 22, 21; pozn. překl.

propagovat v podstatě stejné poselství jako Saul, ale prostřednictvím jiných médií, bez křesťanského pozlátka a ještě jasnější řečí. Budou používat pirátské rádio vysílače, rozhazovat letáky, psát hesla na silnice na křižovatkách a vypouštět balónky k vyburcování co největšího odporu proti vládní rasové politice a pro přenesení viny z politiků přímo na židovskou kontrolu nad médií. Bude to v přímém rozporu s předchozí politikou striktní zákonnosti Ligy, ale všemi hlasy bylo odsouhlaseno, že je třeba se chopit příležitosti představované povstáním všemi dostupnými prostředky, ať legálními nebo ne. Vláda bude mít každopádně příštích pár týdnů plné ruce práce s pacifikací černochů, takže by mírná uvážlivost ve vedení aktivit měla stačit k minimalizaci rizika.

Pod Oscarovu zodpovědnost, kromě pokračování v řízení Saulova programu, přibylo sestavení přenosné pirátské rozhlasové stanice dost silné na to, aby pokryla washingtonskou metropolitní oblast a zasahovala hluboko do sousedních států. Než se odebral do spacáku, sepsal seznam vybavení, které mu Harry musí zítra sehnat. Odhadoval, že by měl být schopen dostat se do éteru během tří dnů, pokud bude mít všechno k dispozici.

Později, když s Adelaide leželi ve spacácích na podlaze v rohu potemnělé místnosti, mu řekla: „Měli jsme moc práce, takže jsem ti to nemohla říct dřív, ale když jsi byl dnes odpoledne venku, volala mi matka. Viděla zprávy o povstání v této oblasti a má o mně strach. Ptala jsem se jí na situaci v Iowě a říkala, že tam je celkem klid. V rádiu slyšela něco o střítějících černoších v Davenportu a Cedar Rapids, ale v ranních novinách o tom nic nebylo. Někteří sousedi mluví a nakoupení více zbraní a munice, ale reverend Malone všem telefonuje a říká, aby byli v klidu a nedělali nic unáhleného. V minulosti se tam mluvilo o spálení přesídleneckého vietnamského tábora, který vláda postavila přede dvěma lety hned dole u silnice od nás, a má obavu, že to teď někdo udělá.“

„Co jiného čekat od dobrého reverenda!“ odušil Oscar. „Teď je těžké říct, jak budou reagovat lidé v Iowě a dalších částech země, které povstáním nejsou příliš zasaženy, ale vsadím se, že se z toho moc nepoučí. Dokud Židé kontrolují televizi, na kterou se dívají a noviny, které čtou – a dokud je spoluviníkům Židů, jako reverend Malone, dovoleno dělat svou práci –, ovce budou dál pochodovat na jatka.“

„No, jsou nějaké věci, které by lidi, co v Iowě znám, vyburcovaly,“ odpověděla Adelaide, „nemluvě o bandách ozbrojených černochů, potulujících se zemí. Oni vážně nejsou do vlády tady ve Washingtonu celí zamilovaní. Je spousta věcí, se kterými nesouhlasí. Ale dokud mají jídlo v ledničce, benzín v autě a na co koukat v televizi, nic neudělají. Můj dědeček není jediný v našem kraji, kdo má takové názory, jaké má; jen je jediný, kdo se nebojí, co řekne reverend Malone, a tak mluví nahlas, zatímco ostatní mlčí. Ale kdyby například několik týdnů

nebyla elektrina, takže by se jídlo v ledničkách zkazilo a nešla by televize, dědeček by měl spoustu kolegů. Možná by dokonce dal dohromady dost velkou lynčující skupinu a šel po reverendu Malonem. Spousta lidí se na Maloneho ještě potichu zlobí, že ve Washingtonu zařídil přesídlení těch Vietnamců k nám.“

„Doufám, že máš pravdu, miláčku,“ odpověděl Oscar. „Rád bych věřil, že v naší rase ještě zůstalo pár bojovníků. Půjdeme už radši spát.“

Políbil ji a pak se ve spacáku uvelebil pohodlněji, ale hned neusnul. Přemýšlel o nové situaci, které se svými kamarády díky černošskému povstání čelil. Je hrozně špatné, uvažoval, že černoši naplánovali své povstání tak mizerně. Rozsekání pár tisíc bělochů jim nakonec nic nepřineslo, ne když tu je dalších 150 milionů. Místo toho měli jít po ekonomické infrastruktuře země: elektrárnách, přehradách, továrnách, dopravních osách, nádržích, věcech, které lze spálit, zničit, zaplavit nebo otrávit a přerušit obchodní tok, zastavit produkci zboží, dát závoru na ledničky a vypnout televize po celé zemi. Pak by možná Ameriku přivedli do skutečného stavu občanské války; pak by možná vážně přerušili židovský mechanismus ovládnutí mysli a vládní donucovací mechanismus; pak by možná drželi bělochy mimo rovnováhu dost dlouho na to, aby získali nějaké skutečné páky pro prosazení svých požadavků.

A Liga by ve skutečnosti měla dělat přesně tohle, ne jen reagovat na povstání momentálním výbuchem nové propagandy. Doufal, že se bude moci vzdát svých sólových útočných nájezdů vzhledem k riziku, jaké představují, a věnovat se bezpečnějším a méně násilným aktivitám, jako je vedení Saulova programu. Ale také tuto volbu učinil, když ho k ní donutil Ryan. Jako sólista nemůže doufat, že dokáže masivně poškodit ekonomickou infrastrukturu, jak by to možná mohlo dokázat 40 000 organizovaných a vysoce motivovaných černošských nacionalistů, ale jsou další věci, které dokázat může. Zabitím Ryana podstatně zvýšil potenciál pro rozhýbání věcí. Na klíčových pozicích určitě musí být i další lidé, jejichž smrt by ovlivnila dění. Zhoršující se ekonomika a černošské povstání povedou ke zhoršení atmosféry v zemi, té atmosféry, kterou bude ze všech sil jítřit. Jen v takové atmosféře může Liga doufat, že se Židy začne efektivně soupeřit o srdce a mysl bílé veřejnosti.

Povzdechl si. Během příštích pár dní bude zaneprázdněný vyřizováním povinností, které už má. Ale pak bude čas vyrazit na nějaký další lov.